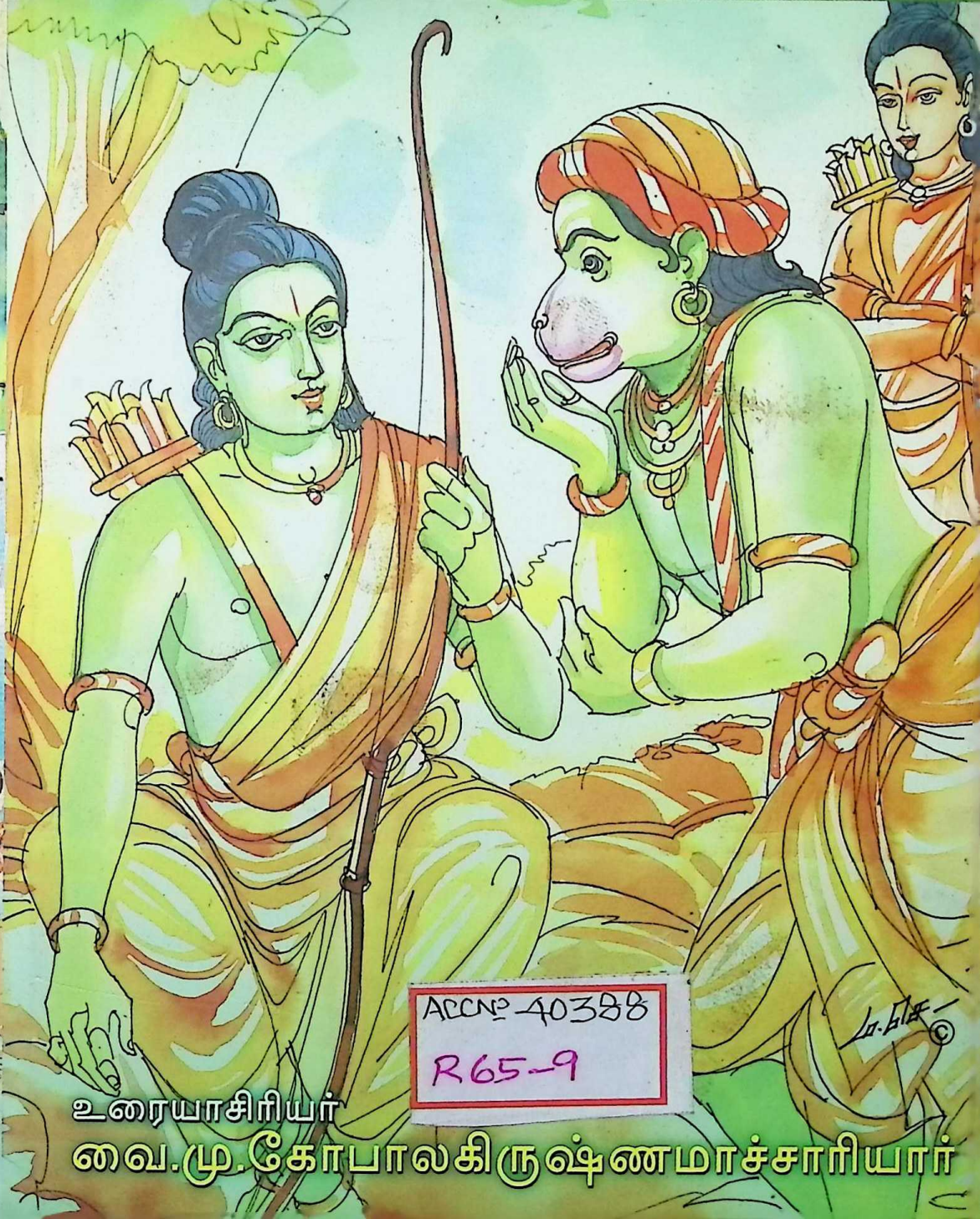

கம்ப ராமாயணம்

கிட்கிந்தா காண்டம்

ACCNº 40388

R65-9

உரையாசிரியர்

வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார்

கம்பராமாயணம்

கிப்கிந்தா காண்டம்

(மூலமும் - உரையும்)

உரையாசிரியர்

வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார்

உமா பதிப்பகம்

171, (புதிய எண். 18), பவளக் காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை - 600 001.

தொலைபேசி : 2521 5363, 2525 0092

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர் : கம்பராமாயணம்
கிட்கிந்தா காண்டம்
(மூலமும் உரையும்)

உரையாசிரியர் : வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார்

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு - ஏப்ரல் - 2006
இரண்டாம் பதிப்பு - மார்ச் - 2011

பதிப்புரிமை : © குவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை - 600 005.

தாள் : J.K. மேப் லித்தோ 18.6 கி.கி.

நூல் அளவு : 14 x 22 செ.மீ. டெம்மி

எழுத்து : 11 புள்ளிகள்

பக்கங்கள் : 792

பைண்டிங் : கலிக்கோ கட்டு

விலை : ரூ. 4000.00
(ஏழு தொகுதிகளும் சேர்ந்து) 1)

ஒளி அச்சு : விஜி.கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 024.

அச்சிட்டோர் : சிக்மா கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

நூல் வெளியீடு : உமா பதிப்பகம்
சென்னை - 600 001.

கம்பராமாயணம்

நான்காவது

கிட்கிந்தா காண்டம்

கிட்கிந்தா காண்டமென்ற வடமொழித் தொடர்மொழி, ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை; கிட்கிந்தையின் சம்பந்தமான காண்டம் என விரியும்; கிட்கிந்தையைப்பற்றிய காண்டமென விரித்து, இரண்டனுரையும் பொருளுந் தொக்கதொகை யெனினுமாம். கிட்கிந்தம் என்பது, ஒருமலை; அம்மலையைச் சார்ந்த நாடு கிட்கிந்தா எனப் பெயர் பெற்றது. அதன் பிரதான பட்டணத்துக்கும் கிட்கிந்தா என்று பெயர். இது, வாநரராசர்களான வாலி சுக்கிரீவர்கட்கு இராசதானி; குகைபோல மலையிடையேயுள்ளது. காண்டம்-கூட்டம்; இப்பொதுப் பெயர் - இங்கு, சரித்திரத்தின் ஒரு பாகத்தையுணர்த்துஞ் செய்யுள்களின் கூட்டமென்று சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டு, ஒரு பெரும் பிரிவுக்குப் பெயராக வழங்கியது. ஆகவே, கிட்கிந்தையில் நடந்த வரலாற்றைக் கூறும் பாக மென்றதாயிற்று. கிட்கிந்தா = கிஷ்கிந்தா; இது கிட்கிந்தை எனவும் வழங்கும்.

கம்பர்தனியன்.

தரலாற்றுங் கவிச்சகர வர்த்திசெய்யுள் தானாழ முடைமை நோக்கி
வரலாற்று முறைமும்மைத் தமிழுணர்ந்த முதியோரு மற்று னோரும்
முரலாற்றுங் கடற்பாரிற் கம்பகுத் திரமுதுசொன் மொழிப வன்னோற்கு
ஏரலாற்று மால்சங்க மொக்கு மெனின் யாம்வெறொப் பியம்ப லாமால்.

கடவுள் வணக்கம்: சீராம துதி.

மூன்றுரு வெணக்குண மும்மை யாமுதல்
தோன்றுரு வெவையுமம் முதலைச் சொல்லுதற்கு
ஏன்றுரு வமைந்தவு மிடையி னின்றவும்
சான்றுரு வுணர்வினுக் குவந்த தாயினான்

இது, காப்புச்செய்யுள். இதனால், கவிதாம் பாடத் தொடங்கிய காண்டம் இடையூறில்லாமல் இனிது முடிதற்பொருட்டு, உயர்ந்தோர் வழக்கத்தின் படியே செய்யப்படுங் கடவுள் வணக்கத்தை, மாநசமாக வன்றி வாசிகமாகவும் கூறுகின்றார். நூன்முகத்திற் கடவுள் வணக்கங் கூறியது அமையாதோ? காண்டந்தோறும் கூற வேண்டுமோ? எனின், - ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் 'மங்களத்தை முதலிலும் இடையிலும் கடையிலு முடைய நூல்கள் மிகச் சிறப்புடன் தோன்றும் என மரபாடியத்திற் கூறினாராதலின்,

இடையிலும் மங்களமாகக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுதல் நல மாதலாலும், கல்விக்குப் பயன் கடவுளை வணங்குதலே யாதலாலும், நூல் ஒன்றையாயினும், காண்டங்கள் பொருளால் வேறுபடுதலாலும் இவ்வாறு கூறினாரென்க.

அலைகடனடுவனோ ரனந்தன்மீமிசை மலையென விழிதுயில் வளருமாழகிலாய்ப் பரமபுருடனாகிய மன்றலர் துளவினானே கசரத துரகமாக்கடல்கொள் காவலன் தசரதனுக்கு மதலையாய், இம் மாண்கதைக்கோரிறையாய் ஸ்ரீராமனாகித் திருவவதரித்ததனானே, கவிச் சக்கரவர்த்தியான கம்பர், ஈடுமெடுப்புமில்லாத இவ்வுத்தம நாயகன் விஷயமாகச் செய்யப்புக்க இப்பெருங்காப்பியத்திற்கு அவரையே வாழ்த்தல் வேண்டுதலின், காண்டந்தோறும் அவர் விஷயமாகவே கடவுள் வாழ்த்துக் கூறத் துணிந்து, பாலகாண்டத்தில் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுகிற முறையாலே மூன்றுகவிகளாற் கூறி, அயோத்தியாகாண்டத்தில் இக்காப்பியத் தலைவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் சருவேசவரனென்று கூறி, ஆரணியகாண்டத்தில் அப்பெருமான் வேதம் முதலிய நூல்களாலும் பிரமன் முதலிய பெரியோர்களாலும் உணர்த்தகரிய பரவஸ்து என்று கூறி, இக்காண்டத்தில் இக்கவியால், அப்பெருமான் சகல பிரபஞ்சத்தையும் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டவனென்று அவன் தன்மையைப் பேசுகிறார்.

உணர்வினுக்கு - (காண்பவர் கேட்பவர்களின்) நல்லறிவுக்கு, உவந்தது ஆயினான் - உவப்பைத்தரும் பொருளாயிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானுக்கு, மூன்று உரு என - மூன்று நிறங்களென்று சொல்லும்படி, குணம்மும்மை ஆம் - மூன்று குணங்களையுமுடைய, முதல் - மூலப்பிரகிருதியும், தோன்று உரு எவைஉம் - (அந்த மூலப் பிரகிருதியினின்று) உண்டாக்கிய எல்லாத் தத்துவங்களும், அ முதலை சொல்லுதற்கு என்று உரு அமைந்த உம் - அந்த மூலப்பிரகிருதியை (நிருபிக்குமாறு பெயரும், உருவமும் கொடுத்து)ச் சொல்லும்படி பொருந்தி வடிவமைந்த பிரபஞ்சங்களும், இடையில் நின்றஉம் - அப்பிரபஞ்சத்தினிடையே புகுந்து நின்ற ஜீவன்களும், சான்ற உரு - (தனக்குச்) சிறந்த சரீரமாம்;

மூலப்பிரகிருதியும், சேதநாசேதநங்களின் வடிவமான எல்லாப் பிரபஞ்சமும் பரமான்மாவுக்குத் திருமேனி யென்னுமிடத்தை, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ஸ்ரீபாகவதம் முதலியவற்றிலே மிகத் தெளிவாய்ப் பரக்கக் காண்க. 'ராமன்' என்னுஞ்சொல்லுக்கு 'தன்பக்கல் யாவரும் மனங்களிக்கப்பெற்றவன்' என்பது பொருளாதலால், அக் கருத்துப்பற்றி, இங்கு 'உணர்வினுக்கு உவந்த தாயினான்' என்றார். ஆகவே, இது ஸ்ரீராமபிரானைப் பற்றியதாயிற்று. 'மூன்றுரு' என்னுமிடத்தில், 'உரு - நிறம்; இரண்டாம் அடியிலுள்ள 'உரு' என்பது - வடிவுள்ள தத்துவங்களையும், மூன்றாம் அடியிலுள்ள 'உரு' என்பது பிரபஞ்சத்தையும், நான்காம் அடியிலுள்ள 'உரு' என்பது - சரீரத்தையும் காட்டும்.

நிறம் மூன்றாவன - வெண்மை, செம்மை, கருமை என்பன. குணம் மூன்றாவன - ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்பன. மூலப்பிரகிருதிக்கு இந்த மூன்று நிறங்களும் முக்குணங்களும் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இடையினின்றவன். உணர்வதாயினான் என்ற பாடத்துக்கு - முதல்தோன்று உரு எவையும், அம்முதலைச் சொல்லுதற்கு என்று உரு அமைந்தவையும், இடையில் - தன்னிடத்திலே, நின்றவன் - நிற்கப் பெற்றவன்; (பிராணிகள் புரியும் கருமங்களுக்கெல்லாவற்றுக்கும்), சான்று உரு - சாட்சியான வடிவுள்ளவன்: உணர்வினுக்கு - அறிவு என்னத்தக்க ஆத்மாவுக்கும், உணர்வு அது ஆயினான் - உயிராக அமைந்தவன் என்று பொருள்.

மும்மை என்பது மூன்றென்ற பொருளையே குறித்ததனால் இதில் 'மை' - பகுதிப் பொருள் விகுதி யென்க. 'முதல்' என்னும் பண்புப் பெயர்-ஆகுபெயராய், முதன்மையான மூலப்பிரகிருதியை யுணர்த்திற்று. 'முதல்' என்பதன் ஈற்றில் எண்ணும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. மூலப்பிரகிருதியினின்று உண்டாகிய தத்துவங்கள்:- மாந் 1, அகங்காரம் 1, மனம் 1, ஞானேந்திரியம் 5, தந் மாத்திரை 5, பூதம் 5 என இவை. சான்ற என்ற பெயரெச்சத்தின் இறுதி, தொகுத்தல். அமைந்த, நின்ற - பெயர்.

துறை - கடவுள் வாழ்த்து; தொல்காப்பியத்தில் "வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே" என்றதன்கண், 'வகை' என்றதனாற் கொண்ட அறுமுறை வாழ்த்தன்றித் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படும்படி "யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையது" என்றதனால், முன்னிலையன்றியுங் கடவுளை வாழ்த்துதலின், இக்கவி கடவுள் வாழ்த்தெனப் பெயர் பெற்றது. (அறுமுறை வாழ்த்தினுள் வாழ்த்தப்படும் பொருள்களாவன:- முனிவரும், பசுவும், பார்ப்பரும், அரசரும், மழையும், நாடுமாம்.)

பொருளடக்கம்

	பாடல் எண்	தொடர் எண்	பக்கம் எண்
கிட்கிந்தா காண்டம்			
1. பம்பைப் படலம்	42	43	
2. அனுமப் படலம்	38	81	45
3. நட்புக்கோட்படலம்	86	167	78
4. மராமரப்படலம்	21	188	144
5. துந்துபிப் படலம்	15	203	161
6. கலன்காண் படலம்	42	245	172
7. வாலிவதைப் படலம்	153	398	202
8. தாரைபுலம்கூறு படலம்	21	452	317
9. அரசியற்படலம்	33	452	332
10. கார்தாலப் படலம்	121	573	359
11. கிட்கிந்தைப் படலம்	139	712	470
12. தானைகாண் படலம்	40	752	557
13. நாடவிட்ட படலம்	74	826	580
14. பிலம்புக்குநீக்கு படலம்	74	900	638
15. ஆறுசெல் படலம்	55	955	683
16. சம்பாதிப்படலம்	66	1021	717
17. மயேந்திரப் படலம்	29	1050	753
பாடல் முதற்குறிப்பு			773

1. பம்பைப் படலம்

பம்பை என்பது - ஒரு பெரிய பொய்கை; பொய்கை - மானிடராக்காத நீர்நிலை. அது, கிஷ்கிந்தா நகரத்துக்கு அருகிலுள்ளது. படலம் என்னும் வடசொல்லுக்குக் கூட்டமென்று பொருள்: ஆகவே, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் பம்பைப் பொய்கையைக் கண்டது, இராமபிரான் பிராட்டியைப் பிரிந்த பிரிவால் அப்பொய்கையிலுள்ள சக்கரவாகம் முதலிய பறவைகளையும் தாமரை முதலிய கொடிகளையுங் கண்டு இரங்கியது, அதில் நீராடிச் சந்தியாவந்தனம் செய்தது முதலிய செய்தியைச் சொல்லுஞ் சிறு பிரிவு என்றதாயிற்று. இப்படலத்துக்குப் பெயர் - பம்பா நதிப்படலம் என்றும், பம்பைவாவிப்படலம் என்றும் ஏட்டுப் பிரதிகளிற் காணப்படுகிறது.

01-26. பம்பைப் பொய்கையின் வருணனை

தேன்படி மலரது செங்கண் வெங்கைம்மா
தான்படி கின்றது தெளிவு சான்றது
மீன்படி மேகமும் படிந்து வீங்குநீர்
வான்படிந் துலகிடைக் கிடந்த மாண்பது.

(அப்பொய்கை), - தேன் படி மலரது - மதுப் பொருந்திய (தாமரை முதலிய நீர்ப்) பூக்களையுடையது: செம் கண் வெம் கை மா- சிவந்த கண்களையும் வெப்பம் பொருந்திய துதிக் கையையுமுடைய மதயானைகள், படிகின்றது - (தன்னிடம் வந்து) குளிக்கப் பெற்றது: தெளிவுசான்றது - தெளிவு மிக்குள்ளது; (ஆதலால்) - வீங்கு நீர் - மிக்க நீரையுடைய கடலானது, மீன் படி மேகம்உம் படிந்து - மின்னல் பொருந்திய மேகங்களும் (தன்னிடத்து வந்து) படியப் பெற்று, வான்படிந்து - ஆகாயம் படியப்பெற்று, உலகு இடை - நிலவுலகத்தின் நடுவிலே, கிடந்த - பொருந்தியிருந்த, மாண்பது - தன்மையை யுடையது; தான் - அசை.

கீழ் ஆரணிய காண்டத்தின் ஈற்றுக் கவியில் “பம்பையாம் பொய்கை புக்கார்” என்று கூறியுள்ளதனால், இது முதற் பதினைந்து கவிகளுக்கு ‘அப்பொய்கை’ எனத் தோன்றா எழுவாய் வருவித்து முடிக்க.

மலர்கள் நிறைந்து யானைகள் வந்து படியப்பெற்றுத் தெளிவு பொருந்திய அப்பம்பைப் பொய்கையானது, மின்னல்கள் நிறைந்து மேகங்கள் தவழ்கின்ற ஆகாயம் தங்கப்பெற்றதொரு கடலையொத் திருந்தது என்பதாம்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.

மின்னல்கள் - மலர்களுக்கும், மேகங்கள் - யானைகளுக்கும், ஆகாயம்படிதல் - தெளிவுமிக்கிருத்தற்கும், கடல் - பொய்கைக்கும் ஒப்பு எனக் காண்க. யானைகள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து முழுகிக் கலக்கும்போது அவற்றின் இடையிடையே தோன்றி மறைகின்ற மலர்களை,

மேகத்தினிடையே தோன்றி மறைகின்ற மின்னல்களாகக் குறித்தார். கருநிறத்திற்கும், மதமழை பொழிதற்கும் யானைக்கு மேகம் ஒப்பாம். ஆகாயம் சுத்தமாய் நிர்மலமான நிலைமையை யுடையதாதலால், தெளிவுக்கு உவமை கூறப்படும். தாமரை முதலிய நீர்ப் பூக்களின் மலர்ச்சி கூறப்பட்டதனால் ராமலக்ஷ்மணர் பம்பாபுஷ் கரிணியை அடைந்த காலம் வசந்தகாலமென்று முதலூலிற் கூறியதைக் குறிப்பித்தவாறாயிற்று.

யானை மதம்பிடித்திருக்கும்போது அதன் கண்கள் சிவந்தும், துதிக்கை வெப்பமாயும் இருக்குமாதலால், 'செங்கண் வெங்கைம்மா' என்றார். கைம்மா - துதிக்கையையுடைய விலங்கு: எனவே, யானையாயிற்று. கைம்மா - சாதியொருமையாதலால், 'தான்படிகின்றது' எனப்பட்டது. குறிஞ்சிநிலக் கருப்பொருளாதல் பற்றி, கைம்மாவைக் கூறினார். 'யானைகள் படிந்து கலக்கினாலுந் தெளிவு சான்றது' என்றதனால், நீரின் மிகுதி கூறியவாறு.

வேங்கைமா என்ற பாடங்கொண்டு, புலியாகிய விலங்கெனப் பொருள்கூறி, 'மீன்படி' என்பதை, மேகம் வீங்குநீர் வான் என்ற மூன்றனோடும் இயைத்து, அப்பொய்கை மின்னல் பொருந்திய மேகங்கள் பூமியிற் படிந்துகிடந்த மாண்பது, மீன்கள் பொருந்திய கடல் (இவ்விடத்திற்) கிடந்த மாண்பது, நகூத்திரங்கள் பொருந்திய வானம் உலகிடைப் படிந்து கிடந்த மாண்பது என்று தனித் தனி முடிபு கொண்டு, அப்பொய்கைக்கே மேகம் கடல் வானம் என்ற மூன்றையும் உவமை கூறியதாக உரை கூறினுமாம்.

மீன் - மின் என்பதன் நீட்டல் விகாரம்: அன்றி, மின்னுவது - மீன் எனக் காரணப்பெயராகவும் வரும். மேகமும், உம்- எதிரது தழுவிய எச்சம். இனி, படி என்பதை 'படிந்து' என்பது விசுதி முதலியன தொக்கதாகக் கொண்டு, நகூத்திரம் படிந்து என்றுமாம். வீங்குநீர் - கடலுக்கு வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. (2)

2. ஈர்ந்தநுண் பளிங்கெனத் தெளிந்த வீரம்புனல்
பேர்ந்தொளிர் நவமணி படர்ந்த பித்திகை
சேர்ந்துழிச் சேர்ந்துழி நிறத்தைச் சேர்தலால்
ஓர்ந்துணர் வில்லவ ருள்ள மொப்பது.

ஈர்ந்த நுண் பளிங்கு என - அறுத்து வேலை செய்யப் பட்ட நேர்மையான [மிகமெல்லிய] ஸ்படிகக்கல்போல, தெளிந்த - மிகத் தெளிவாகவுள்ள, ஈர் புனல் - (அப்பொய்கையின்) குளிர்ந்த நீரானது, - பேர்ந்து ஒளிர் நவமணி படர்ந்த பித்திகை - இடையிட்டு விளங்குகின்ற ஒன்பதுவகை யிரத்தினங்களும் நிரம்பப் பதிந்துள்ள படித்துறைச் சுவர்களில், சேர்ந்துழிச் சேர்ந்துழி - அலைமோதியடையும் போதெல்லாம், நிறத்தை - (அந்தந்த இரத்தினங்களின்) வருணத்தை, சேர்த்தலால் - அடைதலாலே, -

(அப்பொய்கை), ஓர்ந்து - (பல நூல்களை) ஆராய்ந்தும், உணர்வு இல்லவர் - (அவற்றின் மெய்ப்பொருளை) அறிதலில்லாத வரது, உள்ளம் - மனத்தை, ஒப்பது - ஒத்திருப்பது;

தெளிந்த புனல் பித்திகையின் நிறத்தைப் பெறுவதாகக் கூறியது - பிறிதின் குணம்பெறலணி. மெய்யறிவில்லார் மனம் தன்னில் ஒரு தேர்ச்சியின்றி ஆங்காங்குக் காணும் பொருள்களையெல்லாம் மெய்ப்பொருளென்று பற்றுவதுபோல, பொய்கையின் நீர் தனக்கென ஒரு நிறமுமில்லாமல் பித்திகையின் ஒவ்வொரு வகை இரத்தினங்களையும் சாரும்போது அவற்றின் நிறத்தைக் கொண்டு தோன்றுவது என்பது தொழில்பற்றி வந்த உவமையணி. அப்பொய்கையின் நீர் மிகத் தெளிவுள்ளதென்பதனை விளக்குதற்கு ஈர்ந்த நுண்பளிங்கை உவமை கூறினார் தெளிவுமிகுதியால் தன்னையடுத்த பொருளின் உருவத்தைத் தான் கொண்டு காட்டுதலில், ஈர்ந்த நுண்பளிங்கும் புனலும் ஒக்கும்; “அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு” என்றார், திருவள்ளுவர்.

நவமணிகளாவன - கோமேதகம், நீலம், பவளம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம் என்பன. உணர்வு இன்னதென்பதனை “எப்பொரு ளெத்தன்மைத்தாயினு மப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு” என்னுந் திருக்குறளாலும் அறிக. ஈரம்புனல் - பண்புத்தொகை. ‘பித்திகா’ என்னும் வடமொழி, ஆவீறு ஐயாயிற்று. சேர்ந்துழி - தொகுத்தல்; அடுக்கு - தொறுப்பொருளது. “பல நூல்களை” என்பது, இசையெச்சம். ‘ஓர்ந்தும்’ என்னும் உயர்வு சிறப்பும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. (3)

3. குவான்மணித் தடந்தொறும் பவளக் கோலிவர்
கவானர சன்னமும் பெடையுங் காண்டலின்
தவாநெடு வானகந் தயங்கு மீனோடும்
உவாமதி யுலப்பில வுதித்த தொப்பது.

குவால் மணி - கூட்டமாகிய முத்துக்களையுடைய தடம்தொறும் - அப்பொய்கையினிடமெல்லாம், பவளம் கோல் இவர் கவான் - பவழத்தாலான கோலைப்போன்ற [சிவந்து நீண்ட] கால்களையுடைய, அரசு அன்னம்உம் - ராஜஹம்ஸம் பலவும், பெடை உம் - (அவற்றின்) பெடைகள் பலவும், காண்டலின் - (சேர்ந்து) காணப்படுதலால், - (அப்பொய்கை), - உலப்புஇல் - அளவில்லாத [மிகப்பல], உவா மதி - பெளர்ணமியில் தோன்றுகின்ற பூர்ணசந்திரர்கள், தயங்கும் மீனோடுஉம் - விளங்குகின்ற (தம் மனைவியர்களாகிய) நகூத்திரங்களுடனே, உதித்தது - (தன்னிடத்தே ஒருசேர) விளங்கப் பெற்றதாகிய, தவா நெடு வான் அகம் - அழியாத பெரிய ஆகாயத்தி னிடத்தை, ஒப்பது - ஒத்திருப்பது ;

முத்துக்கள் நிறைந்த பொய்கையினிடங்களில் அங்கங்கே பெடைகளாற் சூழப்பட்டுத் தோன்றும் அரசவன்னம், பல தாரகைகள் நிறைந்துள்ள ஆகாயத்தினிடங்களில் அங்கங்கே மனைவியான அசுவினி முதலிய நகூத்திரங்களாற் சூழப்பட்டுத் தோன்றும் பூரண சந்திரனை யொக்கும் என்றவாறு; தற்குறிப்பேற்றவணி. அன்னத்துக்கு - வெண்மதியும், அதன் பெடைகளுக்கு - அசுவினி முதலிய நட்சத்திரங் களும், முத்துக்களுக்கு - மற்றைத்தாரகைகளும், பொய்கைக்கு - வானமும் உவமை. இனி, முத்துக்களிடையே அன்னம் தோன்றுவது, நட்சத்திரங் களினிடையே சந்திரன் விளங்குவது போலும் என உரைப்பினும் அமையும்.

இச்செய்யுளில் மருதநிலத்திற்குப் பயின்ற அன்னத்தைக் குறிஞ்சி நிலத்தில் மயங்கக் கூறியது, "எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்; அந் நிலம் பொழுதொடு வாராவாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்தவாகும்" என்பதனால் அமைந்தது; மேல் - புள்ளும் பூவும் முதலியன மயங்கக் கூறுவனவற்றிற்கும் இஃது ஒக்கும்.

அரசன்னம் - அன்னப் பறவைகளிற் சிறந்தது: உடம்பு முழுவதும் வெளுத்து முக்குடன் கால்சிவந்து நீண்டிருப்பது அதனிலக்கணமாதலின், 'பவளக்கோலிவர்கவானரசன்னம்' என்றார். காற்று, நெருப்பு, நீர், நிலம் என்னும் மற்றை நான்கு பூதங்களுக்கும் காரணமாகி முன்னே தோன்றி அவையெல்லாம் அழியுமளவும் தான் அழியாதிருத்தலால், 'தவா' என்னும் அடைமொழி, வானுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நகூத்திரங்களும் சந்திரனுக்கு மனைவியரென்பது நூற்கொள்கை.

கவான் - தொடை யென்னும் பொருளையுடைய இச்சொல், இலக்கணையாற் காலையுணர்த்திற்று, அன்னம் - ஹம்ஸமென்னும் வடமொழியின் சிதைவு. தொல்காப்பியத்து மரபியலில் "புள்ளு முரிய அப்பெயர்க் கென்ப" என்றதன்பின், "பேடையும் பெடையும் நாடினொன்றும்" என்றதனால், பெடை யெனப்பட்டது. தவா - எதிர் மறைப் பெயரெச்சம்: இதில் தபு என்பதன் திரிபாகிய தவு - முதனிலை. (4)

4. ஓதநீ ருலகமு முயிர்க் ளியாவையும்

வேதபா ரகரையும் விதிப்ப வேட்ட நாள்
சீதம்வீங் குவரியைச் செகுக்கு மாறொரு
காதிகா தலன்தரு கடலி னன்னது.

(அப்பொய்கை).- ஒரு - ஒப்பில்லாத, காதி காதலன்- காதி யென்னும் ராஜிவிஷயினது குமாரராகிய விசுவாமித்திரர், ஓதம் நீர் உலகம்உம் - குளிர்ந்த கடல் நீரார் சூழப்பட்ட உலகத்தையும், உயிர்கள் யாவைஉம் - (அவ்வுலகத்திலடங்குகின்ற) உயிர்களெல்லாவற்றையும், வேதபாரகரை

உம் - வேதங்களாகிய கடலின் கரையைக் கண்ட பிராமணர்களையும், விதிப்ப - (வேறே) படைத்தற்பொருட்டு, வேட்ட- விரும்பிய, நாள் - காலத்தில், - சீதம் வீங்கு உவரியை - குளிர்ச்சிமிக்க உப்புக் கடலை, செகுக்கும் ஆறு - மாறுகொள்ளும்படி, தரு- படைத்த, கடலின் - நல்லநீர்க்கடலை, அன்னது - ஒத்திருப்பது; "காசடை" (8) என்பது 4 - ஆம் பாடலாகச் சில பிரதியில்.

இப்பொய்கை, இனிய நீருடையதாதலால், பூமியைச் சூழ்ந்த லவண சமுத்திரத்துக்கு மாறாகப் பூமியினிடையே படைத்ததொரு நன்னீர்க் கடலைப் போன்றதென்றார்: (இவ்வருணனை, வடமொழி யுள்ளும் காதம்பரியில் அச்சோதமென்ற சரசின் வருணனையிற் கூறப்பட்டிருந்தது) தற்குறிப்பேற்றவணி.

வேதபாரகர் - வேதத்தைக் கரைகண்டவர்: வேதம் முழுவதையும் தாம் ஐயந்திரிபற உணர்ந்து பிறர்க்கு ஒதுவிக்கவும் வல்லவர் என்றபடி, வேதம் - நன்மை தீமைகளை அறிவிப்பது எனக் காரணக்குறி. பாரகர் - கரையை அடைந்தவர்; பாரம் - அக்கரை, அடைதல் - அறிதல். இனி, பாரம் - முடிவு எனக் கொண்டு, வேதத்தின் முடிவாகிய வேதாந்த சாஸ்திரத்தை யறிந்தவரென்றுமாம். சிறப்புப்பற்றி, அந்தணரைத் தனியே எடுத்தோதினார். பிரம சிருஷ்டிக்கு மாறாக எல்லாவுலகங்களையும், இந்திரதேவர்களையும் மற்றுமுள்ள பொருள்களையும் படைக்கத் தொடங்கிய சிறப்புப்பற்றி 'ஒரு காதிகாதலன்' என்றார். இனி, ஒரு கடல் என்றுங் கூட்டலாம். காதி - விசுவாமித்திர முனிவனது தந்தை: பிரமனது புதல்வனான குசனென்னும் அரசனது புத்திரர் நால்வருட் குசநாபனது மகன். காதலன் - அன்புக்கு விஷயமானவன்.

விசுவாமித்திரர் பிரதிசிருஷ்டி செய்யத் தொடங்கியது, அயோத்தி யரசனாகிய திரிசங்கு மகாராசனுக்கு மனித சரீரத்துடனே சுவர்க்கங் கொடுக்க முயன்றபொழுதில். அவ்வரலாறு வருமாறு: குரியகுலத்துத் தோன்றிய (அரிச்சந்திரனது தந்தையாகிய) திரிசங்கு மகாராசன் தனது குலகுருவாகிய வசிட்டரை நோக்கி 'இவ்வுடம்புடனே யான் சுவர்க்கலோகமடையும்படி அருள்செய்ய வேண்டும்' என்று வேண்டியதற்கு, அவர் 'அது இயலாது; இறந்த பின்னர் அடையலாம்' என்று சொல்லி மறுக்கவே, அரசன் 'ஆனால்' வேறு குருவை நாடியடை கின்றேன்' என்ன, முனிவர் 'குருத்துரோகியாகிய நீ சண்டாளனாவாய்' என்று சபிக்க, உடனே அவன் சண்டாளனாகி நகர்நீங்கி வெளியில் அலைகையில், தென்திசையில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த விசுவாமித்திரரை யடைந்து நிகழ்ந்ததைச் சொல்ல, முன்னமே வசிஷ்டரிடத்துப் பகைமை கொண்டவராகிய அவர் அவனுக்கு அவ்வரமளிக்க உடன்பட்டு வேள்வியொன்று செய்து அதற்கு வராதது பற்றித் தேவர் மீது கோபங்கொண்டு திரிசங்குவைத் தமது தவ வலிமையால் ஒரு

விமானத்திலேற்றி மேலுலகத்திற்குச் செலுத்த, அங்கே தேவர்கள் புலையன் வரலாகாதென்று தள்ளிவிட, கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு தலைகீழாக விழுகின்ற அத் திரிசங்குவை விசுவாமித்திரர் தமது தவ வலிமையால் அங்ஙனமே ஆகாயத்தில் நிலைநிறுத்தி, தேவர்கள் மீது சினந்து பிரதியுலகம் படைக்கத் தொடங்கிச் சிலவற்றைச் சிருஷ்டித்து, பின்பு தேவர் வேண்டுகோளினால் அச்செயலொழிந்தன ரென்பது. (5)

5. எற்பொரு நாகர்த் மிருக்கை யீதெனக்
கிற்பதோர் காட்சிய தெனினுங் கீழுறக்
கற்பக மனையவக் கவிஞர் நாட்டிய
சொற்பொரு ளாமெனத் தோன்றல் சான்றது.

(அப்பொய்கை), - 'எல் பொரு நாகர் தம் இருக்கை - (தம்மிடத்திலுள்ள மாணிக்கங்களின் ஒளியாற்) சூரியனோடு மாறுபடுகின்ற நாகர்கள் வசிக்கின்ற பாதாளலோகம், ஈது - இதுதான்,' என கிற்பது - என்று அண்மையாகச் சுட்டிக் காட்டிச் சொல்லத்தக்கதாகிய, ஓர் காட்சியது எனின்உம் - ஒரு தோற்றத்தையுடையதாயிருந்தாலும் [பாதாளம் வரையிலும் ஆழ்ந்துள்ள தாயினும்], - கற்பகம் அனைய - கற்பகவிருட்சம் போன்ற, அ கவிஞர் - அந்த [சிறந்த] மகாகவிகள், நாட்டிய - (தாம்செய்த உலகத்தில்) நிலை நிறுத்தியு, சொல் பொருள் ஆம் என- சொற்களின் பொருள்போல, கீழ் உற - கீழுலகம் வரையிலும், தோன்றல் சான்றது - விளங்குதலமைந்தது [மிகவும் தெளிவுடைய தென்றபடி]: இது 3 -ஆம் பாடலாக சில பிரதியில் உள்ளது.

நல்ல கவிகள் செய்த நூல் ஆராய்ந்து பார்க்க பார்க்க ஆழ்ந்த கருத்தையுடையதா யிருந்தாலும் பொருளை ஐயத்துக்கிடமாகாது விளங்கவைத்தல்போல், இப்பொய்கை ஆழ்ந்து தெளிந்துமுள்ள தென்றவாறு; உவமையணி. கீழ் "சான்றோர்கவியெனக் கிடந்த கோதாவரி" என்று நதிக்குச் சான்றோர் கவியை உவமை கூறியிருத்தல் காண்க.

கற்பகமனைய கவிஞ ரென்றது - நினைத்தவற்றையெல்லாம் அறிந்து கவிபாடிக் கொடுக்கவல்லவரென்றபடி: அகரச்சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட்டுகின்றது. நாகராவார் - படமும் வாலுமுடையராய் மநுஷ்யரூபமுந் தெய்வப் பிறப்புமானதொரு சர்ப்ப ஜாதியார். கற்பகம் - தேவதரு; வடசொற்றிரிபு: வேண்டுவனவற்றை வேண்டியவாறே பெறும்படி கல்பிப்பது (உண்டாக்குவது) என்று பொருள். ஆம் - அசை. (6)

6. களனவி லன்னமே முதல கண்ணகல்
தளமலர்ப் புள்ளொலி தழங்க வின்னதோர்
கிளவியென் றறிவருங் கிளர்ச்சித் தாதலின்
வளநகர்க் கூலமே போலு மாண்பது.

கண் அகல் - இடமகன்ற, தளம் மலர் - இழ்களையுடைய (தாமரை) மலர்களி லிருக்கின்ற, களன் நவில் - எழுத்து இன்னதென்று உணரமுடியாமல் இனிமையாகக் கூவுகின்ற, அன்னம் முதல் - அன்னங்கள் முதலிய, புள், பறவைகளின், ஒலி - சத்தம், தழங்க - மிகுதியாக ஒலிப்பதனால், - இன்னது ஓர் கிளவி என்று - இத் தன்மையதான ஒருவகைத் தொனியென்று, அறிவு அரு - அறிதல் கூடாத, கிளர்ச்சித்து - எழுச்சியை யுடையது: ஆதலின் - ஆதலால், - (அப் பொய்கை), - வளம் நகர் கூலம் போலும் - பல வளப்பங்களும் நிறைந்த பெருநகரத்தினது கடைவீதியை யொக்கின்ற, மாண்பது - மாட்சிமை யுடையது;

பெரிய நகரத்துக் கடைத்தெருக்களிற் பலதேசத்து மனிதரும் கூடிப் பலவகைப் பாஷைகளைப் பேசும்போது உண்டாகின்ற பேரொலியானது இன்னதென்று அறியமுடியாதவாறு இருத்தல்போல, அப்பொய்கையிற் பலவகைப் பறவைகளும் சேர்ந்து கூவுகின்ற ஒலியும் ஓசையென்று அறிவதன்றி இன்னவோசையென உணர முடியாதபடியிருந்த தென்பதாம்; உவமையணி.

களனவிலன்னம் - கலஹம்ஸம்; காரன்னம். இதுவும், கீழ்க்கூறிய அரசவன்னமும் அன்னத்தின் ஜாதிபேதங்கள். ஏகாரம் இரண்டும் - இசைநிறை. மலரென்பது - இங்குச் சிறப்பாய்த் தாமரையைக் குறித்தது. (7)

7. அரிமலர்ப் பங்கயத் தன்ன மெங்கணும்
புரிமுழல் புக்கிடம் புகல்கி லாதயாம்
திருமுக நோக்கல மிறந்து தீர்துமென்று
எரிபுகு வனவெனத் தோன்று மீட்டது.

எங்கண்உம் - எல்லாவிடத்திலும், அரிமலர் பங்கயத்து - செந்தாமரை மலர்களிலுள்ள, அன்னம் - அன்னப்பறவைகள், 'புரிமுழல் புக்கிடம் - அழகாகக் கட்டி முடித்த கூந்தலையுடைய சீதாபிராட்டியார் சென்ற இடத்தை, புகல்கிலாத - தெரிந்து சொல்ல மாட்டாத, யாம் - திருமுகம் நோக்கலம் - (பூரீராமபிரானது) அழகிய முகத்தைப் பாராமல், இறந்து தீர்தும் - இறந்து ஒழிவோம் என்று' என்று எண்ணி, எரி புகுவன என - நெருப்பிற் குதிப்பன போல, தோன்றும் - காண்பதற்கு இடனான, ஈட்டது - தன்மையையுடையது, (அப்பொய்கை);

அப்பொய்கையிற் செந்தாமரைமலர்மேலுள்ள அன்னங்கள், இலக்குமியாகிய சீதாபிராட்டிக்கும் அன்னங்களாகிய தமக்கும் உறைவிடம் தாமரையென்ற ஒன்றாகவேயிருந்தும், அவள் செய்தியை அறிந்து உரையாமையாகிய குற்றம் தம்மீது இருப்பதுபற்றி இப்போது பூரீராமபிரானது திருமுகத்தைப் பாராமல் இறந்துவிடுவோமென்று நினைத்து நெருப்பிற் குதிப்பன போலக் காணப்பட்டனவென்பதாம்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.

நெருப்பை உவமை கூறியதனால், அரிமல ரெனப்பட்டது; அரி - செம்மை. தாமரைக்கு நெருப்பு உவமை கூறப்படுவதை, "புண்டரிகம் தீயெரிவதுபோல் விரிய" என்னும் நளவெண்பாவிலும் காண்க. இனி, அரிமலரென்பதற்கு - வண்டுகள் மொய்த்தலையுடைய மலரெனப் பொருள் கொண்டால், மலரில் மொய்க்கின்ற வண்டுகள் நெருப்பினின்று எழுகின்ற புகைக்கு உபமேய மாம்.

பங்கயத்துமலரென மாறுக. பங்கயம் - பங்கஜம்; சேற்றில் முளைப்பது. புரிசூழல் - அன்மொழித்தொகை. புக்கிடம் - பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல், (8)

8. காசடை விளக்கிய காட்சித் தாயினும்
மாசடை பேதைமை யிடைமயக்கலால்
ஆசடை நல்லுணர் வனைய தாமெனப்
பாசடை வயின்தொறும் பரந்த பண்பது.

(அப்பொய்கை), - மாசு அடை பேதைமை - குற்றம் பொருந்திய அவிச்சையானது, இடை - நடுவில் நின்று, மயக்கலால் - மயங்கச் செய்தலாலே, ஆசு அடை - அற்பத்தன்மையை (இடையிலேயே) அடைந்த, நல் உணர்வு - நல்ல மெய்யறிவை, அன்னயது ஆம் என - போன்றது என்னும்படி, - காசு அடை - முத்துக்கள் (தன்னுள்) பொருந்தி யிருத்தலை, விளக்கிய - (வெளியே நின்று காண்போர்க்கு) விளங்கச் செய்த, காட்சித்து ஆயின்உம் - (மிகத்தெளிந்த) தோற்றத்தையுடையதா யிருந்தாலும், பசு அடை - பசிய இலைகள், வயின் தொறும் - இடையிடங்கள் தோறும், பரந்த - பரவப்பெற்ற, பண்பது - தன்மையை யுடையது;

நல்லறிவு தான் மாசற்றதாயிருந்தாலும் ராஜஸ தாமஸ குணங்கள் இடையிடையே தோன்றி மயக்குதலால் மாசடைந்து தன் நிலைமை தோன்றாதிருப்பதுபோல, பொய்கை கீழுள்ள பொருள்களையெல்லாம் நன்கு விளங்கச் செய்கின்ற மிகத்தெளிந்த நீருடையதாயினும் தாமரை முதலிய நீர்க்கொடியின் பச்சிலைகள் இடையிடையே பரவி மறைத்தலால் தன் நிலைமை தோன்றாதிருக்குமென்பதாம்; உவமையணி. "வையகத்துருவினர் மலராவறிவினைப், புலநிறை மறைத்த புணர்ப்பது போலக், குளர்கொண்டுகையுந் தெளிநீர் வாவினாய், வள்ளை செங்கமலங்கள்எவிழாம்பற், பாசடைமறைக்கும்" என்றார் பிறரும்.

மெய்யறிவாவது - பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களாலன்றி உண்மையால் அறிதல்; இதனை வடநூலார் தத்வஜ்ஞாநமென்பர். அவிச்சையாவது - மறுபிறப்பும் இருவினைப் பயனும் கடவுளும் இல்லையெனவும், மற்றும் இத் தன்மையனவுஞ் சொல்லும் மயக்க நூல் வழக்குகளை மெய்ந்நூல் வழக்கெனத் துணிதல்; குற்றியை

மகனென்றும், இப்பியை வெள்ளி யென்றும் இவ்வாறே ஒன்றினைப் பிறிதொன்றாகத் துணிதலும் அது. ஆசடைதல் - துலக்கப்பட்ட புலன்களின் மேலே பழைய பயிற்சி வயத்தால் ஒரோவழி நினைவு சென்று கெடுதல். காசு - நவமணிகளுக்குப் பொதுப்பெயர்; இங்குச் சிறப்பாய், முத்தையுணர்த்திற்று. இனி, காசடை - முத்துச்சிப்பிக் ளென்றும், பாசடை - பாசிக் கொத்துக்களென்றும் ஏதுப்பெயராகப் பொருள்கொள்ளலுமாம். பாசடை - பண்புத்தொகை; பசுமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதி நீண்டது. முதலடியில், அடை - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.) (9)

9. களிப்படா மனத்தவன் காணிற் கற்பெனும்
கிளிப்படா மொழியவள் விழியின் கேளெனத்
துளிப்படா நயனங்கள் துளிப்பச் சோருமென்று
ஒளிப்படா தாயிடை யொளிக்கு மீனது.

(அப்பொய்கை), - 'களி ப்டா மனத்தவன் - (சீதா பிராட்டியைப் பிரிந்ததனாற்) களிப்பில்லாத மனத்தையுடையவனான ஸ்ரீராமன், காணின் - (நம்மைக்) கண்டால், கற்பு எனும் - கற்பு நிலைமையே இவ்வாறு ஒருருக்கொண்டு வந்ததெனத்தக்க, கிளிப்டா மொழியவள் - கிளியினிடத்தும் உண்டாகாத (மிக இனிய) சொற்களை யுடையவளான பிராட்டியினது, விழியின் - கண்களுக்கு, கேள் - உறவானவை [இண்ணயானவை], என - என்று எண்ணி, துளி ப்டா நயனங்கள் - (முன் ஒரு காலத்தும்) நீர்த்துளி உண்டாகப் பெறாத (தனது) திருக்கண்கள், துளிப்ப - நீர்த்துளி சிந்தும்படி, சோரும் - வாடுவான்,' என்று - என்று எண்ணி, ஒளிப்படாது - விளங்காமல் [வெளிப்படாமல்], அ இடை - அவ்விடத்தில், ஒளிக்கும் - மறைந்து ஒடுகின்ற, மீனது - மீன்களையுடையது;

இயல்பாக நீரினுள்ளே மீன்கள் மறைதற்கு, 'நம்மைக் கண்ட மாத்திரத்திலே சீதாபிராட்டியாரான தன் காதலியினது திருக்கண் களிமழகு நினைவுக்கு வர இராமபிரான் வருந்துவா னாதலால் அதற்கு நாம் காரணமாதல் தக்கதன்று' என்று எண்ணி அம்மீன்கள் மறைந்ததாகக் காரணத்தைக் கற்பித்ததால், இஃது ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியாம். கற்பெனும் கிளிப்படாமொவத்த - "விற்பெருந் தடந்தோள் வீர வீங்கு நீரிலங்கை வெற்பில், நற்பெருந்தளாய நங்கையைக் கண்டேனல்லேன், இற்பிறப் பென்ப்தொன்றும் இரும்பொறையென்ப தொன்றும், கற்பெனும் பெயர்தொன்றும் களிநடம்புரியக் கண்டேன்" என்பது, சுந்தரகாண்டத்துத் திருவடியின் வாசகம். களிப்பு அடா எனப் பிரிப்பினுமாம். காணின் சோரும் என இயையும்.

கற்பு - பதிவிரதா தருமம்; மூன்றாமடியிலும், நான்காமடியிலும் தொடை முரண் காண்க. சோரும் - செய்யுமென்முற்று, ஆண்பாலிற் சென்றது. ஆயிடை - சுட்டு நீண்ட விடத்து யகரந் தோன்றிற்று. (10)

10. கழைபடு முத்தமுங் கலுழிக் கார்மதம்
மழைபடு தரளமு மணியும் வாரிநேர்
இழைபடர்ந் தனையநீ ரருவி யெய்தலால்
குழைபடு முகத்தியர் கோல மொப்பது.

கழை படு முத்தம்உம் - மூங்கிலிலிருந்து உண்டாகின்ற முத்துக்களையும், கலுழி மதம் மழை கார்படு தரளம்உம் - கலங்கலாகிய மதநீர்ப்பெருக்கைச் சொரிகின்ற மேகம்போன்ற யானைகளி (ன் தந்தத்தி) லிருந்து உண்டாகின்ற முத்துக்களையும், மணிஉம் - (மற்றைய) இரத்தினங்களையும், வாரி - வாரிக்கொண்டு, - நேர் இழை படர்ந்து அனைய - தக்க ஆபரணங்கள் மேலே பரவினாற் போன்ற, நீர் அருவி-மலையருவிநீரானது, எய்தலால் - (தன்னிடம் வந்து) சேரப் பெறுதலாலே, - (அப்பொய்கை), - குழை படு முகத்தியர் கோலம் - காதணிகள் பொருந்திய முகத்தையுடைய பெண்களின் அலங்காரத்தை, ஒப்பது - ஒத்திருப்பது.

மூங்கில், தந்தம் இவற்றினின்று தோன்றும் முத்துக்களையும் மற்றும் பலவகையிரத்தினங்களையும் வாரிக்கொண்டு பெருகிவந்த அருவிநீர் தன்னிடத்துச் சேர்வதனால், அப்பொய்கையானது மகளிர் பற்பல இரத்தினாபரணங்களையணிந்திருந்த தன்மையைப் போன்ற தென்பதாம்: தற்குறிப்பேற்றவணி. வாரி அனைய என இயையும். இழை- ஆபரணம்; நூலிழையென்றலும் ஒன்று. நிலம் குறிஞ்சியாதலால், அந்நிலக்கருப் பொருளாற் பிறக்கும் முத்து முதலியன கூறினார். மூங்கில் முதலியவற்றில் முத்துப் பிறக்கு மென்பதை, "தந்தி வராகமருப் பிப்பி பூகந் தழை கதலி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளின மின்னார், கந்தரஞ் சாலிகழை கன்ன லாவின்பல் கட்செவி கா, ரிந்து வுடும்பு கரா முத்தமீனு மிருபதுமே" என்பதனா லறிக.

'கார்' என்பது- கருநிறமுள்ள மேகம்போன்ற யானைக்கு இருமடி யாகுபெயர்: 'கலுழி மதமழைபடு' என்ற அடைமொழி, இதன் பொருளை விளக்கிற்று. (11)

11. பொங்குவெங் கடகரி பொதுவி னாடலின்
கங்குலி னெதிர்பொரு கலவிப் பூசலின்
அங்கநொந் தலசிய விலையி னாய்வளை
மங்கையர் வடிவென வருந்து மெய்யது.

(அப்பொய்கை),- பொங்கு - மிகுதியான, வெம் - வெப்பமுள்ள, கடம்- மதத்தையுடைய, கரி - யானைகள், பொதுவின் - பொதுவாக, ஆடலின் - (நீரில்) இறங்கிக் கலக்குதலாலே,- கங்குலின் - இராத்திரி காலத்தில், எதிர்பொரு - (ஆடவர்கள்) சந்தித்துச் செய்கின்ற, கலவி பூசலின் - புணர்ச்சிப் போரினால், அங்கம் நொந்து - உடம்பு வருந்தி, அலசிய - சோர்ந்த, ஆய்வளை விலையின் மங்கையர் - ஆராய்ந்தெடுத்தணிந்த வளையல்களை யுடைய விலைமாதர்களது, வடிவு என - உருவம்போல, வருந்தும் - கலங்கிக் காணப்படுகின்ற, மெய்யது - உருவத்தையுடையது;

மதயானைகள் அநேகம் தனித்தனியே வந்து விழுந்து துளைந்து ஆடுவதனாற் கலங்கிய அப்பொய்கை, பல விடபுருஷர்களும் வந்து கூடிக் கலந்து பலவகைச் சிருங்காரசேஷ்டைகளைச் செய்யப்பெற்ற வேசையரது சோர்ந்து மெலிந்த வடிவம்போன்று காணப்பட்ட தென்பதாம்: தற்குறிப்பேற்ற வுமையணி.

பொருள் கொடுப்பவர்க்கெல்லாம் பொதுவாகிய விலைமகளிரை உவமை கூறுதற்கு ஏற்ப, 'பொதுவினாடலின்' எனப்பட்டது. விலையின் மங்கையர் - தமது இன்பத்தை விலை கொடுப்பவர்களுக்கெல்லாம் விற்கின்ற மகளிர். எதிர்ந்து என்னும் வினையெச்சம், பகுதிமாத்திரமாய் நின்றது. (12)

12. விண்டொடர் நெடுவரைத் தேனும் வேழத்தின்

வண்டுளர் நறுமத மழையு மண்டலால்

உண்டவர் பெருங்களி யுறலி னோதியர்

தொண்டையங் கனியிதழ்த் தோன்றல் சான்றது.

விண்தொடர் நெடுவரை தேன்உம் - ஆகாயத்தை யளவிய (மிகவுயர்ந்த) பெரிய மலைகளினின்று பெருகுகின்ற தேனொழுக்கும், வேழத்தின் வண்டு உளர் நறுமதம் மழைஉம் - யானைகளினது வண்டுகள் கிண்டப்பெற்ற வாசனை வீசுகின்ற மதநீர்ப் பெருக்கும், மண்டலால் - (மிக்குவந்து) நிறைந்திருத்தலாலே, உண்டவர் - (அந்நீரைக்) குடித்தவர்கள், பெருங் களி உறலின் - மிக்க களிப்பை யடைவதனால், - (அப்பொய்கை),- ஓதியர் - கூந்தலழகுள்ள மகளிரது, தொண்டை அம் கனி இதழ் - அழகிய கொவ்வைப்பழம்போன்ற (சிவந்த) அதரம்போல, தோன்றல் சான்றது - தோன்றுதலமைந்தது;

மங்கையரது அதரம் பானஞ்செய்தவர்க்குக் களிப்பைத் தருவது போல, இப்பொய்கையின் நீரும் களிப்பைக் கொடுப்ப தென்பதாம்; உவமையணி. வானத்துக்கும் மலைக்குஞ் சம்பந்தமில்லாமலிருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்ததனால், 'விண்டொடர் நெடுவரை' என்ற தொடர் -

தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி. தேனொழுக்கு - மூங்கில் முதலியவற்றிற் கட்டப்பட்ட கூடுகளினின்று பெருகுவது.

வரை - இருமடியாகுபெயர். உண்டலென்பது - உண்பனதின்பன, பருகுவன நக்குவன எனப் பிரித்துக் கூறுமிடத்துச் சிறப்புவினையும் வாயினால் நுகரப்படும் பொருளெல்லாம் உணவெனப்படுமாதலின் பொதுவினையுமாதலால், உண்டவரெனப்பட்டது. 'தொண்டையங் கனியிதழ்த் தோன்றல்சான்றது' என்றது. "அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே" என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறி விலக்கிய அடுத்து வரலுவமையன்று; முன்னது உருவுவமையும், பின்னது - பயனுவமையுமாயிருத்தலானென்க. (13)

13. ஆரியம் முதலிய பதினெண் பாடையில்
பூரிய ரொருவழி புகுந்த தாமென
ஓர்வில கிளவிக ளொன்றொ டொப்பில
சோர்வில விளம்புபுள் துவன்று கின்றது.

ஆரியம் முதலிய - ஸம்ஸ்கிருதம் முதலாகிய, பதினெண் பாடையில் - பதினெட்டுப் பாஷைகளில், பூரியர் - (இலக்கண இலக்கியத் தோர்ச்சியின்றி) அற்பஞானமுடையவர்கள், ஒருவழி - ஒரிடத்தில், புகுந்தது ஆம் என - கூடி ஆரவாரிப்பதுபோல, ஓர்வு இல - (இன்ன இன்ன பறவையின் தொனி இது இது என்று தனித்தனி) ஆராய்ந்து அறியப்படமாட்டாதவைகளும், ஒன்றொடு ஒப்பு இல - ஒன்றொடொன்று ஒத்திராதவைகளுமாயுள்ள, கிளவிகள் - ஒலிகளை, சோர்வுஇல - ஒய்தலில்லாதவைகளாய், விளம்பு - ஒலிக்கின்ற, புள் - (பலவகைப்) பறவைகள், துவன்றுகின்றது - நெருங்கியிருக்கப்பெற்றது, (அப்பொய்கை);

இச்செய்யுளைக் கீழ் 6-ஆஞ் செய்யுளோடு ஒப்புநோக்கி, அதற்கும் இதற்குமுள்ள வேற்றுமைகள் ஊன்றி யுணரத்தக்கன. 'ஆரியம் முதலிய பதினெட்டுப் பாஷை' என்றது - ஆரியத்தையும், தமிழொழிந்த தேசபாஷைகள் பதினேழையும். தமிழ்நிலமொழிந்த பதினேழு நிலத்தையும் "சிங்களஞ் சோனகம் சாவகஞ் சீனந் துளும் குடகம், கொங்கணம் கன்னடம் கொல்லந் தெலுங்கங் கலிங்கம் வங்கம், கங்க மகதங் கடாரங் கவுடங் கடுங்குசலம், தங்கும் புகழ்த்தமிழ்குழ் பதினேழ்புவிதா மிவையே" என்பதனால் அறிக; எனவே, பாஷைகள் பத்தொன்பதாமென்ப. தமிழ்ப் பாஷையினது ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பைக் கருதி, அதனை இங்குக் கூறாராயினார்; இது, கலியினது பாஷாபிமானத்தைக் காட்டும்; அது பிறவற்றோடு கலவாத தனிப்பாஷை யென்பது, கவி ஹருதயம்போலும்; இனி, ஆரியம் முதலிய பதினெண்பாடை என்பதற்கு - வடமொழியை (த் தமக்கு) முதலாகவுடைய பதினெட்டுத் தேச பாஷைகளென்று பொருள் கொண்டால், ஸம்ஸ்கிருதம் ஸகல பாஷைகளுக்குந் தாய்ப்பாஷை யென்பது போதரும். பாடை - புாஷா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. (14)

14. தானுயி ருறத்தனி தழுவும் பேடையை
ஊனுயிர் பிரிந்தெனப் பிரிந்த வோதிமம்
வானர மகளிர் தம் வயங்கு நூபுரத்
தேனு கு மழலையைச் செவியி னேற்பது.

தான் உயிர் உற - தன்னைப் பிராணனுக்கு ஒப்பாக (எண்ணி), தனி - வேறு உவமை பெறாமல், தழுவும் - ஆலிங்கனஞ் செய்கின்ற, பேடையை - பெண்ணன்னத்தை, ஊன் உயிர் பிரிந்து என - உடம்பு உயிர் நீங்கப் பெற்றாற்போல, பிரிந்த - விட்டு நீங்கின, ஒதிமம் - ஆணன்னமானது, - வான் அரமகளிர் தம் - தேவலோகத்தினின்று நீராட வருகின்ற தெய்வப் பெண்களின், வயங்கு நூபுரம் - விளங்குகின்ற காற்சிலம்பணிகளின், தேன் உகு மழலையை - தேன்போன்ற (இனிய) மெல்லோசையை, (தன்பேடையின் குரலென்று எண்ணி), செவியின் ஏற்பது - காது கொடுத்துக் கேட்பதற்கு இடமானது, (அப்பொய்கை);

தமது உயிரோடொத்த பெண்ணன்னத்தைப் பிரிந்த ஆணன்னங் கள், அப்பொய்கையில் நீராடவருந் தேவமாதரது காற்சிலம்பினொலி யைத் தமது பேடையின் குரலென மயங்கிக் கேட்குமென்க; மயக்கவணி. இங்ஙனம் கூறியது - இராமபிரான் தனது பிராணநாயகியாகிய சீதா பிராட்டியாரைப் பிரிந்து அவளது குரல் முதலியவற்றிற்கு உவமையாகிற போலிப் பொருள்களைக் கண்டு மயங்குகின்றமையைத் தொனிப்பிக்கும். 'தான் உயிருற' 'ஊன் உயிர்பிரிந்தென' என ஒன்றுக்கொன்று உயிர்போல்வனவான அவற்றின் அன்பையும், 'தனி தழுவும்' என அவற்றின் இன்ப நலத்தையும் கூறினார். அன்னப்பறவை அன்பிற் சிறந்ததாதலை, 'ஆதரம் பெருகுகின்ற அன்பினாலன்னமொத்தும்' என்றதனாலும் அறிக. தனி பிரிந்தவென்று கூட்டியும் உரைக்கலாம். அன்னத்தினொலிக்கு மகளிர் சிலம்பொலியை உவமை கூறுதலை, 'அரங்கினாடுவார் சிலம்பி னன்ன நின், நிரங்கு வார்புனர் சரயு' 'மின்னார் சிலம்பிற் சிலம்புங்குரலன்னம்' என்பனவற்றிலுங் காண்க.

ஊன் என்னும் தசையின் பெயர் - உடம்புக்கு ஆகுபெயர். அரமகளிர் - அமரமகளிர்: அன்றி, அரம்பைமகளிர் என்பதன் விகாரம். உற, உகு என்ற இரண்டும் - இங்கே உவமவுருபாய் நின்றன. (15)

15. ஈறிட லரியமால் வரைநின் றீர்த்திழி
ஆறிடு விரையகி லார மாதியா
ஊறிட வொண்ணக ருரைத்த வொண்டளச்
சேறிடு பரணியிற் நிகழு நேரது.

(அப்பொய்கை), - ஈறு இடல் அரிய - முடிவிடுதற்கு அரியதான, மால் வரை நின்று - பெரிய மலையிலிருந்து, ஈர்த்து - இழுத்துக் கொண்டு, இழி - பெருகி வருகின்ற, ஆறு - அருவிகளாலே, இடு - கொணர்ந்து

தள்ளப்பட்ட, விரை - வாசனையையுடைய, அகில் - அகிற்கட்டையும், ஆரம் - சந்தனக் கட்டையும், ஆதி ஆ - முதலினவாக. (வாசனை மரங்கள்), ஊறிட - (தன்னிடத்து நீரில்) ஊறித்தேய்ந்து வருவதனால், - ஒள் நகர் - ஒளிபொருந்திய [செல்வம் மிக்க] பட்டணங்களிலுள்ளவர்கள், உரைத்த - தேய்த்து அரைத்த, ஒள் தளம் சேறு - ஒள்ளிய [வாசனை மிக்க] மிகுதியான சந்தனக் குழம்பை, இடு - நிறைத்து வைக்கப்பெற்ற, பரணியின் - பாத்திரம் போல, திகழும் - விளங்குகின்ற, நேரது - தன்மையையுடையது;

அகிற்கட்டை முதலியவற்றை மலைகளிலிருந்து இழுத்துக் கொண்டு வரும்போது அவை தேய்ந்து குழம்பிய மலைநீரருவிகள் தன்னில் விழப்பெற்ற அப்பம்பைப் பொய்கை - கலவைச் சந்தனம் வைத்ததொரு பெரும் பரணியை யொத்திருந்ததென்பதாம்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்ற வணி. பொய்கைக்குப் பரணியும், அதிலுள்ள அகில் முதலியவற்றின் தேய்வையாற் குழம்பிய நீர்க்குக் கலவைச் சந்தன குழம்பும் ஒப்பு எனக் காண்க. நாகரிகத்துக்கு உரிய சிறந்த சந்தன மென்றற்கு, 'ஒண்ணகருரைத்த' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பரணி - பாத்திரம்.

'சேறிடு பாணியின்' எனப் பாடங்கொண்டால், கலவைச் சந்தனத்தைக் கரைத்த நீர்போல என்று பொருள். அகிலும் சந்தனமும் குறிஞ்சிநிலக் கருப்பொருளாதலாற் கூறினார். ஆ - ஆக வென்பதன் விகாரம். நகர் - அங்குள்ளார்க்கு இடவாகு பெயர். மூன்றாமடி - முற்றுமோனை. (16)

வேறு.

16. நவ்வி நோக்கிய ரிதழ்நிகர் குமுதத்தி னறுந்தேன்
வவ்வி மாந்தரிற் களிமயக் குறுவன மகரம்
எவ்வ மோங்கிய விறப்போடு பிறப்பிவை யென்னக்
கவ்வு மீனோடு முழுகுவ எழுவன கரண்டம்.

(அப்பொய்கையில்), - மகரம் - முதலைகள், - நவ்வி நோக்கியர் இதழ் நிகர் குமுதத்தின் - மானின் பார்வைபோன்ற பார்வையுடைய மகளிரது அதரத்துக்கு ஒப்பான செவ்வாம்பல் மலர்களிலுள்ள, நறுந்தேன் - மணமுள்ள மதுவை, வவ்வி - குடித்து, - மாந்தரின் - (ஆம்பல் மலர்போன்ற மகளிரது அதரத்தின் அமுதத்தைப் பானஞ்செய்கின்ற) ஆடவர்போல, களிமயக்கு உறுவன - களிப்பினால் மயக்கம் மிகுவன; கரண்டம் - நீர்க்காக்கைகள், - எவ்வம் ஒங்கிய - துன்பம் நிரம்பிய, இறப்போடு - மரணத்தோடு, பிறப்பு - பிறவியும், இவை - இத்தன்மையன [மாறி மாறி வருகின்றன], என்ன - என்று காட்ட, கவ்வு மீனோடு - (வாயிற்) கௌவிய மீன்களுடனே, முழுகுவ எழுவன - (அடிக்கடி) முழுகி எழுவனவாயின.

அப்பொய்கையில் முதலைகள் ஆம்பல்மலர்களின் தேனைக் குடித்து மயங்கியும், நீர்க்காக்கைகள் மீன்களைக் கவ்வியபடி முழுகியும் எழுந்தும்

கிடப்பனவென்பதாம். முன்னிரண்டடிகள் - உவமையணி. இதழ் நிகர் குமுதம் - உலகத்துப் பெண்பாலர் வாயின் நறு நாற்றத்திற்கு உபமானமாகச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்ற ஆம்பலை உபமேயமாக்கி வாயை உபமானமாகக் கூறியதனால், எதிர்நிலையணி. நீர்க் காகங்கள் தம் செய்கையினாற் பிறப்பு இறப்பின் நிலைமையாகிய தத்துவப் பொருளைத் தெரிவித்ததாகக் கூறியது, (நற்பொருட்) காட்சியணி: இதனை, வடநூலார் நிதர்சநாலங்கார மென்பர். மருதத்துக்குப் பயின்ற ஆம்பலும், கரண்டமும், நெய்தற்குப் பயின்ற மகரமும் குறிஞ்சிநிலத்து மயங்கக் கூறியது - பொருளிலக்கணத்தில் திணை மயக்கம்.

மாந்தர் - பன்மைக்கே வரும்பெயர்; இதனை நித்யபஞ்சநமென் பர் வடநூலார்: மக்கள், மாக்கள் என்பனவும் இவ்வாறே. மகரம், கரண்டம் எனபன - பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால், இங்குப் பன்மைவினை கொண்டன. இறப்பொடு, ஒடு - எண்ணுப்பொருளது. கரண்டம் = காரண்டவம்: வடமொழி. (17)

17. கவள யானைய னாற்கந்தக் கடிநறுங் கமலத்
தவளை யீகல மாவது செய்துமென் றருளித்
திவள வன்னங்கள் திருநடை காட்டுவ தேனார்
குவளை காட்டுவ விழியிதழ் காட்டுவ குமுதம்.

(அப்பொய்கையில்), - 'கவளம் யானை அனாற்கு - (தான் விரும்பிய) கவளம் பெற்று வளர்ந்த யானைபோன்ற ஸ்ரீராமபிரானுக்கு, அந்த கடி நறுங் கமலத்தவளை ஈகலம் - வாசனை வீசுகின்ற நல்ல செந்தாமரை மலரிலுள்ள அந்த இலக்குமியை [சீதாபிராட்டியாரை]க் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் திறமை யில்லோம்; (ஆயினும்), ஆவது - (நம்மால்) இயன்ற உதவியை, செய்தும் - செய்வோம்' என்று -, அருளி - மனமிரங்கி, அன்னங்கள் - அன்னப்பறவைகள், துவளும்படியாக, - திருநடை காட்டுவ - (அச்சானகியின்) சிறந்த நடையின் அழகைக் காட்டுவன; தேன் ஆர் குவளை - தேன் நிரம்பிய நீலோற்பல மலர்கள், விழி காட்டுவ - கண்களின் அழகைக் காட்டுவன; குமுதம் - செவ்வாம்பல் மலர்கள், இதழ் காட்டுவ - அதரத்தின் அழகைக் காட்டுவன;

ஸ்ரீராமனுக்கு அந்தச் சீதையைக் கொணர்ந்து கொடுத்ததற்குத்தான் நம்மால் முடியாதாயினும் ஆனதையாவது செய்வோமென்று, அன்னம் முதலியவை சீதாபிராட்டியின் நடையழகு முதலியவற்றைக் காட்டின வென்பதாம்; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. நடைகாட்டுவ முதலியன, நடைபோன்ற நடையைக் காட்டுவன என்பது முதலியவாகப் பொருள்பட்டு உபமான உபமேயங்களுக்கு ஐக்கியத்தைச் சொல்லிய தாகுவது, காட்சியணியாம். கவளயானை யென்பதற்கு இவ்வாறு பொருளுரைத்தல்,

“கவளக்களிறு” என்னுமிடத்தில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்த உரையால் அறிக. கவளம் - வாயளவு கொண்ட உணவுத்திரளை; இது, கபளமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. பெருமான் ஸ்ரீராமனாகத் திருவவதாரஞ் செய்தபோது பிராட்டி சீதையாகத் திருவவதரித்ததனால், ‘கமலத்தவள்’ எனப்பட்டனள். மருதத்துக்குப் பயின்ற குவளையும் குமுதமும், குறிஞ்சியில் மயங்கக் கூறப்பட்டன. யானையுவமை - கம்பீரமான தோற்றத்துக்கும், நடைக்கும், வலிமைக்கும், மறைத்தற்குரிய காலத்தே மறைத்து வெளிப்படுத்துதற்குரிய காலத்தே வெளிப்படுத்துஞ் சீற்றத்திற்கும். ‘திவள’ என்ற செயவெனெச்சம், நடைஎன்னுந் தொழிற்பெயரின் ‘நட’ என்ற முதனிலையைக் கொள்ளும். (18)

18. பெய்க லன்களி னிலங்கொளி மருங்கொடு பிறழ
வைக லும்புனல் குடைபவர் வானர மகளிர்
செய்கை யன்னங்க ளேந்திய சேடிய ரென்னப்
பொய்கை யன்னங்க ளேந்திய பூங் கொம்பர் பொலிவு

பெய்க லன்களின் - (தாம்) அணிந்துள்ள ஆபரணங்களினது, இலங்கு ஒளி - விளங்குகின்ற காந்தியானது, மருங்கொடு பிறழ - எல்லாப்பக்கத்தும் ஒளிசெய்யாநிற்க, - வைகலும் - நாள்தோறும், புனல் குடைபவர் - (அப் பொய்கையின்) நீரில் இறங்கித் துளைந்து விளையாடு பவர்களாகிய, வான் அரமகளிர் - சுவர்க்கலோகத்துத் தெய்வப் பெண்களினது, செய்கை அன்னங்கள் - (விளையாடுதற்காகச்) செய்யப் பட்ட அன்னப் பறவைகளை [அன்னப்பதுமைகளை] ஏந்திய - (கைகளில்) ஏந்திக் கரையில் நிற்கின்ற, சேடியர் என்ன - (அம்மகளிரது) தோழிமார்போல, - பொய்கை அன்னங்கள் - அப்பொய்கையில் வாழ்கின்ற அன்னப் பறவைகளை, ஏந்திய - தம்மேற்கொண்ட, பூ கொம்பர் - (கரையிலுள்ள) மலர்க்கொம்புகள், பொலிவு - விளங்குவன;

தெய்வப்பெண்கள் நீரிலிழிந்து குடையும்போது அதினின்று அஞ்சியெழுந்து அருகிலுள்ள பூங்கொம்புகளிற் போயிருக்கும் அன்னங்கள், அவர்கள் தோழியர் கையில் வைத்துள்ள அன்னப் பதுமைகளை யொத்திருந்தன வென்பதாம்; தன்மைத்தற்குறிப் பேற்றவணி; பொய்கை யன்னத்துக்கு - செய்கையன்னமும், கரையிலுள்ள பூங்கொம்புக்கு - கரையிலுள்ள சேடியரும் ஒப்பு.

பொய்கை - மானிடராக்காத நீர்நிலை. மருங்கொடு, ஒடுவுருபு உடனிகழ்ச்சிப் பொருளாகாது இடப்பொருளாய் நின்றலால், உருபு மயக்கம்; இனி, இடையுடனே மின்ன என்று பொருள்கொள்ளலுமாம். சேடி என்ற வடசொல் திரிந்து ‘அர்’ என்னும் பலர்பால் விகுதிபெற்று, ‘சேடியர்’ என வந்தது. கொம்பர் - குற்றயலுகரம், ‘அர்’ பெற்றது. (19)

19. ஏலும் நீர்நிழ லிடையிடை யெறித்தலிற் படிகம்
போலும் வார்புனல் புகுந்துள வாமைனப் பொங்கி
ஆலு மீன்கண மஞ்சின வலம்வர வஞ்சிக்
கூல மாமரத் திருஞ்சிறை புலர்த்துவ குரண்டம்.

ஏலும் நீர் (அப்பொய்கையிற்) பொருந்திய நீரில், நிழல் - (மரங்களிலுள்ள கொக்குகளின்) சாயைகள் [பிரதிபிம்பங்கள்], இடை இடை - நடுநடுவே, எறித்தலின் - விளங்குதலாலே, படிகம் போலும் வார்புனல் புகுந்து உள ஆம் என - பளிங்கு போல மிகத் தெளிந்த மிக்க அந்நீரினுள் (அக்கொக்குகள் தம்மைத் தின்னுதற் பொருட்டுப்) புகுந்துள்ளன என்று எண்ணி, - பொங்கி ஆலும் மீன் கணம் - (இயல்பாக) மகிழ்ந்து துள்ளி விளையாடுகின்ற மீன் கூட்டங்கள், அஞ்சின - பயந்தன; அஞ்சி அலம்வர - (அங்ஙனம்) பயந்து சுழன்று பதுங்கும்படி, குரண்டம் - கொக்குகள், கூலம் மா மரத்து - கரையிலுள்ள பெரியமரங்களில், இருஞ்சிறை புலர்த்துவ - (தமது) பெரிய சிறகுகளை உலர்த்திக் கொண்டிருப்பன;

கொக்குகள் அப்பொய்கையின் கரைமீதுள்ள மரங்களிலிருந்து தமது சிறகை யுலர்த்துகையில் அவற்றின் நிழல் மிகத் தெளிந்த நீரிலே ஆடியில் தோன்றுவதுபோலத் தோன்ற, அந் நிழலைக் கண்டு மீன்கள் தம்மைத் தின்னுதற்பொருட்டு அக் கொக்குகள் நீரிற் புகுந்துள்ளன என மயங்கின வென்பதாம்; மயக்கவணி. வஞ்சி கூலம் எனப் பிரித்து, கொடிகள் படர்ந்த கரை யென்று பொருள் கொள்வாருமுள்ள. (20)

20. அங்கொர் பாகத்தி னஞ்சன மணிநிழ லடையப்
பங்கு பெற்றெளிர் பதுமரா கத்தொளி பாயக்
கங்கு லும்பக லும்மெனப் பொலிவெய்து கரைய
மங்கை மார்தட முலையெனப் பொலிவன வாளம்.

அங்கு - அப்பொய்கைக் கரையில், ஒர் பாகத்தின் - ஒரு பக்கத்திலே (பதிக்கப்பட்டுள்ள), அஞ்சனம் மணி நிழல் - மை போன்ற நீல ரத்தினங்களின் ஒளி, அடைய - அடங்கும்படி [தோன்றாது மறையும் படி], பங்குபெற்று - வேறொரு பக்கத்திற் பொருந்தி, ஒளிர் - விளங்கு கின்ற, பதுமராகத்து - பதுமராகக் கற்களின், ஒளி - காந்தி, பாய - (சென்று) பரவுதலால், கங்குல்உம் - இராத்திரிகாலத்தும், பகல் என - பகலென்று சொல்லும்படி, பொலிவு எய்து - விளக்கமடைகின்ற, கரைய - கரைகளிலேயுள்ளன ஆகிய, வாளம் - (ஆணும் பெண்ணுமான) சக்கர வாகங்கள், - (எப்பொழுதும் பகலாக நினைத்துப் பிரியாதிருப்பதனால்), மங்கைமார் தட முலை என - மங்கைப்பருவமுள்ள மகளிரது பருத்த தனங்கள்போல, பொலிவன - விளங்குவன;

அந்தப் பொய்கையினொருபக்கத்தில் நீலமணிகளினொளியும் அடங்கும்படி பதுமராகக் கற்கள் செந்நிறவொளியை மிகுதியாக வீசி இரவையும் தெரியவொட்டாமற் செய்வதனால், அங்குள்ள சக்கரவாகப் பறவைகள் இரவிலுமுட்படத் தம்பேடையைப் பிரியாது கூடி மகிழ்வனவாயின வென்பதாம். சக்கரவாகங்கள் இரவிற்பிரிந்து பகலிற் கூடுமியல்பின வாதலால், இவ்வாறு கூறப்பட்டது. ஆணும் பெண்ணுமாகிச் சேர்ந்துள்ள சக்கரவாகங்கள் மகளிரது இரட்டையாகிய தனங்களுக்கு உவமையா மென்க. இது, எதிர்நிலையணி. பதுமராகத்தின் ஒளியால் சக்கரவாகப் பறவைகள் இரவைப் பகலென்று எண்ணியதாகக் கூறிய மயக்கவணி, எதிர்நிலையணிக்கு அங்கமாகத் தொனிக்கும். பங்குபெறுதல் - பக்கத்தைத் தமக்கு இடமாகப் பெறுதல். பதுமராகம் - செந்தாமரைமலர் போலச் சிவந்துள்ள இரத்தினம்.

கரைய வாளம் என இயையும். கங்குலும், உம்மை - சிறப்பு; பகலும், உம்மை - இசைநிறை; இனி, முறையே இழிவு சிறப்பு உயர்வு சிறப்புகளாகவுமாம். பகலும்மென, மகரம் - விரித்தல். கரைய - குறிப்புப் பெயரெச்சம். வானம் - சக்கரவாளம் என்ற வடசொல்லின் முதற்குறை, ஒரு பெயரின் ஒரு பகுப்பைக் கொண்டு அப்பெயரைக் குறிப்பது: நாமைகதேசே நாமக்ரஹணம். (21)

21. வலிந டத்திய வாளென வாள்கள் பாய

ஒலிந டத்திய திரைதொறு முகள்வன நீர்நாய்

கலிந டைக்கழைக் கண்ணுள ரெனநடங் கலினப்

பொலிவு டைத்தெனத் தேரைகள் புகழ்வன போலும்.

(அப்பொய்கையில்), - வாள்கள் - வாளமீன்கள், வலி நடத்திய வாள் என - வலிமையோடு வீசிய வாளாயுதங்கள் போல, பாய - பாய்ந்து செல்லாநிற்க, - ஒலி நடத்திய திரைதொறு உம் - ஒலியுள்ள (மேன்மேலுஞ்) செல்வனவாகிய அலைகளிலெல்லாம், உகள்வன - உருண்டு செல்வனவாகிய, நீர்நாய் -, - கலி நடை கழை கண்ணுளர் என நடம் கலின - (காலிற்கட்டிய சதங்கைகளின்) ஒலியையுடைய நடையோடு கூடிய கழைக்கூத்தாடிகள் போல (அவ்வாளமீன்களின் மேல்) நடனத்தை அழகியதாகச் செய்யாநிற்க, தேரைகள் - தவளைகள், (அதனைக் கண்டு), பொலிவு உடைத்து என புகழ்வன - '(இந் நடனம்) நன்றாயிருக்கின்றது' என்று புகழ்ந்து கூறுவனவற்றை, போலும் - ஒத்துக் கதுக்கின்றன;

வாளைமீன்கள் வாள்போற் பாயும்போது அவற்றின்மேல் திரை உகளும் நீர்நாய்கள் உருள்வன - மூங்கில் நாட்டி அதன்மேலேறி ஆடுகின்ற கூத்தர்கள் கத்தியைக் குறுக்கே பிடிக்க அதன்மேல் கரணம் போடுகின்றது போலவும், அயலில் தவளைகள் இரைவது - அக்கூத்து அழகியதென்று புகழ்வன போலவும் இருந்தன வென்பது கருத்து; தன்மைத் தற்குறிப்பேற்றவணி. "வாளென வாளைபாய்" என்பது சிந்தாமணி. "நீர் நாய் கௌவிய நெடும்புறவாளை, மலங்குமிளிர் செறுவின் விலங்கப் பாயின்" என்பது, சிலப்பதிகாரம், கழை - மூங்கில். கண்ணுள் - கூத்து. (22)

22. - இராமபிரான் அப்பொய்கையிலுள்ள அன்னம் முதலியவற்றைக் கண்டு புலம்பத் தொடங்குதல்.

அன்ன தாகிய வகன்புனற் பொய்கையை யணுகிக்
கன்னி யன்னமுங் கமலமு முதலிய கண்டான்
தன்னி னீங்கிய தளிரியற் குருகினன் தளர்வான்
உன்னு நல்லுணர் வொடுங்கிடப் புலம்பிட லுற்றான்.

(ஸ்ரீராமபிரான்) , அன்னது ஆகிய - அப்படிப்பட்ட தான, அகல் புனல் பொய்கையை - பரந்த நீரையுடைய தடாகத்தை, அணுகி - சேர்ந்து, - (அதிலுள்ள), கன்னி அன்னம்உம் - இளமையான அன்னப்பறவைகளும், கமலம்உம் - தாமரை மலர்களும், முதலிய - முதலியனவற்றை, கண்டான் - பார்த்து, - தன்னின் நீங்கிய - தன்னிடத்தினின்று பிரிந்துபோன, தளிர் இயற்கு - இளந்தளிர் போன்ற மென்மைத் தன்மையையுடைய சீதையின் பொருட்டு, உருகினான் - நெஞ்சருகி, தளர்வான் - வருந்துபவனாய், - உன்னும் நல் உணர்வு ஒடுங்கிட - ஆராய்ந்தறிதற்கு உரிய நல்ல அறிவு அடங்காநிற்க, புலம்பிடல் உற்றான் - புலம்பத் தொடங்கினான் ; அதனை, மேல் ஒன்பது கவிகளாற் கூறுகின்றார்.

அன்னமும் தாமரைமலரும் முதலியவை - சீதாபிராட்டியாரின் நடை முகம் முதலியவற்றைப் போன்று தோன்றி வருத்தத்தை விளைத்தலால், இராமபிரான் அவற்றைக் கண்டு இரங்கிப் பிரிவாற்றாமையால் வாய்விட்டு அரற்றத் தொடங்கின னென்பதாம். இராமபிரான் தான் திருமாலின் திருவவதாரமாயிருந்தும் இவ்வாறு புலம்புவது, தான்கொண்ட மானுடவேடத்திற்கு ஏற்ப நடிக்குந் தன்மையினா லென்க. தளிரியல் - உவமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. முதலியன - பலவின்பாற் பெயர்.

வேறு.

(23 - 31) 23. இராமபிரான் புலம்பல்

வரியார் மணிக்கால் வாள்மே மடவன் னங்கா ளெனைநீங்கத்
தரியான் நடந்தா ளில்லளேற் றளர்ந்த போதுந் தகைவேயோ
எரியா நின்ற வாருயிருக் கிரங்கி னாலீ திசையன்றோ
பிரியா திருந்தேற் கொருமாற்றம் பேசிற் பூசல் பெரிதாமோ.

வரி ஆர் - இரேகைகள் பொருந்திய, மணி கால் - அழகிய கால்களை யுடைய, வாள்மே - சக்கரவாகங்களே! மடம் அன்னங்காள் - இளமையான அன்னங்களே! - எனை நீங்க தரியான் - என்னைவிட்டுப் பிரியப் பொறாதவளாகிய சீதை, நடந்தாள் - பிரிந்து போனாள்; இல்லள் - (அவள் என்னிடத்து) இல்லாதவளாயினாள்: ஏல் - என்றால், தளர்ந்த போதுஉம் - (அதனால் நான்) வாடிநின்ற இச் சமயத்திலும், தகைவுஏல் - (நீங்கள் முன்னே வருதற்குத்) தடை உண்டோ? எரியாநின்ற அரு உயிருக்கு - (பிரிவாற்றாமை யால் வருந்தித்) தவிக்கின்ற (எனது) அரிய உயிருக்கு, இரங்கினால் - (நீங்கள்) இரக்கஞ் செய்தால், ஈது - இது, இசை அன்றோ - உங்களுக்குக் கீர்த்திக்குக் காரணமன்றோ? பிரியாது இருந்தேற்கு - (இது வரையில் ஒருபொழுதுஞ் சீதையைப்) பிரியாதிருந்த எனக்கு, (ஆறுதல் உண்டாம்படி), ஒரு மாற்றம் பேசின் - ஒரு வார்த்தை சொன்னால், பூசல் பெரிது ஆம்ஓ - (அதனால் உங்களுக்குப்) பெரிய பொல்லாங்கு உண்டாகுமோ.

சீதை போயிருக்கின்ற இடத்தைச் சொல்லி உதவி செய்யுங்கள் என்பது கருத்து. 'இல்லளேல் தளர்ந்தபோதும் தகைவேயோ' என்றது - அவள் உள்ளாயின நீங்கள் அவளது தனத்துக்கும் நடைக்குந் தோற்று முன்றிற்க மாட்டீர்; அவளில்லாது யான் வருந்துகிற இப்போது வருவதற்குத் தடையென்ன? என்றபடி. "நாளங்கொள் நளினப்பள்ளி நயனங்களனைய நேமி, வாள்ங்களுறைவ கண்டு மங்கைதன் கொங்கைக் நோக்கும்" என்றும், "ஓதிம மொதுங்கக் கண்ட வுத்தம் னுழையளாகுஞ், சீதை தன் நடையை நோக்கிச் சிறியதோர் முறுவல் செய்தாள்" என்றும் கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப் படலத்துச் சக்கரவாகமும் அன்னப்பறவையும் முறையே சீதையின் தனத்துக்கும் நடைக்கும் தோற்று ஒளிந்து ஓடுவதை இராமபிரான் குறிப்பித்ததாக வந்துள்ளமை காண்க.

இனி, இல்லள் - இவ்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனைவி (சீதை) எனக்கொள்ளுலுமாம். தகவேயோ என்ற பாடத்துக்கு - நான் இவ்வாறு வருந்தவும் நீங்கள் இங்ஙனம் இரங்காமலிருப்பது தகுதிதானா? எனப் பொருள் கொள்க. நெய்தலுக்கு உரிப்பொருளாகிய இரங்கல் குறிஞ்சியில் வருதல் "திணைமயக்குறுதலுங் கடிநிலையிலவே" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அமையும்.

எனை - தொகுத்தல். தரியாள் - பெயர். உம்மை - இழிவு சிறப்பு. இசைக்கு காரணமானதை இசையென்றது, உபசார வழக்கு. அன்று, ஒ-தேற்றப்பொருளான, ஈற்றோகாரம் - எதிர்மறையோடு கூடிய வினாப் பொருளது. (24)

24. வண்ண நறுந்தா மரைமலரும் வாசக் குவளை நான்மலரும்
புண்ணி னெரியு மொருநெஞ்சம் பொதியு மருந்திற் நரும்பொய் காய்
கண்ணு முகமுங் காட்டுவாய் வடிவு மொருகாற் காட்டாயோ
ஒண்ணு மென்னி னஃதுதவா துலோவி னாரு முயர்ந்தாரோ.

வண்ணம் நறும் தாமரை மலர்உம் - அழகிய தாமரை மலர்களையும், வாசம் நாள் குவளை மலர்உம் - வாசனையுள்ள அன்று மலர்ந்த நீலோற்பல மலர்களையும், புண்ணின் எரியும் ஒரு நெஞ்சம் பொதியும் மருந்தின் - (சீதையைப் பிரிந்ததனாற்) புண்போல எரிகின்ற தனிமையான [வேறு துணையுங்கதியுமில்லாத] (எனது) மனத்திற்கு மேலே தடவுகின்ற மருந்துபோல், தரும் - காட்டுகின்ற, பொய்காய் - தடாகமே! - கண்உம் முகம்உம் காட்டுவாய் - (சீதையின்) கண்களையும் முகத்தையும் (பலதரம்) காட்டுகின்ற நீ, வடிவுஉம் - அவளுருவம் முழுவதையும், ஒருகால் காட்டாய்ஓ - (எனக்கு) ஒருதரமாயினுங் காட்ட மாட்டாயோ? ஒண்ணும் என்னின் - (தம்மாற்) கூடுமானால், அஃது உதவாது - அப்பொருளை உதவி செய்யாமல், உலோவினார்உம் - உலோபஞ்செய்தவர்களும், உயர்ந்தார்ஓ - (உலகத்தில்) மேலானவ ராவார்களோ? [ஆகாரன்றோ? என்றபடி];

பொய்கையில் மலர்ந்து தோன்றுகின்ற தாமரை மலரும் குவளை மலரும் பிராட்டியினது முகமும் கண்களும் போன்று இருந்ததால், சீதையைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற தனது மனம் அவை கண்டு சிறிது வருத்தமாறுதல்பற்றி, இவ்வாறு கூறினன். கண்ணும் முகமும் காட்டுகின்ற உனக்கு அப்பிராட்டியினுடைய வடிவம் காட்டக் கூடியதாயிருக்க அங்ஙன் காட்டாது உலோவுவதால், நீ உயர்ந்தோயாகாய் என்ற பொருளைப் பிறிதுமொழிதல் வகையால் தெரிவிக்கும். இனி 'உண்ணும்' எனப் பாடங்கொண்டு, ஒருவன் உண்பானானால் அவனுக்குச் சிறிது கொடுத்து ஆசை காட்டி முற்றக் கொடாமல் லோபஞ்செய்தவர்கள் என்று உரைப்பினும் அமையும். முன்னே உபமானமாகிய தாமரையும். குவளையும் கூறியதற்கு ஏற்ப, பின்னே உபமேயமாகிய முகத்தையும், கண்களையும் முறையே கூறாமையின் எதிர்நிரனிறைப் பொருள்கோள்.

உலோவினார் - லோபமென்னும் வடமொழியின் திரிபாகிய உலோவம் என்னும் பெயரினடியாய்ப்பிறந்த இறந்தகால வினையா லணையும் பெயர்; உம்மை - இழிவுசிறப்பு. ஒ- எதிர்மறை. (25)

25. விரிந்த குவளை சேதாம்பல் விரைமென் கமலங் கொடிவள்ளை
தரங்கங் கெண்டை வராலாமை யென்றித் தகைய தமைநோக்கி
மருந்தி னனையா ளவயங் களவைநிற் கண்டேன் வல்லரக்கன்
அருந்தி யகல்வான் சிந்தினவோ வாவி யுரைத்தி யாமன்றே.

விரிந்த குவளை - மலர்ந்த கருங்குவளை மலர்களும், செம்மை ஆம்பல் - செவ்வாம்பல்மலர்களும், விரை மெல் கமலம் - வாசனையுடைய மெல்லிய தாமரை மலர்களும், கொடி வள்ளை - வள்ளைக் கொடியின் இலைகளும், தரங்கம் - அலைகளும், கெண்டை - கெண்டை மீன்களும், வரால் - வரால் மீன்களும், ஆமை - ஆமைகளும், என்று இ தகையதமை - என்று இத்தன்மையனவாகிய பொருள்களை, நோக்கி - (பூரீராமன்) பார்த்து, - (அப்பொய்கையை நோக்கி), - 'ஆவி - பொய்கையே! மருந்தின் அனையாள் அவயவங்கள் - தேவாமிருதம் போன்ற சீதையினது - (கண் வாய் முகம் காது வயிற்றுமடிப்பு கணைக்கால் புறங்கால் முதலிய) உறுப்புக்களை, நின்கண்டேன் - உன்னிடத்துப் பார்த்தேன்; அவை - அவ்வுறுப்புக்கள், - வல் அரக்கன் - வலிய இராக்கதன் (இராவணன்), அகல் வான் - பரந்த ஆகாயத்தில், அருந்தி - தின்னும்போது, சிந்தினஓ - (கீழே) சிந்தினவைகளோ? உரைத்தி - (நீ) சொல்வாயாக, (என்று கூறிப் புலம்பினான்;) - ஆம், அன்று, ஏ - அசைகள்.

குவளை மலரும் கெண்டையும் பிராட்டியின் கண்களையும், ஆம் பல் மலர் - வாயையும், தாமரைமலர் - முகம் கை கால்களையும், தாமரை யரும்பு - தனங்களையும், வள்ளையிலை - காதுகளையும், அலை - வயிற்று மடிப்பையும், வரால் - கணைக்கால்களையும், ஆமை - புறங்கால்களையும் போலுதலால் இது கூறினான். குவளை முதலியவற்றைச் சீதையின் அவயவங்களாக இராமபிரான் கருதினனென வந்தது, மயக்கவணி. குவளை முதலியற்றை, அரக்கன் தின்னும்போது சிந்திய சீதையின் அவயவங்களாகக் கருதினானாகக் கூறியது அம்மயக்கவணி, மூலமாக வந்த தற்குறிப்பேற்ற வணி. கொடி, வள்ளை எனத் தனியே பிரித்து கொடி - இடைக்கு உவமை யாகவும் கொள்ளலாம். கிடைத்தற்கு அரியளாய்க் கண்ணுக்கு இனியளாய்த் தன்னை நுகர்ந்தார் பிற நுகராமல் தடுக்குந் தன்மை பற்றி 'மருந்தினனையான்' என்றான். அரக்கனுக்கு வன்மை, புஜபல வரபலங்களும் கல் நெஞ்சுடைமையும்.

செம்மை + ஆம்பல் = சேதாம்பல்: பண்புத்தொகை: செம்மையின் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்னின்ற மெய் திரிந்தது: இதனைப் போன்ற பண்புத்திரிபுகளை 'பண்பு மாத்திரையாய்க் குறைந்த சொல்லாதலின், மருஉவின் பாத்தியதாய் நின்றது' என்பர், நச்சினார்க்கினியர். அருந்தி யகல்வான் - தின்றுகொண்டு போகும்போது என்றும் உரைக்கலாம்:

அவ்வுரையில், அகல்வான் என்பதை அகல வென்னும் எச்சத்தின் திரிபாகக் கொள்க. ஆவி- வாபீ: வடமொழியின் சிதைவு. வாவிபெனப் பிரித்தல் மோனைத் தொடைக்குச் சிறவாது. 'நோக்கி' என்ற வினையெச்சத்துக்கு ஏற்ற முடிக்குஞ்சொல் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

26. ஓடாநின்ற களிமயிலே சாயற் கொதுங்கி யுள்ளழிந்து,
கூடா தாரிற் றிரிகின்ற நீயு மாகங் குளிர்ந்தாயோ,
தேடா நின்ற வென்னுயிரைத் தெரியக் கண்டாய் சிந்தையுவந்து,
ஆடா நின்றா யாயிரங்க ணுடையாய்க் கொளிக்கு மாறுண்டோ.

ஓடாநின்ற - (இப்போது எனது எதிரிலே) ஓடி விளையாடுன்ற, களிமயிலே - மகிழ்ச்சியுடைய மயிலே! சாயற்கு ஒதுங்கி உள் அழிந்து கூடாதாரின் திரிகின்ற நீஉம் - (சீதையின்) சாயலுக்குத் தோற்று மறைந்து மனமழிந்து (அச்சீதைக்குப்) பகைவர்போலச் சஞ்சரித்து வந்த நீயும், ஆகம் குளிர்ந்தாய் ஓ - (இப்பொழுது சீதையில்லாமை பற்றிச் சந்தோஷத்தால்) மனங் குளிர்ந்தனையோ? தேடா நின்ற என் உயிரை- (அவளைத்) தேடுகின்ற எனது உயிரினது (யாவருமிரங்கத்தக்க) நிலைமையை, தெரிய கண்டாய்- பிரதியட்சமாகப் பார்த்தாய்; (பார்த்தும் சிறிதுமிரங்காமல்), சிந்தை உவந்து ஆடா நின்றாய் - மனமகிழ்ந்து நடனஞ்செய்கின்றாய்; (சீதை போனவிடத்தைச் சொல்லலாகாதோ)? (நான் பார்த்தேனில்லை யென்று சொல்லவையாயின்), - ஆயிரம் கண் உடையாய்க்கு - ஆயிரம் கண்களையுடைய உனக்கு, ஒளிக்கும் ஆறு - (தெரியாதபடி அவள்) மறைந்து செல்லும் வழி, உண்டுஓ - உளதோ? [இல்லையே]

சாயலால் உன்னை அவமதித்து வென்ற சீதை என்னை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டதனால் நீ அகமகிழ்ந்து, அவளுள்ள விடத்தை அறிந்திருந்தும் எனக்கு உரையாது களிநடம்புரிகின்றாயென, இராமபிரான் மயிலை வெறுத்துக் கூறினனென்க. இயற்கையில் மயில் அகமகிழ்ந்து களிநடம்புரிதற்கு, சீதை பிரிந்துபோனதைக் கண்டு இவ்வாறு புரிகின்றதெனக் கூறியது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. ஒளிக்குமாறு உண்டாகாது என்பதை, 'ஆயிரங்கண் உடையாய்' என்ற அடைகொளி சாதித்து நிற்பது, கருத்துடையடைகொளியணியாம். அடர்த்தியால் கார்காலம் போலிருண்ட சோலைகள் தேனை மிகுதியாய்ப் பொழிய அதுகண்டு மழையென மருண்டு மயில்கள் இளவேனிற்காலத்திலும் களிநடம்புரிந்தன வென்க. 'தேடாநின்ற என்னுயிரைத் தெரியக் கண்டாய்' என்பதற்கு - என்னால் தேடப்படுகின்ற என் உயிருக்கு ஒப்பான சீதையை அவள் போம்போது நீ நன்றாகப் பார்த்திருப்பா யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'ஆயிரங் கண்' என்றது. பீலிக்கண்களை. இங்கே 'ஆயிரம்' என்றது - பலவென்னும் பொருள்பட

நின்றது. இவ்விடத்தில், “நாணினதொகுபீலி கோலின நடமாடல், பூணியநினசாயல் பொலிவது பலகண்ணிற், காணிய வெனலாகுங் களிமயில் பலகாணாய்” என்றதன் பொருளை நோக்குக. “மையில் வாணெடுங் கண்வளராதன, மெய்யெலாமுடையாய் மெய்ம்மை காண்டி நீ, ஐயன்சென்றுழிக் கூறுகென்று ஆய்மயில், கையினால் தொழுதாள் கயற் கண்ணினாள்” என்ற சிந்தாமணிச் செய்யுள், இங்கு நினைவிற்கு வருகின்றது.

களிமயில் - களிக்கின்ற மயில் எனினுமாம். கூடாதார் - பகைவர். ஆகம் என்னும் உடம்பின் பெயர் - மனத்திற்கு ஆகுபெயர்; இனி, அகம் எனபதன் நீட்டல் விகாரமாகவுங் கொள்ளலாம். என் உயிர் - ஒற்றுமைக் கிழமையில் வந்த ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை. உயிர் என்பது - முன்னைய பொருளிற் பொருளாகுபெயரும், பின்னையபொருளில் உவமையாகு பெயருமாம். (27)

27. அடையீ ரெனினு மொருமாற்ற மறிந்த துரையீ ரன்னத்தின்
பெடையீரொன்றும் பேசீரோ பிழையா தாற்குப் பிழைத்தீரோ
நடைநீ ரழியச் செய்தாரோ நடுவி லாதார் நனியவரோடு
உடையீர் பகைதா னுமைநோக்கி யுவக்கின் றேனை முனிவீரோ.

அன்னத்தின் பெடையீர் - அன்னப்பெடைகளே! - அடையீர் எனின் உம் - (நீங்கள் என்னிடத்து) வரமாட்டீர்களானாலும், அறிந்தது ஒரு மாற்றம் உரையீர் - (சீதையைப் பற்றி நீங்கள்) அறிந்ததொரு வார்த்தையாயினுஞ் சொல்லுங்கள்; ஒன்றும் பேசீர் ஒ - (என்னோடு) ஒருவார்த்தையும் பேசமாட்டீர்களோ? பிழையாதாற்கு - (உங்கள் விஷயத்தில்) தவறு ஒன்றுஞ் செய்யாதவனுக்கு (எனக்கு), பிழைத்தீர் ஒ - தவறு செய்வீர்களோ? - நடு இலாதார் ஏ - இடையில்லாத சீதாபிராட்டியாரே, நீர் நடை அழிய செய்தார் - நீங்கள் நடையழிகில் (தமக்குத்) தோற்றுப்போம்படி செய்தார்; அவரோடு தான் நனி பகை உடையீர் - அச் சீதையாரோடு தான் மிக்க பகைமையை யுடையராயிருக்கின்றீர்; (அங்ஙனமன்றி), உமை நோக்கி உவக்கின்றேனை - உங்களைப் பார்த்து (உங்கள் நடை அவள் நடையை ஒக்கும் என்று எண்ணி) மகிழ்கின்ற என்னையும், முனிவீர் ஒ - வெறுப்பீர்களோ.

உங்கள் நடையை யழியச் செய்து வெற்றிகொண்ட சீதையினிடத்துப் பகைமைகொள்வது முறையே; உங்களுக்கு ஒரு பிழையுஞ் செய்யாமல் உங்கள் நடையை நோக்கி மகிழ்கின்ற என்னிடத்தும் பகைமைகொண்டு அருகில் வாராதும் இவ்வாறு ஒன்றும் பேசாதும் போவது தகுதியோ? என்பதாம்; இனி, இக்கவியில், உரையீர் என்பதற்கு - சொல்லுகின்றீரில்லையென்றும், பிழையாதாற்கு - (சீதையைப் பிரிந்து) உயிர்வாழமாட்டாதவனுக்கு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நடுவிலாதார் நடை நீரழியச்

செய்தார் என்ற தொடர் - நடுநிலையற்றவர் உம்மிடத்து நன்னடக்கையழியச் செய்தாரென்ற பொருளும் தோன்ற நின்றது.

பெடையார் - இங்கு, ஆர் என்னும் பலர்பால் விசுதி, உயர்வுப் பொருளது; இது - உயர்வினால் அஃறிணை உயர்திணையாகச் சொல்லப் பட்ட திணைவழுவமைதி. பிழையாதாற்கு - தன்மையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. ஓகாரங்கள் - இரக்கப்பொருளான (28)

28. பொன்பால்பொருவும்விரையல்லி புல்லிபொலிந்தபொலந்தாது,
தன்பாற் றமுவுங் குழல்வண்டு தமிழ்ப்பாட் டிசைக்குந் தாமரையே,
என்பா லில்லை யப்பாலோ விருப்பா ரல்லர் விருப்புடைய,
உன்பா லில்லை யென்றக்கா லொளிப்பாரோடு முறவுண்டோ.

பொன் பால் பொருவும் - பொன்னின் இயல்பை யொத்திருக்கின்ற, விரை - வாசனையுடைய, அல்லி புல்லி - அகவிதழ்களைச் சார்ந்து, பொலிந்த - (அவற்றினகத்தே பொருந்தி) விளங்குகின்ற, பொலம் தாதுதன்பால் - பொன்னிறமான மகரந்தப்பொடியினிடத்தே, தவழும் - (ஆணும் பெண்ணுமாகத்) தழுவி நிற்கின்ற, குழல் வண்டு - இசைபாடுகின்ற வண்டுகள், தமிழ் பாட்டு இசைக்கும் - (கேட்பதற்கு) இனிமையான இசைப்பாட்டுக்களைப் பாடப் பெற்ற, தாமரையே - தாமரை மலரே! - (சீதையார்), என்பால் இல்லை - (கணவனாகிய) என்னிடத்தில் இல்லை; அப்பால்ஓ இருப்பார் அல்லர் - வேறிடத்திலோ இருக்கத்தக்கவரல்லர்; விருப்பு உடைய உன்பால் இல்லை என்றக்கால் - விருப்பத்தையுடைய (பிறந்த இடமாகிய) என்னிடத்திலும் இல்லை யென்று நீயுஞ்சொன்னால், - ஒளிப்பாரோடுஉம் - (வைத்துக் கொண்டு இல்லை யென்று) மறைத்துப் பேசுபவர்களோடும், உறவு - சிநேகங்கொள்ளுதல், உண்டுஓ - தகுதியுள்ளதாமோ - [ஆகாதே];

இலக்குமியினமிசமான சீதாபிராட்டியார் என்னிடத்தில் இல்லையென்பது பிரதியட்சமாகத் தெரிந்த விஷயம்; வேறிடத்தில் இருக்க மாட்டாரென்பதும் பிரசித்தமானதே; ஆகையால், என்னிடத்தே இருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, நீ என்னிடத்திற் காட்டாது ஒளிக்கின்றாயெனத் தாமரையை இராமபிரான் வெறுத்து உரைத்தனனென்க.

அல்லி - அகவிதழ்; (புல்லி - புறவிதழ் என்ற பொருளிலும் வரும்) அல்லி புல்லித்தாது தழுவுந் தாமரையென்று கூட்டியும் உரைக்கலாம். குழல் - இசைப்பாட்டு; இனி, குழல்வண்டு - ஊதுகுழல்போலப் பாடுகின்ற வண்டு என்றும், கூந்தல்போற் கருநிறம் பொருந்திய வண்டு என்றுமாம். 'தமிழ்' என்ற சொல் - இனிமையென்ற பொருளாதலை "தமிழ் தமிழிய சாயலவர்" என்னுமிடத்துங் காண்க.

பொன்+ தாது= பொலந்தாது; இப்புணர்ச்சி, “பொன்னென் கிளவி” என்னுந் தொல்காப்பியத்துப் புள்ளிமயங்கியற் சூத்திரவிதி பற்றி அமைந்தது: இனி, பிற்காலத்தார் ‘பொலம்’ என்று தனியே ஒருசொற் கொள்வர். புல்லி - இறந்தகாலவினையெச்சம். கேளாத தாமரையைக் கேட்பதுபொலக் கூறியது, மரபுவழுவமைதி; “சொல்லாமரபினவற்றோடு கெழீஇச், செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத்தடக்கியும்” என்றார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்; இவ்விலக்கணம், ஏனையிடங்கட்கும் ஒக்கும். (29)

29. ஒருவா சகத்தை வாய்திறந்திட்டுத் தவாய் பொய்கையுள்ளொடுங்குந்,
திருவாய்ணைய சேதாம்பற்கு யலே கிடந்த செங்கிடையே,
வெருவா வெதிர்நின்றமுதுயிர்க்கும் வீழிச் செவ்விக் கொழுங்கனிவாய்,
தருவாய்வாய் யின்னமிழ்துந் தண்ணென் மொழியுந் தாராயோ.

ஒரு வாசகத்தை வாய் திறந்திட்டு உதவாய் - ஒரு வார்த்தையையும் வாயைத் திறந்து சொல்லாமல், பொய்கையுள் ஒடுங்கும் - தடாகத்தில் குவிந்திருக்கின்ற, திருவாய் அணைய சேதாம்பற்கு - சீதையினது வாயைப் போன்ற சிவந்த ஆம்பல் மலர்க்கு, அயலே - அருகிலே, கிடந்த - பொருந்தியுள்ள, செங்கிடையே - சிவந்த சடையே! - (நீ), - வெருவா - அஞ்சாமல், எதிர் நின்று - (என்) முன்னே பொருந்தி, - அமுது உயிர்க்கும் - அமிருதத்தை வாய்விடுகின்ற (அமிழ்தம்போ லினிய பேச்சுக்களைப் பேசுகின்ற), செவ்வி கொழு வீழி கனிவாய் - அழகையுடைய செழுமையான வீழிப்பழம் போன்ற சீதையின் வாயை, தருவாய் - காட்டுவாய்; (அத்தகைய நீ), அ வாய்இன் அமிழ்துஉம் - அந்த வாயிலுள்ள இனிய அமிருதம் போன்ற இரசத்தையும், தண்ணென்மொழி உம் - குளிர்ந்த பேச்சுக்களையும், தாராய்ஓ - காட்டமாட்டாயோ?

‘நீ ஆம்பலைப்போலன்றிச் சீதையின் வாயைப்போன்று வெளி வந்து காட்டுகின்றனையே; அதிலுள்ள இனிய சுவையையும், இனிய பேச்சையும் தரலாகாதே?’ என, இராமபிரான் செங்கிடையை நோக்கி இரங்கின னென்க. இங்குச் செங்கிடை வாயை வடிவத்தால் ஒத்துநின்று இனிய ரசத்தையும் மதுரமான பேச்சையும் பெறாது நிற்பதாகிய குறைவைக் கொண்டுள்ளதாகக் கூறியதில் வேற்றுமையணி தொனிக்கும்.

இப்பொழுது என்னிடத்துச் சீதையுமில்லாமையால் நீ அவளது வாயழகுக்குத் தோற்று அஞ்சி ஓடாது எதிர்நிற்கின்றாய் போலுமென் பான், ‘வெருவா எதிர்நின்று தருவாய்’ என்றான். பகற்பொழுதாதலால், ஒடுங்குமாம்ப லெனப்பட்டதுமாம். வீழி-ஓர் செடி, ஒரு வாசகத்தை என்னுமிடத்து, இழிவு சிறப்புமமை விகாரத்தால் தொக்கது. (30)

30. அலக்கணுற்றேற் குற்றுதவற் கடைவொன்றுண்டே கொடிவள்ளாய்,
மலர்க்கொம் பணைய மடச்சீதை காதே மற்றொன் றல்லையால்
பொலக்குண் டலமுங் கொடுங்குழையும் புனை 'தாழ் முத்தின் பொற்றோடும்,
விலக்கி வந்தாய் விளம்பாதே யின்னும் பூசல் விரும்புதியோ.

கொடி வள்ளாய் - வள்ளைக்கொடியின் இலையே! - (நீ), - மலர் கொம்பு அணைய - பூங்கொம்பைப்போன்ற, மடம் சீதை - மடமைக் குணமுள்ள சீதையினது, காதே - காதுதானே யல்லாமல், மற்று ஒன்று அல்லை - வேறென்றுமல்லாய்; ஆல் - ஆதலால், அலக்கண் உற்றேற்கு - துன்பமடைந்த எனக்கு, உற்று உதவற்கு - மனமிசைந்து உதவி செய்தற்கு, அடைவு ஒன்று உண்டு ஏ - ஒரு முறையும் உள்ளதே: (இங்ஙன மிருக்கவும்), பொலம் குண்டலம் உம் - பொன்னாற்செய்த குண்டலத்தையும், கொடுங் குழை உம் - வளைந்த குழையையும், புனை தாழ் முகத்தின் பொன்தோடு உம் - அணிதற்குரிய தொங்குகின்ற முத்தினாற் செய்த அழகிய தோட்டினையும், விலக்கி வந்தாய் - (அணியாமல்) நீக்கி வந்த நீ, விளம்பாதே - (அவள் சென்ற இடத்தைச்) சொல்லாமலே, இன்னும் - இன்னமும், பூசல் - பகைமையையே, விரும்புதினா - விரும்புகிறாயோ?

நீ வடிவத்தாற் சீதையின் காதை யொத்திருப்பதனால் குண்டலம் முதலியவற்றையும் அணிந்துவந்து எல்லாப்படியாலும் அவளது காதுபோன்று தோன்றினாயானால், நான், உன்னைக்கண்டு ஆறியிருப்பேன்; நீ அவ்வாறு செய்கின்றிலையே யென வள்ளைக் கொடியை நோக்கி இராமபிரான் இரங்கியவாறு. 'வள்ளாய் காதே' என்றது - உருவகவணி: நீ சீதையின்காதே யென்ற வாக்கியம், 'உற்று உதவற்கு 'அடைவொன்றுண்டே' என்பதைச் சமர்த்தித்து நிற்பதனால், தொடர்நிலைச் செய்யுட் குறியணியாம்; வள்ளை பூசலை விரும்பியதனால், பொலக்குண்டலம் முதலியவற்றை விலக்கி வந்ததாக ஒரு காரணம் கற்பித்துக் கூறியது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி: இந்தப் பின்னிரண்டடிகளில், வேற்றுமையணியும் தொனக்கும்.

அலங்குகண் என்பது, அலக்கண் என மருவிற்று; 'அலக்கண்' என்பது - மலர்ந்த நோக்கமின்றி மையல் நோக்கம்படவரும் இரக்கம்: இடுக்கண் என்பதும் அது. அலம் கண் என்று பிரித்து - சஞ்சலமான கண்களெனக் கொண்டு, துன்பத்துக்குக் காரணக்குறி யென்றலும் அமையும். கொம்பு - மேனிக்கும், மலர் - அதிலுள்ள கண் கை கால் முகம் முதலிய அவயவங்களுக்கும் உவமை. மடமாவது - எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும் அறியாதது போலிருக்குந் தன்மை; இது - நாணம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலிய பெண்குணங்கள் பிறவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். குண்டலம், குழை. தோடு இவை - காதணிகளின் பேதங்கள். ஐநகமகாராஜன் ஒருகால் யாகஞ் செய்யச் சாலையமைப்பதற்காகப் பூமியை உழுதபொழுது பூமியினின்று

கலப்பையுழு படைச்சாலில் அகப்பட்டதனால், சீதையெனப் பெயர்; சீதை - உழுபடைச்சால்; இதனால், அயோநிஜத்வம் கூறப்படுகின்றது. (31)

31. பஞ்ச பூத்த விரற்பதுமம் பவளம் பூத்த வடிவாளென்
நெஞ்ச பூத்த தாமரையி னிலயம் பூத்தாள் நிறம்பூத்த
மஞ்ச பூத்த மலர்பூத்த குழலாள் கண்போன் மணிக் குவளாய்
நஞ்ச பூத்த தாலென்ன நகுவா யென்னை நலிவாயோ.

பஞ்ச பூத்தவிரல் - செம்பஞ்சுக்கும்பு ஊட்டிய விரல்களினால், பதுமம் பவளம் பூத்த - செந்தாமரைமலரிற்பவழம் பொருந்தின தொத்த, அடியாள் - பாதங்களையுடையவளும், என் நெஞ்ச பூத்த தாமரையின் நிலயம் பூத்தாள் - எனது மனமென்னும் மலர்ந்த தாமரைமலராகிய வீட்டில் (எப்பொழுதும்) வசிப்பவளும், நிறம் பூத்த மஞ்ச பூத்த மலர் பூத்த குழலாள் - கருநிறமுள்ள மேகத்தைப் போன்றதும் மலர்களைச் சூடியதுமான கூந்தலையுடையவளு மாகிய சீதையினது, கண் - கண்களை, போல் - ஒத்திருக்கின்ற, மணி குவளாய் - அழகிய நீலோத் பலமே! - (நீ), - நஞ்ச பூத்தது என்ன - விஷம் படர்ந்ததுபோல, நகுவாய் - நகைத்து [மலர்ந்து], என்னை -, நலிவாய் - வருத்துவையோ?

தான் எப்பொழுதும் ஜானகியை நினைத்திருப்பதனாலும், இலக்குமிக்கு இருப்பிடம் தாமரையாதலாலும், 'என்னெஞ்ச பூத்த தாமரையின் நிலயம் பூத்தாள்' என்றார். இப்போது எனது மனத்திலேயே தங்கியிருக்கிற சீதையின் கண்ணை யொத்திருக்கின்ற நீ, அவள் என்னிடத்து இருப்பதுபோலவே அன்போடு இருக்க வேண்டியிருக்க, அவ்வாறிருத்தலைவிட்டு நகைத்து நலிதல் தக்கதன்று என்பதாம். நகுதல் என்பது - இங்கு, (பரிகாசமாகச்) சிரித்தல், மலர்தல் என்ற இருபொருளையும் தந்தது: வடமொழியிலும் 'ஹாஸ:' என்பது - இவ்விரு பொருளையு முடையதாதல், காண்க. ஆகவே. 'நகுவாய் என்னை நலிவாயோ' என்பது - சிலேடை மூலமாக வந்த ஒற்றுமையுயர்வுநலிற்சியணி, 'பூத்த' என்ற ஒரு சொல் வெவ்வேறு பொருளில் பலமுறை வந்தது - சொற்பின்வரு நிலையணி. பஞ்சபூத்த விரல், பதுமம் பவளம் பூத்த வடியாள் முதலிய இடங்களில் - தன்மைத் தற்குறிப்பேற்றவணியும், கண்போன்ற குவளை என்ற இடத்து - எதிர்நிலை யணியும் உள்ளன; இவ்வாறு பல அணிகள் இச் செய்யுளின்சேர்ந்து வந்துள்ளன. பாதங்கள் செந்தாமரை மலரையும், அப்பாதங்களிலுள்ள விரல்கள் திரண்ட பவழத் துண்டையும் போலு மென்க. "பஞ்சியூட்டிய பாட்டிசைக்கிண்கிணிப்பதுமஞ், செஞ்செவிச் செழும்பவழத்தின் கொழுஞ் கூடர் சிதறி" என்றது, இங்கு நோக்கத்தக்கது. நெஞ்சபூத்த தாமரை - ஹருதய கமலம். மணிக் குவளை - நீலமணிபோன்ற குவளை யென்றுமாம். நஞ்ச - வருத்துதலாலும். கருநிறத்தாலும் குவளைக்கு உவமை.

'வினைப்பகுதிகள் வேண்டிய பொருளை விளைக்கும்' என்னும் வடமொழி நியாயத்தால், இக்கவியில் 'பூத்த' என்னுஞ் சொல்லுக்கு-சந்தர்ப்பதிற்கு ஏற்பப் பொருளுரைக்கப்பட்டன. (32)

வேறு.

32.- மீண்டும் இராமன் அப்பொய்கையை நோக்கியிரங்குதல்

என்ற யாவுயிர்க் கின்றவ னேடவிழ்
கொன்றை யாவிப் புறத்திவை கூறியான்
பொன்ற யாதும் புகல்கிலை போலுமால்
வன்ற யாவிலி யென்ன வருந்தினான்.

அயா- (மனைவியைப் பிரிந்ததனா லுண்டான) மன வருத்தத்தால், உயிர்க்கின்றவன் - பெருமூச்சுவிடுகின்றவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், - ஏடு அவிழ் கொன்றை - பூவிதழ்கள் விரிகின்ற கொன்றை மரங்களையுடைய, ஆவி புறத்து- அப்பொய்கையின் கரையிலே (இருந்து), என்று இவை கூறி- என்று இத்தன்மையனவாகிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி - (பின்னும் பொய்கையை நோக்கி), 'வல் - வன்மைக் குணமுடைய, தயா இலி - இரக்கமில்லாத பொய்கையே! யான் - நான், பொன்ற- (இவ்வாறு) அழியவும், யாதும் புகல்கிலை போலும் - யாதொரு வார்த்தையையும் பேசாமலிருப்பாய் போலும்,' என்ன- என்று சொல்லி, வருந்தினான் - வருத்தடைந்தான்; - ஆல் - ஈற்றசை.

பொய்கைக்கரையிலும் பொய்கையிலு முள்ள பொருள்களை நோக்கிப் புலம்பிய இராமபிரான் இங்குப் பொய்கையை நோக்கிப் புலம்பின னென்க. முல்லைக் கருப்பொருளாகிய கொன்றையைக் குறிஞ்சியிற் கூறியது- திணைமயக்கம். போலும்- ஒப்பில்போலி; உவமைப் பொருள் தராத போலென்னுஞ் சொல். தயா என்னும் வடமொழி- ஆவீறு ஐயீறாகத் திரியாதுநின்றது. 'தயாவிலி' - அண்மைவிளி. (33)

33- பிடிக்குக் களிற்று நீருட்டுவதைக் கண்டு
இராமபிரான் வருந்துதல்.

வார எரித்தழை மாப்பிடி வாயிடைக்
கார எிக்கலு ழிக்கருங் கைம்மலை
நீர் எரிப்பது நோக்கின னின்றனன்
பேர எிக்குப் பிறந்தஇல் லாயினான்.

பேர் அளிக்கு - மிக்க கருணைக்கு, பிறந்த இல் ஆயினான் - பிறப்பிடமாகவுள்ள ஸ்ரீராமன், - (அங்கே), கார் அளி- கறுத்த வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற, கலுழி - மதநீர்ப் பெருக்கையுடைய, கருங் கைம்மலை - கரிய ஆண்யானைகள், வார் அளி-தழை மா பிடி வாயிடை நீர் அளிப்பது-

நீண்ட இனிப்பான தழைகளைத் தின்கின்ற பெரிய பெண் யானைகளின் வாயில் தண்ணீரை(த் தமது துதிக்கையால்) மொண்டு கொடுத்து ஊட்டுதலை, நோக்கினன் - பார்த்து, நின்றனன் - (தனக்கு இவ்வாறு விளையாடுதற்கு இல்லையே! என்கிற எண்ணத்தால் திகைத்து) நின்றான்;

“சென்றாங்கோ ரலவன்றன் சீர்ப்பெடையின், வாய்வண்டனைய தோர் நாவற்கனி நனிநல்கக் கண்டு, பேய்கண் டனையதொன்றாகி நின்றானப் பெருந்தகையே” என்றார் திருக்கோவையாரிலும். முதலடியில், இலக்கணை யால், அளி- இனிப்பைக் காட்டிற்று. அளிதல் - இனிப்புண்டாகக் கனிதல். பிடி- பெண்யானை: துதிக்கையையுடைய மலையெனவே, யானையாயிற்று. பிடியென வந்ததனால், கைம்மலை - களிநாயிற்று. இரண்டாவது அடிக்கு- காளமேகம்போல மத மழையைப் பெருக்குகின்ற யானை யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அளியாவது- அன்புக் காரணத்தால் தோன்றும் அருள். (34)

34- இலக்குமணன் இராமபிரானை மாலைக்கடன் செய்யத் தூண்டுதல்

ஆண்டவ் வள்ளலை யன்பெனு மாரணி
பூண்ட தம்பி பொழுது கழிந்ததால்
ஈண்டி ரும்புனல் தோய்ந்துன் னிசையென
நீண்ட வன்கழல் தாழ்நெடி யோயென்றான்.

ஆண்டு - அப்பொழுது, - அன்பு எனும் அரு அணிபூண்ட - அன்பென்கின்ற பெறுதற்கரிய ஆபரணத்தை அணிந்த, தம்பி - இளையபெருமாள், - அவள்ளலை- அந்த ஸ்ரீராமனை நோக்கி, ‘பொழுது கழிந்தது - பொழுது போய்விட்டது [சூரியாஸ்தமனகால மாயிற்று]; ஆல் - ஆகையால், நெடியோய் - (திருக்கலியாண குணங்களாற்) பெரியவனே! (நீ), ஈண்டு இரும்புனல் தோய்ந்து - இப் பொய்கையின் பெருமை பொருந்திய தீர்த்தத்திலே நீராடி, - உன் இசை என நீண்டவன் - உன்னுடைய கீர்த்தி (எல்லா வுலகத்துக்கும் ஓங்கி வளர்வது) போல வளர்ந்தருளின திரிவிக்கிரமனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனது, கழல் - திருவடிகளை, தாழ் - வணங்குவாயாக, என்றான் - என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்;

பொழுது கழிந்ததுமுட்படத் தெரியாதபடி இராமபிரான் விரக வேதனையுற்றிருத்தல் பற்றி, இளையபெருமாள் இங்ஙனம் விண்ணப்பஞ் செய்தனர்; அன்றியும், பிரபுக்களுக்குத் தெரிந்த விஷயங்களையும் ஞாபித்தல், அடியவர் கடமை. ஆண்ட வள்ளலை என்ற பாடமும் அமையும்: ‘ஆண்டவன்’ என்பது அனைத்துயிரையும் ஆட்கொண்ட வனான எம்பெருமானை யுணர்த்தும். வள்ளல் - வரையாது கொடுக்குந் தன்மையுடையவன். அன்பு - ஸ்ரீராமபக்தி. அன்பென்னும் ஆர் அணியென்ற விதப்பு - உலகத்து ஆபரணங்களெல்லாம் அலங்கரிப்பது உடம்பு

மாத்திரத்தையே; இவ்வணியோ உயிரை அலங்கரிப்பது என்னும் வேற்றுமை தோன்ற நின்றது. 'நீண்டவன் கழல்தாழ்' என்றது - சூரிய மண்டலத்தின் நடுவிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறித்துச் சாயஞ்சந்தியாவந்தனம் செய்வாயாக வென்றபடி. தமையனே யென்றற்கு 'நெடியோய்' என்றாருமாம்.

அணியென்பது - அணியப்படுதலாகிய காரணம் பற்றி வழங்கும் பெயர், இடுவன தொடுவன கட்டுவன கவிப்பனவாகிய ஆபரணங்கள் பலவற்றிற்கும் பொதுவாய் நிற்கையால், காரணப்பொதுப்பெயர். (35)

35. இராமபிரான் நீராடுதல்.

அரசு மவ்வழி நின்றரி தெய்தியத்
திரைசெய் தீர்த்தமுன் செய்தவ முண்மையால்
வரைசெய் மாமத வாரண நாணுற
விரைசெய் பூம்புன லாடலை மேயினான்.

. அரசுஉம் - ஸ்ரீராமனும், - அ வழி நின்று அரிது எய்தி - அவ்விடத்திலிருந்து அருமையாக [வருத்தத்தோடு] சென்று, - அதிரை செய் தீர்த்தம் முன் செய்தவம் உண்மையால் - அலைகளை வீசுகின்ற அந்தத் தீர்த்தம் முன்னே செய்துள்ள தவப் பயன் இருத்தலினாலே [தவஞ் செய்திருந்தபடியால்], - வரை செய் மாமதம் வாரணம் நாண்உற - மலை போன்ற பெரிய மதம் பிடித்த யானையும் வெள்கும்படி, விரை செய் பூ புனல் - வாசனை வீசுகின்ற அழகிய தீர்த்தத்தில், ஆடலை மேயினான் - நீராடலைப் பொருந்தினான் [மூழ்கினான்];

திருமாலினது திருவடியினின்று தோன்றிய கங்காநதியானது அந்தத் திருவடியின் சம்பந்த மொன்றினாலேயே எல்லாவுலகத்தாரும் கைகூப்பி வணங்குபடியான மேன்மையை யடைந்திருத்தலால். அப்பெருமானது திருமேனி முழுவதும் படியப்பெற்ற இப் பொய்கையின் சிறப்பு மிகப் பெரிதென்பார், 'அத்திரைசெய் தீர்த்தம் முன் செய்தவ முண்மையால் ஆடலைமேயினான்' என்று பாராட்டிக் கூறினார்.

அரசு - பண்பாகுபெயர். வரை செய், செய்- உவமவுருபு; 'வேல் நிரைசெய் கண்ணியொடு மெல்லென விருந்தான்' என்னுஞ் சிந்தாமணியிற் போல. (36)

36. இராமபிரான் நீராடியதனால் அப்பொய்கை வெதும்புதல்

நீத்த நீரி னெடியவன் மூழ்கலும்
தீத்த காமத் தெறுகதிர்த் தீயினால்
காய்த்தி ரும்பைக் கருமகக் கம்மியன்
தோய்த்த தண்புன லொத்ததத் தோயமே.

நெடியவன் - ஸ்ரீராமபிரான், நீத்தம் நீரில் - வெள்ளத்தை யுடைய அத்தீர்த்தத்தில், மூழ்கலும் - ஸ்நானஞ் செய்தவளவில்- தீத்த - (அவனது திருமேனியை) வெதும்பச் செய்த. காமம் - காமமாகிய, தெறு- அழிக்கின்ற, கதிர் தீயினால் - சுவாலையையுடைய அக்கினியினால், அ தோயம் - அப்பொய்கையின் தீர்த்தமானது, - கரு மகன் கம்மியன் - இரும்பு வேலை செய்பவனாகிய கருமான், காய்த்த இரும்பை, - (நன்றாகக்) காய்ச்சின இரும்பை. தோய்த்த - நனைத்த, தண்புனல் - குளிர்ந்த நீரை, ஒத்தது - ;

விரக வேதனையால் தபிக்கின்ற ஸ்ரீராமன் நீராடின மாத்திரத்தில் அவனது திருமேனியின் வெப்பத்தால் அத்தண்ணீர் கொல்லனுலையிற் காய்ச்சின இரும்பைத் தோய்த்த நீர்போலக் கொதித்ததென்பதாம்; உவமையணி. காமமும், நெருப்பும் தாம் சேர்ந்தவிடத்தைச் சுட்டெரிக்குந் தொழிலுடையனவாதலால், 'தீத்தகாமத்தெறு கதிர்த்தீ என்றார் உருவகவணி. உலகத்து நெருப்பை அவிக்குந் தன்மையுடைய நீரினால் அவியாமல் இக் காமத்தீ அந்நீரையும் வெதுப்பிற்றென்க. காமத்தின் கொடுமையை வேற்றுமையணி தோன்ற விளக்கியபடி.

நீத்தம் - நீந்தப்படுவதென வெள்ளத்துக்குக் காரணப் பெயர். காய்த்திரும்பு - விகாரம். இரும்பைக் காய்த்து என மாற்றி யுரைப்பினுமாம். கருமகக் கம்மியன் - கருமகனாகிய கம்மியன்; இருபெயரொட்டு; கருமகனாகிய கம்மாளனென்று பொருள்; உயர்திணையிடத்து விகாரமாயிற்று. இவை - முறையே கர்மகன், கர்மீ என்னும் வடசொற்களின் விகாரம். (37)

வேறு.

37.- இராமபிரான் அங்கு ஒரு சோலையில்
தங்கச் சூரியன் அஸ்தமித்தல்.

ஆடினா னன்னமா யருமறைகள் பாடினான்
நீடுநீர் முன்னெநூ னெறிமுறையி னேமிதான்
சூடினான் முனிவர்தந் தொகுதிசேர் சோலைவாய்
மாடுதான் வைகிணா னெனிகதிரும் வைகினான்.

அரு மறைகள் - அறிவதற்கருமையான வேதங்களை, அன்னம் ஆய்- அன்னப்பறவைவடிவு கொண்டு, பாடினான்- (பிரமனுக்கு) உபதேசித்தருளிய திருமாலின் திருவவதாரமாகிய ஸ்ரீராமன், ஆடினான் - (அப்பொய்கையில்) நீராடி, முன்னெநூல் நெறி முறையின் - அநாதியான வேதங்களிற் கூறிய விதியின் கிரமப்படி, நீடு நீர் - சிறந்த அர்க்கிய தீர்த்தத்தை, நேமி தாள்- சக்கராயுதத்தையுடைய திருமாலினது திருவடிகளில், சூடினான்- சமர்ப்பித்து [சந்தியாவந்தனஞ் செய்து], - முனிவர்தம்

தொகுதி சேர் சோலைவாய் - முனிவர்களின் கூட்டம் பொருந்தியதொரு சோலையில், மாடு - ஒருபக்கத்தில், வைகினான் - தங்கியிருந்தான்; எரிகதிர் உம் - சுடுகின்ற கிரணங்களை யுடையவனான சூரியனும், வைகினான் - அஸ்தமித்தான்;

'அன்னமாய் அருமறைகள் பாடினான் நேமிதாள் சூடினான்' என்ற இதில், திருமால் தன் திருவடிகளைத் தானே சூடினானென்று மேல் நோக்கில் முரணும், ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்துத் திருமால் தான் கொண்ட மானுட வேடத்திற்குத் தக்கபடி இவ்வாறு செய்தானென்று பரிகாரமும் தோன்றுவதால், இது முரண்விளைந்தழிவணியாம்; இது, வடமொழியில் விரோதாபாஸாலங்கார மெனப்படும்; 'தன் திருநாமத்தைத் தானுஞ் சாத்தியே' என்றது இங்குக் காணத்தக்கது. 'அருமறைகள் பாடினான் சோலைவாய் மாடு தான் வைகினான் எரிகதிரும் வைகினான்' என்ற சொற் றோக்கில், சூரியன் அத்தகிரியில் தங்கியதும் இராமபிரான் சோலையில் தங்கியதும் தம்மிலொக்குமென உவமையணி தொனித்தல் காண்க. இப்பூமியிலுதித்து ஜனங்களுக்கு நேரும் மனவிருளை யகற்றுவதனால், இராமபிரான் சூரியனையொப்பபென்க; 'ராமதிவாகரன்' என்ப. நீடுநீர் - பொய்கை என்று கொண்டு, நீடுநீர் ஆடினான் எனினுமாம். இனி, நீடுநீர் என்பதை நூலுக்கு விசேஷமாக்கி, மிக்க நீர்மை (நன்மை)யமைந்த வேதவிதிப்படி திருமாலைத் திருவடி தொழுது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இராமபிரான் பொய்கையில் அர்க்கியம் முதலியவற்றை முடித்ததை 'நேமிதாள் சூடினான்' என்றது, அர்க்கியம் விடும் மந்திரமாகிய காயத்திரி சூரியமண்டலத்தினிடையிலிருக்கும் திருமாலைப் பற்றியது என்ற கருத்தினாலாம். அருகிலுள்ள சோலைவாய் வைகினது - காயத்ரீ ஜபஞ் செய்வதற்காக என்னலாம்.

முன்னொரு காலத்திற் பிரமதேவனிடத்தினின்று வேதங்களைப் பறித்துக் கொண்டு கடலில் மூழ்கி மறைந்துபோன மதுகைடர்களைத் திருமால் கடலினுட்புக்குத் தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வேதங்களைக் கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளின வரலாற்றை உட்கொண்டு, 'அன்னமா யருமறைகள் பாடினான்' என்றார்.

மறையென்பது - சில சாதியார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் ஓதவும் ஓதுவிக்கவுமாகாதென்று மறுக்கப்படுவதாலும், அறிதற்கரிய மறை பொருளுடையமையாலும், வேதத்துக்குக் காரணக்குறி. நேமி - சக்கரம்: இவ்வடசொல், இலக்கணையாய் அதனையுடையவனை யுணர்த்திற்று. முனிவர் - கடவுளைமனனஞ் செய்பவர்; எல்லாப்பற்றுக்களையும் முனிந்தவர் (விட்டவர்) எனத் தமிழ் வழியாற் காரணங் கூறலாகாது,

வடசொல் திரிபாதலின். 'சூடினான்' என்ற சொல்லாற்றலால், தானை மலராகக் கொள்க. சோலைவாய் - வாய் - ஏழனுருபு. எரிகதிர் - வினைத் தொகையன்மொழி. 'முனிவரைத் தொழுது பூஞ்சோலைவாய்' என்று சில பிரதிகளிற் பாடங் காணப்படுகின்றது. (38)

38. சந்திர னுதித்தல்.

அந்தியாள் வந்துதா னணுகவங் கணுகுறாச்
சந்தவார் கொங்கையாள் தனிமைதனி நாயகன்
சிந்தியா நொந்துதேய் பொழுதுதெறு சீதநீர்
இந்துவா னுந்துவா னெரிகதிரி னானென.

அந்தியாள் வந்து அணுக - மாலைப் பொழுது வந்து பொருந்தவும், அங்கு அணுகுறா - அவ்விடத்தில் வந்து சேராத, சந்தம் வார் கொங்கையாள் - அழகிய கச்சணிந்த தனங்களையுடைய சீதா பிராட்டியினது, தனிமை - பிரிந்து தனியேயிருக்குந் தன்மையை (விரகத்தை), தனி நாயகன் - ஒப்பற்ற தலைவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், சிந்தியா - நினைத்து, நொந்து - மனம் வருந்தி, தேய் பொழுது - வாடும் போது, - தெறு சீதம் நீர் - (அலை) மோதுகிற குளிர்ந்த நீரையுடைய கடலினின்று, இந்து - சந்திரன், எரி கதிரினான் என - சுடுகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியன் போல, வான்- ஆகாயத்தில், உந்துவான்- உதித்து உயர்ந்து விளங்குவனானான்; தான்- ஆசை.

இதில், மாலையாகிய பெண் வரவும் சீதையாகிய பெண் வந்தாளிலென்பது தோன்றுதல் காண்க. விரகவேதனை யுற்றார்க்குச் சந்திரகிரணம் முதலிய குளிர்ந்த பொருள்களும் அக்கினிச் சுவாலை போல வெப்பந் தருவனவாமாதலால், சீதகிரணனாகிய சந்திரனும் உஷ்ண கிரணனாகிய சூரியன்போல வெப்பமுண்டாகத் தோன்றினா னென்றார். "காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி, மாலை மலருமிந் நோய்" என்றபடியே மாலைக் காலத்தில் ஆசைநோய் மிகுதல்பற்றி, இவ்வாறு கூறினார். அந்தி- ஸந்த்யா என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. அது, வடமொழியில் ஸ்த்ரீலிங்கம் (பெண்பால்) ஆதலால், 'அந்தியாள்' எனப் பெண்பாலாகக் கூறப்பட்டது. சந்தமார் என்னும் பாடத்துக்கு- சந்தனமணிந்த கொங்கையென்க. தெறுசீதநீர் என்பதற்கு - பிரிந்தாரைக் காமோத்தீபகப் பொருளாக நின்று வருத்துதற்கு உரிய கடலென்றும், (பிரளயகாலத்திற் பொங்கி உலகத்தை) அழிக்குங் கடலென்றும் பொருள் கூறலாம். அந்தியாள் வந்து, சிந்தியா நொந்து, இந்துவானுந்துவான்; பிராஸம். அணுக வங்கணுகுறா - தொடைமுரண். (39)

வேறு.

39. இராப்பொழுதின் வருணனை.

பூவொடுங் கினவிரவு புள்ளொடுங் கினபொழில்கண்
மாவொடுங் கினமரனு மிலையொடுங் கினகிளிகள்
நாவொடுங் கினமயில்கள் நடமொடுங் கினகுயில்கள்
கூவொடுங் கினபிளிறு குரலொடுங் கினகளிறு.

(அப்பொழுது), விரவு - கலந்த (பலவேறுவகைப்பட்ட), பூ - (பகலிற் பூத்திருக்குந் தாமரை முதலிய) மலர்கள், ஒடுங்கின, குவிந்தன; புள் - பறவைகள், பொழில்கண் - சோலைகளில், ஒடுங்கின - (தம் தமது கூடுகளில்) அடங்கின; மா - மிருகங்கள், ஒடுங்கின - (தம் தஞ்செய்கை) ஒழிந்தன; மரன் உம் - மரங்களும்; இலை ஒடுங்கின - இலைகள் குவியப்பெற்றன; கிளிகள் - , நா ஒடுங்கின - பேசுதல் அடங்கின; மயில்கள் - , நடம் ஒடுங்கின - ஆட்டம் ஒழிந்தன; குயில்கள் - , கூ ஒடுங்கின - கூவுதல் அடங்கின; களிறு - யானைகள், பிளிறு குரல் ஒடுங்கின - பேரொலி செய்கின்ற குரல் அடங்கின;

'ஒடுங்கின' என்ற சொல் ஒரே பொருளிற் பன்முறை வந்தது, சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. ஒடுங்குதல் - உறக்கங்கொண்டு ஒடுங்குதல். 'விரவு' என்னுங் காலங்கரந்த பெயரெச்சத்தைப் பிறபெயர் களொடுங் கூட்டுக. இனி, இரவு எனப் பிரித்து - அவ்விராத்திரியில்-இவை இவை ஒடுங்கின என்றும் உரைக்கலாம். பொழில்கள் என்பதைப் புள் என்பதோடு சேர்க்காமல், புள் ஒடுங்கின - (தடாகத்திலும் சோலையிலு முள்ள) பறவைகள் ஒடுங்கின என்றலும் ஒன்று, 'பொழிற்கண்' எனத் திரியாதது, சந்தவின்பம் நோக்கி; இனி பொழில்கள் எனப் பிரித்து, சோலைகள், பறவைகள் அடங்கப்பெற்றனவென்றும், பொழில்கள் மா ஒடுங்கின - பகலெல்லாம் அலைந்த விலங்குகள் ஓரிடத்து ஒடுங்கித் தங்குவதற்கு இடனாயின என்றும் உரைக்கலாம். மரனும் இலையொடுங்கின - பறவைகள் மிருகங்கள் போல ஒடுங்குந் தன்மையில் லாத மரங்களும் தாம் ஒடுங்கவில்லையாயினும், தம் இலைகள் சுருங்கி உறங்குவனபோல் ஒடுங்கின என்பர் ஒரு சாரார். கிளி மயில் குயில் என்பன பறவையிலும் களிறு என்பது விலங்கிலும் சேர்ந்தன. ஆயினும், சிறப்புடையனவாதலால் தனியே எடுத்துக் கூறப்பட்டன. முறையே பேசுதல் ஆடுதல் பாடுதல் பெருங்காத்திரமுடைமை அவைகட்குச் சிறப்பாம், 'மரனும்' என்ற இழிவு சிறப்பும்மை, அதனுடைய ஓரறி உடைமை கருதிற்று. 'மரனும் இலை யொடுங்கின' 'குயில்கள் கூவொடுங்கின' என்பவை முதலியவாக்கியங் களில், அஃறிணையெழு வாயைத் தொடர்ந்த அஃறிணைச் சினைப்பெயரும் தொழிற்பெயரும் அவ்வெழுவாயின் முடிபினையே மேற்கொண்டன. கூ - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். பிளிறு குரல் - வினைத்தொகை. களிறு - இங்கு யானைப் பொது.

40. மண்டுயின் நனநிலைய மலைதுயின் நனமறுவில்
பண்டுயின் நனவிரவு பணிதுயின் நனபகரும்
விண்டுயின் நனகமுதும் விழிதுயின் நனபமுதில்
கண்டுயின் நிலநெடிய கடல்துயின் நனகளிறு.

மண் - பூமியிலுள்ள பிராணிகளெல்லாம், துயின்றன - தூங்கின;
நிலைய மலை - (சலியாமல்) நிலைபெறுதலையுடைய மலைகளி லுள்ள
பிராணிகளெல்லாம், துயின்றன -; மறுஇல் - மாசில்லாத [தெளிந்த], பண் -
நீர்நிலைகள், துயின்றன -; விரவு பணி - (நாக லோகத்திற்) பொருந்திய
பாம்புகள்; துயின்றன -; பகரும் விண் - சொல்லப் படுகின்ற ஆகாயத்திற்
சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளெல்லாம், துயின்றன -; கமுதுஉம் - பேய்களும், விழி
துயின்றன - கண்ணுறங்கின; (இப்படி எல்லாம் உறங்கின காலத்திலும்),
நெடிய கடல் துயின்றன களிறு - பெரிய திருப்பாற்கடலிற் பள்ளி
கொள்வனவாகிய ஆண் யானைகள், பழுது இல் கண் துயின்றில - குற்றமற்ற
திருக் கண்கள் உறங்கவில்லை. (பூராமலக்ஷ்மணர்கள் மாத்திரம் நித்திரை
கொண்டாரில்லை;)

பூராமபிரான் பிராட்டியைப் பிரிந்த வருத்தத்தாலும், இளைய
பெருமாள் தமையனார்க்குச் சகலவித கைங்கரியமுஞ் செய்யும் ஊற்ற
மிகுதியாலும், திருக்கண் வளர்ந்தில ரென்க. இருவரும் பூரீமகாவிஷ்ணு
வினது அமிசமேயாதலால், 'நெடியகடல் துயின்றன களிறு' என்றார்.
திருமாலினது ஐவகை நிலையுள், பாற்கடலிற் பள்ளி கொள்வது,
வியூஹநிலை யெனப்படும். களிறு துயின்றனன். யானைகளும் தூங்கின;
கடல் மாத்திரம் கண்டுயின்றில (ஒசையடங்காது நின்று இராமபிரானுக்கு
வருத்தத்தை விளைத்தது) என்று கூறுவதில், சிறப்பின்மை யுணர்க.
சொற்பொருட் பின்வருநிலையணி. 'நடுராத்திரியில் ஒரு முகூர்த்த காலம்
நீர் தூங்கும்' எனபவாதலால், 'மறுவில் பண் துயின்ற' என்றார். பண் -
பண்ணை யென்பதன் விகாரம். பண் - இலக்கணையால், அதிலுள்ள
பிராணிகளையும் உணர்த்தும். பண் - இராகமுமாம்; பண் துயிலுதலாவது -
பண் அடங்கி நிறறல். நள்ளிரவில் முகூர்த்தகாலம் பேய்களுந் தூங்கு
மென்பது வழக்கு. "பேயுந்துயின்றதாற் பேர்யாமம்" "தோன்றுங்கமுதுந்
துயின்றதே" என்றார் புகழேந்தியாரும், கமுதும் என்ற உம்மை, அதனது
இராத்திரியிலேயே சஞ்சரிக்குந் தன்மையைக் குறித்தது. பணீ - படத்தை
யுடையது; வடசொல். பணம் - படம். களிறு - யானையின் ஆண்மைப்
பெயர்; "வேழக்குரித்தே விதந்து களிறென்றால்" என்பது, தொல்காப்பி
யம்; இச்சொல் - பால்பகாவஃறிணைப் பெயராதலால், உவமையாகு
பெயராய், இராமலக்ஷ்மணரிருவரையு முணர்த்திற்று. ஈற்றடியில் தொடை
முரண் காண்க. மண், மலை, விண் - இடவாகு பெயர்களள். (41)

41 - பிறகு இரவு நீங்குமாறு சூரியனுதிக்கத் தாமரை மலர்தல்

பொங்கிமுற் றியவுணர்வு புணர்தலும் புகையினொடு
பங்கமுற் றனையவினை பரிவுறும் படிமுடிவில்
கங்குலிற் றதுகமல முகமெடுத்த தனகடலில்
வெங்கதிர்க் கடவுளெழ விமலன்வெந் துயரினெழ.

விமலன் - குற்றமற்றவனாகிய ஸ்ரீராமன், வெம் துயரின் - கொடிய துன்பத்தினின்றும், எழ - நீங்கும்படி, வெம் கதிர் கடவுள் - உஷணகிரணங்களுடைய சூரியன், கடலில் -, எழ - உதித்தமாத்திரத்தில், - பொங்கி முற்றிய உணர்வு - விளங்கி நிறைந்த மெய்யறிவு [தத்துவ ஞானம்], புணர்தலும் - (ஒருவனைச்) சேர்ந்த மாத்திரத்தில், புகையினொடு பங்கம் உற்று அனைய வினை - புகையுஞ் சேறுஞ் சேர்ந்தாற்போன்ற தீவினைகள், பரிவு உறும்படி - நீங்குந்தன்மை போல, முடிவு இல் கங்குல் - முடிவில்லாத இராத்திரி, இற்றது - கழிந்தது; கமலம் - தாமரை மலர்கள், முகம் எடுத்தன - முகம் விளங்கி மலர்ந்தன;

நல்லுணர்வு தோன்றியவுடனே வினைகள் கழிதல்போல, சூரியன் தோன்றியவுடனே இருள் கழிந்த தென்பதாம்; உவமையணி. இராக் காலத்தில் மிக்கிருந்த விரகவேதனை பகற்காலத்திற் குறைவுபடுதலால், 'விமலன் வெந்துயரினெழ' எனப்பட்டது. இனி, சீதை இருக்குமிடத்தைத் தேடிக் கண்டு சென்று இராவணனைச் சங்கரித்துப் பிராட்டியைச் சேர்தற்குக் காரணமாக, அநுமான் சுக்கிரீவன் இவர்களது சிநேகம் அன்றைய தினத்தில் நேரிடப்போவது பற்றி ஸ்ரீராமன் கொடியதுன்பக் கடலினின்று கரையேறும்படி சூரியன் தான் கடலினின்று உதிக்க என்றாருமாம். பாவத்தைக் கருநிறமுடையதாக வருணிப்பது கவிகளது மரபாதலால், புகையுஞ் சேறுங்கலந்தாற் போன்ற வினையென்றார். விரகமுள்ளவர்க்குக் கங்குல் ஆயிரமுழிகளாய் நீடித்துத் தோன்றுமாதலால், 'முடிவில் கங்குல்' எனப்பட்டது. (42)

42. - இராமலக்குமணர் சீதையைத் தேடிக் கொண்டு அப்பாற் செல்லுதல்.

காலையே கடிதுவர வேகினார் கடல்கவினு
சோலையேய் மலைதழுவு கானநீ னெறிதொலைய
ஆலையேய் துழனியக னாடரார் கலியமிழ்து
போலவே யுரைசெய்புன மானைநா டுதல்புரிஞர்.

ஆலை ஏய் துழனி அகல் நாடர் - கரும்புயந்திரங்களிற் பொருந்திய ஒலியையுடைய பரந்த கோசலநாட்டையுடைவர்களான ராமலக்ஷுமணர்கள், - ஆர்கலி அமிழ்து போல ஏ உரைசெய் - மிக்க ஓசையுடைய திருப்பாற்கடலில்

தோன்றிய தேவாமிருதம்போல (மிகவும் இனிமையாகப்) பேசுகின்றவளான, புனம் மானை- கொல்லைகளில் வாழும் மான்பேடு போன்ற பார்வையுடைய ஜாநகிப்பிராட்டியை, நாடுதல் புரிஞர் - தேடுதல் செய்பவர்களாய், - காலைஏ வர - உதயகாலம் வர - (அப்பொழுதே), கடல் கவினு சோலை ஏய் - சமுத்திரம் போன்ற அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த, மலை - மலைகளும், தழுவுகானம் - அம் மலைகளைச் சேர்ந்த காடுகளும் ஆகிய இவற்றின், நீள் நெறி - பெரிய வழி, தொலைய - கழியும்படி, கடிது ஏகினார் - விரைவாகச் சென்றார்கள்;

கரும்பாலைகளின் ஒலிமிகுதி கூறியவற்றால் , நாட்டின் நீர்நில வளங்களை வெளியிட்டபடி. 'ஆலையேய் துழனியகனாடர்' என்ற தொடரில், ஆலையிலிட்ட கரும்பு போல இவர்கள் இராவணனால் இப்போது மிக்க துன்பத்தை யனுபவித்தாலும், அக்கரும்பு சர்க்கரையாகி உண்பதற்கு இதமாவதுபோல இவர்கள் தாமும் பிராட்டியைப் பெற்றுத் துஷ்டர்களை யழித்தலாற் பெரியோர் பலர்க்கும் மகிழ்ச்சி விளைப்ப ரென்றும் உள்ளுறையுமம் தோன்றுமெனக் கூறுவர். அமிழ்து - சீதைக்கே உவமையாகவுமாம். சோலைக்குக் கடல் - குளிர்ச்சி இருட்சி அகற்சி களால் உவமை. கவினு, உ- சாரியை. கவின் - உவமவுருபாகவுமாம். கானம்- காநநம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. ஆர்கலி - வினைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

'சீரிய : பதியான ஸர்வேச்வரன், நித்தியஸூரிகளைப் போலவே நித்தியகைங்கர்ய நிரதராய் வாழ்கைக்குப் பிராப்தியுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் லீலாவிபூதியிலுள்ள ஜீவவர்க்கம் அதனை யிழந்து வருந்துகின்றதே!' என்று திருவுள்ளம் நொந்து வருந்துகிறானென, இப்படலத்துக்கு உள்ளுறைபொருள் கூறுவர்.

முதனூலாகிய வான்மீகத்திலே கிஷ்கிந்தா காண்டத்தின் ப்ரதமஸர்க்கத்திலும் இப்படலத்திற்கூறிய விஷயமே கூறியுள்ளது. (43)

பம்பைப்படலம் முற்றிற்று.

2. அனுமப் படலம்

அனுமப்படலம் என்பது - அனுமானது படலம் என ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகையாம். அனுமான் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு பேசிய கதையைச் சொல்லும் படலமென்பது, திரண்ட பொருள். இராமன் அனுமானைக் சந்தித்துப் பேசியதைக் கூறும் படலம் எனினுமாம். அனுமான் - (குழந்தைப் பருவத்தில் இளஞ்சூரியனைக் கனிந்த பழமென்று பிடிக்கப் பாய்ந்தபொழுது அதனை அறிந்து சினந்த இந்திரனது வச்சிராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்டுச் சிதைந்த) கன்னமுடையவன்; அனு - ஹநு: கவுள், கன்னம்: மாந் - வடமொழிப் பெயர்விருதி.

அச்சிட்ட பிரதிகளில் "எய்தினார்" என்று தொடங்குகிற இச் செய்யுள் முதல் "தென்புலக் கிழவனுர்" என்று தொடங்கும் செய்யுள் முடிவுவரையில் 145 - செய்யுள்கள் மராமரப்படலம் என்று காண்கிறது.

1. - இராமலட்சுமணர் வருவதைக் கண்டு சுக்கிரீவன் அஞ்சிக் குகைக்குள் ஓடியதைக் கூறும்.

எய்தினார் சவரிநெடி தேயமால் வரையெளிதின்
நொய்தினே நினரதனி னோன்மைசால் கவியரசு
செய்வதோர் கிலனிவர்கள் தெவ்வரா மெனவெருவி
உய்துநா மெனவிரைவி னோடினான் மலைமுழையின்.

எய்தினார் - (அவ்வாறு) சென்ற ராமலக்ஷ்மணர்கள், - சவரி நெடிது ஏய - சபரியானவள் பலகாலம் வாசஞ்செய்திருந்த, மால்வரை - பெரிய ருசியமுகபர்வதத்தின் மேல், எளிதின் - சுபலமாகவும், நொய்தின் - விரைவாகவும், ஏறினர் - ஏறிச் சென்றார்கள்; (அப் பொழுது), அதனில் - அம்மலையிலிருந்த, நோன்மை சால் கவி அரசு - பெருந்தன்மை மிக்க குரங்குக்கு அரசனாகிய சுக்கிரீவமகாராஜன், - இவர்கள் தெவ்வர் ஆம் என - 'இவ்விருவரும் (எனக்குப்) பகைவர்கள்' என்று எண்ணி, வெருவி - அஞ்சி, செய்வது ஓர்கிலன் - செய்ய வேண்டுவது இன்னதென்று அறியாதவனாய், நாம் உய்தும் என - 'நாம் (இப்பொழுது) தப்பிப் பிழைப்போம்' என்று கருதி, - மலை முழையின் - அம்மலையின் குகையொன்றினுள், விரைவின் ஓடினான் - வேகமாய் ஓடினான்;

இராமலட்சுமணர்கள் ருசியமுகபர்வதத்தின்மேல் விரைந்தேறி வருவதனைக் கண்ட சுக்கிரீவமகாராஜன், வீரத்தன்மை தோன்றுகின்ற இவரது தோற்றத்தைக் கண்டு, தனக்குப் பகைவனாகிய வாலியின் பட்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்களென நினைத்து அஞ்சியோடி அம்மலை முழையொன்றிற் புக்கொளித்தன நென்பதாம்.

இங்குக் குறித்த சபரி யென்பவள், மதங்கமுனிவரது ஆச்சிரமத்திலிருந்துகொண்டு மதங்கமுனிவரது சீடர்களை உபசரித்து வந்த துறவறம் பூண்ட ஒரு தவப்பெண்: இவள், இராமபிரான் வரப்போவதைத் தனது ஞானக்கண்ணா லுணர்ந்து அப்பிரானுக்கு நிவேதிப்பதற்காக அவ்வாச் சிரமத்திலிருந்த பழங்களைச் சுவைத்தறிந்து தனது தவவலிமையாற் கெடாதபடி சேர்த்து வைத்து இராமலக்ஷ்மணர் எழுந்தருளியவுடன் அவர்கட்கு நிவேதித்து இராமபிரானருளால் தனது பிறப்பை யொழித்து முக்தியடைந்தவள். சவரி - சபரீ; சபரரென்னும் வேடர் சாதியிற் பிறந்தவள்; சபரரென்பார் கூத்திரிய சாதி ஸ்திரீயிடம் வைசியனுக்குப் பிறந்த பிரதி லோமசாதியர்: தேன் விற்றல் முதலியன இவரது தொழில். சவரி நெடிது ஏய என்பதற்கு - சபரியினால் விவரமாக வழிகளையெல் லாம் எடுத்துச் சொல்லி ஏவப்பட்ட என்றுமாம்: 'துணைபரித்தேரோன் மைந்தன் இருந்தவத் துளக்கில்குன்றம், நினைவரிதாயற்கொத்த நெறியலாம் நினைந்து சொன்னாள்' என்றார், ஆரணிய காண்டத்தில்.

வசித்திருந்த என்ற முந்தின பொருளில், ஏயஎன்பதில் 'ஏய்' - பகுதி, அ - விசு, ய் - இறந்தகால இடைநிலை: தனிக்குறிலைச் சாராத பகுதியீற்று யகரம் யகரம்வரக் கெட்டது சந்தி. பிந்தின பொருளில், 'ஏய்' - ஏவிய என்பதன் மருஉ. கவி - கபி என்னும் வடமொழியின் திரிபு. எய்தினார் - பெயர். ஆம் - அசை. அரசு என்னும் பண்புப் பெயர் - ஆகுபெயராய்ப் பொருளால் உயர்திணையாதலால், 'ஓடினான்' என்னும் உயர்திணை வினைகொண்டு முடிந்தது. (44)

2. காலின்மா மதலையிவர் காண்மினோ கறுவுடைய
வாலியே வலின்வரவி னார்கள்தாம் வரிசிலையர்
நீலமால் வரையனையர் நீதியா நினைமினென
மூலமோர் கிலன்மறுகி யோடினான் முழையதனின்

'காலின் மா மதலை - வாயுவினது பெருமை பொருந்திய குமாரனே! (அனுமானே!) வரி சிலையர் - கட்டமைந்த வில்லையுடைய வரும், நீலம் மாலை வரை அனையர் - நீலநிறமமைந்த பெரிய மலையைப் போன்றவருமாகிய, இவர் - இவ்விருவரும், கறு உடைய வாலி ஏவலின் - (நம்மிடத்து) வைரமுள்ள வாலியினது கட்டளையினால், வரவினார்கள் தாம் - (நம்மை வருத்துவதற்கு) வருகின்றவர்களேயாவர்; காண்மின்ஓ - பார்ப்பீராக; நீதி ஆ நினைமின் - முறைமையாக ஆலோசிப்பீராக, ' என- என்று சொல்லிக் கொண்டு, மூலம் ஓர்கிலன் - (இவர்கள் வருகின்ற) காரணத்தை அறியாதவனாய், மறுகி - மனங்கலங்கி, முழையதனின் - குகையினுள்ளே, ஓடினான் ஓடியொளித்தான், (சுக்கிரீவன்). இச்செய்யுள் - ஓடினான் மலைமுழையின் என்று கீழ்ப்பொதுவாகக் கூறியதை அவன் ஓடும்போது இன்னவாறு உரைத்துக் கொண்டு ஓடினான் என

உணர்த்துவதற்காக வந்த அநுவாதம். 'இவரைக் காணும்போது வாலியின் ஏவலினால் நம்மை வருத்துதற்கு வருபவராக எனக்குத் தோன்றுகிறது; ஆதலால், இவர் யான் நினைத்தபடி வாலியின் பக்கத்தைச் சேர்ந்தவரா? என்பதையும், இவர் அவ்வாறு வாலியைச் சேர்ந்தவராயின் இப்பொழுது நாம் யாது செய்யத்தக்கது? என்பதையும் பற்றி 'நீவிர் ஆராய்ந்து சொல்வீராக' என்று தன் மந்தியரிற் பிரதானனான அனுமானை விளித்துக் கூறிக் கொண்டே சுக்கிரீவன் சென்றன நென்பதாம்.

அனுமான் கேஸரியென்னும் வானரராஜனது மனைவியான அஞ்சனாதேவியினிடத்தில் வாயுவினாக்கிரகத்தால் தோன்றியவனாதலின், 'காலின்மாமதலை' எனப்பட்டான். வாலீ என்பதற்கு- வாலில் வலிமையுள்ளவனென்றும், வாலினின்று பிறந்தவனென்றும் பொருள். 'இங்கு வருபவர் யாவரும் பெண் வடிவமடைக' என்று சொல்லப் பட்டிருந்த தலத்திற் சென்றதனாற் பெண்வடிவமைந்த ருக்ஷஜஸ் என்னும் வானரராஜனது வாலினழகைக் கண்டு காமுற்ற இந்திரனது அநுக்கிரகத்தால் தோன்றியவன் வாலியென்றும்., கழுத்தினழகைக் கண்டு காதல் கொண்ட சூரியனது அனுக்கிரகத்தினால் தோன்றியவன் சுக்கிரீவனென்றும் அறிக.

இலக்குமணன் பொன்னிறத்தவனாக இருக்கவும் இராமலட்சுமணரிருவரையுஞ்சேர்த்து 'நீலமால்வரை யனையர்' என்றது, ஸ்ரீராமனது தலைமையை நோக்கி; அன்றி, பெருமாளது திருமேனியின் நீலவொளி இளையபெருமாள்மீது பட்டுவருதலால் அவரது திருமேனியும் பொன்னொளியடங்கி நீலவொளியுடையதாகக் காணப்பட்டதனால் இவ்வாறு கூறினா நென்றாலும் ஒன்று.

மதலை காண்மின் - பிரதானனாதலின் அனுமானை விளித்து, ஏற்ற துணைவரையும் தழுவி 'காண்மினோ! நினைமின்' என்று பன்மை கூறினான்: இனி, ஒருமையிற் பன்மை மயங்கி வந்த வழுவமைதி எனினுமாம். ஒ-அச்சப்பொருள் குறித்தது. தாம் - தேற்றப்பொருள்பட நின்றது. கீழ்க்கவியிலுள்ள 'கவியரசு' எனபதே இக்கவியில் 'ஒடினான்' என்னும் வினைக்கும் எழுவாயென அறிக. (45)

3. இராமலட்சுமணர்களும் அங்குச் செல்லுமாறு கருதுதல்

தாரனீ லனைமருவு தாமமா ருதியைமுதல்
வீரரோ டிரவிசுதன் மேருமால் வரையைநிகர்
பாரமா மலையினொரு பாகமோ டுதல்புரிய
ஆரமார் பருமதனி னாகுமா றுறல்கருதி.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்: குளகமாவது - பலபாடல் ஒருவினைகொண்டு முடிவது.

தாரன் - தாரனையும், நீலனை - நீலனையும், மருவு தாமம் மாருதியை - பொருந்திய ஒளியையுடைய அனுமானையும், முதல் - முதலாகவுள்ள, வீரரோடு - வாநரவீரர்களுடனே, (இருந்த), இரவிசுதன் - சூரியனது புத்திரனாகிய சுக்கிரீவன், மேரு மால் வரையை நிகர் பாரம் மா மலையின் ஒருபாகம் ஓடுதல் புரிய - மகாமேருபருவ தத்தை யொத்த மிகவும் பெரிய அம்மலையினது ஒரு பக்கத்தில் ஓடிப் போய் ஒளிக்க, - ஆரம் மார்பர் உம் - இரத்தினமாலை யணிந்த மார்பை யுடையவர்களாகிய இராமலட்சுமணர்களும், அதனின் - அம்மலையில், ஆகும் ஆறு உறல் - (சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்கு) ஏற்ற நல்ல உபாயம் நேருந் தன்மையை, கருதி - எண்ணி - 'கருதி' என்பது, அடுத்த கவியில் 'புரிஞர்' என்பதனோடு முடியும்.

சுக்கிரீவன் இராமலட்சுமணர்களை வாலியைச் சேர்ந்தவரென மயங்கி மலையின் ஒரு பக்கத்திற் பதுங்கியிருக்க, அச்சுக்கிரீவனைக் காணவேனு மென்றே வருபவரான இராமலட்சுமணர்கள் அங்குச் சென்றனரென்க.

தாமம் - ஞானவொளி. இனி, இந்திரன் வச்சிராயுதத்தினால் அனுமானை யடித்தபொழுது சினங்கொண்ட வாயுவை உவப்பிக்குமாறு பல தேவர்களும் பல வரங்களைக் கொடுத்த சமயத்தில் இந்திரன் பொற்றாமரை மலர்மாலையை இவனுக்கு அளித்தனனாதலின், பொற்றாமரை மலர்மாலையை யணிந்த என்றுமாம். மாருதி என்பதற்கு வாயுவின் குமாரனென்று பொருள். மாருதம் - வாயு: தத்திதாந்தநாமம். அநுமான் வாயுபுத்திர னென்பதையும், சுக்கிரீவன் சூரியபுத்திரனென் பதையும் அறிக. ஆரமார்பர் - சந்தனமணிந்த மார்பரென்றுமாம், 'ஆரமார்பர்' என்றது, முன்னைய நிலையைக் கருதி. கீழ்க் கபந்தன் இராமபிரானாற் கொல்லப்பட்டுக் கந்தர்வருபமடைந்து செல்லும்பொழுது "தாயினுமுயிர்க்கு நல்குஞ் சவரியைத் தலைப்பட்டன்னா, ளேயதோர் நெறியினெய்தி யிரலையின்குன்றமேறி" "கதிரவன் சிறுவனாய் கனகவாணித்தினானை, யெதிரெதிர் தழுவி நட்பி னினிதமர்ந்தவ னினீண்ட, வெதிர் பொருந் தோளினானை நாடுதல் விழுமிது" என்று சொன்னதனால், 'அதனினாகுமாறுறல் கருதி' என்றார்; இனி, அம்மலை யிலுள்ள வழியிலே செல்வதைக் கருதி என்றுமாம். (46)

4- இராமலட்சுமணர் வாலியைச் சேர்ந்தவரல்லரென்று அறிந்து
அனுமான் தன்னுடனிருந்த வானரரோடு சென்று
சுக்கிரீவனுக்குத் தேறுதல் கூறினமை.

மாணைநா டுதல்புரிஞர் வாலியே வலின்வருதல்
ஆனவா றலர்மறுகி யாவிசோர் நிலையரென
ஏனைவா னரர்சிலரு மேகிமா முழையின்முழு
ஞானநா தரையறிவி னாடிமா ருதிமொழியும்.

மானை நாடுதல் புரிஞர் - பிராட்டியைத் தேடுதலை விரும்பி அங்குச் செல்பவர்களாக, - மாருதி - அனுமான், (இவர்கள்) வாலி ஏவலின் - வாலியின் கட்டளையால், வருதல் ஆன ஆறு அலர் - வருதல் பொருந்தியவர்களல்லர்; மறுகி - மனம்கலங்கி, ஆவி சோர் - உயிர் தளர்கின்ற, நிலையர் - நிலைமையை யுடையவர், என - என்று, முழு ஞானம் நாதரை - நிறைந்த தத்துவ ஞானத்துக்குத் தலைவர்களாகிய இராமலட்சுமணர்களை, அறிவின் நாடி - (தனது) ஞானத்தால் ஆலோசித்து அறிந்து, (துணிவு கொண்டு வெளியிருந்த). ஏனை வானரர் சிலர்உம் - மற்றைச் சில வானரர்களும், (தானுமாக), (அப்போது), மா முழையில் - பெரிய அக்குகையினுள்ளே, ஏகி - சென்று, - (சக்கிரீவன் முதலானார்க்கு), மொழியும் - (தேறுதல்) சொல்வானானான்,

இராம லட்சுமணர் சீதையைத் தேடிக் கொண்டே அங்கு வருவதைக் கண்ட சக்கிரீவனாதியோர் கலங்குகின்ற சமயத்தில், அனுமான் தனது அறிவினால் நாடியறிந்து சக்கிரீவன் முதலானாரைத் தேற்றலானான் என்க; இப்பொருள் முதனாலுக்கும் ஒக்கும். இனி சில வானரவீரர்கள் அவரது வடிவு செயல்களைக் கண்டு வாலியைச் சேர்ந்தவரல்லவென ஊகித்துத் தெரிவிக்க, அனுமான் முழையின் ஏகிக் கூறுவானாயினன் என்று உரைப்பாருமுளர்; அது பொருந்துவதாகத் தோன்றவில்லை. அன்றி, ஏனை வானரர் சிலரும் ஏகி - சக்கிரீவனோடு ஓடினவரொழிய எஞ்சித் துணிவு கொண்டுநின்ற மற்றை வானரரும் இராமலட்சுமணர் மானை நாடுதல் புரிஞராய்ப் பின்னும் நணுகுவது கண்டு அஞ்சியேக என்று, ஏகி, என்பதை எச்சத்திரிபாகக் கொண்டு உரைப்பாரு முளர். முழுஞானநாதர் - தத்துவஞானத்தால் அறியப்படுபவர் என்று கருத்து. முழுஞானம் - பூர்ணஞானம்.

மான் - மான் பேடை போன்ற பார்வையையுடைய சீதைக்கு உவமவாகுபெயர். வானர ரென்ற வடசொல் - ஏறக்குறைய மனிதர் போன்றவரெனக் காரணப்பொருள்படும். புரிஞர் - பலர்பாற்குறிப்பு முற்றெச்சம்.

(47)

5.- அனுமான், அஞ்சிய வானரர்களைத் தேற்றிய வகை.

அவ்விடத் தவர்மறுகி யஞ்சிநெஞ் சழியமைதி
வெவ்விடத் தினைமறுகு தேவர்தா னவர்வெருவல்
தவ்விடத் தனியருளு தாழ்சடைக் கடவுளென
இவ்விடத் தினிதிருமி னஞ்சலென் றிடையுதவி

அ இடத்து - அம்மலையில், அவர் - அவ்வானரர்கள், மறுகி - (மனந்தெளியாமற்) கலங்கி, அஞ்சி - பயந்து, நெஞ்ச அழி அமைதி - மனவுறுதி (தெரியம்) கெட்டுநின்ற சமயத்தில், - (அனுமான்), வெம்

விடத்தினை - (திருப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்து அதனினின்று எழுந்த) கொடிய ஹாலாஹலவிஷத்தைப் பார்த்து, மறுகு - மனந்திகைத்த, தேவர் - தேவர்களும், தானவர் - அசுரர்களும், வெருவல் - அஞ்சதல், தவ்விட - நீங்கும்படி, தனி அருளு - (தான்) தனியே (அவ்விஷத்தை உண்டு) கிருபை செய்த, தாழ் சடை கடவுள் என - தாழ்ந்து தொங்குகின்ற சடையையுடைய உருத்திரமூர்த்திபோல, - (வானரர்களை நோக்கி), 'இ இடத்து இனிது இருமின் - இவ்விடத்திலே நீங்கள் சுகமாயிருங்கள்: அஞ்சல் - பயப்பட வேண்டா,' என்று - என்று சொல்லி, இடை உதவி - நடுவே தேறுதல் கூறி, - 'குறுகி' என்று அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

சுக்கிரீவன் முதலியோர் தேவாமிசமாதலாலும், அநுமான் உருத்திராமிசமாதலாலும், சுக்கிரீவன் முதலியோரை அநுமான் தேற்றியதற்கு தேவர்களைப் பரமசிவன் தேற்றியதை உவமை கூறினார். அநுமான் உருத்திராமிசமென்பதை, பாலகாண்டத்தில் 'புராரி மற்றியானே வாத, சேயெனப் புகன்றான்' என்றதனாலறிக. 'தானவர் தவ்விட' என்றது, உவமையை நிறைத்தற்காகவன்று; அக்கதையின் இயற்கை பற்றியாம். கடலிற்புக் கொளித்த தேவர்களின் செல்வத்தை மீளவும் பெறுதற்பொருட்டுத் திருப்பாற்கடலைத் தேவாசுரர்கள் கடைந்த சமயத்தில் அதனினின்று யாவரும் அஞ்சி நடுங்கி இரியும்படி எழுந்ததொரு ஆலகால மென்ற கொடுவிஷத்தைப் பரமசிவன் உட்கொண்டு கண்டத்தி லடக்கிக் காத்தனென அறிக.

முதலடி - முற்றுமோனை. தேவர் - எப்போதும் மகிழ்ந்து நிற்பவரெனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி. தானவர் - (காசியபமுனிவரது மனைவியருள்) தநுவென்பவளது சந்ததியாரெனப் பொருள்படும் வட மொழித்தத்திதாந்தநாமம். 'அச்சக்கிளவிக் கைந்து மிரண்டும், எச்சமிலவே பொருள்வயினான' என்பவாதலால், 'விடத்தினை மறுகு' என்றார்; 'பழியை யஞ்சி' என்றாற்போல.

(48)

6. - அநுமான் மாணவவடிவத்தோடு இராமலட்சுமணரையணுகி அவரைப் பற்றி ஆலோசிக்கத் தொடங்குதல்.

அஞ்சனைக் கொருசிறுவ னஞ்சனைக் கிரியனைய
மஞ்சனைக் குறுகியொரு மாணவப் படிவமொடு
வெஞ்சினத் தொழிலர்தவ மெய்யர்கைச் சிலையரென
நெஞ்சயிர்த் தயன்மறைய நின்னுகற் பனைநினையும்.

அஞ்சனைக்கு ஒரு சிறுவன் - அஞ்சநாதேவிக்கு ஒப்பற்ற குமாரனாகிய அநுமான், - ஒரு மாணவன் படிவமொடு - ஒரு பிரமசாரி ரூபத்தோடு, அஞ்சனம் கிரி அனைய மஞ்சனை குறுகி - நீலமலை போன்ற (சக்கரவர்த்தித்) திருமகனைச் சமீபித்து, அயல் மறைய நின்று - அருகில்

மறைவாக இருந்து - (அவர்களைக் குறித்து), 'வெம் சினம் தொழிலர் - (இவர்கள்) கொடிய கோபத்தோடு கூடிய தொழிலையுடையவர்களும், தவம் மெய்யர் - தவத்துக்கு உரிய வேடம் பூண்டவர்களும், கை சிலையர் - கையில் வில்லேந்தியவர்களுமா யிருக்கின்றார்கள்,' என - என்று, நெஞ்சு அயிர்த்து - மனத்திற் சந்தேகித்து, கற்பனை - (தனது) மனோ பாவத்தினால், நினையும் - (அவர்களைப் பற்றி பின்னும்) ஆலோசிப் பானாயினான்; அதனை, மேல் நான்கு கவிகளாற் கூறுகின்றார்.

'அஞ்சனக்கிரியனையமஞ்சனைக்குறுகி' என்றது, லக்ஷ்மணனைக் குறுகியதற்கும் உபலக்ஷணம். மஞ்சன் - மைந்தன் என்பதன்போலி, மாணவன் - மாணவகனென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். கற்பினின் என்ற பாடத்துக்கு - தன் கல்வியறிவா லென்க. கற்பு - தொழிற்பெயர்; பு - விகுதி.

(49)

7-10. அநுமானது ஆலோசனை.

தேவருக் கொருதலைவ ராமுதற் றேவரெனின்
மூவர்மற் நிவரிருவர் மூரிவற் கரரிவரை
யாவரொப் பவருலகின் யாதிவர்க் கரியபொருள்
கேவலத் திவர்நிலைமை தேர்வதெக் கிழமைகொடு.

இது முதல் ஐந்து கவிகள் - ஒரு தொடர்.

'(இவர்கள்), தேவருக்கு - எல்லாத் தேவர்கட்கும், ஒரு தலைவர் ஆம் - ஒப்பற்ற தலைவர்களாகிய, முதல் - முதன்மையான, தேவர் - பிரம் விஷ்ணு ருத்திர மூர்த்திகள்,' எனின் - என்று ஆலோசித்தால், மூவர் - (அம்மூர்த்திகள்) மூன்று பேராவர்; இவர் - இவர்களோவென்றால் இரண்டு பேராயிருக்கின்றார்கள்; (அன்றியும்) மூரி வில் கரர் - வலிமை பொருந்திய வில்லைத் தாங்கிய கையையுடையவராயிருக்கின்றார்கள்; இவரை - இவர்களை, ஒப்பவர் - ஒக்குந் தன்மை யுள்ளவர்கள், உலகின் - எவ்வுலகத்தில்தான், யாவர் - யார் இருக்கின்றனர்? இவர்க்கு அரிய பொருள் - இவர்கட்குச் செய்வதற்கு அருமையான காரியந்தான், யாது - யாது உளது? இவர் நிலைமை - இவர்களின் தன்மையை, கேவலத்து - எளிதாக, தேர்வது - ஆராயத் தொடங்குவது, எ கிழமை கொடு - எந்த விதத்தால்?

இவரை ஒப்பர் எவருமில்லை; இவருக்கரியது ஒன்றுமில்லை என்றபடி. இச் செய்யுளில் முதல்மூர்த்திகட்கும் இராமலட்சுமணர்கட்கும் வேற்றுமை கூறியது வேற்றுமையணி. இவர் மூரிவிற்கரரென்றது அந்தத் திரிமூர்த்திகள் பிநாககுலங்களையும், ஐம்படைகளையும், சொல்லையும் தாங்கியவ ராதலால்; "குலமுந் திகிரியுஞ் சொல்லுந் தாங்கிய" என்றது காண்க. யாவர், யாது என்பவற்றில், யாவினா இன்மை குறித்தது. மற்று - வினைமாற்று.

(50)

8. சிந்தையிற் சிறிதுதுயர் சேர்வுறத் தெருமரலின்
நொந்தயர்த் தவரணையர் நோவுறச் சிறியரலர்
அந்தரத் தமரரலர் மானிடப் படியவர்மயர்
சிந்தனைக் குரியபொருள் தேடுதற் குறுநிலையர்.

(இவர்கள்), சிந்தையில் - மனத்தில், சிறிது துயர் சேர்வுற - சிறிது துன்பம் வந்தடைய, தெருமரலின் - அத்துன்பத்தினால், நொந்து - மனம் வருந்தி, அயர்த்தவர் - சோர்ந்தவர்களை, அனையர் - ஒத்திருக்கின்றார்கள்; நோவு உற - (அவ்வாறு) எளிதில் வருத்தமடைவதற்கு, சிறியர் அலர் - எளியவர்களல்லர்; அந்தரத்து அமரர் அலர் - மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களோவென்றால் அல்லர்; மானிடர் படிவர் - மனிதர்களின் உருவமுள்ளார்; மயர்சிந்தனைக்கு உரியபொருள் - மயங்கத்தக்க மனத்துக்கு இசைந்ததொரு வஸ்துவை, தேடுதற்கு உறு - தேடுதற்குப் பொருந்திய, நிலையர் - நிலைமையினை யுடையர்.

அமரரலர் மானிடப்படிவ ரென்று அறிந்தது - கண்ணிமைத்தல், கால் நிலந்தோய்தல், வியர்நீரரும்புதல் முதலிய குறிகளால். தெருமரல், தெருமா - பகுதி. மயர்சிந்தனை - வினைத்தொகை. அமரர் என்பதற்கு - மரணமில்லாதவரென்றும், மாநுஷர் என்பதற்கு - (காசியபமுனிவரது மனைவியரில்) மனுவின் வழித்தோன்றிய மக்க ளென்றும் பொருள். மானிடர் - மாநுஷர்: வடசொற்சிதைவு. முதல்படி - முற்றுமோனை. (51)

9. தருமமுந் தகவுமிவர் தனமெனுந் தகையரிவர்
கருமமும் பிறிதொர்பொருள் கருதியன் றதுகருதின்
அருமருந் தனையதிடை யழிவுவந் துளததனை
இருமருங் கினுநெடிது துருவுகின் றனரிவர்கள்.

இவர் - இவர்கள், - தருமம்உம் தகவுஉம் - தருமத்தையும் மற்றை நல்லொழுக்கத்தையுமே, தனம் எனும் தகையர் - (தமக்குச்) செல்வமென்று எண்ணுகின்ற தன்மையுடையவர்கள்; இவர் கருமம்உம் - இவர்கள் இங்கு வந்த காரியமும், பிறிது ஓர் பொருள் கருதி அன்று - வேறொரு காரியத்தைப் பற்றி யன்று; அது கருதின் - அக்காரியம் என்னவென்று ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து, - இவர்கள் -, அரு மருந்து அனையது - கிடைத்தற்கரிய தேவாமிருதத்துக்கு ஒப்பானதும், இடை அழிவு வந்து உளது அதனை - நடுவில் நீங்கிப் போய்விட்டதுமாகிய தொருபொருளை, இருமருங்கின் உம் - இரண்டு பக்கங்களிலும், நெடிது - மிகுதியாக, துருவுகின்றனர் - தேடுகின்றார்கள்:

அனுமான் குரியனிடத்துச் சகல சாஸ்திரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து நவவியாகரணபண்டிதனாய் அறிவினால் மிகச் சிறந்தவனாயிருத்தலின், அவ்விராமலட்சுமணரின் முகக்குறியைக் கண்டே அவர்கள் தன்மையனைத் தினையும் உள்ளபடி ஊகித்தறிந்தனனென்க.

‘இவர் தனம்’ என்பதை ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகையாகக் கொண்டு, தங்களுடைய பொருளாகத் தருமத்தையும் நல்லொழுக்கத்தை யுங் கொண்டவரெனக் கூறுவாருமுள். நரை திரை மூப்புச் சாக்காடு என்னும் இவற்றை நீக்குவதற்கு அமிருதம் மருந்துபோலிருத்தலின், அது ‘மருந்து’ எனப்படும். முதலடி - முற்றுமோனை. இருமருங்கு - வலமும், இடமும்,...; ஷேசமு குசமு நுசமு (52)

10. கதமெனும் பொருண்மையிலர் கருணையின் கடலனையர்
இதமெனும் பொருளலதொ ரியல்புணர்ந் திலரிவர்கள்
சதமனஞ் சுறுநிலையர் தருமனஞ் சுறுசரிதர்
மதனனஞ் சுறுவடிவர் மறலியஞ் சுறு விறலர்.

இவர்கள் -, கதம் எனும் பொருண்மை இலர் - கோப மென்னும் பொருளின் தன்மையு மில்லாதவர்கள்; கருணையின் கடல் அனையர் - அருளுக்குக் கடலை யொத்தவர்கள்; இதம் எனும் பொருள் அலது - நன்மையென்னும் பொருளையல்லாமல், ஓர் இயல்பு - வேறொர் பொருளை (தீமையை), உணர்ந்திலர் - (பேரும்) அறியாதவர்கள்; சதமன் - இந்திரனும், அஞ்சறு - அஞ்சத்தக்க, நிலையர் - கம்பீரமான தோற்றமுள்ளவர்கள்; தருமன்-தருமதேவனும், அஞ்சறு - அஞ்சத்தக்க, சரிதர் - நல்லொழுக்க முள்ளவர்கள்; மதனன் - மன்மதனும், அஞ்சறு - அஞ்சத்தக்க, வடிவர் - திருமேனியழகுள்ளவர்கள், மறலி - யமனும், அஞ்சறு - அஞ்சத்தக்க, விறலர் - வல்லமை யுள்ளவர்கள்.

காம்பீரியத்தில் இந்திரனிலும், நல்லொழுக்கத்தில் தருமனிலும், வடிவழகில் மன்மதனிலும், வல்லமையில் யமனிலும் இவ்விருவரும் மேம்பட்டவரென்றபடி. (‘‘தருமன் தண்ணளியால் தனதீகையால், வருணண்கூற்று உயிர் மாற்றலின் வாமனே, அருமையாலழகிற் கணையைந்துடைத், திருமகன் திருமாநிலமன்னனே’’ எனச் சிந்தாமணியார் கூறியது, இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது,) ‘கருணையின் கடலனையர்’ என்பது- நீர்க்கெல்லாஞ்சேர்விடமாகுங் கடல் போலக் கருணைக் கெல்லாம் இருப்பிடமானவ ரென்றபடி.

வைசேடிகர், பொருள் பண்பு தொழில் சாதி விசேடம் இயைபு ஆகியவற்றை அறுவகைப் பொரு ளென்றாற்போல், இங்குக் குணம் பொருளெனப் பட்டது. ‘‘சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன்’’ என்றார் திருவள்ளுவனாரும். பொருண்மை, மை - தன்மைப் பொருள் விசுதி. பொதுமை என்னும் பாடத்துக்கு - யாவரிடத்தும் பெரும்பான்மை யாகவுள்ள குண மென்க. இதம் - ஹிதம். சதமன் - ஸதமகனென்னும் வட மொழியின் விகாரம்; நூறு (அசுவமேத) யாகங்கள் செய்தவ னென்று பொருள். தர்மன் - அறக்கடவுள். மதநன் - களிப்பை யுண்டாக்குபவ னென்று பொருள். மறல் - கொடுமை: அதனை யுடையவன், மறலி. (53)

வேறு.

11. அநுமான் இராமலக்குமணரைக் கண்டு அன்பு கொண்டு நின்றல்

என்பன பலவு மெண்ணி யிருவரை யெய்த நோக்கி
அன்பின னுருகு கின்ற வுள்ளத்த னார்வத் தோரை
முன்பிரிந் தனையர் தம்மை முன்னினா னென்ன நின்றான்
தன்பெருங் குணத்தால் தன்னைத் தானல தொப்பிலாதான்.

தன் பெருங் குணத்தால் - தனது சிறந்த குணங்களால், தன்னைத் தான்
அலது - தனக்குத் தானே ஒப்பாவதல்லாமல், ஒப்பு இலாதான் - (வேறு)
உவமையில்லாதவனான அநுமான், - என்பன பலஉம் எண்ணி - என்று
இவ்வாறு பல விஷயங்களையும் நினைத்துக் கொண்டு, இருவரை எய்த
நோக்கி - அவ்விருவீரவரையும் நன்றாகப் பார்த்து, அன்பின் -
அன்புடையவனும், உருகுகின்ற உள்ளத்தான் (அந்த அன்பு மிகுதியாற்)
கரைகின்ற மனமுள்ளவனுமார்கி, - ஆர்வத்தோரை - அன்பர்களை, முன்
பிரிந்து - முன் ஒரு காலத்தில் விட்டு நீங்கி, அனையர் தம்மை, - அவர்களை,
முன்னினான் என்ன - திரும்பவும் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டவன்போல, நின்றான் -
(பேரன்பு கொண்டு) நின்றான்;

எய்த நோக்கி - அவர்களுருவம் தன் மனத்திற்பதியும்படி பார்த்து
என்றவாறு; எம்பெருமானைத் தரிசித்தமாத்திரத்தில் எல்லா நன்மைகளும்
உண்டாகுதல்பற்றி 'எய்த நோக்கி' என்றாருமாம். அடிமைத் தொழில் செய்ய
வேண்டிய திருமாலைக் காணும்போது காரணமின்றி அன்புமிகுமென வாயு
தேவன் அநுக்கிரகித்துள்ளபடியே இப்போது அவ்வநுமானுக்குப் பக்தி
மேலிட்டதனால், இவனை 'அன்பின்' என்றார். மிக அழகிய பொருள்களை
முதலிற் காணும்போது, முன்னமே கண்டு பரிசயஞ் செய்யப்பட்டது போலத்
தோன்றுதல் இயற்கையாதலால், 'ஆர்வத்தோரை முன் பிரிந்தனையர்தம்மை
முன்னினானென்ன நின்றான்' என்றாரென்னலாம்; 'பண்டிவரைக்
கண்டறிவது எவ்வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றாளால்' என்ற பெரியார்
பாசுரத்தையும், அதன் வியாக்கி யானத்தையும் காண்க. 'தானே
தனக்குவமன்,' 'தனக்குவமையில்லா தான்' என்றாற்போல, 'தன்பெருங்
குணத்தால் தன்னைத் தானல தொப்பிலாதான்' என்றார். (54)

12 - 15. அநுமான் பின்னும் பலவாறு எண்ணுதல்

தன்கன்று கண்ட வன்ன தன்மைய தறுகட் பேழ்வாய்
மின்கன்று மெயிற்றுக் கோண்மா வேங்கையென் றினைய வேயும்
பின்சென்று காதல் கூரப் பேய்கணித் திரங்கு கின்ற
என்கன்று கின்ற தெண்ணிற் பற்பல விவரை யம்மா.

தறுகண் பேழ் வாய் - அஞ்சாமையையும் பெரிய வாயையு முடைய காட்டு யானைகள், தன் கன்று கண்ட அன்ன தன்மையை - (இவர்கள் பக்கத்தில் தத்தமது) கன்றுகளைக் கண்டாற்போன்ற அன்புடையனவாயிருக்கின்றன; மின் கன்றும் எயிறு - மின்னலும் மெலிதற்குக் காரணமான பற்களையுடைய, கோள் மா - (யானை முதலிய பெருவிலங்குகளினுயிரையுங்) கொள்ளுந் தன்மையுடைய சிங்கங்களும், வேங்கை - புலிகளும், என்ற இனைய ஏ உம் - என்ற இவை போன்ற துஷ்ட மிருகங்களும், (தங்கள் கொடுமை குன்றிச் சாந்தமாய்), பின் சென்று - (இவர்கள்) பின்னே தொடர்ந்து சென்று, காதல் கூர - ஆசைமிகாநிற்க, - பேய் - பேய்களும், கணித்து - (இவர்களை) நன்கு மதித்து, இரங்குகின்ற - (மனம்). இளகுகின்றன; இவரை - இவர்களைக் குறித்து, பற்பல - பலபலவகையான கொடிய ஐந்துக்களில், எண்ணின் - ஆலோசிக்குமிடத்து, என் கன்றுகின்றது - எந்தப் பிராணிதான் சினங்கொள்ளுகின்றது - [எதுவும் இல்லை என்றபடி];

இயற்கையில் மிகக் கொடிய மிருகங்களும் பேய்களும் கண்ட மாதிரத்தில் தமது கொடுமை நீங்கி இரங்குந்தன்மையுடைய இந்த இளங்குமாரர்களைக் கண்டு, பகைவர்களாகவும் பகைவனது படையாட்களாகவும் நினைத்து அஞ்சுவதற்குக் காரணமில்லையே என்பதாம்.

இக் கவிமுதல் மூன்று கவிகள் விலங்குகளும் நிலைத்திணைப் பொருள்களும் அவர்கள் விஷயத்தில் நடந்து கொண்டமையைக் குறித்து அநுமான் தனக்குள்ளே நினைத்துச் சொன்னமை கூறுகின்றன. இவ்வாறு அவையெல்லாம் இரங்கித் தம் தமக்கு இயன்ற பணிவிடைகளைச் செய்வதற்குக் காரணம், உணர்வினுக்குணர்வாகும் முதற்பெருந்தேவனான ஸ்ரீராமபிரான்பக்கல் இயல்பாயெழுந்த பேரன்பாம்.

‘மின்கன்றும் எயிறு’ என்றது - மின்னலின் ஒளியினும் எயிற்றி னொளி மிக்கு விளங்குதலால்; கன்றுதல் - உவமவுருபாகவுமாம். கோண்மா - ஹரி என்னும் வட்சொல்லின் பொருள் கொண்டது. எண்ணின் என்கன்றுகின்றது - மனத்தில் என்ன நினைத்து வருந்துவது எனக் கூறுவாரு முளர்.

தன்கன்று கண்டவன்ன தன்மைய - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். ‘கன்று’ என்பதற்கும், மேல் வருகின்ற ‘கோண்மா’ ‘வேங்கை’ என்பவற்றிற்கும் ஏற்ப, ‘பேழ்வாய்’ என்றதற்கு - காட்டுயானை யெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பேழ்வாய் - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனையவேயும், ஏகாரமும் உம்மையும் - இழிவுசிறப்பு; அவ்விலங்குகளின் கொடுமையைக் கருதிற்று. தன்மைய, இரங்குகின்ற - முற்று. அம்மா - ஈற்றை; வியப்புமாம். (55)

13. மயின்முதற் பறவை யெல்லா மணிநிறத் திவர்கள் மேனி வெயிலுறற் கிரங்கி மீதா விருஞ்சிறைப் பந்தர் வீசி எயில்வகுத் தெய்து கின்ற விண்முகிற் கணங்க ளெங்கும் பயில்வுறத் திவலை சிந்திப் பயப்பயத் தழுவும் பாங்கர்.

மயில் முதல் பறவை எல்லாம் - மயில் முதலாக பறவை களெல்லாம், மணி நிறத்து இவர்கள் மேனி - அழகிய திருநிறத்தையுடைய இவர்களது திருமேனியில், வெயில் உறற்கு இரங்கி - வெயில்படுவதற்காக மனமிரங்கி, மீது ஆ இருஞ்சிறை பந்தர் வீசி - (இவர்கட்கு) மேலாதப் பெரிய சிறகுகளாகிய பந்தலைப் பரப்பி, எயில் வகுத்து - மதில்போலச் சுற்றிலும் வளைத்துக் கொண்டு, எய்துகின்ற - கூட வருகின்றன; விண்முகில் கணங்கள் - ஆகாயத்திலுள்ள மேகங்களின் கூட்டங்கள், எங்கும் உம் - எல்லாவிடத்தும், பயில்வு உற - நெருக்கமாக, திவலை சிந்தி - நீர்த் துளிகளைச் சிந்திக் கொண்டு, பாங்கர் - (இவர்கள்) பக்கத்தில், பயப் பய - மெல்ல மெல்ல, தழுவும் - தொடர்ந்து வருகின்றன:

வழிநடத்தலால் இவர்கட்கு வெம்மை முதலியவற்றாலான வருத்தம் தோன்றாதிருக்குமாறு ஒவ்வொரு பிராணியும் தம்மாலியன்ற வற்றைச் செய்தன வென்பதாம். முதல் வாக்கியம் - "மேலாப்பரந்த வெயில் காப்பான் விந்தை சிறுவன் சிறகென்னும், மேலாப்பின் கீழ் வருவான்" என்ற ஆண்டாள் பாசரத்தை அடியொற்றியதென்க; ஆரணிய காண்டத்துச் சடாயுகாண் படலத்தில் "அவர் திண்சிறை, விரியுநீழலிற்செல்ல விண்சென்றான்" என்றது, இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. பெரியோர்கள் செல்லுமிடங்களில் மழைபெய்த வியல்பாதல் குறித்துப் பிந்தின வாக்கியம் கூறின ரென்னலாம். (56)

பந்தர், பாங்கர் - பந்தல், பாங்கு - ஈற்றுப் போலிகள். பயப்பய - பையப்பைய என்னுங்குறிப்புவினையெச்ச அடுக்கின் முதற்போலி.

14. காயெரி கனலுங் கற்கள் கள்ளுடை மலர்க ளேபோல்
தூயசெங் கமல பாதந் தோய்தொறுங் குழைந்து தோன்றும்
போயின திசைகள் தோறு மரனோடு புல்லு மெல்லாம்
சாய்வுறுந் தாழ்வ போலிங் கிவர்களோ தரும மாவார்.

காய் எரி கனலும் கற்கள் - வெயிலிற்காய்கிற நெருப்புப் போலச் சடுகின்ற பருக்கைக் கற்கள், தூய செம்கமலம் பாதம் தோய் தொறும் - பரிசுத்தமான செந்தாமரை மலர்போன்ற (இவர்களது) திருவடிகள் படும்பொழுதெல்லாம், கள் உடை மலர்களே போல் - தேனையுடைய மலர்கள் போலவே, குழைந்து தோன்றும் - நெகிழ்ந்து (மென்மையாகத்) தோன்றுகின்றன; போயின திசைகள்தோறு உம் - (இவர்கள்) சென்ற இடங்களிலெல்லாம், மரனோடு புல் உம் எல்லாம் - மரங்களும் புற்களுமாகிய இவையெல்லாம், தாழ்வபோல் - (இவர்களை) வணங்குவனபோல, சாய்வுறும் - சாய்ந்து நிற்கின்றன; இங்கு - இக் காரணங்களால், தருமம் ஆவார் - தரும தேவதைகளாவார், இவர்களோ - இவர்கள் தாமோ.

இவரது திருவடிகள் பட்டமாத்திரத்திற் சடுகிற கற்களும் மலர்போலக் குளிர்ந்து மென்மையாகின்றன; இவர் திருமேனிகளைக் கண்டபோதே மரம் முதலிய ஓரறிவுடைய அஃறிணைப் பொருள்களும் வணங்குகின்றன

என்று இவரது கடவுட்டன்மையைக் குறித்து அநுமான் வியந்தன னென்க. காய் கற்களென இயையும். 'கள்ளுடை மலர்கள்' என்றது, அன்று மலர்ந்த புதிய மலர்களென்பது தோன்ற நின்றது; மிகவும் மெல்லியன அவையே யாதலால். மரமும் புல்லும் சாய்வதைத் தாழ்வதாகக் கூறியது தற்குறிப்பேற்றவணி யென்க. 'இவர்களோ தருமமாவார்' என்ற தொடரை முன் வாக்கியங்கள் சமர்த்தித்து நின்றன: தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணி.

மலர்களே, ஏகாரம் - உயர்வு சிறப்போடு தேற்றப் பொருள்பட நின்றது. கமலபாதம் - உவமைத்தொகை. வட நூல்முடிபு. இவர்களோ, ஓகாரம் ஐயப்பொருள் குறித்தது: வியப்புப் பொருள்படுத்தியும் உரைக்கலாம்.

(57)

15. துன்பினைத் துடைத்து மாயத் தொல்வினை தன்னை நீக்கித்
தென்புலத் தன்றி மீளா நெறியுக்குந் தேவ ரோதாம்
என்பெனக் குருகு கின்ற திவர்கின்ற தளவில் காதல்
அன்பினுக்கவதியில்லையடைவென்கொலறிதல் தேற்றேன்

துன்பினை துடைத்து - (பிறவித்) துன்பங்களைப் போக்கி, மாயம் தொல் வினை தன்னை நீக்கி - (அத்துன்பங்கட்குக் காரணமான) அவிச்சையினா லுண்டாகின்ற அநாதியான கருமத்தை ஒழித்து, தென்புலத்து அன்றி மீளா நெறி உய்க்கும் - தெற்குத்திக்கிலுள்ள யமலோகத்திலே யல்லாமல் (சென்றவர்கள்) மீண்டு வருதலில்லாத மோக்ஷலோக மார்க்கத்திலே (தம்மை யடைந்தவர்களைச்) செலுத்துகின்ற, தேவர் ஓதாம் - தேவாதி தேவரான ஸ்ரீ மகா விஷ்ணு தாமோ (இவர்கள்) ? எனக்கு -, என்பு உருகுகின்றது - (இவர்கள் திறத்தில்) எலும்பும் கரைகின்றது; அளவு இல் காதல் இவர்கின்றது- அள வில்லாத பக்தி மேன்மேல் மிகுகின்றது: அன்பினுக்கு - (இவர்கள் திறத்தி லுண்டாகின்ற) அன்புக்கு, அவதி இல்லை - எல்லை யில்லை; அடைவு என் கொல் - (இவை ஆவதற்குக்) காரணம் யாதோ? அறிதல் தேற்றேன் - அறியமாட்டதவனா யிருக்கின்றேன், (யான்);

முன்பு வாயு பகவான் அநுமானை நோக்கி 'நீ திருமாலுக்கு அடிமை செய்' என்றான்; அப்பொழுது அம்மாருதி 'யான் திருமாலை எங்ஙனம் அறிவது?' என வினவ, வாயுதேவன் 'எவரைக் கண்டமாத் திரத்தில் காரணமில்லாமல் உனக்கு அளவில்லாத பேரன்பு உண்டாகின்றதோ, அவரையே திருமாவென்று அறி' என்று சொல்லியிருந்ததனால் இவ்வாறு கூறினான்: அதனை நட்புக்கோட்படலத்தில் "துன்பு தோன்றிய", "பிரிது மன்னவன்" என்னும் செய்யுள்களாலும் அறிக. 'அடைவென்கொல்' என்பதற்கு - அவர்கட்கும் எனக்கும் உள்ள சம்பந்தம் யாதோ? என்றும், அவர்கள் இவ்விடத்து வந்தடைதற்குக் காரணம் என்னவோ! என்றும் பொருள் கூறலாம். கொல் - ஐயம்.

தன்னைப் பற்றி வருந் தலைநோய் முதலியனவாகிய ஆத்யாத்மிகமும், புலி முதலிய பிறவுயிர்களால் நிகழும் ஆதிபௌதிகமும், தெய்வத்தால் நேரும் இடிமுதலியனவாகிய ஆதிதைவிகமும் என்ற மூன்றும் 'துன்பு' என்றதில் அடங்கும். சஞ்சிதம், பிராரப்தம், ஆகாமியம் என்னும் மூவகைக் கருமங்களையும் குறித்தலால், வினை - சாதியொருமை. சஞ்சிதமாவது - ஆன்மாவினாற் சம்பாதிக்கப்பட்டு குவிந்து கிடக்கின்ற வினை; பிராரப்தமாவது - ஈட்டப்பட்டவற்றில் இப்போது அனுபவிக்குமாறு உடன்பட்ட வினை. ஆகாமியாவது - அவ்வாறு அனுபவிக்குமிடத்துப் புதிதாக ஈட்டப்படும் வினை. அவித்யை - அறியாமை. (58)

16. - அநுமான் இராமலக்ஷ்மணரைச் சந்திக்க, இராமன் அவனை விசாரித்தல்

இவ்வழி யெண்ணி யாண்டவ் விருவரு மெய்த லோடும்
செவ்வழி யுள்ளத் தானுந் தெரிவுற வெதிர்சென் றெய்திக்
கவ்வையின் றாக நுங்கள் வரவெனக் கருணை யோனும்
எவ்வழி நீங்கி போய்நீ யாரென வியம்ப லுற்றான்.

இ வழி எண்ணி - இவ்விதமாக ஆலோசித்து, செம்வழி உள்ளத்தான்உம் - நல்வழியிற் செல்லுகின்ற மனத்தையுடையவனான அநுமானும், - ஆண்டு அ இருவர்உம் எய்தலோடும் - அவ்விடத்தில் அவ்விரண்டு பேரும் வந்தவளவிலே, - தெரிவுற - (அவர்கள் தன்னைத்) காணும்படி, எதிர் சென்று எய்தி - (அவர்கட்கு) எதிரிற் போய்ச் சேர்ந்து, 'நுங்கள் வரவு - உங்கள் வருகை, கவ்வை இன்று ஆக - துன்பமில்லாத [நல்ல] வரவாகக்கடவது', என - என்று கேட்கும் விசாரிக்க, - கருணை யோன்உம் - கிருபாமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமனும், 'நீ - , எ வழி நீங்கியோய் - எவ்விடத்தி லிருந்து வந்தவன்? யார் - யாவன்?' என - என்று கேட்க, இயம்பல்உற்றான் - (அநுமான்) சொல்லத் தொடங்கினான்; அதனை, மேல் இரண்டுகவிகளாற் கூறுகின்றார்.

அநுமான் தான் இருக்குமிடத்து இராமலக்குமணர் வரும்போது அவர்களெதிரிற் சென்று அவர்களைச் சேமம் வினாவ ஸ்ரீராமன் அநுமானை வினாவின னென்றவாறு. வந்தவர்களைத் தமக்கு உதவும்படி திருமால் தானே வந்ததாகக் கருதின னாதலின், இதுவரையும் மறைந்து நின்ற அநுமான் இப்பொழுது அவர்களெதிரில் வெளிப்படையாக வந்தனனென்க. 'ஆண்டு' என்றது, அநுமான் நின்ற விடத்தை. 'கவ்வை யின்றாக நுங்கள் வரவு' என்றது - 'ஸ்வாகதம்' என்னும் வடமொழியின் பொருளை உட்கொண்டது; வந்தவர்களை இவ்வாறு உசாவுதல், மரபு. (59)

17. - இரண்டு கவிகள் - அநுமான் கூறிய விடையைத் தெரிவிக்கும்.

மஞ்செனத் திரண்ட கோல மேனிய மகளிர்க் கெல்லாம்
நஞ்செனத் தகைய வாகி நளிரிரும் பனிக்குத் தேம்பாக்
கஞ்சமொத் தலர்ந்த செய்ய கண்ணயான் காற்றின் வேந்தற்கு
அஞ்சனை வயிற்றின் வந்தே னாமமு மனும னென்றான்.

'மஞ்சு என திரண்ட - நீர்கொண்ட காளமேகம்போல அமைந்த, கோலம் மேனிய - அழகிய திருமேனி நிறத்தை யுடையவனே! மகளிர்க்கு எல்லாம் - (காண்கின்ற) பெண்கள் யாவர்க்கும், நஞ்சு என தகைய ஆகி - விஷமென்று சொல்லுதற்கேற்ற தன்மையையுடையவனாய், நளிர் இரு பனிக்கு-தேம்பாக் கஞ்சம் ஒத்து - குளிர்ச்சி மிகுந்த பனிக்கு வாடாத செந்தாமரை மலரைப் போன்று, அலர்ந்த - மலர்ந்து விளங்குகின்ற, செய்ய கண்ண - சிவந்த திருக்கண்களையுடையவனே! யான் - அடியேன், காற்றின் வேந்தற்கு - வாயுபகுவானுக்கு, அஞ்சனை வயிற்றின் - அஞ்சநாதேவியின் உதரத்திலே, வந்தேன் - பிறந்தவன்; நாமம்உம் (எனது) பெயரும், அனுமன் - அநுமன் (என்பர்)' என்றான் - என்று சொன்னான்;

'நான் வாயுதேவனுக்கு அஞ்சனாதேவி வயிற்றிற் பிறந்தவன்: என் பெயர் அனுமான் என்பது' என 'நீ யார்?' என்று ஸ்ரீராமன் வினாவுதலுக்கு இதனால் விடையிறுத்தனனென்க. நீலமேகம் - பெருமானினது திருமேனிக்கு நிறத்தினாலும், குளிர்ச்சியினாலும், கண்டவர் கண்களைக் கவரும் கட்டழகினாலும், உவமை. திருக்கண்கள் தம்மைக் காழுற்றுக் காண்கின்ற மங்கையர்க்கெல்லாம் தாமும் எதிர்நோக்கி இன்பமளியாமல் ஆசை நோயை உண்டாக்கிச் சாவை விளைக்கும் வருத்தத்தையும் மூட்டுதலால், 'மகளிர்க்கெல்லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி' என்றார்; 'ஏழைய ராயியுண்ணும் இணைக் கூற்றங்கொலோ அறியேன்' என்றார் பெரியாரும். எக்காலத்தும் எப்பொழுதுங் குவியாத தாமரை மலர்களிருந்தால் அவையே ஒருபடியாக இக்கண்களுக்கு உவமையாகக் கூடுமேயன்றி, பகலிலே மலர்ந்து இரவிலே குவிந்து வெயிற்காலத்து மாத்திரமே செவ்விபெற்று மற்றைப் பனி மழைக் காலங்களில் வாடிப்போகு மியல்புள்ள சாதாரணமான தாமரை மலர்கள் இவற்றிற்கு உவமையாகச் சொல்லுதற்கு ஏற்றவையல்ல வென்பது தோன்ற, 'நளிரிரும் பனிக்குத் தேம்பாக் கஞ்சமொத்தலர்ந்து' எனப்பட்டது; இல் பொருளுவமை; இதனை வேற்றுமை யணியென்று கூறுவதும் உண்டு. கஞ்ஜம் - நீர்பிறப்பது; கம் - நீர். (60)

18. இம்மலை யிருந்து வாழு மெரிகதிர்ப் பரிதிச் செல்வன்
செம்மலுக் கேவல் செய்வேன் தேவநும் வரவு நோக்கி
விம்மலுற் றணைய னேவ வினவிய வந்தே னென்றான்
எம்மலைக் குலமுந் தாழ விசைசுமந் தெழுந்த தோளான்.

'இ மலை - இந்த ருசியமுக பருவதத்தில், இருந்து வாழும் - வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற, எரி கதிர் செல்வன் பரிதி செம்மலுக்கு - விளங்குகின்ற ஆயிரங் கிரணங்களைத் தனக்குச் செல்வமாகவுடைய வனான சூரிய பகவானது குமாரனாகிய சுக்கிரீவனுக்கு, ஏவல் செய்வேன்- தொண்டு பூண்டொழுகுபவனாகிய யான், தேவ - சுவாமி ! அனையன் - அந்தச் சுக்கிரீவன், நும்வரவு நோக்கி - உங்கள் வருகையைப் பார்த்து, விம்மல் உற்று- கலக்க மடைந்து, ஏவ - (விசாரித்துவரும்படி) ஏவியதனால், வினவிய வந்தேன் - விசாரித்தற் பொருட்டு (இங்கு) வந்தேன்,' என்றான் -; (யாவனெனில்), எ மலை குலமும் - எல்லாக் குலபருவதங்களும், தாழ - தாழ்ச்சி அடையும்படி, இசை சுமந்து, கீர்த்தியைத் தாங்கி, எழுந்த - வளர்ந்திருக்கின்ற, தோளான் - தோள்களை யுடையவனான அனுமான் ;

இதனால் 'எவ்வழி நீங்கியோய்' என்ற வினாவிற்கு அனுமான் விடையிறுக்கின்றான்; நான் சுக்கிரீவனிடம் ஏவல் செய்வேன்; உமது வரவு நோக்கி 'வாலியினாலேவப்பட்டு வருகின்றவரோ?' என்று உம்மைக் கண்டு கலங்கி விசாரித்து வருமாறு என்னையேவ அங்கிருந்து வந்தேனென்றான் அனுமானென்றவாறு. மலைக்குலம் - மலைகளின் கூட்ட மென்றுமாம். 'அவை தாழ' என்றது - தோள்கள் அவற்றினும் உயர்ந்தும் வலியனவாயுமிருத்தலால். மலைக்குலத்தினும் தோளுக்குப் பின்னும் உயர்ச்சி கூறுவார் 'இசை சுமந்தெழுந்த' என்று அடைமொழி கொடுத்தார். மகிழ்ச்சியடைந்து என்னும் பொருளும் தோன்ற, 'விம்மலுற்று' என்றார். சூரியபகவானென்று வழங்குவதற்கு ஏற்ப 'பரிதிச் செல்வன்' என்றாருமாம்.

இலக்குமணனையுங்கூட்டி 'நும்' எனப் பன்மையாகக் கூறினார்; தேவனும் - ஒருமைப் பன்மையாகக் கெட்டுமென்னலாம். செம்மல் - ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர். வினவிய - செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம்.

(61)

19. இராமன் அனுமானை நற்குணத்தன் என்று தெளிந்து இலக்குமணனிடத்துக் கூறத் தொடங்குதல்.

மாற்றமஃ துரைத்த லோடும் வரிசிலைக் குரிசின் மைந்தன்
தேற்றமுற் நிவனி னூங்குச் செவ்வியோ ரின்மை தேறி
ஆற்றலு நிறைவுங் கல்வி யமைதியு மறிவு மென்னும்
வேற்றுமை யிவனோ டில்லை யாமென விளம்ப லுற்றான்.

மாற்றம் அஃது - அந்த வார்த்தையை, உரைத்தலோடும் - (அனுமான்) சொன்னவளவில், - வரி சிலை குரிசில் மைந்தன் - கட்டமைந்த கோதண்டத்தையுடைய தசரத சக்கரவர்த்தியின் திருமகன், - தேற்றம் உற்று- சற்றே ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கி, - இவனின் ஊங்கு செவ்வியோர் - (இங்கு வந்துள்ள) இவனைக் காட்டிலும் மேலாக நற்குணமுள்ளவர்கள், இன்மை - (எவ்வுலகத்திலும் வேறெவரும்) இல்லாமையை, தேறி-

தெளிந்து, 'ஆற்றல் உம் - பராக்கிரமமும், நிறைவு உம் - (சற்குண) பூர்த்தியும், கல்வி அமைதியும் - சாஸ்திரங்களின் பொருத்தமும், அறிவு உம் - ஞானமும், என்னும் - என்கிற, வேற்றுமை - வேறுபாடு, இவனோடு - இவனுடனே, இல்லை ஆம் - இல்லையாகும்,' என - என்று எண்ணி, - விளம்பல் உற்றான் - (தம்பியோடு) சொல்லத் தொடங்கினன்; - அதனை, மேல் மூன்று கவிகளாற் கூறுகின்றார்.

இவனினும் நற்குணமுடையார் இல்லையென்றும், பராக்கிரமம் முதலிய மேன்மைகளெல்லாம் இவனிடத்தே ஒற்றுமைப்பட்டு நிரம்பிக் கிடக்கின்றனவே யன்றி இவனையல்லாமல் இவ்வுலகத்திற் பராக்கிரமம் முதலின வேறு இடத்து இல்லையென்றும் இராமபிரான் குறிப்பால் நிச்சயித்ததனென்க; ஆற்றல் முதலிய நிரம்பியவனென்றதற்காக, 'ஆற்றலும் அறிவும் என்னும் வேற்றுமை இவனோடில்லை' என்று, ஆற்றல் முதலியவற்றின் சொருபமே இவனென்கிறான். "கலையின தகலமுங் காட்சிக் கின்பமுஞ், சிலையின தகலமும் வீணைச் செல்வமு, மலையினி னகலியமார்ப னல்லதிவ், வுலகினி லிலையெனவொருவனா யினான்" என்ற சிந்தாமணிச்செய்யுள் நோக்கத்தக்கது.

20 - 22. இராமபிரான் அநுமானைக் குறித்து இலக்குமணனிடத்துக் கூறுவன.

இல்லாத வுலகத் தெங்கு மீங்கிவ னிசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே யென்னுங் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற் றன்றே யார்கொலிச் சொல்லின் செல்வன்
வில்லோர்தோ ளிளைய வீர விரிஞ்சனோ விடைவல் லானோ.

இது முதல் நான்குவிகள் ஒரு தொடர்.

வில் ஆர் தோள் - விற் பொருந்திய தோளையுடைய, இளைய - இளமையுடையனே (தம்பி)! வீர - வீரனே! - ஈங்கு இவன் - இவ்விடத்தில் [இப்பொழுது] வந்திருக்கின்ற இவன், இசைகள் கூர - கீர்த்தி மிகும்படி, கல்லாத - படியாத, கலை உம் - சாஸ்திரங்களும், வேதம் கடல் உம் - வேதங்களாகிய சமுத்திரமும், உலகத்து எங்கு உம் - எல்லா வுலகங்களிலும், இல்லாத ஏ - இல்லாதனவேயாம், என்னும் - என்று சொல்லுதற்கேற்ற, காட்சி - அறிவு, (இவனுக்கு இருத்தல்), சொல்லால் ஏ - (இவன் பேசும்) வார்த்தையினாலே, தோன்றிற்று அன்றே - வெளிப்பட்ட தன்றோ? இ இன்சொல் செல்வன் - இனிய சொற்களையே செல்வமாக வுடையவனான இவன், விரிஞ்சன் ஓ - பிரமதேவனோ? (அன்றி), விடை வல்லான் ஓ - விருஷபத்தை வாகனமாகக் கொண்டு ஏறி நடத்தவல்ல உருத்திர மூர்த்தியோ? யார்கொல் - யாரோ;

இவன் கல்லாத கலையும் வேதமும் உலகத்து இல்லாதவே என்றதனால், சகலவேதாகமங்களையும் கரைகண்டவன் இவன் என்றபடி.

இனி, முதலிரண்டடிகளுக்கு - தான் இல்லாத உலகத்திலும் எவ்விடத்தும் இவ்வாறே புகழ்மிகும்படி (பிறராற்) கற்கமுடியாத நூல்களும் வேதசாகரமுமாகிய இவற்றினுருவமேயாவன் இவன் என்று சொல்லத்தக்க தோற்றம் எனப் பொருள் கொள்ளுதலுமொன்று. இவன் சகல சாஸ்திரங்களையும், அநந்தமான வேதங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்து புகழ்பெற்ற மகாஞானியென்னுந் தன்மை வார்த்தையால் வெளிப்பட்ட தென்றார். கற்றவர்க்குங் கல்லாதவர்க்குமுள்ள வேறுபாடு யாக்கைநயத் தாலன்றி வாக்குநயத்தாலேயே விளங்குமாதலால், வேதத்தைக் கடலென்றது - அளவுபடாமையும், பல்வகைப் பொருளையு முடைமையும் முதலிய காரணங்களினால். அன்றே - தேற்றம். ஞானத்தாற் பிரமனோ வென்றும், பராக்கிரமத்தால் உருத்திரனோவென்றுஞ் சங்கித் தான். இனி, உருத்திராமிசமாகப் பிறந்தவனாதலாலும் அடுத்த பிறவியிற் பிரம பட்டத்தைப் பெறப்போகின்றவனாதலாலும் அவ்விருகூறும் அவனிடத்துத் தோன்றுவதால் இவ்வாறு கூறியதுமாம். இனி, திரிமூர்த்திகளுள் இராமபிரான்தான் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினது திருவவதாரமாதலின் தானன்று என்று விளங்கியதனால், மற்ற இரு மூர்த்திகளுள் யாரோ வென்று ஐயமுற்றனென்பாருமுளர். இவ்வாறாக இராமபிரான் இலக்குமண னிடத்து அநுமானைப் புகழ்ந்து கூறுவது, இவனை அவமதியாது இவனிடத்து மிக்க கௌரவத்தோடும் கருத்தோடும் எப்போதும் பேச வேண்டுமென்று குறிப்பித்தற்குப் போலும். 'கடலுமே' என்ற ஏகாரம், பிரித்தெடுத்து 'இல்லாத' என்பதனோடு கூட்டப்பட்டது. சொல்லின் செல்வன், இன் - சாரியையுமாம். இளைய என்பதைப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, இளைய வீர - இளைய வீரனே! என்று இத் தொடரே விளியாக உரைக்கலாம்.

(63)

21. மாணியாம் படிவ மன்று மற்றிவன் வடிவ மைந்த

ஆணியிவ் வுலகுக் கெல்லா மென்னலா மாற்றற் கேற்ற

சேணுயர் பெருமை தன்னைச் சிக்கறத் தெளிந்தேன் பின்னர்க்

காணுதி மெய்ம்மை யென்று தம்பிக்குக் கழறிக் கண்ணன்.

மைந்த - இளையவனே! - இவன் வடிவம் - இவனது சொரூபம், மாணி ஆம் படிவம் அன்று - சாதாரணமான பிரமசாரிரூபமன்று; மற்று - பின்னை, இ உலகுக்கு எல்லாம் - இந்த லோகங்களுக்கெல்லாம், ஆணி - (ஓர்) அச்சாணி, என்னல்ஆம் - என்று சொல்லக்கூடிய, ஆற்றற்கு - பராக்கிரமத்திற்கு, ஏற்ற - தக்க, சேண் உயர் பெருமைதன்னை - மிகவும் அதிகமானமகிமையை, (இவனிடத்து உள்ளதாக), சிக்கு அற - சந்தேகமில்லாமல், தெளிந்தேன் - நிச்சயித்தேன்; மெய்ம்மை - அதன் உண்மையை, பின்னர் - பின்பு, காணுதி - (நீயும் காண்பாய், என்று, - கண்ணன் - ஸ்ரீராமபிரான், தம்பிக்கு - லக்ஷ்மணனுக்கு, கழறி - சொல்லி, - 'கழறி' என்பது மேல் 'என்றான்' (23) என்பதனோடு முடியும்.

பெரிய தேர்க்குச் சக்கரங் கோத்த மரத்தில் அச் சக்கரங் கழலாமற் கடையிற் செருகுகின்ற ஆணி வடிவாற் சிறியதாயிருந்தே பெரிய பாரங்களை யெல்லாங் கொண்டு செலுத்துகின்ற வலிமையுடையதாயிருத்தல் போல, இவனுருவன் வடிவாற் சிறியதாயிந்தே பெரிய காரியங்களையெல்லாங் செய்து முடிக்கும் வலிமையுடையது; ஆதலால் இவனுருவத்தின் சிறுமையை நோக்கி இகழ்ச்சி செய்யலாகாது; இத் தன்மைத்தான மகிமை, காலம் வரும்போது வெளிப்படும்; அப்பொழுது காணலாம் என்றான். 'உருவுகண்டெள்ளாமை வேண்டு முருள் பெருந்தேர்க், கச்சாணியன்னா ருடைத்து', என்றார், திருக்குறளிலும். ஆகவே, நீ இவனது உருவத்தைக் கண்டு அவமதிக்க லாகா தென்றதாயிற்று. இவன் வடிவு அமைந்த ஆணி என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம்.

சேண் உயர் - ஒருபொருட்பன்மொழி. கரியோனென்னும் வடமொழி, பிராகிருதமாய்க் கண்ணனெனச் சிதைந்து வந்தது. இது, விஷ்ணுவின் திருநாமங்களுள் ஒன்று; இது, இங்கே அவதாரப்பெயரன்றி வந்த காரணப்பெயர். அன்றி கவி கிருஷ்ணாவதாரத்திற்குப் பிந்தியவ ராதலால், 'இருவரும் ஒருவரே' என்ற கொள்கையால் இராமனையே கண்ணனெனக் கூறினாரென்றலுமொன்று. இனித் தமிழ்மொழியேயாய், கண்ணன் - கண்ணழகுடையவன் எனினுமாம்.

22. மற்றுமில் வுலகத் துள்ள முனிவர்வா னவர்க ளாரிச்
சொற்றிற முடையார் மற்றுச் சுருதியின் தொகுதி யாவும்
முற்றறி தருமம் மாணி மொழிக்கெதிர் முதல்வ ராய்
பெற்றியர் மூவர்க் கேயும் பேராற்ற லரிது மன்னோ.

மற்றுஉம் - பின்னும், இ உலகத்து உள்ள - இந்தப் பூலோகத்திலுள்ள, முனிவர் - இருடிகளுக்குள்ளும், வானவர்கள் - (மேலுலகத்திலுள்ள) தேவர்களுக்குள்ளும், இ சொல் திறம் உடையார் - இத்தன்மைத்தான சொல்லின் திறமையுடையவர், ஆர் - யார் இருக்கின்றனர்? [எவருமில்லையன்றோ] மற்று - மேலும், சுருதியின் தொகுதி யாஉம் - வேதங்களின் கூட்டமெல்லாவற்றையும், முற்று அறிதரும் - முழுவதும் [ஐயந்திரிபற] அறிந்த, இ மாணி - இந்தப் பிரமசாரியினது, மொழிக்கு எதிர் - சொல்லுக்கு எதிரில், முதல்வர் ஆய பெற்றியர் (யாவார்க்கும்) முதலாவதான தன்னையுடையவர்களாகிய, மூவர்க்கேஉம் - திரிமூர்த்திகட்கேயாயினும், பேர் ஆற்றல் - மிக்க வல்லமை, அரிது - அருமையுடையதாகும்; -மன், ஓ - ஈற்றசைகள்.

இவனது சொல்திறமைக்கு முன்னே மும்மூர்த்திகளின் சொல்திறமையும் இல்லாததாக எண்ணப்படுமென்று இலக்குமணனிடம் அநுமனது சொல்திறமையைப் பாராட்டிக் கூறுகிறான் சீராமனென்க. சுருதி என்பதற்கு - எழுதாக்கிளவியாய் ஆசார்ய சிஷ்ய பரம்பரைக் கிரமப்படி உபதேசமூலமாகக் கேட்கப்பட்டு வருவதென்று அவயவப்பொருள், மூவர்-தொகைக்குறிப்பு. ஏயும், உம்மும் - உயர்வு சிறப்பு. (65)

23.- சக்கீவனைக் காட்ட வேண்டுமென்று இராமபிரான் அநுமானை நோக்கிக் கூறுதல்.

எவ்வழி யிருந்தான் சொன்ன கவிக்குலத் திறைவன் யாங்கள்
அவ்வழி யவனைக் காணு மருத்தியா லணுக வந்தேம்
இவ்வழி நினை யுற்ற வெமக்குநீ யின்று சொன்ன
செவ்வழி யுள்ளத் தானைக் காட்டுதி தெரிய வென்றான்.

(என்று தம்பிக்குச் சொல்லிப் பின்பு ஸ்ரீராமன் அநுமானை நோக்கி),
'சொன்ன - (உன்னாற்) சொல்லப்பட்ட, கவிக்குலத்து இறைவன் -
குரங்குகளின் கூட்டத்துக்குத் தலைவனாகிய சக்கிரீவன், எ வழி
இருந்தான்- எவ்விடத்தில் இருக்கின்றானோ, அ வழி - அவ்விடத்தில்
(சென்று), அவனைக் காணும் - அவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்கிற,
அருத்தியால் - விருப்பத்தால், யாங்கள் - நாங்கள், அணுக வந்தேம் -
சமீபமாக வந்தோம்; இ வழி - இவ்விடத்தில், நினை உற்ற - உன்னை
எதிர்ப்பட்ட, எமக்கு - எங்களுக்கு, நீ இன்று சொன்ன - நீ இப்போது
கூறிய, செம் வழி உள்ளத்தானை - சந்மார்க்கத்திற் செல்கின்ற
நன்மனத்தையுடைய அவனை, தெரிய காட்டுதி - தெரியுமாறு காண்பிப்
பாயாக, ' என்றான் - என்று சொன்னான் ;

சக்கிரீவனைக் காண வேண்டுமென்றே யாம் வந்துள்ளோமாத லால்,
அவனைக் காட்ட வேண்டுமென்று அநுமானை இராமபிரான் வேண்டி
னனென்க. 'நின் இன்சொலன்ன செவ்வழியுள்ளத்தான்' என்ற பாடத்துக்கு-
மனமும் சொல்லும் ஒத்த தூயவனென்க. (66)

24 - 25. அநுமான் கூறிய முகமன்,

மாதிரப் பொருப்பொ டோங்கி வரம்பிலா வுலகின் மற்றுப்
பூதரப் புயத்து வீரர் நும்மொக்கும் புனிதர் யாரே
ஆதரித் தவனைக் காண்டற் கணுகினி ரென்னி னன்னான்
தீதவித் தமையச் செய்த செய்தவச் செல்வ நன்றே.

இது முதல் ஐந்து கவிகள் - ஒரு தொடர்: அநுமான் வார்த்தை.

பூதரம் புயத்து வீரர் - பூமியைத் தாங்குகின்ற மலை போன்ற
(உலகத்தைத் தாங்குகின்ற) தோள்களையுடைய வீரர்களே! - மாதிரம்
பொருப்பொடு ஓங்கி - எட்டுத்திக்கிலும் சுற்றிலுமிருக்கின்ற சக்கரவாள
பருவத்தோடு உயர்ந்து, வரம்பு இலா - எல்லையில்லாமற் பரந்து
கிடக்கின்ற, உலகில் - இந்தப் பூலோகத்திலே, நும் ஒக்கும் -
உங்களைப்போன்ற, புனிதர் - பரிசுத்தகுணமுடையவர், மற்று யார் ஏ - வேறு
யார் உளர் (இப்படி ஒப்பவரில்லாத நீங்கள்), அவனை ஆதரித்து
காண்டற்கு அணுகினிர் என்னின் - அச்சக்கிரீவனிடத்து அன்பு பாராட்டி
அவனைப் பார்ப்பதற்கென்று சமீபத்து வந்தீர்களென்றால், - அன்னான் -

அவன், தீது அவித்து - கொடிய ஐம்பொறியை அடக்கி, அமைய - பொருத்தமாக, செய்த - , செய்தவம் செல்வம் - செவ்விய (நல்ல) தவமாகிய செல்வம், நன்றே - மிகுதியும் நன்மையுடையதே;

என்றது, முற்பிறப்புக்களில் மிக்க தவஞ் செய்திருந்தாலன்றி இப்படிப்பட்ட மகான்களது சேர்க்கை நேரா தென்றவாறு. 'மாதிரப் பொருப்பு' என்றது, பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள கடலுக்கு அப்பால் மதில் போலச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சக்கரவாளகிரியை. மலை தோள்களுக்கு, வலிமையினாலும் உயர்ச்சியினாலும் மாத்திரமேயன்றி, நிலவுலகத்தை நிலைபெறச் செய்தலினாலும் உவமையாகு மென்பது தோன்ற 'பூதரம்' என்னும் பெயரார் கூறினார். வீரர் - அண்மை விளி. தீது - சாதியொருமை; தீது அவித்து - பாவத்தை யொழித்து. செய் தவம் என்பதில், செய்தற்குரிய தவமென வினைத் தொகையுமாம். ஈற்றேகாரம் - தேற்றம். (67)

25. இரவிதன் புதல்வன் தன்னை யிந்திரன் புதல்வ னென்னும்
பரிவிலன் சீறப் போந்து பருவரற் கொருவ னாகி
அருவியங் குன்றி னெம்மோ டிருந்தன னவன்பாற் செல்வம்
வருவதோ ரமைவின் வந்தீர் வரையினும் வளர்ந்த தோளீர்.

வரையின்உம் வளர்ந்த தோளீர் - மலைகளினும் மிகுதி யாகப் பருத்து வளர்ந்திருக்கின்ற தோள்களை யுடையவர்களே! - இரவி தன் புதல்வன் - சூரியகுமாரனான அச்சக்கிரீவன், தன்னை -, இந்திரன் புதல்வன் என்னும் பரிவு இலன் சீற - இந்திரனது குமாரனாகிய வாலியென்ற சிறிதும் இரக்கமில்லாத தமையன் கோபித்துத் துரத்தி விட்டதனால், பருவரற்கு ஒருவன் ஆகி - துன்பத்தை யனுபவித்தற்கு (த் தான்) ஒருவனேயாய், அருவி அம் குன்றின் போந்து - நீருவிகளை யுடைய அழகிய இம்மலையிற்புகுந்து, எம்மோடு இருந்தனன் - என்னுடனே ஒளித்திருக்கின்றான்; அவன்பால் - அவனிடத்தில், செல்வம் - பாக்கியம், வருவது ஓர் அமைவின் - வந்து நேர்வதொரு தன்மையினால், வந்தீர் - (நீங்கள் இங்கு) வந்தீர்கள்;

நீங்கள் இப்போது வந்ததனால், இனிச் சுக்கிரீவன் இழந்த செல்வத்தைப் பெறுவனென்பதாம். அவனிடத்துப் பாக்கியம் வந்து சேர்வதொரு தன்மை போல நீவிர் வந்தீரென்றுமாம். இங்கு வாலியைத் தமையனென்னாது 'இந்திரன் புதல்வன்' என அன்னியன்போலக் கூறியது, சகோதரர்களாகிய வாலி சுக்கிரீவரிருவரும் மனம் வேறுபட்டத னாலாகும். 'பரிவிலன்' என்பதற்கு - துன்பமில்லாதவனெனப் பொருள் கூறி, சுக்கிரீவன் துன்பத்திற்கே இலக்காயிருத்தல்போல வாலி இன்பத்திற்கே இலக்காயிருக்கின்றா னென நயந்தோன்றக் கருத்துக் கூறுவர் ஒருசாரார். ஊரிலு மிருக்க வொட்டாமற் செய்தனனென்பார் 'போந்து' என்றார்.

'பருவரற்கு ஒருவனாகி' என்றதற்கு - துன்பம் முழுவதையும் தான் ஒருவனே அனுபவிக்கிறானென்றும், அத் துன்பத்தைப் போக்குவதற்கு வேறே யாரும் துணையில்லையென்றும் கருத்து. 'ஒருவனாகி' என்றது,

அவன் மனைவியையும் வாலி அபகரித்துக் கொண்டமை தோன்ற நின்றது, அருவியங்குன்றின் - அருவியையுடைய மலைபோல என உரைத்து, கண்ணீர் பெருக்குகின்ற சுக்கிரீவனுக்கு உவமையாக்குவாரு முளர். சுக்கிரீவன் பக்கத்தைச் சார்ந்தவராய் மற்றும் நான்கு வானரரிருந்தன ரென்று குறிப்பிக்க 'எம்மோடு' என்றான். (68)

26. அநுமான் சரணமடைந்தவரைக் காத்தல் எல்லாத் தருமங்களிலுஞ் சிறந்த தென்றல்.

ஒடுங்கலி லுலகம் யாவு முவந்தன வுதவி வேள்வி
தொடங்கின மற்று முற்றத் தொல்லறந் துணிவ ரன்றே
கொடுங்குலப் பகைஞ னாகிக் கொல்லிய வந்த கூற்றை
நடுங்கினர்க் கபய நல்கு மதனினு நல்ல துண்டோ.

ஒடுங்கல் இல் - சுருங்குதலில்லாத [மிகப்பரந்த] உலகம் யாஉம் - உலகத்திலுள்ள உயிர்களெல்லாம், உவந்தன - விரும்பிய வற்றை, உதவி - தானஞ்செய்து, - தொடங்கின - தொடங்கியவை களாகிய, வேள்வி - யாகங்களையும், மற்றுஉம் - தவம் முதலிய வற்றையும், முற்ற - நிறைவேற்றும்படி, தொல் அறம் - பழமையான தருமங்களை, துணிவர் அன்றே - (பெரியோர்) நிச்சயிப்பார்களன்றோ? (அத்தருமங்களுள்), கொடுங் குலம் பகைஞன் ஆகி - குலத்துக்குக் கொடிய பகைவனாய், கொல்லிய வந்த - கொல்லுதற்கு வந்த, கூற்றை - யமன் போன்ற பகைவனைக் குறித்து, நடுங்கினர்க்கு - அஞ்சி (த் தம்மை)ச் சரணமடைந்தவர்களுக்கு, அபயம் நல்கும் அதனின் உம் - 'பயப்படாதே' என்று அருள் செய்வதைப் பார்க்கிலும், நல்லது - மேம்பட்டதொரு தருமம், உண்டுஓ - உளதோ? ஓ. எதிர்மறை.

பலவகைப்பட்ட தானங்கள், யாகங்கள், தவங்கள் முதலிய எல்லா அறங்களினும் புகலடைந்தோர்க்கு அஞ்சலென்று அபயப்பிரதாநஞ் செய்தலே பேரற மென்பதாம்; ஆகவே, நாங்கள் நும்மைச் சரணமடைந் துள்ளோமாதலால், எம்மைக் காக்க வேண்டுவது நுமது கடனென்பது குறிப்பெச்சம். 'ஒடுங்கல் இல் உலகம் யாவும் உவந்தன உதவி' என்பதற்கு - விரும்பிக் கேட்கப்படுகின்றனவாகிய சுருங்குதலில்லாத பூமி முதலியவற்றைக் கொடுத்து என்றுமாம்.

அறம் - (இன்னது செய்யத்தக்கது என நூல்களால்) வரையறுக்கப் பட்டது எனக் காரணக் குறி; இதன் எதிர்மொழி - மறம்: (செய்யத்தகாத தென்று சாஸ்திரங்களில்) மறுக்கப்பட்டது. வேள்வி - தொழிற்பெயர்; ஓமஞ் செய்தல். கொல்லிய - வினையெச்சம். கூற்று - உவமையாகு பெயர். "அச்சக் கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும்" என்றதனால், "கூற்றை நடுங்கினர்க்கு" என்றார். (69)

27. அநுமான் உம்மைச் சரணமடைவதே எமக்கு எல்லா நன்மைகளையும் உண்டாக்குமென்றல்.

எம்மையே காத்தி ரென்ற லெளிதரோ விமைப்பி லாதோர்
தம்மையே முதலிட் டான்ற சராசரஞ் சமைந்த வாற்றல்
மும்மையே முலகுங் காக்கு முதல்வர்நீர் முருகற் செவ்வி
உம்மையே புகல்புக் கேழுக் கிதினவரு முறுதி யுண்டோ.

‘எம்மை ஏ - (எளிய) எங்களை மாத்திரமே, காத்திர் - (நீங்கள்) காப்பீர்கள்’, என்றல் - என்பது, எளிது அரோ - எளிமையான தன்றோ? (ஏனென்றால்), - நீர் - நீங்கள், இமைப்பு இலாதோர் தம்மை ஏ முதல் இட்டு - கண்கள் இமைத்தலில்லாத தேவர்களையே முதற்கொண்டு, ஆன்ற - மிகுதியான, சர அசரம் - அசையும் பொருள்களும் அசையாப் பொருள்களும், சமைந்த - நிரம்பிய, ஆற்றல் - வலிமையையுடைய, மும்மை ஏழ் உலகுஉம் - மூன்று வகைப்பட்ட ஏழுலகங்களையும், காக்கும் - காக்க வல்ல, முதல்வர் - தலைவர்; முருகன் செவ்வி - முருகக் கடவுளைப் போன்ற அழகையும் பராக்கிரமத்தையும்முடைய, உம்மை ஏ - உங்களையே, இதின் - இதைப் பார்க்கிலும், வரும் - (மேலாக) வருகின்ற, உறுதி - நன்மையைத் தருவது, உண்டு ஓ - வேறு உளதோ? றஇல்லைஹீ;

அநுமான், தனது பேரறிவினால் இராமலட்சுமணரது சொருபத்தை யறிந்து ‘நீர் எல்லாவுலகங்களையும் காக்கும் முழுமுதற் கடவுளினம்ச மாதலின், நீரே எமக்குப் புகல்; உம்மைச் சரணமடைவதே எமக்கு எல்லா நன்மைகளையும் விளைவிக்கும்; ஆகவே யாம் நும்மைச் சரணடைவோம்’ என்று கூறின னென்க.

ஏழுலகு - மேலேழுலகும் கீழேழுலகும் என இருவகைப்பட்டவை. உலகம் பதினான்காயிருக்க ‘மும்மையேழுலகு’ என்றது, மேல் கீழ் நடு என்கிற நோக்கத்தால்; அன்றி, கிருகதம் அகிருகதம் கிருதகாகிருதகம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட உலகமுமாம்; கிருதகம் - (பிரமனது தினப் பிரளயத்தில் அழிவதனால் மீண்டும் புதிதாகச்) செய்யப்பட்டது; பூமி, பாதாளம் முதலியன. அதிருகதம் - (அவ்வாறு அழியாமலிருத்தலால்) செய்யப்படாதது; தபோலோக சத்தியலோகங்கள். கிருதாகிருதகம் - (பாதியழிந்தும் பாதியழியாமலுமிருத்தலால்) செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாதது மாயிருப்பது; சுவர்க்கம் முதலியன. முருகன் - முருகையுடைய வன்; முருகு - இளமை, தெய்வத்தன்மை, அழகு. எம்மையே - ஏகாரம் இழிவு சிறப்போடு பிரிநிலை. தம்மையே - உயர்வு சிறப்பு. உம்மையே - உயர்வு சிறப்போடு, பிரிநிலை. அரோ - இங்குத் தேற்றம். சராசரம் = சர + அசரம் : இயங்குதிணைப் பொருளும், நிலைத்திணைப் பொருளும் : ஐங்கம ஸ்தாவரங்கள். புகல் - புகுதல்; சரணமாக அடைதல் (70)

28. அநுமான் 'நும்மை யாரெனத் தெரிவிப்பது-' என வினாவ, இலக்குமணன் கூறத் தொடங்குதல்.

யாரென விளம்பு கேனா னெங்குலத் தலைவற் கும்மை
வீரநீர் பணித்தி ரென்றான் மெய்ம்மையின் வேலி போல்வான்
வார்கழ லிளைய மைந்தன் மரபுளி வாய்மை யாதும்
சோர்வில் னிலைமை யெல்லாந் தெரிவுற் சொல்ல லுற்றான்.

'வீர - வீரனே! - எம் குலம் தலைவற்கு - எங்கள் கூட்டத்துக்குத் தலைவனாகிய சக்கிரீவனுக்கு, நான் -, உம்மை -, யார் என விளம்புகேன் - யாவரென்று சொல்லுவேன்? நீர் பணித்திர் - நீங்கள் சொல்லுங்கள்,' என்றான் - என்று கேட்டான், மெய்ம்மையின் வேலி போல்வான் - சத்தியமாகிய பயிர் அழியாமைக்குப் போகட்ட வேலி போல்பவனான அநுமான்; (உடனே), வார் கழல் இளைய மைந்தன் - நீண்ட கழலையுடைய லக்ஷ்மணன், - மரபு உளி - (சொல்ல வேண்டிய) முறைமையை ஆலோசித்து, வாய்மை யாதும் சோர்விலன் - மெய்ம்மையினின்றும் சிறிதும் தளராதவனாகி, நிலைமை எல்லாம் - (தங்கள்) நிலைமைகளையெல்லாம், தெளிவுற - நன்றாய் விளங்க, சொல்லல் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான்;

'நீங்கள் யார்?' என்னாமல் அநுமான் வினவிய வகை மிக நாகரிகமாகவுள்ளமை காண்க. மெய்ம்மையின் வேலிபோல்வான் - மெய்ம்மை தன்னை விட்டுக் கடவாதிருக்கப் பெற்றவன்; எப்போதும் உண்மையையே பேசுபவனென்றபடி. கழல் - வீரர்கள் தமது வீரத்தன்மைக்கு அறிகுறியாகக் காலிலணிந்து கொள்ளும் ஒருவகை ஆபரணம். விளம்புகேன், ககரவொற்றிடைநிலை - எதிர்காலங் காட்டிற்று. வீர நீர்பணித்திர் - ஒருமைப்பன்மையக்கம்; வீரத்தன்மையையுடைய நீ ரென்றுமாம். 'வீரர்' என்று, பாடங் கொள்ளுதல் நேர். உளி - உள்ளி என்பதன் தொகுத்தல்: இறந்தகால வினையெச்சம்: இனி, மரபுளி - முறையினால் என்றுங் கொள்ளலாம்: முறைப்படி யென்றவாறு. 'உளி' என்பது - மூன்றாம்வேற்றுமைப் பொருள்படுவதோர் இடைச்சொல்; ஏழனுருபு மூன்றனுருபின் பொருளில் வந்த தெனினுமாம். (71)

29 - 32. இலக்குமணன் கூறிய விடை.

சூரியன் மரபிற் தோன்றிச் சுடர்நெடு நேமி யாண்ட
ஆரிய னரர்க் காக வசுரரை யாவி யுண்ட
வீரியன் வேள்வி முற்றி விண்ணுல கோடு மாண்ட
காரியன் கருணை யன்ன கண்ணனக் கவிகை மன்னன்.

நான்கு கவிகள் - ஒரு தொடர்.

அ கவிகை மன்னன் - அவ்வெண்கொற்றக்குடையை யுடைய அரசன், சூரியன் மரபில் தோன்றி - சூரிய வமிசத்திற் பிறந்து, சுடர் நெடு

நேமி ஆண்ட - விளங்குகின்ற பெரிய ஆஜ்ஞாசக்கரத்தை (உலக முழுவதுஞ் செலுத்தி) அரசாட்சி செய்த, ஆரியன் - மேம்பட்டவன்; அமரர்க்கு ஆக - தேவர்களின் பொருட்டு, அசுரரை - (சம்பரன் முதலிய) அசுரர்களை, ஆவி உண்ட - உயிர் குடித்த [கொன்ற], வீரியன் - பராக்கிரமமுடையவன்; வேள்வி முற்றி - யாகங்களைச் செய்து முடித்து, விண்உலகோடும் ஆண்ட - தேவலோகத்தையும் அரசாண்ட, காரியன் - செயலுடையவன்; கருணை அன்ன - அருளே வடிவமெடுத்தாற்போன்ற, கண்ணன் - கண்ணோட்ட முடையவன்;

தம்மைத் தசரதபுத்திரரென்று சொல்லவேண்டி, முதலிரண்டு பாடல்களால் தசரத சக்கரவர்த்தியைச் சிறப்பாகக் கூறுகிறான். விண்ணுலகோடும் ஆண்ட காரியனென்றது - இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்குப் பகைவர்களாகிய சம்பரன் முதலிய அசுரர்களைத் தேவர்களுடைய வேண்டுகோளினைப் போர்செய்து நாசப்படுத்தி அவராற் கைக்கொள்ளப்பட்ட தேவலோக சாம்ராச்சியத்தை இந்திரனுக்குக் கொடுத்து அருள் செய்ததனால்; இதனை “இன்றளிர்க்கற்பக நறுந்தேனிடெ துளிக்கு நிழலிருக்கை யிழந்து போந்து, நின்றளிக்கும் தனிக் குடைக்கீழதி னொதுங்கிக் குறையிரந்து நிற்பநோக்கிக், குன்றளிக்கும் குலமணித்தோட் சம்பரனைக் குலத்தோடுந் தொலைத்து நீ கொண்டு, அன்றளித்த வரசன்றோ புரந்தரனின்றாள்கின்ற தரச” என விசுவாமித்திரர் கூறியவாற்றாலும் அறிக : அன்றியும், தசரதசக்கரவர்த்தி இந்திரனோ டொப்ப அவனது அர்த்தாசனத்தில் வீற்றிருந்தனரெனப் பிறவிடத்துக் கூறியவாற்றாலுமாம். செய்யுளாதலின், முதலில் ‘அக்கவிகை மன்னன்’ எனச் சுட்டினார். ஆஜ்ஞையைச் சக்கரமென்றும் குடை யென்றுஞ் சொல்வது வழக்கம். ஆரியன் என்பதற்கு - பூஜிக்கத்தக்கவ னென்றும், அஸுரர் என்பதற்கு - பகைவருயிரைக் கவர்பவனென்றும், தேவர்க்கு மாறானவரென்றும் பொருள். கவிகை - கவிந்திருப்பது; காரணப்பெயர்.

(72)

30. புயல்தரு மதத்தின் கோட்டுப் புகர்மலைக் கிறையை யூர்ந்து
மயல்தரு மவுணர் யாரு மடிதர வடிவிற் கொண்ட
இயல்தரும் புலமைச் செங்கோன் மனுமுத லெவரு மொவ்வாத்
தயரதன் கனக மாடத் தடமதி லயோத்தி வேந்தன்.

(அவன்), - புயல் தரும் மதம் - மேகம்போன்ற மதநீர்ப் பெருக்கையும், திண்கோடு - வலிய தந்தங்களையும், புகர் - (முகத்திற்) செம்புள்ளிகளையுமுடைய, மலைக்கு - மலைகள் போன்ற யானை களுக்கு, இறையை - தலைவனாகிய பட்டத்து அரசயானையை, ஊர்ந்து - ஏறிநடத்தி, மயல் தரும் அவுணர்யாரும் மடிதர வரிவில் கொண்ட - மதிமயக்கங் கொண்ட அசுரர்களெல்லாம் அழிந்து போம்படி கட்டமைந்த வில்லையேந்திப் போர்செய்த, இயல் தரும் புலமை செங்கோல் - இயல்பாகப் பொருந்திய நல்லறிவையும் நீதி தவறாத அரசாட்சியையு

முடைய, மனு முதல் - வைவச்வதமனு முதலான, எவரும் - எந்த அரசர்களும், ஒவ்வா - ஒப்பாகமாட்டாத, தயரதன் - தசரதனென்னும் பேருள்ளவன்; கனகம் மாடம் - பொன்மயமான மாளிகைகளையும், தட மதில் - பெரிய மதிலையுடைய, அயோத்தி - அயோத்தியா நகரத்துக்கு, வேந்தன் - அரசன்.

முதலென்றதனாற் குறிக்கப்பட்டவர் மாந்தாதா, ககுத்ஸ்தன், சகரன், பகீரதன் முதலியவர், தயரதன் - தசரதன்; இது தசரத எனப் பிரிந்து, பத்துத் திக்குக்களிலுஞ் செல்லவல்ல தேருடையவ னென்று பொருள்படும்; எங்குந் தடையின்றிச் செல்ல வல்லவனென்றதாயிற்று. இது இந்திரனைச் சிறையிட்ட சம்பராசுரனை வதைத்தற்பொருட்டு அவன் சென்ற இடமெல்லாஞ் சென்றமையால் விளங்கியது. 'புயல்தரு' என்பதை மலையோடு இயைத்து, மேகவுவமையைக் கருமை நிறத்துக்காகவுங் கொள்ளலாம். புயல்தரு, தரு - உருமவுருபு, 'புகர்மலை' எனவே, யானையென விளங்கிற்று; புகர்மலைக்கிறை - தேவந்திரனது ஐராவதமாக வுமாம். அயோத்தி - அயோத்யா என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்: சண்டையிடுதற்குக் கூடாததென்பது பொருள்; அகழி மதில் ஆயுதம் சேனை முதலியவற்றால் மிக்க காவலுடையதென்பது கருத்து; இதனால், அந் நகரத்தை ஆண்ட சக்கரவர்த்திகளின் ஒப்புயர்வில்லாத வீரத்தன்மை தொனிக்கும். (73)

31. அன்னவன் சிறுவ னாமிவ் வாண்டகை யன்னை யேவத் தன்னுடை யுரிமைச் செல்வந் தம்பிக்குத் தகவி னல்கி நன்னெடுங் கானஞ் சேர்ந்தா னாமமு மிராம னென்பான் இந்நெடுஞ் சிலைவ லானுக் கேவல்செய் யடியன் யானே.

அன்னவன் சிறுவன் ஆம் - அச்சக்கரவர்த்திக்குத் திருமகனாகிய, இ ஆண் தகை - ஆண்மைக்குணமுள்ள இவன், அன்னை ஏவ - (தனது சிறிய) தாயாகிய கைகேயி கட்டளையிட்டதனால், தன்னுடைய உரிமை செல்வம் - (முத்தகுமாரனாதலால்) தனக்கே யுரியதாகிய அரசாட்சிச் செல்வத்தை, தம்பிக்கு - (தனது) தம்பி(யும் அவள் பிள்ளையும்) ஆகிய பரதனுக்கு, தகவின் நல்கி - தக்க அன்போடு கொடுத்து, நல் நெடுங் கானம் சேர்ந்தான் - நல்ல பெரிய வனத்தை அடைந்தான், நாமம்உம் இராமன் என்பான் - திருநாமமும் இராமனென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன்; இ நெடுஞ் சிலை வலானுக்கு - நீண்ட வில்லில் வல்ல இம் மகாவீரனுக்கு, ஏவல்செய் - குற்றேவல்தொழில் செய்கின்ற, அடியன் - தொண்டனாவேன், யான் -;

இம் மூன்று பாடல்களாலும் - மகாபல பராக்கிரமசாலியான தசரத சக்கரவர்த்தியினது முத்தகுமாரனாய்த் திருவவதரித்து இராமனெனப் பெயர்பூண்ட இவன் தாய்சொல்லைத் தட்டாது தனது இராச்சியத்தைத் தம்பிக்குக் கொடுத்து விட்டு இங்கு வந்துள்ளான் எனத் தமையனையும், அவனது அடியவன் யானெனத் தன்னையும் இளையபெருமாள் உணர்த்தின னாயிற்று. புருஷோத்தமனென்பான், 'ஆண்டகை' என்றான்.

சீதா கல்யாணத்தின் பிறகு தசரதசக்கரவர்த்தி இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய யத்தனிக்கையில், மந்தரை சூழ்ச்சியால் மனங்கலக்கப்பட்ட கைகேயி, தன் கொழுநரான தசரதரை நோக்கி, முன்பு அவர் தனக்குக் கொடுத்திருந்த இரண்டு வரங்களுக்கும் பயனாகத் தன் மகனான பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டவும் கௌசல்யை மகனான இராமனைப் பதினான்கு வருடம் வனஞ் செலுத்தவும் வேண்டுமென்று சொல்லி வற்புறுத்த, அதுகேட்டு வருந்தின தசரதர் சத்தியவாதியாதலால் முன்பு அவர் அவட்கு வரங்கொடுத்திருந்த சொல்லைத் தவறமாட்டாமலும், இராமன் பக்கல் தமக்கு உள்ள மிக்க அன்பினால் அவ்வரத்தை நிறைவேற்றுமாறு அவனை வனத்துக்குச் செல்லச் சொல்லவும் மாட்டாமலும் கலங்கி வாய் திறவாதிருக்கிற சமயத்தில், கைகேயி இராமனை வரவழைத்து 'பிள்ளாய்! உங்கள் தந்தை பரதனுக்கு நாடு கொடுத்துப் பதினான்கு வருடம் உன்னைக் காடேறப்போகச் சொல்லுகின்றார்' என்று சொல்ல, அச்சொல்லைத் தலைமேற்கொண்டு, அந்த மாற்றாந்தாயின் வார்த்தையையும் அவட்குத் தனது தந்தை கொடுத்திருந்த வரங்களையும் தவறாது நிறைவேற்றி மாத்ருபித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்தலினிமித்தம் இராமபிரான் வனஞ் சென்றன னாதலால், 'அன்னையேவ' எனப்பட்டது. "பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியேன் பெற்ற தன்றோ" என்று சொல்லிச் சிறிதும் வெறுப்பில்லாமற் களிப்போடு கொடுத்தமை தோன்ற 'தகவினல்கி' என்றும், பெருமாள் எழுந்தருளிய இடமே எல்லா நாடுகளினும் மேம்பட்டதென்று தான் நினைத்தமை தோன்றக் கானகத்துக்கு 'நல்நெடு' என்ற அடைமொழி கொடுத்துங் கூறினான். இனி, கானகத்துக்கு நன்மை - அருந்தவம் செய்த பெருமூனிவர்களிருத்த லாகவுமாம். 'சிலைவலானுக்குத் தம்பி' என்னாமல் 'அடியேன்' என்றது, 'பின்னும் பகர்வாள் மகனே இவன்பின் செல்தம்பி, என்னும்படியான் றடியா ரினிலேவல்செய்தி' என்று தனது தாய் கட்டளையிட்டபடியே தமையனாருக்குப் பலவகை பணிவிடைகளையுஞ் செய்தலையே தனக்குப் பெரும் பேறாகக் கொண்டவனாதலாலென்க. ஆண்டகை - ஆண்மையாகிய தகுதியையுடையவனெனப் பண்புத் தொகையன்மொழி: ஆண்களிலே தகுதியுடையவனெனவும். (74)

32.- இலக்குமணன் வார்த்தையைக் கேட்ட அநுமான் இராமபிரானை வணங்குதல்

என்றவன் தோற்ற மாதிரி யிராவண னிழைத்த மாயப்
புன்தொழி லிறுதி யாகப் புகுந்துள பொருள்க ளெல்லாம்
ஒன்றுமாண் டொழிவு றாம் லுணர்த்தின னுணர்த்தக் கேட்டு
நின்றவக் காலின் மைந்த னெடிதுவந் தடியிற் றாழ்ந்தான்.

என்று - இவ்வாறாக, அவன் தோற்றம் ஆதி - இராம பிரானது திருவவதாரம் முதல், இராவணன் இழைத்த மாயம் புல் தொழில் இறுதி ஆக - இராவணன் செய்த வஞ்சனையாகிய அற்பச் செய்கை [சீதையை

அபகரித்துக் கொண்டு போனது] வரையிலும், புகுந்துள்ள பொருள்கள் எல்லாம் - நடந்துள்ள செய்திகளையெல்லாம், ஒன்று உம் ஒழிவு உறாமல் ஆண்டு உணர்த்தினன் - சிறிதுந் தவறாமல் அப்பொழுது (இளைய பெருமான் அனுமானுக்குச்) சொன்னான்; உணர்த்த - (அவ்வாறு) சொல்ல, கேட்டு -, நின்ற - எதிரில் நின்ற, அ காலின் மைந்தன் - அந்த வாயுக்குமாரன், நெடிது உவந்து - மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, அடியில் - (இராமபிரான்) திருவடிகளில், தாழ்ந்தான் - ஸாஷ்டாங்கமாக) விழுந்து தண்டனிட்டான்;

இலக்குமணன் கூறியதைக் கேட்கவே, இராமபிரானது சிறந்த குணம் விளங்கியதனால், அப்பிரானை மஹானென்று கொண்டு அநுமான் அவனது திருவடியில் வணங்கினனென்க. அடியில் - ராமலக்ஷ்மணரது திருவடிகளில் லென்றுமாம்; இராம லக்ஷ்மணர்களைச் சார்ந்ததும், பிஷுாவடிவங் கொண்டு நின்ற அநுமான் வணங்கினனென முதனூலிற் கூறியுள்ளது. இராவணன் - ராவணன்: (பிறரை வருத்துதலாலே உலகமுழுவதையுங்) கூச்சலிடும்படி செய்பவன்; அன்றி, (தான் கைலாசாதிகளை எடுத்து நெருக்குண்டு) கூப்பிடுபவன்; இதனால் தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை யறியாத கொடுந் தன்மையுடையவனென்றபடி: இனி, இச் சொல்லுக்கு - விச்சிரவ முனிவரது குமாரனைப் பொருள் கூறுதலு முண்டு.

(75)

33.- இராமனுக்கும் அநுமானுக்கும் சம்பாஷணை.

தாழ்தலுந் தகாத செய்த தென்னைநீ தரும மன்றால்
கேள்விநூன் மறைவல் லாளா வென்றன னென்னக் கேட்ட
பாழியந் தடந்தோள் வென்றி மாருதி பதுமச் செங்கண்
ஆழியா யடியேன் றானு மரிக்குலத் தொருவ னென்றான்.

தாழ்தலும் - (அநுமான்) வணங்கினவளவில், - (இராமன் அவனை நோக்கி), - 'கேள்வி நூல் மறை வல்லாளா - நூற்கேள்விகளை யுடைய வேதங்களில் வல்ல பிராமணப் பிரமசாரியே! நீ -, தகாது செய்தது - தகுதியில்லாத காரியத்தைச் செய்தது [என்னை வணங்கினது], என்னை- என்ன காரணத்தால்? தருமம் அன்று ஆல் - (பிராமணன் கூடித்திரியனை நமஸ்கரிப்பது) தருமமல்லவே,' என்றான் - என்று அருளிச் செய்தான்; என்ன - என்று அருளிச் செய்ய, கேட்ட - (அதனைச்) செவியுற்ற, பாழி அம் தட தோள் வென்றி மாருதி - வலிமையுள்ள அழகிய பெரியதோள் வெற்றியையுடைய அநுமான், 'பதுமம் செம் கண் ஆழியாய் - செந்தாமரை மலர்போலுந் திருக்கண்களையும் ஆஜ்ஞா சக்கரத்தையு முடையவனே! அடியேன் தான் உம் - அடியேனும், அரிகுலத்து ஒருவன் - குரங்குச் சாதியில் தோன்றிய ஒருத்தன்,' என்றான் - என்று சொன்னான்;

'பிராமண பிரமசாரியாகிய நீ கூடித்திரியனாகிய என்னை வணங்குதல் தகாதே' என்று இராமபிரான் சொல்ல, அநுமான் அஃறிணைப் பொருளிற்

சேர்ந்த யான் உயர்திணையாகிய நும்மை வணங்குதல் குற்றமன்றாமென மறுமொழி கூறின னென்பதாம்.

கேள்வியாவது - கேட்டதற்குரிய நூற்பொருளைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல்: கற்றிவிடத்தே அதனாலாகிய அறிவைத் திடப் படுத்துதலாலும், கல்லாதவிடத்தும் அவ்வறிவை யுண்டாக்குதலாலும் “கேள்வி நூன்மறை வல்லாளா” எனக் கேள்வியை முற்கூறினான். “கற்றிலனா யினுங் கேட்க” என்றார், திருக்குறளிலும். மறை - சிலர்க்கு மறைக்கப்படு வது; அன்றி, மறைந்த பொருளுடையது. மறைவல்லாளனென்றது - பிராமணனையே குறிக்கும்; வேதங்களை ஒதுதல் ஒதுவித்தல் என்னும் இரு தொழிற்கும் உரியவர் அவரேயாதலால். ஆழியாய் என்பதற்கு - சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரத்தையுடையவனே யென்றும், பாற்கடலுட் பள்ளிகொள்பவனே யென்றும், பிரளய காலத்திற் பெருங்கடலில் ஆலிலையிற் பள்ளி கொள்பவனெயென்றும் பொருளுரைத்து, அநுமான் மெய்ஞ்ஞாந முள்ளவனாதலால் இராமபிரானை விஷ்ணுவின் அவதாரமென்று அறிந்தன னென்னலு மொன்று. கேள்வி - இன வெதுகை. (76)

34. அநுமான் பெரிய வானரவுருக் கொள்ளுதல்

மின்னுருக் கொண்ட வில்லோர் வியப்புற வேத நன்னூல்
பின்னுருக் கொண்ட தென்னும் பெருமையாம் பொருளுந் தாழ்ப்
பொன்னுருக் கொண்ட மேரு புயத்திற்கு முவமை போதாத்
தன்னுருக் கொண்டு நின்றான் தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான்.

பின் - உடனே, - தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான் - தருமத் தினது (கதியில்லாமல்) தனித்திருக்குந் தன்மையைப் போக்குபவனாகிய அவ்வநுமான், - மின் உரு கொண்ட வில்லோர் வியப்பு உற- மின்னல் போன்ற விளக்கத்தைக் கொண்ட விற்களை யுடையவர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள் அதிசயப்படும்படியாகவும், வேதம் நல்நூல் பெருமை ஆம்உரு கொண்டது என்னும் பொருள்உம் தாழ்- வேதங்களாலும் நல்ல சாஸ்திரங்களாலும் பெரிய ரூபத்தைக் கொண்டதென்று சொல்லப்படுகிற பெரும் பொருள்களும் (தனது உருவத்தின் முன்னே) சிறுமையுற்றுத் தோன்றும்படியாகவும், - பொன் உரு கொண்ட மேரு- பொன் மயமான வடிவத்தைக் கொண்ட மகாமேரு பருவதம், புயத்திற்கும் - (தனது) தோள்களுக்கும், உவமை போதா - ஒப்பாகமாட்டாதபடி, தன்உரு - தன்னுடைய (பெரிய நிஜ) ரூபத்தை, கொண்டு நின்றான் - எடுத்துக் கொண்டு நின்றான்;

அப்போது தான் முற்கூறியபடி வானர வடிவத்தைக் கொண்டவனே யென்பதைக் காட்டுமாறும், தன்னிடத்தில் அவர்கட்கு மதிப்பு உண்டாகுமாறும், அநுமான் பெரியவானரவுருக்கொண்டு நின்றன னென்பதாம். எல்லாப் பொருட்களிலும் பெரிய ரூபத்தைக் கொண்டானென

பது, 'வேதநன்னூல் உருக்கொண்ட தென்னும் பெருமையாம் பொருளுந் தாழ்' என்பதன் கருத்து. இராவணன் முதலிய ராக்ஷசர்களால் நாசஞ் செய்யப்பட்டு அழிந்துபோம் நிலையிலிருந்ததான தருமத்தை அநுமான் இராமனுக்குத் துணையாக இருந்து அவர்களைச் சங்காரஞ்செய்து நிலை நிறுத்துவதனால், 'தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான்' என்றார்; இனி, தருமத்தினது ஒப்பில்லாத தன்மையைத் தான் போக்குபவன்; அதாவது-வேறு உவமைபெறாத தருமத்துக்குத் தான் உவமையாகச் சொல்லப்படுஞ் சிறப்புடையவ னென்றுமாம்.

35.- அநுமான் கொண்ட உருவத்தின் சிறப்பு.

கண்டில னுலக மூன்றுங் காலினாற் கடந்து கொண்ட
புண்டரி கக்க ணாழிப் புரவலன் பொலங்கொள் சோதிக்க
குண்டல வதன மென்றாற் கூறலாந் தமைமைத் தொன்றோ
பண்டைநூல் கதிரோன் சொல்லப் படித்தனன் படிவ மம்மா.

'உலகம் மூன்றுஉம் - (சுவர்க்கம் மத்திமம் பாதாளம் என்னும்) மூன்று லோகங்களையும், காலினால் - (தனது) திருவடிகளால், கடந்து கொண்ட - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) அளந்து தனதாக்கிக் கொண்ட, புண்டரிகம் கண் ஆழி புரவலன் - செந்தாமரை மலர் போலுங் கண்களையும் சக்கராயுதத்தையுமுடைய காத்தல் தொழிலில் வல்லவனாகிய (விஷ்ணுவினது அம்சமான) ஸ்ரீராமபிரான், பொலம் கொள் சோதி குண்டலம் வதனம் - பொன்னினாலாகிய பிரகாசத்தையுடைய குண்டலங்களை யணிந்த (அநுமானுடைய) முகத்தை, கண்டிலன் - காணமாட்டாமற் போயினன்,' என்றால் -, பண்டை நூல் கதிரோன் சொல்லப் படித்தனன் - பழமையான சாஸ்திரங்களை [வியாகரணம் முதலியவற்றை]ச் சூரிய பகவான் கற்பிக்க (அவன் பக்கற்) படித்தவனான அநுமானது, படிவம் - பேருருவம், கூறல் ஆம் தகைமைத்து ஒன்றோ - (நம்மால்) எடுத்துச் சொல்லக் கூடியதொரு தன்மையுடையதோ? [அன்று என்றபடி] - அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

முன்பு திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்த திருமாலான இராமனே பேருருவெடுத்த அநுமானுடைய திருமுகத்தைக் காண்கிற்கிலனென்றால், அவனது அவ்வுருவத்தின் மகிமையை நாம் எவ்வாறு எடுத்துச் சொல்வது? எனக் கவிக் கூற்று; காலினாற் கடந்து கொண்ட கடவுளும் என்ற கருத்தைத் தருதலால், கருத்துடையடைமொழியணி. திரிவிக்கிரமன் ஸ்ரீராமன் என்ற இருவரும் திருமாலின் திருவவதாரமேயாதலால், இராமபிரானை, 'காலினாற் கடந்து கொண்ட புண்டரிகக்கண் ஆழிப் புரவலன்' என்றார். புரவலன் - காத்தல் தொழிலில் வல்லவன்: காக்குங்கடவுள்.

காலினாற் கடந்து கொண்ட கதை:- மகாபலி சக்கரவர்த்தி தன் வலிமையாற் சுவர்க்கமுட்பட் மூவுலகங்களையும் தன்னுடையனவாக்கி ஆட்சிபுரிய, அரசிழந்த தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால்

காசியபமுனிவர்க்கு அதிதியினிடத்தில் வாமனனாகிய புதல்வனாய்த் தோன்றி, மாவலி யாகஞ் செய்கையில் அவன் பக்கல் சென்று 'மூவடி மண்தா' என்று வேண்டி, சக்கிராசாரியன் தடுக்கவும் கேளாமல் அங்ஙனமே அவன் தரப் பெற்று, திரிவிக்கிரமனாய் வளர்ந்து, ஓரடியால் மண்ணையும் மற்றோரடியால் விண்ணையும் அளந்து, மூன்றாமடியை அவன் தலைமேல் வைத்து அவனைப் பாதலத்திலழுத்தினனென்பதாம். (78)

36.- இராமன் அநுமானைக் குறித்து இலக்குமணனிடத்து

வியந்து கூறல்

தாட்படாக் கமல மன்ன தடங்கணான் தம்பிக் கம்மா
கீட்படா நின்ற நீங்கிக் கிளர்படா தாகி யென்றும்
நாட்படா மறைக ளாலு நவைபடா ஞானத் தாலும்
கோட்படாப் பதமே யைய குரக்குருக் கொண்ட தென்றான்.

தாள் படா கமலம் அன்ன தட கணான் - நாளத்தை விட்டு நீங்காத செந்தாமரை மலர்போன்ற பெரிய கண்களையுடையவனான இராமன், தம்பிக்கு - லக்ஷ்மணனுக்கு, 'ஐய - தம்பி! அம்மா - ஆச்சரியம்! கீட்படாநின்ற நீங்கி - கீழ்மைப்பட்டு நின்ற [ராஜச தாமச] குணங்கள் போகப்பெற்று [சுத்த சாத்துவிக குணமயமானதாய்], கிளர்படாது ஆகி - ஒளி அழியாததாய், - என்றும் - எப்பொழுதும், நாள் படா மறைகளால் உம் நவை படா ஞானத்தால் உம் - நாட்செல்லாத வேதங்களாலும் குற்றம் [ஐயந்திரிபுகள்] இல்லாத தத்துவஞானத்தாலும், கோள்படா - அறியப்படாத, பதமே - மோட்சலோகமே, குரங்கு உரு கொண்டது - வானர வடிவத்தை எடுத்து வந்ததாம்,' என்றான் - என்று (அநுமான் கொண்ட வடிவத்தைப் பற்றி வியந்து) சொன்னான்;

ஒளிமிகுதியாலும், பெருந்தோற்றத்தாலும், சத்துவகுணமே தலையெடுத்திருத்தலாலும், பரமபதமே குரங்கு வடிவங் கொண்ட தாமென்று உத்ப்ரேட்சித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி; 'சிறு காலையிலா நிலையோதிரியா, குறுகா நெடுகா குணம்வேறுபடா, உறுகால்கிளர் பூதமெலா முகினும், மறுகாநெறி' என்று கீழ் ஆரணிய காண்டத்தில் மோட்சலோகத்தின் தன்மையைக் கூறியது, இங்குக் கருதத் தக்கது. 'நாளத்தைவிட்டு நீங்காத கமலம்' என்றது - வாடாமைக்கும், மிக்க மென்மைக்கும், கண்ணுக்கினிய தோற்றத்துக்கும்; இனி, நாளத்தினின்று தோன்றாத கமலமென்று உரைத்து, இல்பொருளுவமையாகவுமாம். 'என்றும் நாட்படா மறைகள்' என்றதற்கு - தோற்ற அழிவுக ளில்லாமல் அநாதியாய் நித்தியமான வேதங்களென்று கருத்து. அந்தமிலின்பத்தழிவில் வீடு சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாதலால், 'மறைகளாலும் ஞானத்தாலுங் கோட்படாப் பதம்' எனப்பட்டது. இனி, பதம் - பொருள் எனக் கொண்டு, கீட்படா நின்ற நீக்கி - கீழ்மைப்பட்டுள்ளனவான

குணங்களை யொழித்து, கிளர் படாது ஆகி - விளங்கித் தோன்றுகின்ற நற்குணங்களை நீங்காததாகி, மறைகளாலும் ஞானத்தாலும் கொள்ள முடியாத பரம்பொருளே குரக்குருக்கொண்டு வந்துள்ளது என்றுமாம்: பரம்பொருளுக்கு ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் என முத்தொழில்கள் என்று மூன்று வேதத்திற் கூறப்பட்டிருத்தலாலும், இந்தக் குரங்குக்கு அளித்தலொன்றே இருத்தலாலும், 'கீட்படா நின்ற நீக்கிக்கிளர் படாதாகிக் கோட்படாப்பதமே குரக்குரு' என்றாரென்ப. நின்ற - பெயர்.

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல். கீழ் என்பதன் ஈற்று முகரம், தன் வருமொழி முதலில் வல்லினம்வந்து புணர்ந்தபோது டகரமாத் திரிந்தது; "ஐம்மூன்றதாமுடல் வன்மை பின் வந்திடி லாறொடைந்தாம்" என்னும் வீரசோழிய விதியைக் காண்க. இனி, ஈற்று முகரத்துக்கு எதுகை நோக்கி ளகரம் போலியாய், அது டகரமாயத் திரிந்ததெனினும் அமையும். இராமபிரான் தம்பியை 'ஐய' என்றது - அன்பு பற்றிய மரபு வழுவமைதி. ஐய - அழகிய என்றுமாம். தம்பிக்கு என்றான் என இயையும். குரங்கு + உரு = குரக்குரு: வேற்றுமையில் மென்றொடர் வன்றொடாயிற்று. (79)

37. இராமன் அநுமானைப் பெற்றமைக்கு உவந்து சுக்கிரீவனைப் புனைந்துரைத்தல்.

நல்லன நிமித்தம் பெற்றேம் நம்பியைப் பெற்றோம் நம்பால்
இல்லையே துன்ப மான தின்பமு மெய்திற் நின்னும்
வில்லினா யிவனைக் போலாங் கவிக்குலக் குரிசில் வீரன்
சொல்லினா லேவல் செய்வா னவனிலை சொல்லற் பாற்றோ.

இரண்டு கவிகள் - ஒரு தொடர்

(பின்னும் இராமபிரான் சொல்வானாயினான்:-) நல்லன நிமித்தம் - (நாம் புறப்படும்போது மிகவும்) நல்லனவாகிய சகுனத்தை, பெற்றோம் - அடைந்தோம்; (அதனால்), நம்பியை பெற்றோம் - இம் மேம்பட்டவனை [அநுமானை]க் கிடைக்கப்பெற்றோம்; (இனி), நம்பால் - நம்மிடத்து, துன்பமானது - துன்பமென்பது, இல்லை ஏ - இல்லாததேயாம்; இன்பம்உம்- சுகமும், எய்திற்று - வந்ததேயாம்; இன்னும் - மேலும், - வில்லினாய் - வில்லையுடையவனே! இவனைப் போல் ஆம் வீரன் - இவனைப் போன்ற மகாவீரன், கவி குலம் குரிசில் சொல்லினால் - குரங்குக் கூட்டத்துக்குத் தலைவனாகிய சுக்கிரீவனது கட்டளையால், ஏவல் செய்வான் - குற்றேவல் தொழிலைச் செய்வான்; (என்றால்), அவன் நிலை - அச்சுக்கிரீவனது நிலைமை, சொல்லல் பாற்று ஒ- சொல்லத்தக்க தன்மையையுடையதோ? [அன்றென்றபடி];

கீழ் அநுமானைப் பரமபதத்துக்கு ஒப்பானவனெனக் கூறினதால், அதற்கு ஏற்ப, துன்பம் கலப்பில்லாத இன்பமே நமக்கு எய்திற்று என முன்னிரண்டடிகளில் கூறுகின்றான். பின்னிரண்டடிகளால், காணப்பட்ட

அநுமானைக் கொண்டு, காணப்படாத மகாராசரது திறமையை அநுமான் பிரமாணத்தால் ஊகிக்கின்றனன் இராமபிரான். முன்னிரண்டடிகள் பின்னிரண்டடிகளைச் சமர்த்திப்பது - தொடர் நிலைச் செய்யுட்குறியணி. 'நல்லனநிமித்தம்பெற்றோம் நம்பியைப் பெற்றோம்' முதலியனவாகப் பன்மையாற் கூறியது - இலக்குமணனையும் உளப்படுத்தியதனா லென்க. இல்லையே, ஏகாரம் - தேற்றம். 'எய்திற்று' என இறந்தகால மாகக் கூறியதும், அத்தேற்றம்பற்றியே. போல் - ஒப்பில்போலி. (80)

38.- அநுமான் சுக்கிரீவனை யழைத்து வருமாறு இராமனிடத்து விடைபெற்றுச் செல்லுதல்.

என்றக முவந்து கோல முகமலர்ந் தினிதி னின்ற
குன்றுறழ் தோளி னாரை நோக்கியக் குரக்குச் சீயம்
சென்றவன் றன்னை யின்னே கொணர்கின்றேன் சிறிது போழ்து
வென்றியி ரிருத்தி ரென்று விடைபெற்று விரைவிற் போனான்.

என்று - என்று சொல்லி, அகம் உவந்து - மனம் மகிழ்ந்து, (அதற்கு ஏற்ப), கோலம் முகம் மலர்ந்து - அழகிய முக மலர்ச்சி பெற்று, இனிதின் நின்ற - இனிதாக இருந்த, குன்று உறழ் தோளினாரை நோக்கி - மலைகள் போன்ற திருத்தோள்களையுடையவரான ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து, - அ குரங்கு சீயம் - வானரச் சிரேட்டனான அவ்வநுமான், - '(யான்), சென்று - போய், அவன் தன்னை - அச்சுக்கிரீவனை, இன்னே - இப்பொழுதே, கொணர்கின்றேன் - அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்; சிறிது போழ்து - சற்றுப் பொழுது, வென்றியிர் - வெற்றியையுடையீர்கள்! இருத்திர் - (இங்கே) இருங்கள்' என்று - என்று சொல்லி, விடைபெற்று - (அவர்களது) அநுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு, விரைவின் போனான் - சீக்கிரமாகச் சென்றான்;

இராமலக்குமணரைச் சுக்கிரீவனுள்ளவிடத்துக்குத் தோள்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு சென்றனன் அநுமானென முதனூலிற் கூறியுள்ளது. குரக்குச்சீயம் - வாநரஸிம்ஹம்; இங்கே 'சீயம்' என்றது - சிறப்புப் பொருள் குறித்து நின்றது. சீயம் - வடசொற்றிரிபு. வென்றியிர் - வென்றியரென்பதன் ஈற்றயல் திரிந்த விளி. (81)

கடவுளிடத்துத் தான் எப்போதும் அநுகூலனாயிருக்க வேண்டிய சேதனன் அவ்வாறு நில்லாமற் பராமுகனாயிருக்க, ஆசாரியன் அச்சேதனனைக் கடவுளினிடத்துச் சேர்க்குமாறு உபாயஞ்செய்வதை, இப்பகுதிக்கு உள்ளுறைபொருளாகக் கூறுவர்.

அனுமப்படலம் முற்றிற்று.

3. நட்புக்கோட் படலம்

ஸ்ரீராமபிரானும் சுக்கிரீவனும் நட்புக் கொண்டதைக் கூறும் படலம் என்பது இத் தொடர்க்குப் பொருள். இப்படலத்துக்குப் பெயர் - நட்புப் படலம் என்றும், சுக்கிரீவன் நட்புப் படலம் என்றும் சிற்சில பிரதிகளின் காணப்படுகின்றது.

1. அநுமான் சுக்கிரீவனைச் சேர்தல்.

போனமந் தரமணிப் புயநெடும் புகழினான்
ஆனதன் பொருசினத் தரசன்மா டனுகினான்
யானும் என் குலமுமிவ் வுலகுமுய்ந் தனமெனா
மானவன் குணமெலா நினையுமா மதியினன்.

போன - (அவ்வாறு) சென்ற, மந்தரம் மணி புயம் நெடும் புகழினான் - மந்தரமலை போன்ற அழகிய தோள்களையும் மிக்க கீர்த்தியையு முடையவனான அநுமான், - மானவன் குணம் எலாம் நினையும் - மதுசக்கரவர்த்தியின் வமிசத்தில் திருவவதரித்தவனான ஸ்ரீராமனது திருக்கலியாண குணங்களனைத்தையுமே நினைத்து நினைத்துப் பார்க்கின்ற, மா மதியினான் - பேரறிவையுடையவனாய், - யானும் -, என் குலம்உம் - எனது இனமும் [குரங்குக் கூட்டமும்], இடலகுஉம் - இந்த லோகமும், உய்ந்தனம் - பிழைத்தோம், எனா- என்று சொல்லிக் கொண்டே, - தன் ஆன - தனக்கு (எசமானாக)ப் பொருந்திய, பொரு சினத்து அரசன்மாடு - போர் செய்வதற்கு உரிய சீற்றத்தையுடைய சுக்கிரீவமகாராசனிடத்து, அனுகினான் - சமீபித்தான்.

அநுமான் தான் சென்ற காரியஞ் செவ்வனே முற்றியதெனக் குறிப்பிடுமாறு 'யானும் என் குலமும் இவ்வுலகும் உய்ந்தனம்' எனக் கூறிக்கொண்டே சுக்கிரீவனைக் குறுகின னென்க. மந்தரம் பாற்கடலைக் கலக்கியவாறுபோலத் தோள்கள் சேனைக்கடலைக் கலக்குமென்பார், மந்தரத்தை உவமை கூறினார். 'பொருசினத்தரசன்' என்றது - ராமலக்ஷ்மணர்களிடத்தே பகைவர்களென்று சங்கத கொண்டிருந்ததைக் குறிப்பதற்கு: அரசர்க்குச் சினம் இலக்கணமாகலின் இவ்வாறு கூறினாரென்றலு மொன்று: "நச்சநாகத்தினாரழற் சீற்றத்தான்" எனச் சிந்தாமணியின் கூறியது காண்க.

தான் முதலிற்சென்று அவர்களைச் சேர்ந்த பேற்றினால், 'யானும்' எனத் தன்னைத் தனியே முதலிற் கூறினான். மேல் வாலியைச் சங்காரஞ் செய்து சுக்கிரீவனுக்கு அரசளிக்குந் தன்மையை கருதியும், இவ்வாறே துஷ்ட நிக்கிரகஞ்செய்து சிஷ்ட பரிபாலனஞ் செய்கின்ற இயற்கையைக் கருதியும், 'என்குலமு மிவ்வுலகு முய்ந்தனம்' என்கிறான். 'என் குலம் என்பதற்கு - யானொருவன் இவர்களையடைந்து வணங்கின மாத்திரத்தில்

, எனது தாதை மூதாதை முதலிய பரம்பரையா ரெல்லாம் நற்கதி பெற்றன ரெனப்பொருள் கொள்ளலுமாம். அறிவுபடைத்ததன் பயன் கடவுளின் குணங்களைச் சிந்தித்திருத்தலேயாதலாலும், அதற்கேற்ப வேதங்களாலும் முற்றும் அறியமுடியாத எம்பெருமானது குணங்களைச் சிந்தித்திருத்தல் பற்றியும் அனுமானுடைய அறிவை 'மாமதி' என்றார்.

அரசன் மாடு, மாடு - எழுனுருபு. உய்ந்தனம் - முன்னிலை படர்க்கைகளை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மைமுற்று; இறந்தகாலம், தெளிவுபற்றியது. எனா - செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு உடன் பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். மாநவன் - தத்திதாந்தநாமம்: மநு - சூரியனது புதல்வன்; அதனால், வைவசுவதமநுவென்றும் சொல்லப்படுவன். (82)

2. இராமபிரான் வந்துள்ளதை அநுமான் சுக்கிரீவனுக்குத் தெரிவித்தல்.

மேலவன் திருமகற் குரைசெய்தான் விரைசெய்தார்
வாலியென் றளவிலா வலியினா னுயிர்தெறக்
காலன்வந் தனனிடர்க் கடல்கடந் தனமெனா
ஆலமுண் டவனினின் றருநடம் புரிகுவான்.

'விரை செய் தார் - வாசனை வீசுகின்ற மலர்மாலையை யுடைய, வாலி என்ற - வாலி யென்று சிறப்பித்துப் பெயர் சொல்லப் படுகின்ற, அளவு இலா வலியினான் - அளவில்லாத பலத்தையுடைய வாநரவீரனது, உயிர் - பிராணனை, தெற - அழித்தற்கு [உடம்பினின்று போக்கிக் கொல்லுதற்கு], காலன் - யமன், வந்தனன் - வந்தான்; (இனி நாம்), இடர் கடல் - துக்கசாகரத்தை, கடந்தனம் - தாண்டிக் கரையேறினோம்,' எனா - என்று, மேலவன் திருமகற்கு - ஆகாயத்திற் செல்லுகின்ற வனான சூரியனது சிறந்த குமாரனாகிய சுக்கிரீவனுக்கு, உரைசெய்தான் - சொல்லினவனாய், - (அநுமான்), - ஆலம் உண்டவனின் - ஹாலாஹல விஷத்தையுண்டவனான உருத்திரமூர்த்திபோல, நின்று அரு நடம் புரிகுவான் - அரிய நடனத்தைச் செய்து நிற்பானாயினான் [ஆனந்தக் கூத்தாடினான்];

அநுமான் 'நீ முன் ஐயுற்றவாறு நம் பகைவனான வாலியைச் சேர்ந்தவனல்லன்: அவ்வாலியையே வெல்லுமாறு மிக்க பலம் பெற்ற மகாவீரனாவன் இவன்' எனக் கூறி அவனது மனக்கவலையை மாற்றி மகிழ்ச் செய்து, தானும் ஆனந்தக் கூத்தாடின னென்பதாம். அடிக்கடி சுக்கிரீவன் முதலானாரோடு போர் செய்தற்குத் தும்பைப்பூமாலை சூடி வருவதால் அவனை 'விரைசெய்தார்வாலி' என்றும், தன்னோடு எதிர்த்தார் வலியிலே பாதி தன் வலியோடு கூடுமாறு அவன் வரம் பெற்றிருப்பதனால், 'அளவிலா வலியினான்' என்றுங் கூறினான். வாலி பிறந்தபொழுது அவனுக்கு இந்திரன் தன் கழுத்திலிருந்த பொன்

மாலையைக் கொடுத்து 'எந்தவீரன் உன்னை எதிர்த்தாலும் எதிர்த்தவனுடைய பலத்திற் பாதி உனக்கு வரும்; அதனால் நீ எவர்க்கும் வெல்லக் கூடாதவனாய் விளங்கக்கடவாய்' என்று வரமளித்துச் சென்றன னென்று அறிக. "வாலியென்றுளான் வரம்பிலாற்றலான்" என மேல் வருவதுங் காண்க. உரைசெய்தான் விரைசெய்தார் - பிராசம். 'என்றளவிலா' என்ற விடத்துப் பெயரெச்சவீற்று அகரம், தொகுத்தல். (83)

3 - 5. அநுமான் இராமலட்சுமணரது தன்மையை எடுத்துக் கூறுகின்றான்.

மண்ணுளார் விண்ணுளார் மாறுளார் வேறுளார்
எண்ணுளா ரியலுளா ரிசையுளார் திசையுளார்
கண்ணுளா ராயினர் பகையுளார் கழிநெடும்
புண்ணுளா ராருயிர்க் கமிழ்தமே போலுளார்.

இது முதல் பதின்மூன்று கவிகள் - ஒரு தொடர் : அநுமான் கூறுவன:-

(அவ்வீரர்கள்). - மண் உளார் - இந்நிலவுலகத்திலுள்ள வர்களும், விண் உளார் - சுவர்க்கத்திலுள்ளவர்களும், மாறு உளார் - இவற்றிற்கு) மாறாகிய பாதாளலோகத்திலுள்ளவர்களும், வேறு உளார் - மற்றை லோகங்களி லுள்ளவர்களும், திசை உளார் - எட்டுத் திக்கிலு முள்ளவர்களும் ஆகிய இவர்களுடைய, எண் உளார் - மனத்திலே யுள்ளவர்களும், இயல்உளார் - செயலிலே உள்ளவர்களும், இசை உளார் - சொல்லிலேயுள்ளவர்களும், கண் உளார் - கண்ணாகவுள்ளவர் களும், ஆயினார் - ஆனவர்கள்; பகை உளார் - பகைவர்களை யுடையவர்களும், கழி நெடும் புண் உளார் - (அப்பகைவர்களாற் செய்யப்பட்ட) மிகவும் அதிகமான விரணங்களையுடையவர்களுமாய் (த் தம்மை யடைந்தவர்களது) அரு உயிர்க்கு - அருமையான பிராணனுக்கு, அமிழ்தமே போல் உளார் - (பகைவரை யழித்து மரணத்தைப் போக்கி இன்பத்தைத் தருதலால்) தேவாமிருதத்தையே ஒத்திருப்பவர்கள்;

எம்பெருமான் அந்தர்யாமியாய் எங்குமுளனாதலால், அக்கடவுளி னவதாரமான இவர்களை, "மண்ணுளார் விண்ணுளார் மாறுளார் வேறுளார் திசையுளாரது எண்ணுளாரியலுளா ரிசையுளாராயினார்" என்றான். மண்ணுளார் முதலோரது கண்ணுளார் - "கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" என்றார் ஆழ்வாரும். பகையைப் போக்கி இனிமையைத் தரும் இவர்கட்கு, மரணத்தைப் போக்கி உடலுக்கு வலிமையைத் தரும் அமிழ்தத்தை உவமை கூறினார். "அச்சமுற்றடைந் தார்க்கமிர்தன்னவன்" என்றார், சிந்தாமணியாரும். முதலடியில் பிராஸமும், தொடைமுரணுங் காண்க. கழி - மிகுதிப் பெ பாருள் குறிப்பதோர் உரிச்சொல். 'அவ்வீரர்கள்' எனத் தோன்றாவெழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது;

4. குழிமால் யானையார் தொழுகழற் றயரதன்
பாழியா லுலகெலா மொருவழிப் படரவாழ்
ஆழியான் மைந்தர்பே ரறிவினா ரழகினார்
ஊழியா லெளிதின்றிற் கரசுதந் துதவுவார்.

உலகு எலாம் - எல்லாவுலகங்களும், பாழியால் ஒரு வழி படர - (தனது) வலிமையால் ஒரு குடைக்கீழ் அமைந்து வாழும்படி, வாழ் - (சிறப்புப் பெற்று) வாழ்கின்ற, ஆழியான் - ஆஜ்ஞாசக்கரமுடையவனும், குழி மால் யானையார் தொழுகழல் - முகபடாத்தையணிந்த மதயானைச் சேனையையுடையவனுமாகிய, தயரதன் - தசரதசக்கரவர்த்தியினது, மைந்தர் - திருக்குமாரர்கள்; பேர் அறிவினார் - மகாபுத்திமான்கள்; அழகினார் - கட்டழகுடையவர்கள்; நிற்கு - உனக்கு, ஊழியால் - முறைமையாக, எளிதினில் - சுலபத்தில், அரசு - அரசாட்சியை, தந்து உதவுவார் - அளித்து உதவி செய்வார்கள்;

யானை - மற்றைத் தேர் குதிரை காலாட்சேனைகளுக்கும் உபலட்சணம். யானையை எடுத்துக் கூறியது, அது சதுரங்கசேனையுள்ளும் சிறந்ததாதலால்; அதனை, "படைதனக்கியானை வனப்பாகும்", "யானையுடைய படை காண்டல் மிகவினிதே" என்னுஞ் சங்கச் செய்யுளாலும் உணர்க. இனி, யானைபோன்றவரென்றுமாம். தோள் வலிமையாற் சம்பராசுரன் முதலியோரை வென்று தேவலோகத்தையும் உட்பட அரசாண்டதனால், 'உலகெலாமொருவழிப்படர' என்றான்; இத்தொடர்க்கு - உலகத்தவ ரெல்லாரும் ஒற்றுமைகொண்டு வாழ என உரைப்பாருமுள். ஊழ் - ஊழியென ஈறு திரிந்தது; "அரசனோடுன் மாய்ந்த நல்லாழிச்செல்வம் போல்" என்ற நெய்தற்கலியிற்போல. 'ஊழியால்' என்றது, தமது நண்பனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தமக்கு நேர்ந்ததாகக் கொள்ளும் உத்தம குணமுடையவரென்பது தோன்றுதற்கு. ஊழியார் என்ற பாடத்துக்கு - நற்குணமுடையவரென்று பொருள். மூவுலகங்களையும் காக்கவல்ல மகாவீரரான அவர்க்கு வாலியைக் கொன்று உனக்கு அரசளிப்பது அரிய பெரிய காரியமன்று. நினைத்த மாத்திரத்தில் நிறைவேற்றக்கூடியதென்பது தோன்ற 'எளிதில் நிற்க அரசு தந்துதவுவார்' என்றான். (85).

6. நீதியார் கருணையின் நெறியினார் நெறிவயின்
பேதியா நிலைமையா ரெவரினும் பெருமையார்
போதியா தளவிலா வுணர்வினார் புகழினார்
காதிசேய் தருகடற் கடவுள்வெம் படையினார்.

நீதியார் - மனுநீதியுடையவர்கள்; இன் கருணை நெறியினார் - இனிய கிருபையின் தன்மையையுடையவர்கள்; நெறிவயின் - சந்மார்க்கத்தினின்று, பேதியா - மாறுபடாத, நிலையார் - உறுதி நிலைமையுடையவர், எவரினும் பெருமையார் - எல்லாரைக் காட்டிலும் அதிக மகிமையுடையவர்கள்;

போதியாது - (எவராலுங்) கற்பிக்கப்படாமல் [இயல்பாகவே] யமைந்த, அளவு இலா உணர்வினார் - வரையறைப்படாத அறிவையுடையவர்கள்; புகழினார் - கீர்த்தியை யுடையவர்கள்; காதி சேய் தரு - காதியென்னும் முனிவனது குமாரராகிய விசுவாமித்திர மகா முனிவரால் அநுக்கிரகிக்கப் பெற்ற, கடல் - கடல்போலப் பரந்த, கடவுள் வெம் படையினார் - தெய்வத்தன்மையையுடைய கொடிய அஸ்திர சஸ்திரங்களையுடையவர்கள்;

முன்னிரண்டடிகள் - 'நம்மிடத்திற்பழகியும் ஒருகால் வாலி வலியனென்று மாறுவரோ?' என்னும் ஐயத்தை யொழிக்க வந்தன. பின்னிரண்டடிகள் - சுக்கிரீவனுக்குப் பகையாகிய வாலியைச் சங்கரிக்கும் வல்லமையினார் அவர்களென்பதைக் காட்டும். இயற்கைப்பேரறிவுடைமை இறைவனது எண்குணங்களுள்ளொன்றாதலால், இவரைக் கடவுளென்று தெரிவிக்குமாறு, 'போதியா தளவிலாவுணர்வினார்' என்றான். 'மறையினோ டொழிவறுகளையும், தவண்மதிபுனை யரனிகர் முனி தரவே' என்றபடி வசிட்ட முனிவரிடத்து ஒதியிருக்கவும் இவர்களை இவ்வாறு கூறியது, (கிருஷ்ணன் ஸாந்தீபினியிடத்திற் பயின்றதுபோல) அது ஒரு வியாஜமே யாதலாலென்க.

ஈற்றடியிற்குறித்த வரலாறு; ராமலக்ஷ்மணர்கள் இளமைப் பருவமுடையராயிருக்கும்பொழுது விசுவாமித்திரர் தாம் செய்யப் போகின்ற யாகத்தைக் கெடுக்கின்ற தாடகை சுபாகு முதலிய அரக்கர்களை யழித்து வேள்வியைக் காத்தற்பொருட்டுத் தசரத சக்கரவர்த்தியின் அநுமதிபெற்று, இவர்களை அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தாடகையைச் சங்காரஞ் செய்வித்தபொழுது, பற்பல அஸ்திரசஸ்திரங்களை அம் முனிவர் இவர்கட்குக் கொடுத்தருளினரென அறிக.

கருணையின்னெறியினார், னகரமெய் - விரித்தல். செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்னின்ற மகர மெய் யகரமாகத் திரிந்து 'சேய்' என நின்றது; இப்பண்புப்பெயர் ஆகு பெயராய், செம்மை நிறத்தினையுடைய முருக்கடவுளை முதலில் உணர்த்தி, பின்பு குமாரன் எனும் வடமொழிபோல உவமவாகு பெயராய்ப் பலபராக்கிரமங்களில் அக்கடவுளைப் போன்ற மைந்தனை உணர்த்திற்று. நெறிவயின், வயின் - ஏழனுருபு; ஐந்தனுருபின் நீக்கப் பொருளில் வந்தது. (86)

6- இது முதல் ஏழுகவிகளால் இராமபிரானது சிறப்பை அநுமான் எடுத்து விவரிக்கின்றான்.

வேலிகற் சினவுதா டகைவிளிந் துருளவிந்
கோலியக் கொடுமையாள் புதல்வனைக் கொன்றுதன்
காலியற் பொடியினா னெடியகற் படிவமாம்
ஆலிகைக் கரியபே ருருவளித் தருளினான்.

(அவர்களுள் மூத்தவன்), வேல் - சூலாயுதம் (கையில்) ஏந்திய, இகல் - மாறுபாட்டையுடைய, சினவு - கோபித்து வருகின்ற, தாடகை - தாடகையானவள், விளிந்து உருள - இறந்து விழும்படி, வில் கோலி - வில்லை வளைத்து, அ கொடுமையாள் புதல்வனை கொன்று - கொடுத்தன்மையுடையவளான அவளது புத்திரனாகிய சுபாகுவைக் கொன்று, தன் கால்இயல் பொடியினால் - தனது திருவடிகளிற் பொருந்திய தூளியினால், நெடிய கல் படிவம் ஆம் ஆலிகைக்கு - பெரிய கல்லின் வடிவமாய்க் கிடந்த அகலிகைக்கு, அரிய பேர் உரு - பெறுதற்கரிய சிறந்த நிஜரூபத்தை, அளித்து அருளினான் - கொடுத்து அருள்செய்தான்;

“நல்லுறுப்பமையு நம்பியரின் முன்பவன்” என மேற்கவியில் வருவதையே இக்கவிக்கும் எழுவா யென்னலாம். முன்னிரண்டடிகளால் - இராமபிரானது மிக்க வலிமையும், பின்னிரண்டடிகளால் - அவனது கடவுள் தன்மையும் விளங்கும்.

தாடகை - மலைகளிற் சஞ்சரிப்பவள்; இவள் - சுகேதுவென்னும் யக்ஷனது மகள், சுந்த னென்பவனது மனைவி: ஆயிரம் யானை வலிமை கொண்டவள் : கணவன் அகஸ்தியரது கோபத்தீக்கு இலக்காய்ச் சாம்பரானதையறிந்த இவள் தன் புத்திரராகிய சுபாகுமாரீசர்களுடனே இம் முனிவரை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது, அவரிட்ட சாபத்தால் மூவரும் அரக்கராயினர். இராமன் தாடகையைக் கொன்றது - விசுவாமித்திரருடனே அவராச்சிரமத்துக்குச் செல்லும் வழியிடைபில்: சுபாகுவைக் கொன்றது, அம்முனிவரது யாகத்தைக் காக்குந் தருணத்தில்.

ஆலிகை - அஹல்யா என்னும் வடசொல்லின் விகாரம் ; அச் சொல்லுக்கு - அழகில்லாமை யில்லாதவள் என்று பொருள்; (ஹல்யம் - அழகின்மை:) மிக்க அழகுடையவளென்று கருத்து, இவள் கௌதம முனிவரது மனைவி: சதாநந்தமுனிவரது தாய்: கற்படிவமாம் அகலிகைக்கு அரிய பேருருவளித்தவரலாறு: - கௌதம முனிவரது பத்தினியாகிய அகலிகையின்மீது பலநாளாய்க் காதல் கொண்டிருந்த தேவேந்திரன் ஒருநாள் நள்ளிரவிலே பொழுது புலருங் காலத்துக் கோழிகூவுவதுபோலக் கௌதமராச்சிரமத்துக்கு அருகே வந்து கூவ, அது கேட்ட முனிவர், ‘சந்தியாகாலஞ் சமீபித்தது’ எனக் கருதிக் காலைக்கடன் கழித்தற் பொருட்டு, நீர்நிலைநோக்கிச் செல்ல, அப்பொழுது இந்திரன் அம் முனிவருருக்கொண்டு அவளோடு கலக்க, பின்பு அதனை ஞான திருஷ்டியினாலுணர்ந்த அம் முனிவர் இவளைக் கருங்கல்வடிவமாம்படி சபித்து உடனே அஞ்சி நடுங்கிப் பலவாறு வேண்டிக் கொண்டதற்கு இரங்கி ‘இராமபிரானது திருவடிப்பொடிபடுங்காலத்து இக்கல்வடிவம் நீங்கிச் சுயவுருவம் அடைவாய்’ என்று அனுக்கிரகிக்க, அவ்வாறே கல்லுருவாய்க் கிடந்த இவள் இராமபிரான் விசுவாமித்திரனோடு மிதிலைக்குச் செல்லும்போது அவனுடைய திருவடித்துகள் பட்டமாத்திரத்திற் சாபம் நீங்கி இயற்கையுருவமடைந்தன ளென்பதாம்.

7. நல்லுறுப் பமையுதம் பியரினமுன் பவனயந்து
எல்லுறுப் பரியபே ரெழுசுடர்க் கடவுள்தன்
பல்லிறுத் தவன்வலிக் கமைதியம் பகம்எனும்
வில்லிறுத் தருளினான் மிதிலைபுக் கனையநாள்.

நல் உறுப்பு அமையும் நம்பியரில் முன்பவன் - நல்ல அவயவ இலக்கணங்களெல்லாம் அமைந்த இவ்வாண்மக்களுள் முன் பிறந்தவனான இராமன், - மிதிலை புக்க - மிதிலாபுரியையடைந்த, அனையநாள் - அந்தக் காலத்தில் [சீதையைத் திருக்கலியாணஞ் செய்து கொள்ளுமுன்], - எல் உறுப்பு அரிய - இருளின் அடையாளமும் இல்லையாதற்குக் காரணமான, பேர் எழுசுடர் - மிக்கு விளங்குகின்ற கிரணங்களையுடைய, கடவுள்தன் - குரியபகவானது, பல் - பற்களை, இறுத்தவன் - உதிர்த்தவனாகிய பரமசிவனது, வலிக்கு - வலிமைக்கு, அமை - ஏற்ற, தியம்பகம் எனும் வில் - திரியம்பகமென்னும் வில்லை, நயந்து - விரும்பி, இறுத்தருளினான் - ஓடித்தருளினான்;

இச் செய்யுளால் - முதலாவார் மூவரினும் மிக்கவன் இராம பிரானென்று குறிப்பித்தவாறாயிற்று. நல்லுறுப்பு - சாமுத்திரிகர் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்படுகின்ற சக்கரவர்த்தி குமாரர்களுக்கு ஏற்ற உத்தமலக்ஷணங்கள். 'சுடர்க் கடவுள்தன் பல்லிறுத்தவன்' என்றது - தன்னையவமதித்த தட்சமுனிவரது யாகத்தில் வீரபத்திர ரூபியாய்ச்சென்று பூஷாவென்னுஞ் குரியனது பற்களை யுதிர்த்த பரமசிவனை. தியம்பகம் = திரியம்பகம்: த்ரையம்பகம் என்பதன் சிதைவு; திரியம்பகன் என்பதற்கு - மூன்று கண்களையுடையவ னென்று பொருளாதலால், திரியம்பக மென்பது சிவசம்பந்தமான தென்று பொருள்படும். இச்சிவதனுசு, பரமசிவனால் ஐநகமகாராஜாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு, அவனால் 'இவ்வில்லை யெடுத்து வளைத்தவர்க்குச் சீதாபிராட்டியைக் கலியாணஞ் செய்து கொடுப்பேன்' என்று கந்யாசுக்மமாக வைக்கப்பட்டது. விசுவாமித்திரன் தனது வேள்வி தடையின்றி முற்றுமாறு தசரத சக்கரவர்த்தியி னிடத்திலிருந்து வேண்டிப் பெற்ற இராமபிரானைக் கொண்டு தான் தொடங்கிய வேள்வியை முடித்தபின்பு அவனை மிதிலாபுரிக்கு அழைத்துச் சென்று சிவதநுசை வளைக்குமாறு சொல்ல, அவ்வாறே இராமபிரான் செய்து சீதையை மணந்து கொண்டன னென்க. மிதலை யென்பதற்கு - மிதியென்பவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நகர மென்பது பொருள்; மிதி என்பது, ஐநக குலத்தவனான ஓரசன் பெயர்: கடைந்ததனா லுண்டானமை பற்றியது. நம்பி - நமக்கு இன்னா னென்னும் பொருள்பட வருவதோர் உயர்ச்சிச் சொல்: ஆடவரிற் சிறந்தவன். (88)

8. உளையவப் புரவியா னுதவவுற் றொருசொலால்
அளவில்கற் புடையசிற் றவைபணித் தருளலால்
வளையுடைப் புணரிசும் மகிதலத் திருவெலாம்
இளையவற் குதவியித் தலையெழுந் தருளினான்.

உளை வயம் புரவியான் - பிடரிமயிர்களைக் கொண்ட வெற்றியை யுடைய குதிரைகளையுடையவனான தசரதன், உதவ - கொடுக்க, உற்ற - கிடைத்த, ஒரு சொலால் - ஒரு வார்த்தையை [வரத்தை]க் கொண்டு, அளவு இல் கற்பு உடைய சிறு அவை பணித்தருளலால் - அளவில்லாத கற்பையுடைய சிறிய தாயான கைகேயி கட்டளையிட்டருளியதனால், வளை உடைபுணரிகூழ் மகி தலம் திரு எலாம் இளையவற்கு உதவி - சங்குகளைக் கொண்ட கடலாற் குழப்பட்ட பூமியையாளுகின்ற அரசர்செல்வம் முழுவதையும் தம்பியாகிய பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்து, இ தலை எழுந்தருளினான் - இந்த இடத்துக்கு (வனவாசமாய்) வந்தருளினான்;

ஆசையின்மையும், மாத்ருபித்ருவாக்ய பரிபாலநமாகிய நல்லொழுக்கமு முடையவன் அவனெனக் கூறியவாறாயிற்று. உதவ என்றது - தசரதர் சம்பரனோடு போர் செய்யும் பொழுது கைகேயி சாரத்தியஞ்செய்து உதவிபுரிய, அதற்குக் கைம்மாறாக இரண்டு வரங்களைக் கொடுக்க என்றபடி. 'ஒருசொலாற் பணித்தருளலால்' என்றது. அவ்விரு வரங்களுள் ஒருவரத்தால் இராமனுக்குக் காடளிக்கவும் மற்றொரு வரத்தாற் பரதனுக்கு நாடளிக்கவும் கேட்டுக்கொண்டன ளாதலால். "நாயகனுரையான் வாயால் நானிது பகர்வன்" எனக் கூறிக் கொண்டு வந்தன ளாதலால் 'சிற்றவை பணித்தருளலால்' என்றார். "சிற்றவை பணியால் முடிதுறந்தானை" என்றார், பெரியாரும்.

சிற்றவை - சிற்றவ்வை ; அவ்வை - ஒளவையென்பதன் போலி. வளை - வலம்புரி இடம்புரியாக வளைந்திருப்பது. புணரி - நதிகளாகிய மனைவிகள் வந்து சேரப் பெறுவது எனக் கடற்குக் காரணக்குறி. உற்றொரு - தொகுத்தல். இனி, உளைவயப்புரவியான் உதவ - தசரதர் (முதலில் இராச்சியத்தைக்) கொடுக்க, உற்று - (அதனை) அங்கீகரித்து, (உடனே), சிற்றவை ஒரு சொலாற் பணித்தருளலால் இளைவற்கு உதவி எழுந்தருளி னான் என்று பொருளுரைக்கவும் அமையும். ஒரு சொலால் இத்தலை யெழுந்தருளினா னென்க.

இக்கவிக்கும் - 'நம்பியரின் முன்பவன்' என்பதே எழுவாய்; ஆகவே, 6 - ஆங் கவிமுதல் மூன்றுகவிகள் ஒரு தொடரா மெனக் காண்க. (89).

9. தெவ்விரா வகைநெடுஞ் சிகைவிரா மழுவினான்
அவ்விரா மனையுமா வலிதொலைத் தருளினான்
இவ்விரா கவன்வெகுண் டெழுமிரா வனையனாம்
வெவ்விரா தனையிரா வகைதுடைத் தருளினான்.

இ இராகவன் - இந்த ஸ்ரீராமன், தெவ் இரா வகை (உலகத்தில்) பகைவர்கள் இராமற்போம்படி, நெடுஞ் சிகைவிரா (வு) மழுவினான் - மிக்க சுவாலை பொருந்திய மழுவாயுத்தையுடைய வனாகிய, அ இராமனைம் - அந்தப் பரசுராமனையும், மா வலி தொலைத்து - மிக்க வலிமையைப் போக்கி,

அருளினான் - அருள் செய்தான்; (அன்றியும்), வெகுண்டு எழும் - கோபித்து எதிர்த்து வந்த, இரா அனையன் ஆம் - இருளைப் போன்றவனாகிய, வெம் விராதனை - கொடிய விராதனென்னும் அரக்கனை, இரா வகை - (இவ்வுலகத்தில்) வாழ்ந்திராதபடி, துடைத்தருளினான் - அழித்தருளினான்;

தன் தந்தையாகிய ஜமதக்னி முனிவரது ஓமதேனுவைக் கவர்ந்த கார்த்தவீரியார்ச்சுனைப் பரசுராமன் கொல்லவே, அக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனைது மைந்தர் சமதக்னி முனிவரைப் பழிக்குப் பழி வாங்கினராக, பரசுராமன் அக்கார்த்தவீரியன் மக்களைக் கொன்று அது முதல் கூடித்திரியர்கள் மீது கறுக்கொண்டு இருபத்தொரு முறை பூலோகத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வந்து ஆங்காங்குள்ள சகல கூடித்திரியர்களையும் சங்காரஞ் செய்ததனால் 'தெவ்விராவகை' என்றும், மழுப்படையையே தமக்கு நிரூபகமாக் கொண்டு பரசு ராமனைப் பெயர் பெற்றதனால் 'மழுவினா னவ்விராமனை' என்றும், சீதா கலியாணம் முடிந்த பின்பு தசரத சக்கரவர்த்தி மக்களோடும் மருமகளோடும் அயோத்திக்கு மீண்டு செல்லுகையில் அப்பரசுராமன் எதிரில் வந்து 'முன் ஹரிஹரயுத்தத்திலே இற்றுப் போனவில்லை முடித்த திறமை அறிந்தேன்; இந்த மகாவிஷ்ணுவினது வில்லை வளை, பார்ப்போம்' என்று ஒருதனுசை இராமபிரானது கையிற்கொடுக்க, ஸ்ரீராமன் உடனே அதனை வளைத்துக் கணை தொடுத்து 'இந்த அம்புக்கு இலக்கு என்?' என்று கேட்க, அதற்கு இலக்காகத் தன் தபோபலம் முழுவதையுங் கொடுத்துப் பார்க்கவராமன் மீண்டுசென்றதனால் 'இராமனையும் மாவலிதொலைத்து' என்றும், பரசுராமன் கூடித்திரிய வமிசத்தைக் கருவறுத்தவனாயிருந்தாலும் வேதவித்தும் தவவிரதம் பூண்டவனுமாதல்பற்றி ஸ்ரீராமன் அவனுயிரைக் கொல்லாமல் தவத்தைக் கவர்ந்த மாத்திரத்தோடு விடுத்ததனால் 'அருளினான்' என்றும் கூறினான். கூடித்திரியர்கள் செருக்குக் கொண்டு பூமிக்குப் பாரமாயிருந்ததனால் அப்பொறையை யொழித்தற்காகத் திருமாலின் ஆறாமவதார மெனக் கூறப்படுகின்ற பரசுராமனிடத்து ஆவேசித்திருந்த திருமாலினது சக்தியைத் தொழிற் முற்றியதனால் திருமாலின் ஏழாவது அமிசாவதாரமாகிய தசரதராமன் தன்னிடத்துக் கவர்ந்து கொண்டன னென்று அறிக.

தெவ் இராவகை என்பது, மழுவினான் என்பதில் தொக்குகின்ற உடையவனென்னுங் குறிப்பு வினையோடு முடியும். விரா மழு என்பதை வினைத்தொகையாகவாயினும் விராம் மழு எனப் பிரித்து ஈற்றுயிர்மெய் சென்று நின்ற செய்யுமென்வாய்பாட்டுத் தெரிநிலைப் பெயரெச்சத் தொடராகவாயினுங் கொள்க. இராமனையும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. தேகபலம் முதலியவற்றைக் குறியாமல் தபோ பலத்தையே குறித்தற்கு, 'மாவலி' எனப்பட்டது. ராகவன் என்பதற்கு ரகமகாராஜனது வமிசத்தில்

அவதரித்தவ னென்று பொருள். அவ்வரசன், தசரதனுக்கு முத்தாதை; எல்லாதேசத்தையும் வென்று 'விமிவஜித்' என்னும் வேள்வியைச் செய்து சகல சம்பத்தையும் தானஞ்செய்துவிட்டு வறுங்கையினனா யிருக்கையில், கௌத்ஸன் என்றும் பிராமணன் தனது ஆசாரியாராகிய வரதந்து மகாமுனிவர்க்குக் குருதகூடினை கொடுப்பதற்காக வந்து யாசிக்க, குபேரனிடத்திலிருந்து வேண்டும் பொருளை அழைப்பித்து அந்தக் கௌத்ஸனுக்குக் கொடுத்தான்; இந்த ரகுமகாராஜன் இவ்வாறு மிக்க வீரமுங் கொடையு முள்ளவனாதலால், இராமபிரானை அவன் வம்சத்துப் பெயரார் குறித்தார்; இது - தத்திதாந்த நாமம்.

விராதனென்னும் வடசொல்லுக்கு - மிருதியாய் அபராதஞ் செய்பவனென்று பொருள்; இவன் முன்னே தும்புருவென்னும் பெயருள்ள கந்தருவனாயிருந்து பின்பு குபேரனது சாபத்தால் ராக்ஷஸனாகி வனத்தில் திரிந்து வந்தவன். இவனைக் கீழ் ஆரணியகாண்டத்தில் "தங்கு தின் கரிய காளிமை தழைந்து தவழ," "கங்குல்பூசி வருகின்ற கலிகாலமெனவே" வந்தான் என்றதற்கு ஏற்ப, இங்கு 'இரா அனையனாம் வெவ்விராதன்' என்றார். ராமலக்ஷ்மணர் சீதையுடனே தண்டகாரணித் திற் செல்லுகையில் இவ்வரக்கன் வந்து ஜாநகியைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்லக் கண்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் எதிர்க்க, அவன் அவளைவிட்டு இவர்களிருவரைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்ல ராகவவீரர்கள் அவனைத் தோள்களை வெட்டிக் கொன்றுவிட்டு, அவன் தனது பிறப்பையுணர்த்தி வேண்டிக் கொண்டபடி அவனைப் பள்ளம் வெட்டிப் புதைத்துச் சென்றதனால் 'இராவகை துடைத்து' என்றும், அவன் இவர்களைத் தோள்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு போனபொழுதும் ஸ்ரீராமன் காலால் உதைத்துப் பள்ளத்திலே தள்ளிய பொழுதும் இவர்கள் திருவடிகள் பட்ட பாக்கியத்தால் அவன் தீவினை யெல்லாந் தீர்ந்து பூர்வஜந்மத்து நிஜருபத்தைப் பெற்றுத் தன் உலகஞ்சென்று இன்பமடைந்ததனால், 'துடைத்தருளினான்' என்றுங் கூறினார். இரா - ராத்திரி: இருளுக்கு ஆகு பெயர். 'இராவனையனாம் விராதனை யிராவகை துடைத்தருளினான்' என்பதனை, "இராவண னிராவணம் அறுத்தோர்" என்னும் அழகர்கலம் பகத்தோடு ஒப்பிடுக.

இனி, இக்கவிமுதல் இராமபிரானது துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரி பாலனஞ் செய்யுங் குணத்தைக் கூறும்முகத்தால் அநுமான், நமது பகைவனாகிய வாலியையொழித்து நமது கருத்தை முற்றுவிப்பான் இவன் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றான்.

(90)

10. கரன்முதற் கருணையற் றவர்கடற் படையொடும்
சிரமுகச் சில்லகுனித் துதவுவான் திசையுளார்
பரமுகப் பகைதுமித் தருளுவான் பரமராம்
அரன்முதற் றலைவருக் கதிசயத் திறலினான்.

(இன்னும் இந்த இராமன்), கரன் முதல் கருணை அற்றவர் - கரன் முதலாகிய தனயயில்லாத ராக்ஷஸர்களுடைய, கடல் படையொடு உம் - சமுத்திரம் போன்ற சேனைகளும், சிரம் - (அரக்கன் முதலியோரது) தலைகளும், உக - துணிபட்டு விழும்படி, சிலை குனித்து - வில்லை வளைத்து (ப் போர்செய்து), உதவுவான் - (தேவர்கட்கு) உதவி செய்தவன்; (அன்றியும்), திசை உளார் - எல்லாத் திக்குகளிலும் உள்ளவர்களுடைய, பரமுகம் பகை - அலட்சியஞ் செய்கின்ற பகைவர்களை, துமித்து அருளுவான் - அழித்தருளுவான்; பரமர் ஆம் அரன் முதல் தலைவருக்கு - (மற்றை யாவரினும்) மேம்பட்டவர்களாகிய உருத்திரன் முதலியதலைவர்களான தேவர்களுக்கும், அதிசயம் - மேம்பட்டிருக்கின்ற, திறலினான் - வல்லமையுடையவன்; இச் செய்யுளுக்கும் அடுத்த செய்யுளுக்கும் கீழ்க்கவியிலுள்ள 'இவ்விராகவன்' என்பதே எழுவாய்.

கரன் என்பதற்கு - கடுமையுள்ளவ னென்று பொருள். இவன், பூர்வீக ராட்சஸசிரேஷ்டனான சுமாலியின் மகனும், இராவணன் தாயான கேகசியின் தங்கையும், ராவணனது தந்தையான விசிரவ முனிவரையே கொழுநனாக அடைந்தவளுமான கும்பீநசியின் குமாரன்; இராவணனுக் குத் தம்பி முறையில் நிற்பவன்; தண்டகாரணியத்திலே ஐநஸ்தானத்தில் தன் தங்கையாகிய சூர்ப்பணகைக்குப் பாதுகாவலாக இராவணனா லேற்படுத்தப்பட்ட பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸசேனைகளுக்குத் தலைவர் மூவறிற் பிரதானமானவன். 'கரன் முதற் கருணையற்றவர்' என்றது - தூஷணன், திரிசிரசு என்ற இருவரையுங்கூடக் குறிக்கும். சேனைக்குப் பரப்பினாலும், ஆரவாரத்தினாலும் அணியணியாக வருவதாலும், கடல் உவமை. திசையுளார் - திக்பாலக ரென்றுமாம். பரமுகம் - பராங்குச மென்னும் வடமொழியின் விகாரம்: அசட்டை. அரன் - ஹரன்; சங்காரக் கடவுள். *தலைவருக்கு - நான்கனுருபு எல்லைப் பொருளில் வந்தது. இரண்டாமடியில் 'சிரமுகச் சிலைகுனித் துடையன்மற்றமரர்தம்' என்று பாடமோதுவாருமுளர். இச்செய்யுளுக்குப் பின் சில பிரதிகளின் காணப்படும் பாடல் வருமாறு:-

“பிரிவில்கா னதுதனிற் பெயரிசூர்ப் பணகைதன்
கரியமா நகிலொடும் காதொடும் நாசியை
அரியினா ரவர்சொலத் திரிசிரா வவனொடும்
கரனொடும் மவுணருங் காலன்வா யாயினார்.”

கரன்முதற் கருணையற்றவர் கடற்படையும் சிரமும் உகுவித்த கதை:- இராமலக்ஷ்மணர்களின் அழகைக் கண்டு வியந்து காதல் கொண்டு மிக அழகிய மங்கைப் பருவம் பூண்டுவந்து தன்னை மணந்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்திய இராவணன் தங்கையாகிய சூர்ப்பணகையின் மூக்கையும் காத்தையும் இளையபெருமாள் அறுத்து விட்டதைக் கேட்டுப் பெருங் கோபம் கொண்டு, கரன் தூஷணன் திரிசிரசு என்னும் இராக்கதத் தலைவர்களும்

பதினாலாயிரம் இரதாதிபதிகளும் சேனைகளோடு வந்து எதிர்க்க, ஸ்ரீராமபிரான் இளைய பெருமானைப் பிராட்டிக்குக் காவலாக வைத்து விட்டுத் தனியாய் நின்று வில்லை வளைத்துப் பல கணைகள் தொடுத்து அளவிடற்கரிய அரக்கர் சேனைகளையும் சேனாதிபதிகளையும் தலைவர்கள் மூவரையும் கொன்றுவிட்டனென்பதாம். (91)

11. ஆயமா னாகர்தா ழாழியா னேயலால்

காயமா னாயினான் யாவனே காவலா

நீயமா னேர்தியா னிருதமா ரீசனார்

மாயமா னாயினான் மாயமா னாயினான்.

காவலா - மகாராசனே !- (இந்த ஸ்ரீராமன்), காயமான் ஆயினான் - (மநுஷ்ய) சரீரமுடையவனாய் வந்த, ஆயம்மால் நாகர் தாழ் ஆழியான் ஏ அலால் - கூட்டமாகிய பெருமை பொருந்திய தேவர்களெல்லாரும் வணங்கப் பெற்ற திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளர்ந்த தருளுகின்ற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவே யல்லாமல், யாவன் ஏ - வேறு யாராவன், நீ - அமான் - அப்பெரியவனை, நேர்தி - வந்து சினேகிப்பாயாக; (அவன்), ஆர் மாயம் மான் ஆயினான் - நிறைந்த வஞ்சனையை யுடைய மானினது வடிவம் பூண்டு வந்தவனான, நிருதன் மாரீசன் - மாரீசனென் னும் ராகுஷஸனுக்கு, மா - பெரிய, யமான் ஆயினான் - யமனானவன்; ஆல் - ஆசை.

ஆய எனப் பிரித்து, பொருந்திய என்றுமாம். ஆயமான் எனக் கொண்டு - அந்த ஸ்ரீராமனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; இப் பொருளில், ஆ அமான் எனப் பிரிக்க: ஆ - அகரச்சுட்டு நீண்டது; நீண்ட விடத்து யகரந் தோன்றியது; அமான் - அம்மான் என்பதன் தொகுத்தல். ஆவனே என்கிற பாடத்துக்கு - ஆ அமான் ஆழியானே - ஸ்ரீராமபிரான் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்வரூபியே; அல்லாவிட்டால், காயம்மான் ஆயினான் ஆவன் ஏ - தனது வடிவத்தில் பார்வதீ தேவியைப் பொருந்தப்பெற்ற பரமசிவனேயாவன் என்று பொருள்; மான் - மான் பார்வையையுடைய உமாதேவிக்கு உவமவாகுபெயர். இனி, மான் என்பதை மாநுஷனென்னும் வடமொழியின் திரிபாகக் கொண்டு, சாதாரணமான மநுஷ்ய சரீரம் உடையவனாவனோ? ஆகான் என்றுங் கொள்ளலாம். ஓர்தி என்னும் பாடத்துக்கு - காவலா என்பதனை, காவல் ஆ (க) எனக் கொண்டு, நீ அவனை உனக்குக் காக்குந் துணையாக அறிவாயென்று உரைக்க. ஓர்தியால் நேரில், என்னும் பாடத்துக்கு - அவனைச் சென்று சேர்ந்தால் யான் சொல்லுங் குணங்களையெல்லாம் நீயே தெரிந்து கொள்வாயென்க. அப்பாடத்திற்கே - நேர் இல் எனப் பிரித்து, ஒப்பில்லாத மாரீசனென்றுமாம். 'நேரும்' என்னும் பாடத்துக்கு - எதிர்ப்பட்ட மாரீசனென்க. ஈற்றிலுள்ள 'மாயமானாயினான் என்பதை - மாய மான் ஆயினான் எனப்பிரித்து, அவ்வடிக்கு, 'மாயமானானவன், மாய - அழியும்படி (அவனைக் கொன்று), மான் (இராவணனால் கவரப்பட்ட) மான்போன்ற சீதையை,

ஆயினான் - தேடுவானானான் என்றும் உரை கூறலாம்; அவ்வுரைக்கு, ஆயினான் என்பதை - ஆய் என்னும் பகுதியடியாப்பிறந்த இறந்தகால வினைமுற்றாகக் கொள்க; காசிக் கலம்பகத்தில் 'மகரமாயினான்' என்பதற்கு - மகரத்தை [மீனை] மாய்த்தவ னெனப் பொருள்கொண்டு, மாயினான் என்பதை மாய் என்பதன் இறந்தகால முற்றாகக் கொள்வதுபோல. ஈற்றடி - யமகம்.

ஆயம் - மகளிர் கூட்டம்; இங்குக் கூட்டமென்னும் மாத்திரமாய் நின்றது. மால் - பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். நாகர் என்னும் வடசொல்லுக்கு - துக்கமில்லாதவரென்று பொருள்; ந + அகம்; ந - எதிர்மறைப் பொருளுணர்த்துவது, கம் - சுகம்; அஃது அல்லாதது, அகம்: துக்கம், ஆழி - ஆழ்ந்திருப்பது; இ - வினை முதற்பொருள் விகுதி. (பிரளயகாலத்தில்) உலகங்களை அழிப்பதென்றும், வட்டவடிவமான தென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஆழியான் - சக்கரதரனுமாம். ஏ - தேற்றம். காயமான், மான் - வடமொழியில் உடைமைப்பொருளுணர்த்தும் பெயர் விகுதி; வடமொழியிற் சில சொற்களுக்கு 'மாந்' என்பதும் சில சொற்களுக்கு 'வாந்' என்பதும் பெயர் விகுதியாக வரும் : அகரவீற்றுச் சொல்லுக்குப் பலவாந் குணவாந் என்பவற்றிற்போல 'கயவான்' என வாந் என்பதே வரற்பாலதாயினும், அது எதுகையின்பம் நோக்கி இங்கே மாந் என்றே நின்றதெனக்கொள்க. யாவன் - எவனுமாகானென எதிர்மறை குறித்தது. ஏ - அசை. காவலன் - கா வலன் : காத்தலில் வல்லவன்: அன்றி, காவல் அன் - காத்தல் தொழிலுடையவன். அமான் - அம்மான் என்பதன் தொகுத்தல்; மான் - மஹாந் என்னும் வடமொழியின் விகாரம். மான் நேர்தி - ஐயுருபு உயர்திணையிடத்துத் தொக்கது. நிருதன் - நைருதன் என்பதன் விகாரம் : நிருருதி என்னுந் திக்பாலகியின் வமிசத்தில் தோன்றியவ னென்று பொருள். நிருதமாரீசன் - உயர்திணைப்பெயர் ஈறு கெட்டது. யமான் - யமனென்பதன் நீட்டல்.

ஈற்றடியிற் குறித்த வரலாறு: தாடகையின் குமாரனான மாரீசன் முன்னமே விசுவாமித்திர முனிவரது வேள்வியை யழிக்குமாறு சென்று இராமபிரானால் வாயவ்யாஸ்திரஞ் செலுத்திக் கடலில் வீழ்த்தப்பட்ட தனால் அப்பிரானது வலிமையை யறிந்திருந்தான். சூர்ப்பணகை வார்த்தையாற் சீதைமேற் காதல் கொண்ட இராவணன் துணையாக வேண்டவே, அவன் பொன்மயமான மான்வேடம் பூண்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் ஜாநகியுடனே வசித்திருக்கும் ஆசிரமத்துச் சென்று விளையாட, அதனைச் சீதை கண்டு, பிடித்துத் தர வேண்டுமென்று இராமனைப் பிரார்த்திக்க, அவ்விராமபிரானும் பின்தொடர்ந்து வெகுதூரஞ் சென்றும் அகப்படாமையால் இது மாயை வடிவு என்று அறிந்து ஓரம்பெய்து வதைத்தன னென்பதாம்.

12. உக்கவந் தமுமுடற் பொறைதுறந் துயர்பதம்
புக்கவந் தமுநமக் குரைசெயும் புரையவோ
திக்கவந் தரநெடுந் திரள்கரஞ் சினவுதோள்
அக்கவந் தனுநினைந் தமரர்தாழ் சவரிபோல்.

திக்கு- எல்லாத் திக்குகளிலுமுள்ள உயிர்களெல்லாம், அவம் தர - அழிவடையும்படி, நெடு - நீண்ட, திரள் - திரண்ட, கரம் - கைகளையும், சினவு தோள் - கோபித்துப் பாய்கின்ற தோள்களையு முடைய, அ கவந்தன் உம் - அந்தக் கபந்தனென்னும் இராட்சசனும், உக்க - (இவர்கள் கையால்) இறந்து போன, அந்தம்உம்- முடிவும், - (மேலும் அவன்), உடல் பொறை துறந்து - (பூமிக்குப்) பாரமான (தன்)சரீரத்தை விட்டு, சவரிபோல் - சபரியென்பவளைப் போல, அமரர் நினைந்து தாழ் - தேவர்களெல்லாம் மதித்து வணங்குகின்ற, உயர் பதம் - சிறந்த [பரம] பதவியை, புக்க - அடைந்த, அந்தம்உம் - அழகும், - நமக்கு - எம்போல் வார்க்கு, உரைசெயும் புரையஓ - சொல்லத்தக்க தன்மையையுடையனவோ.

தன்னிடத்துப் பக்திகொண்ட சவரியோடு தன்னை விழுங்க வேனுமென்று முயன்ற கபந்தனோடு வாசியற இருவர்க்கும் உயர்பதமளித்த மகான் இவனென, இராமபிரானது தன்மையைக் கூறியவாறு.

இச்செய்யுளிற் குறித்த வரலாறுகள் :- தநுவென்னும் யட்சனது மகன், ஸ்தூலசிரஸ் என்னும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனாய், பிரமனருளால் தீர்க்காயுசு பெற்று, தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வச்சிராயுதத்தாற் புடைபட்டு, தனது தலை வயிற்றில் அமுந்தியதனால் கபந்தனென்று பெயர்பெற்றான். கபந்தமென்பதற்கு - தலையில்லாத உடம்பென்று பொருள். இவன் தண்டகாரணியத்தில் ஓர் பக்கத்திலிருந்து தனது நீண்ட கைகள் இரண்டையும் எட்டியமட்டிற் பரப்பித் துழாவி அகப்பட்ட ஜீவராசிகளையெல்லாம் வாரி வாய்ப்பெய்து விழுங்கிக் கொண்டிருக்க, அங்குச் சென்று அவன் தோள்களினிடையே அகப்பட்டுக் கொண்ட இராமலட்சுமணர்கள் அவன் தோள்களை வாங்களால் வெட்டிவிட, அவர்களுடைய திருக்கைகள் தீண்டினமாதிரத்தில் அவன் முன்னைய சாபமும் முற்பிறப்பின் தீவினையும் தீர்ந்து ராக்ஷஸ சரீரத்தைவிட்டுத் தேவ சரீரம் பெற்றுப் பெருமானைப் பலவாறு பிரார்த்தித்து நற்கதிபெற்றா னென்பதும், ஞானமுந் தவமு மிக்கவளாகிய சபரியென்பவள் இராமனுக்காக இனிய பழங்களைச் சுவை பார்த்துப் பார்த்து வைத்திருந்து சமர்ப்பிக்க, இராமபிரானும் அவற்றை அமுதினு மினிதாகக் கொண்டு அமுதுசெய்து பின்பு அவளுக்கு மோக்ஷங் கொடுத்தருளினென்பதும் ஆம்.

“நேமிசேர் தடங்கையினானை நினைப்பிலாவலி நெஞ்சடைப், பூமி பாரங்கள்” என்றபடி பகவந்நாம ஸ்மரணமில்லாதவரது சரீரம் விகவம்பரையான பூமிக்குப் பொறுக்கவொண்ணாத பாரமாகுதலால் ‘உடற் பொறை’ எனப்பட்டது. இதனை “ஈட்டமிவறி யிசைவேண்டா வாடவர், தோற்றம் நிலக்குப் பொறை,” “கண்ணோட்டத்துள்ள துலகிய லஃதிலா, ருண்மை நிலக்குப் பொறை” என்றாற்போலக் கொள்க; அன்றியும் “பிறப்பறுக்கலுற்றார்க்கு உடம்பும்மிகை” என்றபடி முத்திபெறுபவர்க்கு அதற்குக் கருவியாயிருந்த உடம்பும் அநாவசியமாகத் தோன்றுமாதலாலும், ‘உடற்பொறை’ என்றல் தகும். அந்தம் என்பது முடிவை யுணர்த்தும்போது வடமொழி; அழகைக் குறிக்கும்போது, தென்மொழி. (93)

13. - அநுமான் இராமலட்சுமணரது மகிமையைக் கொண்டாடுதல்

முனைவரும் பிறருமேன் முடிவரும் பகலெலாம்
இனையர்வந் துறுவரென் நியல்தவம் புரிசுவார்
வினையெனுஞ் சிறைதுறந் துயர்பதம் விரவினார்
எனையரென் றுரைசெய்கே னிரவிதன் சிறுவனே.

இரவி தன் சிறுவனே - சூரியனது குமாரனே! - முனைவர் உம் - முனிவர்களும், பிறர் உம் - மற்றையவர்களும், மேல் முடிவு அரும் பகல் எலாம் - முதற்காலந் தொடங்கி எல்லையில்லா பலநாளாக, இனையர் வந்து உறுவர் என்று - இவ்விராமலட்சுமணர்கள் (தம்பக்கல்) வந்து சேரவேண்டுமென்று, இயல் தவம் புரிசுவார் - (தம்தமது) சக்திக்குத் தகுதியான தவத்தைச் செய்து, (பின்பு இவர்களது தரிசனத்தைப் பெற்று), வினை எனும் சிறை துறந்து - ஊழ்வினையாகிய கட்டினின்றும் நீங்கி, உயர் பதம் - சிறந்த மோட்சபதவியை, விரவினார் - சேர்ந்தார்கள்; (அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமலட்சுமணர்களை), எனையார் என்று - எப்படிப்பட்டவரென்று, உரைசெய்கேன் - சொல்லி முடிப்பேன் இப்படிப்பட்டவரென்று உரைக்க என்னால் இயலாதென்றபடி.

இருடியார் முதலியோர் இவரது வருகையைக் குறித்துத் தவஞ்செய்கின்றதனால் இவர் தீயோரையழித்து நல்லோரைக் காக்கத் திருவவதரித்த முதற்கடவுளே போலு மென்று கூறினனென்க. மோகூத்தையடைவதற்கு நல்வினை தீவினையென்ற இரண்டும் தடையாய் நின்றலால், ‘வினையெனுஞ் சிறை’ எனப் பொதுப்படக் கூறினார்; “இருள்சேரிரு வினையுஞ் சேரா” என்றார், திருவள்ளுவனாரும்.

முனைவர் - முனிவர் என்பதன் திரிபு: அவர் - சரபங்கர் முதலியோர். பிறர் - சபரி முதலியோர், இயல் தவம் - இலக்கணம் அமைந்த தவமுமாம்.

எனையரென்று உரைசெய்கேன் - (அவர்களால் நற்கதியடைந்த முனிவர்கள்) எத்தனைபேரென்றுசொல்வே னென்றுமாம். (94)

14. - அநுமான் இராமலட்சுமணர் உன்னோடு நேசிக்க விரும்புகின்றனரெனல்

மாயையான் மதியிலா நிருதர்கோன் மனைவியைத்
தீயகா னெறியினுய்த் தனன்அவள் தேடுவார்
நீயையா தவமிழைத் துடைமையா னெடுமனம்
தூயையா வுடைமையா லுறவினைத் துணிகுவார்.

ஐயா - தலைவனே! மதி இலா நிருதர் கோன் - புத்தி யில்லாத ராக்ஷஸவரசனாகிய இராவணன், மனைவியை - (இந்த ஸ்ரீராமனது) தரும பத்தினியாகிய சீதையை, மாயையால் - வஞ்சனையினாலே, தீய கான் நெறியின் உய்த்தனன் - கொடிய காட்டு வழியிலே எடுத்துக் கொண்டு போனான்; அவள் தேடுவார் - அவளைத் தேடுபவர்களாய் வந்த ராமலட்சுமணர்கள், நீ - , தவம் இழைத்து உடைமையால் - நல்வினை செய்திருத்தலாலும், நெடு மனம் தூயை ஆ உடைமையால் - பெரிய [சிறந்த] மனத்திற் பரிசுத்தி யுடையவனாயிருத்தலாலும், உறவினை - (உன்னோடு) சினேகித்தலை, துணிகுவார் - நிச்சயிப்பவரானார்கள்;

இதனால், இராமலட்சுமணர்கள் அங்கு வருவதற்கு அநுமான் காரணங் கூறினனென்க. நல்வினையும் மனத்தூய்மையும் உடையவரிடத் தன்றி இப்படிப்பட்ட மகான்கள் சென்று சேர்ந்து நட்புக் கொள்ள நினையா ராதலால், இங்ஙனங் கூறியது. இராமனது வலிமையை யோராமையாலும், இராவணனை 'மதியிலாநிருதர்கோன்' என்றார். கானுக்குத் தீமையாவது - கொடியராக்ஷஸர் முதலியோர் முனிவராதியோரை வருத்துதற்கு இடமாயிருத்தல். தீயகான் - நெருப்பையுடைய காடு என்றுமாம். தீயதா நெறியினுய்த்தனன் என்று பாடமோதி, களவினாற் கொண்டுபோனா னென்று உரைப்பாருமுளர்.

அவள் + தேடுவார் = அவட்டேடுவார்: உயர்திணையிரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலின் இயல்பாக வேண்டியவிடத்து விகாரப் பட்டது. (95)

15. - இராமலட்சுமணரோடு சினேகஞ்செய்யவரும்படி அநுமான் சுக்கிரீவனை யழைத்தல்.

தந்திருந் தனரருட் டகைநெடும் பகைஞனாம்
இந்திரன் சிறுவனுக் கிறுதியின் றுஇசைதரும்
புந்தியின் பெருமையாய் போதரென் றுரைசெய்தான்
மந்திரங் கெழுமுநான் மரபுணர்ந் துதவுவான்.

புந்தியின் பெருமையாய் - புத்தியினால் மகிமையை யுடையவனே! - (அவர்கள்), அருள் - கருணையை, தந்திருந்தனர் - (நம்மிடத்தில்) வைத்திருக்கிறார்கள்; (ஆதலால்), தகை நெடும் பகைஞன் ஆம் இந்திரன் சிறுவனுக்கு - வலிமைமிக்க பகைவனாகிய இந்திர குமாரனான வாலிக்கு, இறுதி - மரணம், இன்று - இப்பொழுதே, இசைதரும் - நேரிடும்; (ஆகையால்), போதர் - (அவர்களோடு நட்புக் கொள்ளுதற்குப்) புறப்பட்டு வருவாயாக, என்று -, கெழுமு நூல் மரபு உணர்ந்து - விளங்குகின்ற (அரசர்க்குரிய) நீதி சாஸ்திரம் முதலியவற்றினது முறைமையை அறிந்து, மந்திரம் உதவுவான் - (சுக்கிரீவனுக்குக் காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் ஏற்ற) ஆலோசனை சொல்பவனாகிய அனுமான், உரைசெய்தான் - சொன்னான்;

புந்தி - புத்தி யென்பதன் மெலித்தல். போதர் என்பது வா என்னும் பொருள் தாதலை "போதர்கண்டா யிங்கேபோ தர்கண்டாய்," "போதரே யென்று சொல்லி" என்ற பெரியார் பாசுரங்களிலும் காண்க: (96)

16. சுக்கிரீவன் இராமபிரானை யணுகுதல்.

அன்னவா முரையெலா மறிவினா லுணர்குவான்
உன்னையே யுடையவெந் கரியதெப் பொருளரோ
பொன்னையே பொருவுவாய் போதெனப் போதுவான்
தன்னையே யனையவன் சரணம்வந் தணுகினான்.

அன்ன ஆம் உரை எலாம் - அத்தன்மையனவாகிய (அனுமான் சொன்ன) வார்த்தைகளையெல்லாம், அறிவினால் - (தனது) நுண்ணறிவால், உணர்குவான் - அறிபவனாகிய (சுக்கிரீவன் அனுமானை நோக்கி), 'பொன்னை ஏ பொருவுவாய் - பொன்போன்றவனே! உன்னை ஏ உடைய - (மகாபுத்திமானான) உன்னையே துணையாகவுடைய, எற்கு- எனக்கு, எப்பொருள் - எந்தக் காரியம், அரியது - அருமை யானது? [எல்லாம் எளியதே]; போது - வருவாயாக,' - என - என்று சொல்லி, போதுவான் - புறப்பட்டவனாய், தன்னை ஏ அனையவன் - (தனக்கு வேறு எவரும் ஒப்பில்லாமையால்) தானே ஒப்பவனாகிய ஸ்ரீராமனது, சரணம் - திருவடிகளை, வந்து அணுகினான் - வந்து சேர்ந்தான்;

அனுமான் கூறியதற்கு இசைந்து அவனையும் உடனழைத்துக் கொண்டு இராமபிரானுள்ள இடத்தைச் சுக்கிரீவ னணுகின னென்பதாம். பெரியோரை யடைந்தா னென்னும் பொருளில் அவர் திருவடியை யணுகினா னென்றல், மரபு. அன்றியும், எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே சேதநனுக்குப் புகலாமென்பதையும் உணர்க. பொன் - அனுமானுடைய தேக காந்திக்கும், யாவரும் மதிக்குஞ் சிறப்புக்கும், கிடைத்தற்கு அருமைக்கும் உவமை. இனி, பொன்னையே பொருவு வாய் என்பதற்கு - (தேவேந் திரனுக்குக் குருவும் மந்திரியுமாகிய) பிருகஸ்பதி பகவானையே யொத்திருப்பவனே எனப் பொருள் கொள்ளுதலும் தகும். தன்னையே அனையவன் என ஒப்பில்லாமை கூறியதில், உயர்வில்லாமை

அருத்தாபத்தியாற் பெறப்படும். சரணம் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற
இடமாகவுமாம். எற்கு - எனக்கு. அரோ - ஈற்றைச். மூன்றாமடி -
முற்றுமோனை, (97)

வேறு.

17. சுக்கிரீவன் இராமபிரானைக் காணுதல்

கண்டன னென்ப மன்னோ கதிரவன் சிறுவன் காமர்க்
குண்டலந் துறந்தகோல வதனமும் குளிர்க்குங் கண்ணும்
புண்டரி கங்கள் பூத்துப் புயல்தழீஇப் பொலிந்த திங்கள்
மண்டல முதயஞ் செய்த மரகதக் கிரியன் னானை.

கதிரவன் சிறுவன் - சூரியகுமாரனாகிய சுக்கிரீவன், - புண்டரிகங்கள்
பூத்து - தாமரைமலர்கள் மலரப் பெற்று, புயல் தழீஇ - காளமேகந் தழுவப்
பெற்று, பொலிந்த - விளங்குகின்ற, திங்கள் மண்டலம் - சந்திரமண்டலம்,
உதயம் செய்த - உதிக்கப் பெற்ற, மரகதம் கிரி - மரகதமலையை,
அன்னானை - போன்றவனான ஸ்ரீராமபிரானது, காமர் குண்டலம் துறந்த
கோலம் வதனம்உம் - அழகிய குண்டலங்களை யிழந்த காணுதற்கு இனிய
திருமுகத்தையும், குளிர்க்கும் கண்உம் - குளிர்ச்சியான திருக்கண்களையும்,
கண்டனன் - பார்த்தனன்; - என்ப, மன்ஓ-அசைகள்.

கதிரவன் - ஆயிரங்கிரணங்களையுடையவன். புண்டரிகங்கள் -
கைகால் முதலிய அவயவங்களுக்கும், புயல் - கரிய திருக்குழலுக்கும்,
திங்கள் மண்டலம் - திருமுகமண்டலத்துக்கும், மரகதக்கிரி - நீலமேனிக்கும்
உவமை. பின்னிரண்டடி - இல்பொருளுவமை, குண்டலந்துறந்த வதன
மென்றது, பித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்தற் பொருட்டு வனவாசம்
புறப்பட்டபொழுது சகலசம்பத்துகளோடு அரசர் கோலத்துக்கு உரிய
திருவாபரணம் முதலியவற்றையுந் துறந்து மரவுரியுடுத்துத் தவவேடம்
பூண்டதனால் என்க. கிரியனானை வதனமும் கண்ணும் கண்டனன் -
இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த வினை; இது வடமொழியில்
த்விகர்மகர்த்தரி ப்ரயோக மெனப்படும்; முதலை ஆறாம் வேற்றுமையாகத்
திரித்தல், தமிழ்மரபு. இனி, இச்செய்யுளுக்கு - கண்ணையும் வதனத்தையும்
தன்னிடத்திலுடைமையாற் புண்டரிகங்கள் பூத்துப் பொலிந்த திங்கள்
மண்டலம் உதயஞ்செய்த மரகதக் கிரியனானைக் கதிரவன் சிறுவன்
கண்டனனெனக் கூட்டிஉரைப்பினுமாம். குண்டலம், வதனம், புண்டரீகம்,
மண்டலம், உதயம், மரகதம், கிரி - வடசொற்கள். குளிர்க்கும் -
கு - சாரியை; குளிர்க்கும் என்பதைப் பிறவினைப் பெயரெச்ச
மென்றலுமாம்.

இது முதற பதினைந்து கவிகள் அனுமப் படலத்தின் பதினோராங்கவி போன்று முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும். மற்றவை மாச்சீர்களுமாகி வந்த அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள் (98)

18. சுக்கிரீவன் இராமலட்சுமணரைச் சிறப்பாகக் கருதுதல்.

நோக்கினா னெடிது நின்றா னொடிவருங் கமலத் தண்ணல்
ஆக்கிய வுலக மெல்லா மன்றுதொட் டின்று காறும்
பாக்கியம் புரிந்த வெல்லாங் குவிந்திரு படிவமாகி
மேக்குயர் தடந்தோள் பெற்று வீரராய் விளைந்த வென்பான்.

நோக்கினான் - (அவ்வாறு சுக்கிரீவன் ராமலட்சுமணர் களைப்) பார்த்துக் கொண்டு (அவர்கள் அழகில் ஈடுபட்டு), நெடிது நின்றான் - வெகுநேரம் (அதிசயித்து) நின்றவனாய், 'நொடிவு அருங் கமலத்து அண்ணல் - சொல்லுதற்கரிய (சிறப்பையுடைய) தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரமதேவன், ஆக்கிய - படைத்த, உலகம் எல்லாம் - உலகத்திலுள்ள எல்லாவுயிர் வர்க்கங்களும், அன்று தொட்டு - அந்தப் படைப்புக்காலந் தொடங்கி, இன்றுகாறுஉம் - இன்றைவரையிலும், புரிந்த - செய்தவையான, பாக்கியம் எல்லாம் - நல்வினைகளெல்லாம், குவிந்து - திரண்டு, இருபடிவம் ஆகி - இரண்டு திருவுருவமாய், மேக்கு உயர் தட தோள் பெற்று - மேலாக உயர்ந்த பெரிய தோள்களையுடையவையாய், வீரர் ஆய் விளைந்த - இவ்வீரர்களாய்த் தோன்றின', என்பான் - என்று எண்ணுபவனானான்;

இவ்விருவரும் இங்கே திருவவதரித்தது இவ்வுலகத்துப் பிறந்துள்ள ஜீவராசிகளின் புண்ணியப் பயனே யென்றவாறு. "உலக மென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே" என்பவாதலல், இங்கு 'உலகம்' என்பது - உயர்ந்தோரை யுணர்த்துமென்னலாம். 'உலகமெல்லாம் புரிந்த பாக்கியம் இருபடிவமாகி வீரராய்விளைந்த' என்பதற்கு - உலகத்தோரின் புண்ணியங்கள் யாவும் திரண்டு இரு வீரராக உருவானாரென்னாமல், அப்புண்ணியங்களனைத்தும் விதைகளாக அவ்விதைகளின் திரண்ட பயனாக இவ்விருவீரர் விளைந்தனரென்றும் கொள்ளலாம். சாது சனங்களை நலியுங் கொடியோர்களையெல்லாம் நிரலித்தலால், இவர்கள் அச்சாதுசனங்களின் புண்ணியப்பயனாவ ரென்க. சுக்கிரீவன் வேண்டுவது வாலியைத் தொலைக்கும் வீரத்தையே யாதலால், அழகு அறிவு முதலியவற்றைப் பற்றிக் கூறாது 'வீரராய் விளைந்த' என்றான்.

நொடிவு - தொழிற்பெயர். நொடிவு அரு - அழிவில்லாத என்றுமாம். கமலம், பாக்கியம் - வடசொற்கள். மேக்கு - மேலென்னும் பொருளதாதலை, "வெங்கடுங்கால்பொர மேக்கு நோக்கிய" எனப் பாலகாண்டத்திலுங் காண்க. புரிந்த - பலவின்பாற் பெயர். விளைந்த - முற்று. (99)

19. திருமாலே இவ்வாறு அவதரித்துள்ளானெனச் சுக்கிரீவன் நிச்சயித்தல்

தேறின னமரர்க் கெல்லாந் தேவராந் தேவ ரன்றே
மாறியிப் பிறப்பில் வந்தார் மானுட ராகி மன்னோ
ஆறுகொள் சடிலத் தானு மயனுமென் றிவர்களாதி
வேறுள குழுவை யெல்லாம் மானுடம் வென்ற தென்றே.

'அமரர்க்கு எல்லாம் - எல்லாத் தேவர்கட்கும், தேவர் ஆம் - கடவுளாகிய, தேவர் அன்றே - முதற்கடவுளே [பூரிமகாவிஷ்ணுதாமே], மாறி- (தமது சொரூபம்) மாறி, மானுடர் ஆகி - மனித சரீரமுடையவராய், இ பிறப்பில் - இந்தப் பிறவியைக் கொண்டு, வந்தார் - திருவவதரித்தார்; (ஆதலால்), ஆறுகொள் சடிலத்தான்உம் - கங்காநதியைக் கொண்ட சடையையுடையவனான உருத்திரனும், அயன்உம் - பிரமனும், என்ற இவர்கள் ஆதி - என்ற இவர்கள் முதலிய, வேறு உள குழுவை எல்லாம் - வெவ்வேறாகவுள்ள தெய்வ கணங்களை யெல்லாம், மானுடம் - இம்மனிதவர்க்கம், வென்றது - ஜயித்து மேம்பட்டது,' என்றே தேறினன் - என்றே நிச்சயித்தான், (சுக்கிரீவன்);

இராமலட்சுமணர் நல்லிலக்கணங்களுள் ஒன்றானுங் குறைவின்றி யிருந்தமையால், சுக்கிரீவன், இவர்களைப் புருஷோத்தமனது அவதார மென்றே கருதினான். தேவர்கட்குள் முதல்வனான திருமாலே மானிடமாகத் திருவவதரித்துவிட்டதனால், இம் மானிட வர்க்கம் தெய்வப் பிறப்பினுஞ் சிறப்புப் பெற்றிட்டதெனக் கூறினானென்பதாம். பின்னிரண்டடிகளை முன்னிரண்டடிகள் ஊமர்த்தித்து நிற்பது, தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணி; 'அமரர்க்கெல்லாந் தேவராந் தேவர்' - "முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்" என்றார் பெரியாரும். முன்பு மீனம், கூர்மம், வராகம், நாரசிங்கம் முதலிய திருவவதாரங்கள் செய்திருத்தலால் 'இப்பிறப்பில் மானுடராகி வந்தார்' என்றானெனினுமாம். இனி, அமரர்க்கெல்லாந் தேவராந் தேவர் அன்றே - திரிமூர்த்திகளே, மானிடராகி - (இரண்டு) மனிதராகி, வந்தார் எனினுமாம்: "தேவருக்கொரு தலைவராமெனத் தெரியினவர், மூவர் மற்றிவரிருவர்" என அனுமப்பலத்துக் கூறியிருத்தலுங் காண்க. முதற் பொருளில், தேவர் வந்தார் - உயர்வுப் பன்மை; வடநூலார் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' என்பர். மன்னோ - ஈற்றை. என்னிவர் - தொகுத்தல்.

கபில முனிவரது கோபத்தீக்கு இலக்காகிச் சாம்பராய் நற்கதியிழந்த தன் மூதாதையரான சகரபுத்திரர்களை உய்விக்க வேண்டித் தவஞ்செய்த பகீரத சக்கரவர்த்தியின் வேண்டுகோளினாற் கங்கா நதியைச் சடைமுடி யிலேற்றமையால், சிவபிரான், 'ஆறுகொள் சடிலத்தான்' எனப் பட்டான்.

(100).

20.- சுக்கிரீவன் ஸ்ரீராமனை யணுக, அப்பிரான் இவனை உபசரித்தல்

எனநினைந் தினைய வெண்ணி யிவர்கின்ற காத லோதக்
கனைகடற் கரைநின் றேறாக் கண்ணினை களிப்ப நோக்கி
அனகனைக் குறுகி னானவ் வண்ணலு மருத்தி கூரப்
புனைமலர்த் தடக்கை நீட்டிப் போந்தினி திருத்தி யென்றான்.

(சுக்கிரீவன்) என நினைந்து - என்று நினைத்து, இனைய எண்ணி -
இத்தன்மையவற்றை ஆலோசித்து, - இவர்கின்ற - மேன்மேற்
பெருகுகின்ற, காதல் - அன்பாகிய, ஒதம் கனை கடல்நின்று - வெள்ளத்தை
யுடைய ஒலிக்கின்ற கடலினின்றும், கரைஏறா - கரையேறாமல் [அன்புக்கு
எல்லையில்லாதவனாய்], கண் இணை களிப்ப நோக்கி - (தனது) இரண்டு
கண்களும் பெரு மகிழ்ச்சியடையும்படி தரிசித்து, - அனகனை -
குற்றமற்றவனான ஸ்ரீராமனை, குறுகினான் - வந்து சமீபித்தான்; அ
அண்ணல்உம்- அப்பெரியோனும், - (அவனை நோக்கி), அருத்தி கூர -
அன்புமிக, புனை மலர் தட கை நீட்டி - அழகிய செந்தாமரை மலர் போன்ற
பெரிய (தனது) திருக்கையைநீட்டி, 'போந்து - இங்குவந்து, இனிது -
இனிமையாக, இருத்தி - இருப்பாய்,' என்றான் - என்று உபசரித்தான்;

மிக்க அன்போடு சுக்கிரீவன் இராமபிரானையணுக, இராமபிரான்
தானும் மிக்க கருணையுடன் அவனை வரவேற்று உபசரித்தான்
என்பதாம். இங்கு இரு என்று காட்டக் கை நீட்டினான்; இது
உபசார்க்குறிப்பு. இனி, "தந்மமைவஷஸத்கார:- லாபஸ்சைவோத்தம:
ப்ரபோ, யத்த்வமிச்சலி ஸௌஹார்தம் - வாநரேண மயாஸஹ, ரோசதே
யதிவாஸக்யம் - பாஹு ரேஷ்ப்ராஸாரித:, கிருஹ்யதாம் பாணிநா பாணி:
மர்யாதா பத்யதாம் த்ருவா... ஸ ப்ரஹ்ருஷ் மநா ஹஸ்தம் - பீடயாமாஸ
பாணிநா" என்று ஸ்ரீவான்மீகர் கூறுவதை நோக்குமிடத்து, கையைப்
பிடித்துக் கொண்டு குலுக்குதல் நட்பைக் காட்டும் மரியாதை யெனத்
தெரிதலால், நண்பனான சுக்கிரீவனுடைய கையைப் பிடித்துக் குலுக்குமாறு
ஸ்ரீராமன் கைநீட்டினானெனக் கொள்ளலு மாம். ந+அகன் = அநகன்;
குற்றமில்லாதவன்; வடசொல். (101)

21. இராமசுக்கிரீவருக்குண்டான நட்பின் வருணனை.

தவாவலி யரக்க ரென்னுந் தவாவிருட் பகையைத் தள்ளிக்
குவாலற நிறுத்தற் கேற்ற காலத்தின் கூட்ட மொத்தார்
அவாமுத லறுத்த சிந்தை யனகனு மரியின் வேந்தும்
உவாவுற வந்து கூடு முடுபதி யிரவி யொத்தார்.

அவா முதல் அறுத்த சிந்தை அனகன்உம் - ஆசையை (இயற்கை
யாகவே) வேரோடு போக்கிய மனத்தையுடைய குற்றமற்றவனான
ஸ்ரீராமனும், அரியின் வேந்துஉம் - லாநரரசனான சுக்கிரீவனும், -

(ஒருவரோடொருவர் கூடியவர்களாய்), தவா வலி அரக்கர் என்னும் - அழியாத பலத்தையுடைய ராகுசரென்கிற, தவா இருள் பகையை - எளிதில் அழியாத பகைவர்களாகிய இருட்டை, தள்ளி ஒழித்து, குவால் அறம் நிறுத்தற்கு - கூட்டமாகத் திரண்ட தருமவொளியை நிலை நிறுத்துதற்கு, ஏற்ற - தக்கதாய் வந்த, காலத்தின் - காலத்தினது, கூட்டம் - சேர்க்கையை, ஒத்தார் - ஒத்திருந்தார்கள்: (இன்னும் அவர்கள்), உவா உற அமாவாசியை வர, வந்து கூடும் - (ஒன்றாக) வந்து சேர்கின்ற, உடுபதி இரவி - சந்திர சூரியர்களையும், ஒத்தார் -;

இராமசக்கிரீவர்களது சிநேகம் இராவணாதி ராட்சச சங்காரத்துக்கு மூலகாரணமாய் முடிதலால், 'தவாவலி.... காலத்தின் கூட்டமொத்தார்' என்றும், இச்சிநேகம் இராமசந்திரனுக்கும் சூரிய புத்திரனுக்கும் உண்டான தாதலால், 'உவாவுற வந்து கூடு முடுபதி யிரவியொத்தார்' என்றும் கூறினார்; உவமையணி. ஆகவே, இங்குக் காலத்தின் கூட்டமென்றது - இரவுடன் பகல்கூடும் கால சந்தியைக் காட்டும். முதலடியில் அரக்கரை இருளாக உருவகஞ்செய்ததற்கு ஏற்ப, அறத்தைப் பகல்வெளிச்சமென உருவகஞ் செய்யப்பெற்றாத ஏகதேசவுருவகவணி, உவமையணிக்கு அங்கமாய் நின்றது. அறங்கள் மிகப் பலவகைப்படுதலால், 'குவாலறம்' என்றார். "மெய்த்திருப்பதம் மேவென்றபோதிலும், 'இத்திருத்துறந்தே கென்ற போதினும், சித்திரத்தினலர்ந்த செந்தாமரை, யொத்திருக்கு முகத்தன்'" என்றபடி ஒழித்தற்கரிய மண்ணாசை பொன்னாசைகளை வெறுத்ததனால், இராமபிரானை 'அவாமுத லறுத்த சிந்தை யனகன்' என்றார். அவா முதல் அறுத்த - காமம் முதலிய குற்றங்களைப் போக்கின என்றுயாம்.

சூரியகிரணங்களின் சம்பந்தத்தால் நிறைவுற்று அமிருதமயமாயிருக்கின்ற சந்திரனைக் கிருஷ்ணபசுபத்திலே அக்நி முதலான தேவர்கள் தினம் ஒவ்வொரு கலையாகப் பானஞ் செய்கின்றார்கள் இப்படிச் சதுர்த்தசி வரையில் தேவர்கள் பானஞ் செய்ததுபோக மிச்சப்பட்ட இரண்டு கலைகளுள் ஒன்றை அமாவாசையில் பிதிருக்கள் பானஞ் செய்கின்றார்கள்; இங்ஙனம் ஒருகலை மாத்திரமாய் மிச்சப்பட்ட சந்திரனைச் சூரியன் மீண்டும் பதினைந்து திதிகளில் தினம் ஒரு கலையாகத் தன் கிரணத்தால் வளர்த்து நிறைக்கின்றான். தேவர்களாற் பானஞ் செய்யப் பெற்று இரண்டு கலைகள் மிச்சப்பட்டு நின்றவனான சந்திரன் சூரிய கிரணங்களில் மறைந்து வசிக்கின்ற நாளே, அமாவாசை. உடுபதி - நட்சத்திரங்களுக்குத் தலைவன். (102)

22. கூட்டமொத் திருந்த வீரர் குறித்ததோர் பொருட்கு முன்னார்
ஈட்டிய தவமும் பின்னர் முயற்சியு மியைந்த தொத்தார்
மீட்டும்வா ளரக்க ரென்னுந் தீவினை வேரின் வாங்கக்
கேட்டுணர் கல்வி யோடு ஞானமுங் கிடைத்த தொத்தார்.

கூட்டம் ஒத்து இருந்த - நட்பாய்க் கூடியிருந்த, வீரர் - வீரர்கள் [ராமசுக்கிரீவர்கள்], - குறித்தது ஓர் பொருட்கு - நினைத்த காரியம் நிறைவேறுதற்கு, முன் நாள் ஈட்டிய தவம் உம் - முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினையும், பின்னர் - பின்பு [இப்பிறப்பிற்] (செய்கின்ற), முயற்சிஉம் - பிரயத்தனமும், இயைந்தது - (ஒன்றோடொன்று) சேர்ந்து அமைந்ததை, ஒத்தார் -; மீட்டும் - மேலும், - வாள் அரக்கர் என்னும் தீவினை - வாள்போலக் கொடிய ராட்சசர்களாகிய பாவத்தை, வேரின் வாங்க - வேரோடு அழிக்க, கேட்டு உணர் - (நல்லாசிரியர் பக்கல்) உபதேசம்பெற்று அறிந்த, கல்வியோடு - கல்வியறிவும், ஞானம்உம் - தத்துவஞானப் பயனான நல்லொழுக்கமும், கிடைத்தது - கூடியதையும், ஒத்தார் -;

கல்வியும் ஞானமும் கூடிய வழியே தீவினைபொழிதல் போலவும், ஊழ்வினையும் முயற்சியுங் கூடிய வழியே ஒரு காரியம் முற்றுதல்போலவும், இவ்விருவரும் நண்பினராய்க் கூடியதனாலேயே ராட்சச சங்காரம், நிறைவேறுமென்பதாம்; உவமையணி. கல்வி யென்பது - கல்வியறிவையும், ஞானமென்பது - அக்கல்வியறிவாற் பெற்ற அறிவின் பயனான ஒழுக்கத்தையும் இலக்கணையாற் காட்டின. “எண்ணிய பொருளெலா மினிது முற்றுக” என் இடத்துப்போலே, இங்கே, பொருள் - காரியம் என்ற அருத்தத்தில் வந்தது. (103)

23.- சுக்கிரீவன் ஸ்ரீராமனை நோக்கிக் கூறிய முகமன்.

ஆயதோ ரமைதி யின்க ணருக்கன்சே யரசை நோக்கித்
தீவினை தீய நோற்றா ரென்னின்யார் செல்வ நின்னை
நாயக முலகுக் கெல்லா மென்னலா நலமிக் கோயை
மேயினன் விதியே நல்கின் மேவலா காதென் னென்றான்.

ஆயது ஓர் அமைதியின்கண் - (இவ்வாறு) கூடியிருந்த அச்சமயத்தில், - அருக்கன் சேய் - சூரியகுமாரன் [சுக்கிரீவன்], - அரசை நோக்கி - ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து, ‘செல்வ - எல்லாச் செல்வ முமுடையவனே! உலகுக்கு எல்லாம் நாயகம் என்னல் ஆம் - சகலலோகங்களுக்கும் தலைமையான பொருளென்று சொல்லுதற்கு ஏற்ற, நலம் மிக்கோயை - நல்ல திருக்கலியாண குணங்கள்மிக்குள்ள வனாகிய, நின்னை - உன்னை, மேயினன் - (யான் வந்து) சேரப் பெற்றேன்; (ஆதலால்), என்னின் - என்னைக் காட்டிலும், தீவினை தீய நோற்றார் - கொடிய கருமம் ஒழியும்படி தவஞ்செய்தவர், யார் - யாவருளர்? விதி ஏ நல்கின் - ஊழ்வினையே கொண்டுவந்து கூட்டி முடித்தால், மேவல் ஆகாது என் - சித்தியாதது யாது?’ என்றான் -;

இப்பிறப்பில் நல்வினை செய்யாதிருந்தாலும் ஊழ்வினை யிருந்தால் எதுதான் சித்தியா தென்றபடி. இடையிரண்டடிகளிற் கூறிய சிறப்புப் பொருளை, ‘விதியே நல்கின் மேவலாகாதென்’ என்ற பொதுப் பொருள்

சமர்த்தித்து நிற்பது - வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி; இதனை வடமொழியில் அர்த்தாந்தரந்யாஸாலங்கார மென்பர். ஆயது - பொருந்தியது. மிக்கோய் - வினையாலனையும் பெயரிடத்து யகரவீற்றயல் ஆ ஓ வாயிற்று. மேயினன்-அன்விசுதி, தன்மைக்கு வந்தது; புதியன புகுதல். அர்க்கன், விதி- வடசொற்கள். (104)

24.- இராமன் தாங்கள் அங்குவந்த வரலாற்றைக் கூறுதல்.

மையறு தவத்தின் வந்த சவரியிம் மலையில் நீவந்து
எய்தினை யிருந்த தன்மை யியம்பினள் யாங்க னூற்ற
கையறு துயர் நின்னாற் கடப்பது கருதி வந்தேம்
ஐயநிற் நீரு மென்ன வரிக்குலத் தரசன் சொல்வான்.

(அது கேட்டு ஸ்ரீராமன் சுக்கிரீவனை நோக்கி), - 'ஐய- சிறந்தவனே! - மை அறு தவத்தின் வந்த சவரி - குற்றமில்லாத தவமுடையவளாய் வந்த சபரியானவள், இ மலையில் - இந்த ருசியமுக பரவதத்தில், நீ வந்து எய்தினை இருந்த தன்மை - நீ வந்து பொருந்தி யிருந்த வரலாற்றை, இயம்பினள் - சொன்னாள்; யாங்கள் உற்ற கை அறு துயரம் - நாங்கள் அடைந்த சிறுமையில்லாத [மிகப் பெரிய] துன்பம், நின்னால் கடப்பது - உன்னால் நீங்குவதை, கருதி - எண்ணி, வந்தேம் - (இங்கு) வந்தோம்; நின் தீரும் - (அத்துன்பம்) உன்னால் தீர்க்கடவதாம்,' என்ன - என்று சொல்ல, - அரிசுலத்து அரசன் - குரங்குக் கூட்டத்துக்குத் தலைவனாகிய சுக்கிரீவன், சொல்வான் - சொல்பவனா னான்;

கவந்தன் சொற்படி நின்னைச் சினேகிக்குமாறு யான் நாடிவரும் போது சபரியானவள் நீ உள்ள இடத்தைத் தெரிவிக்க எனது துயரத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுமாறு இப்போது-உன்னிடத்து வந்தேனென்று இராமபிரான் கூறின னென்பதாம். தவத்திற்குக் குற்றம் - காமம் வெகுளி மயக்கம் இடையே நிகழ்வது. கையறுதல் - துணையில்லாமை; செயலில்லாமையாகவுமாம். வந்தேம் - படர்க்கையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. இலட்சுமணனை உட்படுத்திற்று. துயரம் - சீதையைப் பிரிந்தது. (105)

25. சுக்கிரீவன் இராமபிரானைச் சரணம் புகுதல்

முரணுடைத் தடக்கை யோச்சி முன்னவன் பின்வந் தேனை
இருணிலைப் புறத்தின் காறு முலகெங்குந் தொடர விக்குன்று
அரணுடைத் தாகி யுய்ந்தே னாருயிர் துறக்க லாற்றேன்
சரணுனைப் புகுந்தேன் என்னைத் தாங்குதல் தரும மென்றான்.

'முன்னவன் - (எனக்கு) முன்பிறந்தவன் [தமையன்] ஆகிய வாலி, பின் வந்தேனை - பின்பிறந்தவனான என்னை, முரண் உடை தட கை ஓச்சி - வலிமையுடைய பெரிய (தனது) கையை (அடித்தற்காக) உயரத்

துக்கிக் கெண்டே, இருள் நிலை புறத்தின் காறுஉம் - இருட்டுக்கு இருப்பிடமாகிய இவ்வுலகத்துக்கு அப்புறம் வரையிலும், உலகு எங்குஉம் - சகலலோகங்களிலும், தொடர - பின் தொடர்ந்து துரத்த, இருன்று உடைத்து அரண் ஆகி உய்ந்தேன் - இம் மலையையே உரிய பாதுகாவலாகக் கொண்டு பிழைத்தவனும், ஆர் உயிர் துறக்கல் ஆற்றேன் - அரிய பிராணனை விடமாட்டாமல் வைத்துக் கொண்டிருப்பவனுமாகிய நான், உனை சரண் புகுந்தேன் - (இப்பொழுது) உன்னையே அடைக்கலமாக அடைந்தேன்; என்னை தாங்குதல் - என்னைக் காப்பாற்றுதல், தருமம் - தருமமாகும்,' என்றான் - என்று சொன்னான்;

மதங்க முனிவர் சாபத்தால் ருசியமுகபருவதத்தில் வாலி வந்தால் தலைவெடித்து இறப்பானாதலால், 'இக் குன்று அரணுடைத்தாகி யுய்ந்தன்' என்கிறான்; அது, மேல் விவரமாகக் கூறப்படும். சரண் - சரணம். 'இருணிலைப்புறம்' என்றது, சக்கரவாள பருவதத்துக்கு அப்பால் அந்தகாரமொன்று சூழ்ந்திருப்பதனால். முரண்வலி என்ற பாடத்துக்கு - ஒரு பொருட்பன்மொழியாம். அரண் உடைத்து ஆகி - உடைத்து அரண் ஆகி என மாறுக: உடைத்து - உரியது என்றவாறு. இங்ஙனங்கொள்ளாது, 'அரணுடைத்தாகி யுய்ந்தேன்' என்பதற்கு - அரணுடையதாகியுய்ந்தேனென்று உரைக்குமிடத்துத் திணைவழுவாத லுணர்: இனி, ஆகி- ஆக என எச்சத்திரிபாக்கியும் உரைக்கலாம். அரணுடைத் தாக்கி வந்தேன் என்ற பாடமும் உண்டு.

(106)

26. - இராமபிரான் சுக்கிரீவனுக்கு அபயமளித்தல்.

என்றவக் குரக்கு வேந்தை யிராமனு மிரங்கி நோக்கி
உன்றனக் குரிய விற்ப துன்பங்க ளுள்ள முன்னாள்
சென்றன போக மேல்வந் துறுவன தீர்ப்ப லன்ன
நின்றன வெனக்கு நிற்கு நேரென மொழியு நேரா.

என்ற - என்று சொன்ன, அ குரங்கு வேந்தை - குரங்குகளுக்கு அரசனாகிய அச்சுக்கிரீவனை, இராமனும் -, இரங்கி நோக்கி - மனமிரங்கிக் கட்டாட்சித்து, 'உன்தனக்கு உரிய - உனக்கு உரிமையான, இன்ப துன்பங்கள் உள்ள - சுக துக்கங்களுள்ளவற்றுள், முன்னாள் சென்றன போக - இதற்குமுற்போதில் (அனுபவித்துக்) கழிந்தன தவிர, மேல் வந்து உறுவன - இனி வந்து நேருந் துன்பங்களை யெல்லாம், தீர்ப்பல் - நீக்குவேன்; அன்ன நின்றன - இனி வருவனவாகிய அச்சுகதுக்கங்கள், எனக்குஉம் நிற்குஉம் நேர்- எனக்கும் உனக்கும் சமானமாகும்; என - என்று, மொழியும் நோ - வாக்குதத்தமுஞ் செய்து, - இச்செய்யுளில் 'நேரா' என்னும் வினையெச்சம், மேற்கவியில் 'என்றான்' என்பதனோடு முடியும்.

உனக்கு வரும் இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் எனக்கு வந்ததாகவே பாவித்துத் துன்பம் வராமற் காப்பேனென்று அபயமளித்தன னென்க.

தீர்த்தலின்றி என்னும் பாடத்துக்கு, மேல் வந்து உறுவன - மேல்வருவனவும், தீர்த்தல் இன்றி நின்றன - தீராமல் நின்றவையுமாகிய இன்பதுன்பங்களென்க. குரக்குவேந்து - வேற்றுமையில் மென்றொடர் மொழி தன்னின வன்றொட ராயிற்று. நேர்வன என்பது - விசுதி முதலியவைகெட்டு, நேர்என நின்றது; "கொள்வாருங் கள்வரு நேர்" என்னுமிடத்துப்போல. மொழியும் நேரா, உம்மை - மேல்வருங் கவியை நோக்குதலால், எதிரது தழுவிய எச்சம்: நேர்தல் - ஈதல். (107)

27. - இராமபிரான் சுக்கிரீவனை உயிர்த்துணைவனாகக் கொள்ளுதல்

மற்றினி யுரைப்ப தென்னே வானிடை மண்ணில் நினைந்
செற்றவ ரென்னைச் செற்றார் தீயரே யெனினு முன்னோடு
உற்றவ ரெனக்கு முற்றாருன்கிளை யென தென் காதல்
சுற்றமுன் சுற்ற நீயென் னின்னுயிர்த் துணைவ னென்றான்.

'இனி உரைப்பது மற்று என்னே - இனிமேல் (யான் பலவாகச்) சொல்ல வேண்டுவது வேறு யாது உளது? வானிடை - சுவர்க்கலோகத்திலும், மண்ணில் - இப்பூலோகத்திலும், நினைந் செற்றவர் - உன்னை வருத்தியவர், என்னை செற்றார் - என்னை வருத்தியவராவார்; தீயர் ஏ எனின் உம் - துஷ்டர்களேயானாலும், உன்னோடு உற்றவர் - உன்னுடன் சேர்ந்தவர்கள், எனக்கு உம் உற்றார் - எனக்கும் நண்பராவர்; உன்கிளை - உனது பந்துஜனமெல்லாம், எனது - எனது பந்துஜனமாம்; என் காதல் சுற்றம் - எனது அன்புள்ள பந்து வர்க்கமெல்லாம்; உன் சுற்றம் - உனது பந்துவர்க்கமாம்: நீ -, என் இன் உயிர் துணைவன் - எனது இனிய பிராணசினேகிதனாவாய்,' என்றான்-;

சுக்கிரீவனோடு கொண்ட நட்பின் உறைப்பை விளக்க ஸ்ரீராமன். அந்தச் சுக்கிரீவனோடு பகைத்தவர் நட்பாயுற்றவர் கிளைஞர் என்ற மூவர் திறத்தும் அந்தச் சுக்கிரீவன்போலவே நான் நடந்து கொள்வேனென் கின்றான். 'தீயரேயெனினு முன்னோடு உற்றவர் எனக்கும் உற்றார்,' என்பது பொருந்துமோ என்று ஒரு கடா: அதற்கு விடை- சுக்கிரீவன் நட்புக் கொள்ளும்போது ஆராய்ந்தே நட்புக் கொண்டிருப்பானாத லாலும், அங்ஙன் நட்கப்பட்டவன் பின்னர் எக்காரணத்தினாலேனும் குணம் மாறினானாயினும் "நட்டபின் வீடில்லை நட்பாள்பவர்க்கு" என்ற நியாயத்தால் சுக்கிரீவனுக்கு அவன் நட்பை விட்டிடுதல் கூடாது ஆதலாலும், அவனைப் போலவே, அவன் நண்பர் முதலியோரைப் பாவிக்கும் ஸ்ரீராமனுக்கும் அத்தீயவரின் உறவு விடலாகாது என்று நட்பினுறைப்பைத் தெரிவித்தவாறு என்க. காரியத்தின்பொருட்டுச் சுக்கிரீவனோடு நட்புக் கொண்ட ஸ்ரீராமன் இராசதந்திர முறையால் இவ்வாறு கூறுகின்றானென்றலும் ஒன்று. காரியார்த்தமாக நட்புக் கொண்ட ஸ்ரீராமன் அந்தச் சுக்கிரீவனுடைய நண்பருள் சிலரைக் கொண்டு சிலரைத் தள்ளுதல் தகுதியன்று என்று இங்ஙனம் கூறுகின்றானுமாம். துணைவன் - சகோதரனாவா யென்றுமாம்.

கிளை - மரத்தைக் கிளைபோலத் தழுவிநிற்கும் உறவினத்திற்கு உவமவாகுபெயர். எனது - அகரச்சாரியையும் துவ்விசுதியும் பெற்று வந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்று. சுற்றம் - சுற்றி நிற்பது; அம் - வினை முதற்பொருள் விசுதி. கிளை, சுற்றம் என்பன - சாதியொருமை. உயிர்த்துணைவன் - உவமத் தொகை. தீயேரே, ஏ- தோற்றம். எனினும் உம். - இழிவு சிறப்பு.

(108)

28.- அது கேட்டு வானாரும் வானவரும் மகிழ்தல்

ஆர்த்தது குரக்குச் சேனை யஞ்சனை சிறுவன் மேனி
போர்த்தன பொடித்த ரோமப் புளகங்கள் பூவின் மாரி
தூர்த்தனர் விண்ணோர் மேகஞ் சொரிந்தன வனகன் சொன்ன
வார்த்தையெக் குலத்து ளோர்க்கு மறையினு மெய்யென் றுன்னா.

'அனகன் - நிர்மலனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், சொன்ன - அருளிச் செய்த, வார்த்தை - திருவாக்கானது, எ குலத்து உளோர்க்கு உம்- எந்த [எல்லா]க் குலத்தில் தோன்றியவர்களுக்கும், மறையின் உம் - வேதவாக்கைக் காட்டிலும், மெய் - உண்மையானதாம்,' என்று உன்னா- என்று எண்ணி, - குரங்கு சேனை - வானரக்கூட்டம், ஆர்த்தது- ஆரவாரித்தது; அஞ்சனை சிறுவன் - அஞ்சநாதேவி குமாரனான அநுமானது, மேனி - சரீரத்தை, பொடித்த ரோமம் புளகங்கள் - அரும்பிய மயிர்ச்சிலிர்ப்புக்கள், போர்த்தன - மறைத்தன; விண்ணோர் - தேவர்கள், பூவின் மாரி தூர்த்தனர் - மலர் மழையால் (பூமியை) நிறைத்தார்கள்; மேகம் - மேகங்கள், சொரிந்தன - (நீர்த்துளி) பொழிந்தன ;

'வேதவாக்கைப் பார்க்கிலும் சிறப்புற்ற ஸ்ரீராமனது மெய்யுரை பிறந்தபடியால், இனி நமக்கு என்ன குறை? வாலிவதம் தவறாமல் இராவணாதி அரக்கரின் சங்காரத்துக்கு மூலமாம்' என்று எண்ணி, வானவரும் வானரருடன் ஒரு சேரக் களிப்படைந்தனர். தான் இராமபிரானிடத்துத் தூதுபோய் வந்தது பயன்பெற்றதனால், அநுமான் மேனிபொடித்தனென்க. நற்காலத்துக்கு அடையாளமாக மேகம் மழை பொழிந்தது. மேகஞ்சொரிந்தன கனகமண்ணல் என்ற பாடத்துக்கு, அண்ணல் - (ஸ்ரீராமனது) வார்த்தையை மெய்யென்று எண்ணி, மேகங்கள் பொன்மழை பொழிந்தனவென்க.

(109)

29.- சுக்கிரீவனது இருப்பிடத்துக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று அநுமான் விண்ணப்பிக்க இராமபிரான் உடன்படுதல்

ஆண்டெழுந் தடியிற் றாழ்ந்த அஞ்சனை சிங்கம் வாழி
தூண்திரள் தடந்தோண் மைந்த தோழனு நீயும் வாழி
ஈண்டுநுங் கோயி லெய்தி யினிதினி னிருக்கை காண
வேண்டுது மருளு கென்றான் வீரனும் விழுமி தென்றான்.

ஆண்டு - அப்பொழுது, எழுந்து - எழுந்திருந்து, அடியில் - (ஸ்ரீராமனது) திருவடிகளில், தாழ்ந்த - விழுந்து வணங்கிய, அஞ்சனை சிங்கம் - அஞ்சாநாதேவியினது வயிற்றில் தோன்றிய சிங்கம் போன்ற மகாவீரனாகிய அநுமான், - 'தூண் திரள் - தூண்போலத் திரண்டிருக்கின்ற, தடதோள் - பெரிய தோள்களையுடைய, மைந்த - சக்கரவர்த்தித் திருமகனே! தோழன்உம் நீஉம் - உனது தோழனாகிய சுக்கீரீவனும் நீயும், வாழி வாழி - பலகாலம் வாழ்வீர்களாக; ஈண்டு - இப்பொழுது, (நீங்கள்), நும் கோயில் எய்தி - உமது மாளிகையை அடைந்து, இனிதினின் - சுகமாக, இருக்கை - எழுந்தருளியிருத்தலை, காண-, வேண்டுதும் - விரும்புகிறோம்; அருளுக - கருணைபுரிக, என்றான் - என்று கேட்டுக் கொண்டான்; வீரன்உம் - ஸ்ரீராமனும், 'விழுமிது - (அது) மேன்மையானது', என்றான் - என்று சொல்லி உடன்பட்டான்;

அநுமான் இராமசுக்கிரீவர் நட்புக் கொண்டமைக்கு உவந்து வாழ்த்துக்கூறி, அச்சுக்கிரீவனது இருப்பிடத்துக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென விண்ணப்பிக்க, இராமபிரானும் உடன்பட்டனென்பதாம். விழுமிது - உடன்பாட்டுக்குறிப்புச்சொல். 'தோழனும் நீயும் வாழி' என்றது - உம்மிருவர்க்கும் இப்போது நேர்ந்த நட்பு நித்தியமாய்ச் செல்ல வேணுமென்ற குறிப்பு. மேலோரிடங் கீழோர் ஒன்று சொல்லும்போது 'ஐய', 'விஜயீபவ' என்றாற்போல முதலில் வாழ்த்துக்கூறிய பின்பு செய்தி சொல்லுதல், இயல்பு. சுக்கிரீவன் மாளிகையை 'நுங்கோயில்' என உளப்படுத்தியது - உரிமைபற்றி. கோயில் - கோ இல்: அரசனது இருப்பிடம்; சிறந்த இடமெனினுமாம்.

சிங்கம் போன்றவனை 'சிங்கம்' என்றது - உபசார வழக்கு. வாழிய என்னும் வியங்கோள்முற்றின் ஈற்று உயிர்மெய்கெட்டது. முதலிலுள்ள 'வாழி' என்பதை, முன்னிலை யசைச் சொலெனலுமாம். அருளுகென்றான், அகரம் - தொகுத்தல். (110)

இங்கே யொரு பாடல் சில பிரதியிற் காண்பது வருமாறு:-

"கடுத்தெழு மதத்தைச் சீறும் கதிர்ச்சுடர்க் கடவுளாய்ந்து,
வடித்தநூன் முழுதுந் தானோர் வைகலின் வரம்பு தோன்றப்,
படித்தவன் வணங்கி வாழ்த்திப் பருமணிக்கனகத் தோண்மேல்
எடுத்தன னிரண்டு பாலுமிருவரை யேகலுற்றான்."

30.- யாவரும் பூஞ்சோலையை அடைதல்

ஏகின ரிரவி சேயு மிருவரு மரிக ளேறும்
ஊகவெஞ் சேனை சூழ வறந்தொடர்ந் துவந்து வாழ்த்த
நாகமு நரந்தக் காவு நளினவா விகளு நண்ணிப்
போகபூ மியையும் மேகம் புதுமலர்ச் சோலை புக்கார்.

இரவி சேய்உம் - சூரிய குமாரனான சுக்கிரீவனும், இருவர்உம் - இராமலட்சுமணர்களும், - அரிகள் ஏறுஉம் - குரங்கு களுக்குச் சிங்கம்போன்றவனான அநுமானும், வெம் ஊகம் சேனை - கொடிய வானரசேனை, சூழ - சூழ்ந்தவரவும், - அறம் தருமதேவதை, தொடர்ந்து - பின்தொடர்ந்து வந்து, உவந்து - மகிழ்ந்து, வாழ்த்த - வாழ்த்தாநிற்கவும், ஏகினர் - புறப்பட்டவராய், - நாகம்உம் - புன்னை மரச்சோலைகளும், நரந்தம்காஉம் - நரந்தமென்னும் மரங்களின் சோலையும், நளினம் வாவிக்கல்உம் - தாமரைத் தடாகங்களும், நண்ணி-பொருந்தி, போக பூமியைஉம் ஏகம் - நல்வினைப் பயன்களையனுபவிக்குமிடமாகிய சுவர்க்கம் முதலிய லோகங்களையும் இகழும்படியான, புது மலர் சோலை- புதிய [அன்றுமலர்ந்த] மலர்களையுடைய பூஞ்சோலையை, புக்கார் - அடைந்தார்கள்;

அழிந்து போவதாயிருந்த தன்னைக் கைகொடுத்துக் காப்பாற்றுவதனால், தருமதேவதை வாழ்த்துவதாயிற்று. ஊகம் - குரங்கின் சாதிபேதங்களுள் ஒன்று என்பதை “குரங்குமுகவுமுகமுமுன்றும், நிரம்ப நாடி னப்பெயர்க்குரிய” என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங் கொண்டு உணர்க. நரந்தம் - ஓர் மரவிசேடம்; நாரத்தை மரமென்பர், போக பூமியையும் ஏகதல் - அறவிறந்த இன்பத்தைத் தரும் இடமாயிருத்தல். ‘போக பூமியையும்’ என்ற உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. (111)

31.- அச்சோலையின் சிறப்பு

ஆரமு மகிலுந் துன்றி யவிர் பளிக் கறைய ளாவி
நாரநின் றனபோற் றோன்றி நவமலர்த் தடங்க ணாடும்
பாரமு மருங்குந் தெய்வத் தருவுநீர்ப் பண்ணை யாடுஞ்
சூரமு மகளி ருசல் துவன்றிய சும்மைத் தன்றே.

(அச்சோலை), ஆரம்உம் அகில்உம் துன்றி - சந்தன மரங்களும் அகில் மரங்களும் நெருங்கப் பெற்று, அவிர் பளிங்கு அறை அளாவி - விளங்குகின்ற படிகப்பாறைகள் பொருந்தப் பெற்று, நாரம் நின்றனபோல் தோன்றி - (அப்பளிக்கறைகள் விளக்கத்தால் தெளிவான) நீர் (எழுந்து) நின்றனபோலக் காணப்பெற்று, - நவம் மலர் தடங்கள் நாடும் பாரம்உம் - புதுமையான [அப்பொழுது மலர்ந்த] மலர்களுடைய தடாகங்களின் (கண்டோர்) விரும்பும்படியான (இரண்டு) கரைகளிலும், மருங்குஉம் - பக்கங்களிலுமுள்ள, தெய்வம் தருவு - தெய்வத் தன்மையையுடைய மரங்களில், நீர் பண்ணை ஆடும் சூர் அரமகளிர் - நீர்விளையாடுகின்ற தெய்வத்தன்மையுடைய தேவமாதர்களின், ஊசல் - ஊஞ்சல், துவன்றிய - தொங்கியசையப் பெற்ற, சும்மைத்து - ஆரவாரத்தை யுடையது;

சந்தனம் முதலிய சிறந்த மரங்களும் பளிக்கறைகளும் பொருந்தி, தெய்வப் பெண்கள் தம் உலகத்தைவிட்டு இங்கு வந்து தாமரைத்

தடாகங்களில் ஜலக்கிரீடை செய்து அருகிலுள்ள மரங்களில் ஊஞ்சல் விளையாடப்பெற்ற சிறப்பையுடையது அச்சோலை என்றபடி. பளிக்கறை - பளிங்கினாலியன்ற சிறிய வீடுகள் எனலுமாம். தரு - தருவு என உகரச்சாரியை பெற்று வந்தது. பண்ணை - மகளிர் விளையாட்டு. சும்மைத்து - ஒன்றன்பாற் குறிப்பு முற்று. அன்று; ஏ - ஈற்றை. (112)

வேறு.

32. அங்கு உள்ள இரத்தினங்களின் சிறப்பு.

அயர்வில் கேள்விசா லறிஞர் வேலைமுன்
பயில்வில் கல்வியார் பொலிவில் பான்மைபோல்
குயிலு மாமணிக் குழுவு சோதியால்
வெயிலும் வெள்ளிவெண் மதியு மேம்படா.

அயர்வு இல் கேள்வி சால் அறிஞர் வேலைமுன் - தளர்ச்சியில்லாத நூற்கேள்விகள் அமையப்பெற்ற புத்திமாண்களுடைய கூட்டத்துக்கு எதிரில், பயில்வுஇல் கல்வியார் பொலிவு இல் பான்மை போல் - கல்விப்பயிற்சியில்லாதவர்கள் மேன்மையடையாத தன்மை போல, - குயிலும் மா மணி குழுவு சோதியால் - (அச்சோலையிற்) பதிக்கப்பட்டுள்ள சிறந்த [பெரிய] இரத்தினங்களினது கூட்டமாகத் திரண்ட ஒளியினால், வெயில்உம் - சூரியகாந்தியும், வெள்ளி வெள் மதிஉம் - வெள்ளிபோன்ற வெண்மையான சந்திரனது காந்தியும், மேம்படா - (அங்கு) மேன்மைப்பட்டு விளங்கா;

மாமணிச்சோதியால் வெயிலும் மதியும் மேம்படா என, ஒன்றினில் மற்றொன்று மறைந்ததாகக் கூறியது - மறைவணி. அங்குள்ள இரத்தினங்களின் ஒளி சூரியசந்திரர்களின் ஒளியினும் மிக்கு விளங்குவதென்றபடி. இனி, ஆங்கு உள்ள மணியின் சோதியால் வெயிலும், வெள்ளியின் சோதியால் மதியும் மேம்படா என்று உரைப்பினுமாம்.

“எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்கமனைத்தும்,
எழுத்தறிவார்க்காணின் இலையாம் - எழுத்தறிவா,
ராயுங் கடவு ளவிர் சடைமுன் கண்டளவில்,
வீயுஞ் சுரநீர்மிகை”

அயர்வு - ஐயந்திரிபு. கேள்வியானது கல்வி யறிவைப் பெருக்குதலால் ‘கேள்விசாலறிஞர்’ என்றார். வேலையென்னுங் கடலின் பெயர் இலக்கணையால், அதுபோலப் பரந்த கூட்டத்தை யுணர்த்திற்று; உவமையாகுபெயர். பயில்வில் கல்வியார் - கல்வி பயில்வில்லார் என விசுதி பிரித்துக் கூட்டுக. வெள்ளி - வெண்மையுடையதெனக் காரணப்பெயர்.

இது முதல் நாற்பதுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றை இரண்டும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய கவிவிருத்தங்கள். (113)

33.- இராமசக்கிரீவர் மலர்ப்பாயலி லிருந்து அன்போடு அளவளாவுதல்

ஏய வன்னதா மினிய சோலைவாய்
மேய மைந்தனுங் கவியின் வேந்தனும்
தூய பூவணை பொலிந்து தோன்றினார்
ஆய வன்பினோ டளவ ளாவுவார்.

ஏய - தகுதியாக, அன்னது ஆம் இனிய சோலை வாய்மேய - அப்படிப்பட்டதாகிய அழகிய சோலையிற் சேர்ந்த, மைந்தன் உம் - இராமபிரானும், கவியின்வேந்தன்உம் - வாநரவரசனும் [சக்கிரீவனும்], தூய பூ அணை பொலிந்து தோன்றினார் - பரிசுத்தமான மலராசனத்தில் வீற்றிருந்து விளங்கினவர்களாய், ஆய அன்பினோடு அளவளாவுவார் - பொருந்திய அன்புடனே மனங்கலந்து உசாவுவாராயினார்..

அளவளாவுதல் - தன்னளவையும் பிறனளவையும் ஒருவரையொருவர் விசாரித்தல். ஏய - ஏய் என்பதன் அடியாய் பிறந்த செயவெனெச்சம். சோலைவாய், வாய் - ஏழனுருபு. மேய - மேவிய. கவி = கபி - குரங்கு: வடசொல். (114)

34- இராமபிரான் நீராடிவிருந்துண்ணல்.

கனியுங் கந்தமுங் காயுந் தூயன
இனிய யாவையுங் கொணர யாரினும்
புனிதன் மஞ்சனத் தொழில்பு ரிந்துபின்
இனிதி ருந்துநல் விருந்து மாயினான்.

கனிஉம் - பழங்களையும், கந்தம்உம் - கிழங்குகளையும், காய்உம் - காய்களையும், தூயன இனிய யாவைஉம் - பரிசுத்தமாயும் இனிமையாயுமுள்ள மற்றைச் சாகம் [இலை] மூலம் [வேர்] முதலிய வற்றையும், கொணர - (அநுமான் முதலிய வாநரர்கள்) கொண்டு வந்து அமைக்க, - யாரின்உம் புனிதன் - யாவரினும் பரிசுத்தனாகிய ஸ்ரீராமன், மஞ்சனம் தொழில் புரிந்து - நீராட்டஞ் செய்து கொண்டு, பின் - பின்பு, இனிது இருந்து - இனிமையாக இருந்து, நல்விருந்து உம் ஆயினன் - நல்ல விருந்தாளியும் ஆனான் [அவற்றை யுண்டருளின னென்றபடி].

சக்கிரீவன் தன் பரிவாரங்களைக் கொண்டு விருந்து அமைக்க, இராமபிரான் நீராடி இருந்து விருந்துண்டானென்பதாம். விருந்தினனுக்கு நன்மை - பெறுவதற்கு அரியவனாய் ஞான ஒழுக்கங்களால் உயர்ந்து நின்றல். கந்தம் - வடசொல். மஞ்சனம் - மஜ்ஜநம் : வடமொழி. விருந்து-

புதுமை; இங்கு ஆகுபெயராய், புதியனாய் வந்தவன்மேல் நின்றது.
விருந்தும், உம்மை- இறந்தது தழுவியது (115)

35. இராமன் சுக்கிரீவனை அன்பினால் ஒன்று வினாவுதல்.

விருந்து மாகியம் மெய்ம்மை யன்பினோடு
இருந்து நோக்கிநின் றிறைவன் சிந்தியாப்
பொருத்து நன்மனைக் குரிய பூவையைப்
பிரிந்து ளாய் கொலோ நீயும்பின் னென்றான்.

அ மெய்ம்மை அன்பினோடு இருந்து - அப்படிப்பட்ட உண்மையான அன்புடனேயிருந்து, இறைவன் - ஸ்ரீராமன், - விருந்துஉம் ஆகி - (இவ்வாறு) விருந்தினனும் ஆகி [உண்டு], நோக்கி நின்று - (தனக்கு விருந்து நிகழ்த்தியபோது நடந்ததைப்) பார்த்திட்டு, சிந்தியா - ஆலோசித்து, - பின் - பின்பு, (சுக்கிரீவனை நோக்கி), 'பொருந்தும் நல் மனைக்கு - பொருந்திய-நல்ல இல்லற வாழ்க்கைக்கு, உரிய - இன்றியமையாத, பூவையை - மனைவியை, நீயும் -, பிரிந்து உளாய் கொலோ - (என்னைப் போலவே) பிரிந்துள்ளாயோ-' என்றான் - என்று வினாவினான்;

அதிதியாகிய தம்மைச் சுக்கிரீவன் மனைவியில்லாமல் உபசரிப்பதைக் கண்டு இவ்வாறு இராமபிரான் வினாவின னென்க. மனை- வீடு; பூவை - கிளி: இவை - முறையே மனைவாழ்க்கைக்கும், பூவை போன்றவளுக்கும் இடவாகுபெயரும், உவமவாகுபெயருமாம். கொல் - ஐயம் . ஓ - வினா. நீயும், உம்- இறந்தது தழுவிய எச்சம். (116)

36. - அதற்கு அநுமான் விடைகூறத் தொடங்குதல்.

என்ற வேலையி னெழுந்து மாருதி
குன்று போலநின் றிருகை கூப்பினான்
நின்ற நீதியாய் நெடிது கேட்டியால்
ஒன்றி யானுனக் குரைப்ப துண்டு எனா.

இது முதல் முப்பது கவிகள் - ஒரு தொடர்.

என்ற வேலையின் - என்று (ஸ்ரீராமன்) வினாவிய பொழுதில், - மாருதி - அநுமான், - எழுந்து - எழுந்திருந்து, குன்றுபோல நின்று - மலைபோல (அருகில் வந்து) நின்று, இரு கை கூப்பினான் - இரண்டு கைகளையும் கூப்பித் தொழுதவனாய், - (ஸ்ரீராமனை நோக்கி), 'நின்ற நீதியாய் - நிலையாய்நின்ற நீதியையுடையவனே! யான் - அடியேன், உனக்கு -, உரைப்பது - (வினாவிய கேள்விக்கு விடையாகச்) சொல்ல வேண்டுவது, ஒன்று - ஒரு வரலாறு, உண்டு - இருக்கின்றது; (அதனை), நெடிது கேட்டி - செவ்வையாகக் கேட்டருள்வாயாக; எனா- என்று சொல்லி, - 'எனா' என்னும் வினையெச்சம், மேல் 66 - ஆங் கவியில் 'இயங்க' என்னும் வினையோடு முடியும். ஆல் - ஈற்றசை.

சுக்கிரீவன் தாரமிழந்த வரலாற்றை அவனே கூறுவது தகுதியன்று என்று கருதி, அநுமான், அவ்வரலாற்றைக் கூறலாயினனென்க. விருந்தினனை மனைவியுடனிருந்தே உபசரித்தல் இவ்வாழ்வானுக்கு முறை யென்பதை யுட்கொண்டு வினாவின தென்று குறிப்பிக்க, 'நின்ற நீதியாய்' என விளித்தான். கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றவனை 'கேட்டி' என்றது. அதற்குப் பரிகாரஞ் செய்தருள வேண்டுமெனக் குறிப்பித்த தற்கப் போலும்.

(117)

37 - 65. அநுமான் கூறிய விடை

நாலு வேதமா நவையில் சாலியின்
வேலி யன்னவன் மலையின் மேலுளான்
சூலி யின்னருள் துறையின் முற்றினான்
வாலி யென்றுளான் வரம்பி லாற்றலான்.

நாலு வேதம் ஆம் நவை இல் சாலியின் - நான்கு வேதங்களாகிய குற்றமில்லாத நெற்பயிருக்கு, வேலி அன்னவன் - வேலியைப் போலப் பாதுகாவலா யுள்ளவனும், மலையின் மேலுளான் - கைலாச பருவதத்தில் வீற்றிருப்பவனுமாகிய, சூலியின் - சூலாயுதத்தை யுடையவனான உருத்திர மூர்த்தியினது, அருள்துறையின் - கருணை யின் வழியே, முற்றினான் - முதிர்ந்தவனாகி, வாலி என்று - வாலி யென்று பெயர் சொல்லப்பட்டுப் பிரசித்திபெற்று, வரம்பு இல் ஆற்றலான் - எல்லையில்லாத வலிமையுடையானொரு வானரவீரன், உளான் - இருக்கிறான்;

சுக்கிரீவன் மனைவியை யிழந்த வரலாற்றை விவரமாகக் கூறத் தொடங்கிய அநுமான் இச் செய்யுளால், வரபலம் மிக்கவனாய் வாலியென்று ஒருவனிருத்தலைத் தெரிவித்தான். "சங்கராஜ்ஞாநமந் விச்சேத்", என்றபடி சிவபிரான் ஞானங்கட்கு இருப்பிடமாயிருத்தலால், அப்பெருமானைப் பரந்த நான்குவேதங்கட்கும் வேலியன்னவன் என்றார். சூலியின் அருள் துறையின் முற்றினான் என்பதற்கு - பரமசிவனது திருவருளைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றவனென்பது கருத்து. உலகோர் நல்லொழுக்கத்தோடு சீவித்திருக்கக் கருவி யாதலால், வேதங்களைச் சாலியாக உருவகஞ் செய்தது. சூலி என்ற வடமொழிப் பெயர், சூலாயுதத்தையுடையவனென்று பொருள்படும்.

(118)

38. கழறு தேவரோ டவுணர் கண்ணினின்று
உழலு மந்தரத் துருவு தேயமுன்
அழலுங் கோளரா வகடு தேய்விடச்
சுழலும் வேலையைக் கடையுந் தோளினான்.

(அவன்). - கழறு - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற, தேவரோடு - தேவர்களும், அவுணர் - அசுரர்களாகிய அவர்களது, கண்ணின் -

எதிரில், நின்று -, உழலும் - (மத்தாகிச்) சுழல்கின்ற, மந்தரத்து - மந்தரமலையினது, உருவு - வடிவம், தேய - தேயும்படியாகவும், - அழலும் - சீறும் இயல்பமைந்த, கோள் அரா - வலிமையுடைய (கடைகயிறாகிய வாசுகியென்னும்) பாம்பினது, அகடு - நடுவுடம்பு, தேய்விட - தேய்ந்துபோம்படியாகவும், - சுழலும் - அலைகின்ற, வேலையை - திருப்பாற்கடலை, முன் - முற்காலத்தில், கடையும் - கடைந்த, தோளினான் - புஜபலமுடையவன்; இதுவும், அடுத்த கவியும் - வாலியினது வலிமையை யுணர்த்தும்.

வாலி கடலைக் கடைந்த வரலாறு :- தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒருங்கு கூடிச் சாவா மருந்தாகிய அமிருதத்தைப் பெறுமாறு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாசுகிநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிச் சந்திரனை அடைதூணாக நிறுத்திப் பாற்கடலைக் கடைய முயலுகையில், இரு திறத்தாரும் அதனைக் கடையும் வலிமையிலராய் என் செய்வதென்று கலங்கி நிற்குமளவிலே, வாநர ராசனும் தேவேந்திரனது குமாரனுமாகிய வாலி, தான் நாள்தோறும் பல கடல்களிலுஞ் சென்று வைதிக நித்திய சுருமங்களை முடித்துவரும் வழக்கப்படி பாற்கடல் சென்று சேர, தேவர்கள் அவனை வேண்டிக் கொண்டதனால் அவன் சுராசுரர்களை விலக்கிவிட்டுத் தானொருவனாகவே இரு கைகளாலும் வாசுகியின் தலையையும் வாலையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக வலிய இழுத்துக் கடைந்தனன் என்பதாம். இவ்வாறு வால்மீகத்தில் இல்லையாயினும், நல்லிசைப் புலவராகிய கம்பர் கூறியிருந்தலால், புராணாந்தரங்களிலேயாதல் கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ள வேண்டும்; “மற்றவன் முன்னோனந்தா ளிராவணன் வலிதன் வாலி, னிற்றுக்கட் யெட்டுத் திசையினு மெழுந்து பாய்ந்த, வெற்றியன் தேவர்வேண்ட வேலையை விலங்கன் மத்திற், சுற்றிய நாகந் தேய வமுதெழக் கடைந்த தோளான்” என்று சுந்தர காண்டத்திலும், “கடலைச் சுராசுரர்க் கமிழ்தெழக் கடைந்த, வீரியன்” என்று உத்தரகாண்டத்திலும் கூறுவன காண்க. (இச்சரித்திரத்தைக் காஞ்சிப் புராணத்து மணிகண்டேசுரப்படலத்திற் பரக்கக் காணலாம்.) முன் கடையுந் தோளினான் - இயல்பினால் வந்த காலவழுவமைதி. தேய்வு இடுதல் தேய்வு கொள்ளுதல்.

(119)

39. நிலனு நீருமாய் நெருப்புங் காற்றுமென்று
உலைவில் பூதநான் குடைய வாற்றலான்
அலையின் வேலைகும் கிடந்த வாழிமா
மலையி னின்றுமீம் மலையின் வாவுவான்.

நிலன்உம் - பூமியும், நீர்உம் - ஜலமும், நெருப்புஉம் - அக்கினியும், காற்றுஉம் - வாயுவும், என்று ஆய் - என்று பொருந்தி, உலைவு இல் - அழிவில்லாத, பூதம் நான்கு - நான்கு பூதங்களும், உடைய - (தாம்தாம் தனித்தனி) உடைத்தான, ஆற்றலான - வல்லமை முழுவதையும் தான்

ஒருசேர உடையவன்; அலையின் வேலை - அலைகளையுடைய ஏழு சமுத்திரங்களுக்கும் அப்பால், சூழ் கிடந்த- சுற்றிலும் பொருந்திய, ஆழி மா மலையினின்றும் - பெரிய சக்கரவாள பருவதத்தினின்றும், இ மலையின் - இங்குள்ள பருவதத்தில், வாவுவான்- தாவுந் தன்மையுடையவன்,

நிலம் முதலிய நான்கு பூதங்களின் ஆற்றலோடு, சக்கரவாள மலையினின்று இங்குள்ள மலையில் தாவும் வல்லமையுடையவன் அந்த வாலியென்றவாறு. இவ்வுலகைச் சூழ்ந்துள்ள எல்லாக் கடல்கட்கும் அப்பால் வட்டவடிவான மலையொன்று சூழ்ந்துள்ள தென்றும் அது சக்கரவாளமலையென்று பெயர்பெறுமென்றும் நூல்கள் கூறும். நிலத்துக்கு நீரும், நீர்க்கு நெருப்பும், நெருப்புக்குக் காற்றும் காரணமாதலால், அம்முறைப்படி வைத்தார். பஞ்சபூதங்களுள் ஆகாயத்தை ஒழித்தது, அதற்கு மற்றவை போன்ற ஆற்றலும் உருவமும் இல்லாமையால். 'சூழ்' என்ற முதனிலை, இங்கு வினையெச்சப் பொருள் தந்தது: "வரிப்புனை பந்து" என்னுமிடத்திற்போல்.

(120)

40. கிட்டு வார்பொரக் கிடைக்கி னன்னவர்

பட்ட நல்வலம் பாக மெய்துவான்

எட்டு மாதிரத் திறுதி நாளுமுற்று

அட்ட மூர்த்திதான் பணியு மன்பினான்.

கிட்டுவார் பொர கிடைக்கின் - நெருங்குபவர்களாயப் போர் செய்தற்கு (யாவராயினும் எதிரில்) வந்தால், அன்னவர் பட்ட நல்வலம் - அவர்கள் (முன்பு) அடைந்துள்ள நல்ல (உடல்) வலிமையில், பாகம் - (பாதி) பாகத்தை, எய்துவான் - அடைபவன்; நாளும் - நாள்தோறும், எட்டு மாதிரத்து இறுதி- எட்டுத் திக்குகளி னெல்லையிலும், உற்று - போய், அட்டமூர்த்தி தான் - அஷ்டமூர்த்தி யெனப்படுகிற சிவபெருமானது திருவடிகளை, பணியும் - வணங்குகின்ற, அன்பினான் - அன்பையுடையவன்;

இச் செய்யுள் - வாலிக்கு உள்ள தைவிகவரத்தையும் தெய்வ பக்தியையும் தெரிவிக்கும். நல்வரமென்ற பாடத்துக்கு - வரபலத்தை என்க; இது, உடல்வலிமைக்கும் உபலக்ஷணமாம். சிவபிரானது அஷ்டமூர்த்திகள் - பஞ்சபூதங்கள், சூரியன், சந்திரன், யஜ்மானன் என்பன; இவ்வெட்டையுந் திருமேனியாக வுடைமையால், சிவபிரான், அஷ்டமூர்த்தி யெனப்படு வான். அட்டமூர்த்தி தான் பணிவதற்காக எட்டுத்திக்கிற சென்றனனென நயங் காண்க. உம்மை - தொறுப்பொருளது. அஷ்டமூர்த்தி - வடமொழித் தொடர்; பண்புத் தொகையன்மொழி. பாகம் - வடசொல்.

(121).

41. கால்செ லாதவன் முன்னர்க் கந்தவேள்

வேல்செ லாதவன் ஞாப்பின் வென்றியான்

வால்செ லாதவா யலதி ராவணன்

கோல்செ லாதவன் குடைசெ லாதரோ.

அவன் முன்னர் - அவ்வாலியினது வேகத்திற்கு முந்தி, கால் செலாது - வாயுவும் போகமாட்டாது; அவன் மார்பின் - அவ்வாலியினது மார்பிலே, கந்தவேள் வேல் - சுப்பிரமணியக் கடவுளது வேலும், செலாது - நுழையாது; வென்றியான் வால்செலாத வாய் அலது - வெற்றியையுடையவனான அவ்வாலியினது வால் செல்லாத இடத்தில் அல்லாமல் [வால் சென்ற இடத்தில்], இராவணன் - இராவணனது, கோல் - அதிகாரம், செலாது - செல்லாது; அவன் குடை - அவ்விராவணனது வெற்றியும், செலாது - செல்லாது; அரோ - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

முதலில் அந்த வாலியின் விரைந்த செலவையும் பின்பு அவனுடைய வன்மை வென்றிகளையும் இச் செய்யுள் கூறும். இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களையும் வென்ற இராவணனது கோலும் குடையும் வாலியின் வால் சென்றவிடத்துஞ் செல்லாதென, வாலியின் வீரமிகுதி கூறியபடி, வால் சென்றவிடத்தே செல்லாதெனவே. அவனுள்ளவிடத்துச் செல்லாமை தானே பெறப்படும். இவ்வாறு கூறியது, முன்னொரு காலத்தில் தன்னைப் பற்றுதற்கு பின்புறத்தே வந்த இராவணனை, வாலி தன் வாலினாற் கட்டி, வலியடக்கிக் கர்வபங்கஞ் செய்தமைபற்றியென்க. இனி, பின்னிரண்டடிக்கு - வாலியினது வாலின் வலிமை அழிந்தாலன்றி இராவணனது கோலுங் குடையும் அழியா வென்றுமாம், வாலியும் இராவணனும் பின்னர் நட்புக் கொண்டன ராதலால்: இப்பொருளில் இராவணனைக் கொல்லுதற்கு வாலியைக் கொல்வது இன்றியமையாதென்பது கருத்து.

கந்தன் - ஸ்கந்தனென்ற வடசொல்லின் விகாரம். வேள் என்பதற்கு - விரும்பப்படுகின்றவ னென்பது பொருள்; அழகியவ னென்பது கருத்து; இச்சொல் மன்மதனுக்கும் பெயராதலால், அவனை விலக்குவதற்கு, 'கந்தவேள்' என்றார். செலாதவாய் அலது - இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாட்டை வற்புறுத்திற்று. கோல் - அரசாட்சிக்கும், குடை - வெற்றிக்கும் இலக்கணை. (122)

42. மேரு வேமுதல் கிரிகள் வேரொடும்
பேரு மேயவன் பேரு மேல்நெடுங்
காரும் வானமுங் கதிரு நாகமும்
தூரு மேயவன் பெரிய தோள்களால்.

அவன் - அவ்வாலி, பேரும் ஏல் - (தன் இடம் விட்டு) எழுவானானால், (அவ்வதிர்ச்சியினால்), மேரு ஏ முதல் கிரிகள் - மகாமேரு முதலிய பெரிய மலைகளெல்லாம், வேரொடும் பேரும் ஏ - வேரொடும் இடம் விட்டுப் பெயர்ந்துபோமே; அவன் பெரிய தோள்களால் - அவனுடைய பெரிய தோள்களால், நெடுங்கார்உம் - பெரிய மேகமும், வானம்உம் - ஆகாயமும், கதிர்உம் - சூரிய சந்திரர்களும், நாகம்உம் - பர்வதங்களும், தூரும்ஏ - மறைந்து போய்விடுமே;

அவன் இயல்பாக அடிவைத்துச் செல்லும்போதே அவ்வதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியாமல், இவ்வுலகத்தைத் தாங்கவல்ல பெருமலைகளும் நிலைகுலைந்து விடும்; அன்றியும், உத்தம விலக்கணத்திற்கு ஏற்ப அவனது தோள்கள் மிகவுயர்ந்து நின்றலால், மேகம் முதலியவைகளில் லாம் அவற்றால் தூர்ந்துவிடுமென்பதாம்; தொடர்புயர்வு நவீர்ச்சியணி. இதனால், வாலியினது உடல்வலிமையும் உயர்ந்த தோற்றமும் விளங்கும். நாகம் - சலியாதது என மலைக்குக் காரணக் குறி: நாகம் - வானுலகு எனினுமாம். பேரும் - பெயருமென்பதன் மருஉ. மேருவே, ஏ- உயர்வுசிறப்பு. (123)

43. பாரி டந்தவெம் பன்றி பண்டைநாள்
நீர்கி டந்தபே ராமை நேருளான்
மார்பி டந்தமா லெனினு மற்றவன்
தார்கி டந்ததோள் தகைய வல்லதோ.

பண்டை நாள் - முற்காலத்தில், பார் இடந்த - பூமியைக் (கோட்டாற்) குத்தியெடுத்த, வெம் பன்றி - கொடிய மகாவராகத்தையும் - நீர் கிடந்த பேர் ஆமை - பாற்கடலிலே (மந்தரமலையைத் தன் முதுகின் மீது தாங்கிக் கொண்டு) கிடந்த மகா கூர்மத்தையும், - நேர் உளான் - (தனக்கு) ஒப்பாகக் கொண்டுள்ளவனாகிய, அவன் - அவ்வாலியினது, தார்கிடந்ததோள் - வெற்றிமாலை பொருந்திய புயங்களை, மார்பு இடந்த மால் எனின்உம் - (இரணியினது) மார்பைக் கீண்ட திருமாலாகிய (நர) சிங்கமேயானாலும், - தகைய வல்லது ஒ- எதிர்க்க வல்லதோ? [அல்ல என்றபடி];

இச் செய்யுளும், வாலியினது வீரத்தை விளக்கும். திருமாலினது அமிசாவதாரமாகிய ஸ்ரீராமனும் வாலிக்கு எதிர்நின்று போர் புரியாது மறைந்துநின்றே அம்பெய்து அவ்வாலியைக் கொல்லப் போவதனால் இவ்வாறு கூறின ரென்னலாம்.

'பாரிடந்தபன்றி' என்றது - பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக் கடலில் மூழ்கிப்போன இரணியாக்கனைத் திருமால் தேவர் முனிவர் முலியோரது வேண்டுகோளின்படி வராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கொண்டு பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்துக் கொண்டு வந்து விரித்தருளின வரலாற்றை உட்கொண்டு. தேவர்களும் அசுரர்களும் மந்தரபருவத்தை மத்தாகவும் வாசுகியைக் கடையிறாகவுங் கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்தபொழுது சுழலாநின்ற மந்தரபருவத்திற்குக் கீழ்ப்புறத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் மகா கூர்மரூபத்தைத் தரித்து அம்மலை கடலில் அமுந்திவிடாதபடி ஆதாரமாக இருந்ததனால், 'நீர் கிடந்த பேரமை' என்றார். நீர் - கடலுக்கு ஆகுபெயர்; இங்குச் சந்தரூபம் நோக்கி பாற்கடலைப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

மார்பிடந்த மா என்ற பாடத்திற்கு 'மா' என்ற விலங்கின் பொதுப்பெயர், இங்குச் சிறப்பாய்ச் சிங்கத்தையுணர்த்தும் என்க: எல்லா

அவயவங்களினஞ் சிறந்த அங்கமாகிய தலை சிங்கமா யிருந்தது பற்றி, 'மா' எனப்பட்டது. நேரிலான் என்ற பாடம் - பகைவனென்று பொருள்படும்: நேருளான் என்பதற்கே - பகைவன் எனலாம். மார்பிடந்த மா என்ற பாடத்தையே கொண்டு, பன்றி ஆமை மா என்ற இவையே யானாலும் என்று பொருள் கூறுதலே சிறக்கும். மற்று - அசை. தார் கிடந்த தோட்டகைய வல்லதோ என்று சில பிரதிகளில் நான்காமடி. (124)

44. படர்ந்த நீர்நெடுந் தலைப ரப்பிமீது
அடர்ந்த பாரம்வந் துறவ நந்தனும்
கிடந்து தாங்குமிக் கிரியை மேயினான்
நடந்து தாங்குமிப் புவன நாளெலாம்

தாங்கும் - (பூமியைத்) தாங்குகின்ற, இ கிரியை - இந்தக் கிட்கிந்த மலையை, மேயினான் - பொருந்தியவனான வாலி, - (நடக்கும் பூமியிடத்தின்), மீது - மேலே, பாரம் அடர்ந்து வந்துஉற - பாரம் மிகுதியாக வருதல் பற்றி, படர்ந்த நீர் நெடுந் தலை - (ஆயிரமென்னுங் கணக்காக) மிக்குள்ள மிகவும் நீண்ட (தன்) பணா முடிகளை, பரப்பி - பரப்பிக் கொண்டு, அநந்தன்உம் - ஆதிசேஷனும், கிடந்து - கீழிருந்த படியே, நடந்து - (அவன் நடக்குமிடத்தே உடன்) நடந்து, நாள் எலாம் - நாள்தோறும், இபுவனம் - இப்பூமியை, தாங்கும் - (எப்போழுதும்) பரிப்பான்.

தான் ஓரிடத்திலேயே யிருந்து கொண்டு பூமியைத் தாங்கு மியல் பினனான ஆதிசேஷனும் வாலி நடக்கையில் அவனது உடற்பொறையைச் சுமக்க முடியாமல் பூமி குழிந்து அழுந்த, பூமி பிளந்திடுமோ என்று அஞ்சித் தானும் இடம் பெயர்ந்து அவனுடனே சென்று கொண்டே தாங்கிவருவ னென்பதாம்; இதனால், வாலியினது பெருவலிமையுடன் பாரமுடைமை கூறப்பட்டதாம். மலைகள் தாம் வெளியில் எவ்வளவு உயர்ந்திருக் கின்றனவோ, அவ்வளவு உள்ளேயும் புக்குநின்று பூமியைச் சலிக்க வொட்டாது தாங்குகின்றன என்ற கொள்கையைபற்றி 'தாங்கு மிக்கிரி' என்றார். அநந்தனென்பதற்கு - அழிவில்லாதவ னென்று பொருள்: (ந + அந்தம்.) அந்தம் - முடிவு. உம்மை - உயர்வு சிறப்பு.

இனி இச்செய்யுளுக்கு வேறுவகையாக உரை கூறுதலுண்டு: அது வருமாறு - அநந்தன்உம் - ஆதி சேஷனும், - படர்ந்த நீர் நெடுந் தலை - (ஆயிரமென்னுங்கணக்காக) மிகுந்த மிகவும் நீண்ட (தன்) பணாமுடிகளை, பரப்பி -, - மீது - மேலே, பாரம் - பாரமானது, அடர்ந்து வந்து உற - மிகுதியாகப் பொருந்தியிருக்க, கிடந்து - கீழிருந்து, இ புவனம் - இப்பூலோகத்தை, நாள்எலாம் - எந்நாளும், தாங்கும் - பரிப்பான்; இ கிரியை மேயினான் - இம் மலையைப் பொருந்தி வாழ்கின்றவனான வாலியானவனோ, நடந்து - (தான்மேலே) நடந்து கொண்டு, தாங்கும் - பூமியைத் தாங்குவான் என்பது. இதனால், வாலியினது உலகங்காக்குந் திறம் கூறப்பட்டது. ஆதிசேஷன், இப்பூமியின் பொறையைத் தாங்க

முடியாமல் வருந்தித் தாங்குகின்றான்; வாலியோ அங்ஙனமன்றிச் சிறிதும் வருத்தமில்லாமல் உல்லாசமாக நடந்து கொண்டு தாங்குகின்றன னென்பதாம். இவ்வாறு உபமானமாகிய ஆதி சேஷனினும் உபமேயமாகிய வாலிக்கு ஏற்றங் கூறியது - வேற்றுமை யணி. கிடந்து தாங்குதல் - சுமத்தல்; நடந்து தாங்குதல் - காத்தல். (125)

45. கடலு ளைப்பதுங் கால்ச ரிப்பதும்
மிடல ருக்கர்தேர் மீது செல்வதும்
தொடர மற்றவன் சுளியு மென்றலால்
அடலின் வெற்றியா யலி னாவவோ

அடலின் வெற்றியாய் - வலிமையையும் சயத்தையும் உடையவனே! - தொடர - இடைவிடாமல், கடல் உளைப்பதுஉம் - சமுத்திரம் ஒலிப்பதும், கால் சரிப்பதுஉம் - காற்று சஞ்சரிப்பதும், மிடல் அருக்கர் தேர்மீது செல்வதுஉம் - வலிமையையுடைய சூரியர்கள் [துவாதசாதித்தியர்கள்] தேரின்மேற் சஞ்சரிப்பதும், - அவன் - அவ்வாலி, சுளியும் என்று அலால் - சினந்திடுவனே என்ற அச்சத்தினல்லாமல், அயலின் - வேறொரு வகையால், ஆவ ஒ - ஆவனவோ - [ஆகா என்றபடி];

இது, வாலியினது மிக்க கோபத்தை வருணித்தது. கடல் முதலியன எல்லாம் அவனது கோபத்துக்கு அஞ்சியே நடக்கின்றனவென்பதாம். உளைப்பது - மேற்மேற் பொங்கியெழாமல் ஒரு நிலையில் அடங்கி நிற்பதும், சரிப்பது - எல்லாவுயிரும் பொறுக்கும்படி அடங்கி நடப்பது மாகவுமாம். இயல்பிற் கடல் உளைப்பது முதலியவற்றிற்கு, வாலியின் கோபத்தினால் நிகழ்வனவாகக் காரணங் கற்பித்துக் கூறியது - ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பரம்பொருளுக்கு அஞ்சிக் கடல் முதலியன நடக்கின்றன என்று நூல்கள் கூறுவது தவறென்று சாதிப்போர்போன்று, 'அயலினர்வவோ' என்றார்; ஆகவே, இங்கு அபநுதியணி தொனிக்கு மென்க. இதனால் காற்று முதலியன தனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நிற்கும்படி செய்யும் பரம்பொருள் போன்ற வரம்பிலாற்றலுடையன் வாலி யென்பதும் தோன்றும். மாதந்தோறும் வெவ்வேறாகச் சூரியர் பன்னிருவ ராதலால், 'அருக்கர்' எனப் பன்மையாற் கூறினார். தேர்மீது செல்லுதல் - உதித்தும் அத்தமித்தும் அவ்வக் காலத்திற்குத் தக்கபடி நடத்தல். (126)

46. வெள்ள மேழுபத் துள்ள மேருவைத்
தள்ள லானதோ ளரிகள் தானையான்
உள்ள மின்றியவ் வுயிரை யஞ்சலால்
வள்ள லேயவன் வாழ வாழுமால்.

வள்ளலே - வரையாமல் அருளுந் தன்மையை யுடைவனே! - அவன் வாழ - அவ்வாலி வாழாநிற்க, தானையான் உள்ளம் இன்றி - (வாநர)

சேனைக்கெல்லாந்தலைவனாகிய அவ் வாலியின் கருத்து [அநுமதி] இல்லாமல், அ உயிர் அஞ்சலால் - அக்குரங்குகளின் உயிரைக் கொண்டுபோவதற்கு (யமனும்) அஞ்சுதலால், வெள்ளம் ஏழு பத்து உள்ள - எழுபதுவெள்ள மென்னுந் தொகையுடையனவாகிய, மேருவை தள்ளல் ஆன தோள் அரிகள் - மகா மேருவையும் புரட்டிவிடவல்ல தோள்வலிமையை யுடைய வர்நர சேனைகள், வாழும் - (அழிவில்லாமல்) வாழாநிற்கும்; அரிகள் வாழு மென்க.

வாலியினிடத்து அச்சங்கொண்ட யமனும் பின்வாங்குதலினால், அவனது குரங்குச் சேனைகள் 'தம்முயிர்க்குத் தீங்கு நேருமோ?' என்ற அச்சமின்றி இனிது உயிர்வாழ்கின்றன என்பதாம்: இதனால், கடவுளரும் அஞ்சுந்தன்மை கூறப்பட்டது. இனி, வாலி வாழும்போது அவனது குரங்குச் சேனைகளை உயிர் கொண்டுபோவதற்கு யமனும் அஞ்சிப் பின்வாங்குதல் பற்றி அக்குரங்குச் சேனைகளில் இறப்பன வின்றிப் பின்னும் பிறக்கும் வாநரங்களெல்லாம் சேர்ந்து கொண்டு வருதலினாலே அவ்வாலிக்கு எழுபது வெள்ளம் வாநரசேனையுள்ள தாயிற்றென்று கருத்துக் கூறலுமாம். (வெள்ளம் - ஒரு பெருந்தொகை; மிகப்பல அக்ஷௌஹிணி கொண்டது; யானையொன்றும், தேரொன்றும், குதிரை மூன்றும், காலாள் ஐந்துங் கொண்டது - பத்தி யெனப்படும்; அப்பத்தி மூன்று பங்கு கொண்டது - சேனாமுகம்; சேனாமுகம்மூன்று - குல்மம்; குல்மம் மூன்று - கணம்; கணம் மூன்று - வாகினி; வாகினி மூன்று - பிரதனை; பிரதனை மூன்று - சமு; சமு மூன்று - அநீகினி; அநீகினி பத்து - அக்ஷௌகினி; அக்ஷௌகினி எட்டுப்பங்கு கொண்டது - ஏகம்; ஏகம் எட்டு - கோடி; கோடிஎட்டு - சங்கம்; சங்கம் எட்டு - விந்தம்; விந்தம் எட்டு - குமுதம்; குமுதம் எட்டு - பதுமம்; பதுமம் எட்டு - நாடு; நாடு எட்டு - சமுத்திரம்; அந்தச் சமுத்திரம் எட்டுப் பங்கு கொண்டது - வெள்ளம் எனக்காண்க.) மேருவைத் தள்ளலான தோள் - மகாமேருவையுந் தனக்கு ஒப்பன் நென்று விலக்கும்படியான தோளென்றுமாம். ஆல் - ஈற்றசை. அக்ஷௌஹிணி - அக்குரோணி (127)

47. மழையி டிப்புறா வயவெஞ் சீயமா
முழையி டிப்புறா முரண்வெங் காலுமெல்
தழைது டிப்புறச் சார்வு நாதவன்
விழைவி டத்தின்மேல் விளிவை யஞ்சலால்.

விளிவை அஞ்சலால் - (வாலி சினத்தால் தம் தமக்கு) அழிவு நேரிடுமே! என்று பயப்படுதலால் - அவன் - அவ்வாலி, விழைவு இடத்தின்மேல் - விரும்பி வாசஞ் செய்கின்ற இடத்திற்கு நேராக, - மழை-மேகங்கள், இடிப்புஉறா - இடிக்கமாட்டாவாம்; வயம் - வெற்றியை யுடைய, வெம் - கொடிய, சீயம் மா - சிங்கமாகிய விலங்குகள், முழை-

குகையில், இடிப்புஉறா - காச்சிக்கமாட்டாவாம்; முரண் - வலிமையை யுடைய, வெம் - கொடிய, கால்உம் - காற்றும், மெல் தழை துடிப்பு உற சார்வு உறாது - (அங்குள்ள) மெல்லிய இலைகள் உதிரும்படியாகவும் சேராது;

அவ்வாலியிருக்குமிடத்தில் தமது வல்லமையைக் காட்டினால் தமக்கு அபாயம் நேரிடுமென்று அவன் வலிமையை நோக்கி அஞ்சி மேகமும் சிங்கமும் காற்றும் அடங்கி நடக்குமென்றபடி. இது வாலிக்குக் கடவுளரும் அஞ்சுந் தன்மையோடு விலங்கும் அஞ்சுந்தன்மையுங் கூறியது. சீயம் - ஸிம்ஹமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. சீயம் மா - சீயமாகிய மா என இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. (128)

48. மெய்க்கொள் வாலினான் மிடலி ராவணன்
தொக்க தோளுறத் தொடர்பு டுத்தநாள்
புக்கி லாதவும் பொழிய ரத்தநீர்
உக்கி லாதவும் உலகம் யாவதோ.

மெய் கொள்வாலினால் - (பேருக்கு ஏற்றபடி) மெய்ம்மையாகக் கொண்ட வாலினால், மிடல் இராவணன் தொக்க தோள் - வலிமையை யுடைய இராவணனது (இருபதாகத்) திரண்ட தோள்களை, உற - ஒருசேர அழுந்தும்படி, தொடர்புடுத்த - கட்டி எடுத்துச் சென்ற, நாள் - அந்நாளில், புக்கிலாதஉம் - (வாலி) செல்லாததும், பொழி - (அவ்விராவணனது உடம்பினின்று) சொரிந்த, அரத்தம் நீர் - ரத்த வெள்ளம், உக்கிலாதஉம் - சிந்தாததுமாகிய, உலகம் (வேறு) லோகம், யாவதுஒ - யாது உள்ளதோ?

வாலி இராவணனை வாலினாற்கட்டி அலட்சியமாகத் தூக்கிக் கொண்டு எல்லாவுலகங்களிலுந் தாவித் தாவிச் சென்றபோது, அவன் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் இராவணனது இரத்த நீர்ப் பெருக்குச் சொரிந்து கொண்டேயிருந்த தென்பதாம். வாலினால் தொடர்புடுத்த என இயையும். வாலினான் என்று எடுத்து வாலியென்றுமாம். அரத்தம் - ரத்தம். உக்கிலாத, புக்கிலாத = உக்கிலாதது, புக்கிலாதது. யாவது = யாது. (129)

49. இந்தி ரன்தனிப் புதல்வ னின் னளிச்
சந்தி ரன்தழைத் தனைய தன்மையான்
அந்தக் கன்தனக் கரிய வாணையான்
முந்தி வந்தன னிவனின் மொய்ம்பினோய்.

மொய்ம்பினாய் - வலிமையுடையவனே! இந்திரன் - தேவேந்திரனது, தனி - ஒப்பில்லாத, புதல்வன் - புத்திரனாகிய அவன், - இன் அளி சந்திரன் தழைத்து அனைய - இனிமையான குளிர்ச்சியை யுடைய பூரண சந்திரன் விளங்கினாற்போன்ற; தன்மையான் - தன்மையை [வெண்ணிறத்தை] யுடையவன்; அந்தகன் தனக்கு - யமனுக்கும், அரிய - (கடப்பதற்கு)

அருமையான, ஆணையான் - ஆஜ்ஞையுடையவன்; இவனின் - இச்சக்கிரீவனைக் காட்டிலும், முந்தி - முன்னே [தமையனாக], வந்தனன் - (ஒரேதாய் வயிற்றில்) பிறந்தவன்.

இதனால், வாலியின் மேனி நிறத்தையும், எல்லோரையுங் கீழ்ப்படிந்து நடக்கச் செய்யும் தன்மையையும் கூறினார். அந்தகன் - (பிராணிகளுக்கு) அழிவைச் செய்பவன். அந்தகன் தனக்கும் என்ற உயர்வு சிறப்பும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. தழைத்தனைய என்பதை - தழைத்தாலனைய என எச்சத்திரிபாகவாவது, தழைத்ததனைய என்பதன் விகாரமாகவாவது கொள்க. (130)

50. அன்ன வன்னெமக் கரச னாகவேன்று
இன்ன வன்னிளம் பதமி யற்றுநாள்
முன்ன வன்குலப் பகைஞன் முட்டினான்
மின்னெ யிற்றுவா ளவுணன் மேன்மையான்

அன்னவன் - அவ்வாலி, எமக்கு அரசன் ஆக - எங்களுக்கு (வாநரங்கட்கெல்லாம்) ராஜாவாக இருக்க, இன்னவன் - இச் சக்கிரீவன், இளம் பதம் - இளவரசாட்சியை, ஏன்று - ஏற்றுக் கொண்டு, இயற்றும் - நடத்தி வருகின்ற, நாள் - காலத்தில், மேன்மையான் - பெருமையை யுடையவனாகிய, மின் எயிறு - மின்னல் போல வெளிப்பட்டு விளங்கு கின்ற கோரப்பற்களையுடைய, வாள் - வாள்போற் கொடிய, அவுணன் - ஓர் அசுரன் [மாயாவியென்பவன்], குலம் பகைஞன் - (எங்கள்) கூட்டத்துக்குச் சத்துருவாய், அவன்முன் - அவ்வாலியெதிரே வந்து, முட்டினான் - எதிர்த்துப் போர்செய்தான்;

சக்கிரீவன் வாலி இவ்விரு திறத்தாரிற் சேர்ந்த வாநரர்கட்கெல்லாம் தம்மிற் பகையுண்டானதற்கு மாயாவியென்னும் இவ்வசுரன் வாலியினுடன் போர் செய்யவந்ததே முதன்முதற் காரணமாய் நின்றது பற்றி, அவனைக் 'குல பகைஞன்' எனக் கூறினனென்க. இனி, குலப் பகைவன் - சிறந்த பகைவனென்றவாறுமாம்; 'குலகிரி' என்றாற்போல. அன்னவன்னெமக்கு' இன்னவன்னிளம் - விரித்தல். இளம்பதம் - யுவராஜபட்டம். வாள் - மற்றை ஆயுதங்கட்கும் உபலக்ஷணமாய், படைகளையுடைய பகைவனென்றுமாம். இனி, வாளெயிறு என இயைத்து - வாள்போன்ற தந்தமென்றலுமாம். (131)

51. முட்டி நின்றவன் முரணு ரத்தினோர்
ஒட்ட வஞ்சிநெஞ் சுலைய வோடினான்
வட்ட மண்டலத் தரிது வாழ்வெனா
எட்ட ரும்பெரும் பிலனு ளெய்தினான்.

(அவ்வசுரன்), - முட்டி நின்று - (அவ்வாறு) எதிர்த்துப் போர் செய்து நின்று, (வாலியின் வலிமை தன் வலிமையினும் மிக்கிருத்தலை நோக்கி), அவன் முரண் உரத்தின் நோர் - அவ்வாலியினது வலியபலத்துக்கு எதிரில்,

ஒட்ட - பொருந்துதற்கு, அஞ்சி- பயந்து- 'வட்டம் மண்டலத்து - வட்ட வடிவாகிய இப்பூமண்டலத்துள், (இருந்தால்), - வாழ்வு- (உயிரோடு) வாழ்ந்திருப்பது, அரிது - (எனக்கு) அருமையானதாம், 'எனா - என்று எண்ணி, - நெஞ்சு உலைய ஓடினான் - மனம் வருந்த ஓடிப்போய், எட்டு அரும்-பாய்ந்து செல்லுதற்கு அருமையான, பெரும் பிலனுள் - (பூமியின் கீழேயுள்ள) பெரிய துவாரத்தினுள்ளே, எய்தினான் -சென்றான்;

அவ்வாலியொடு போர்செய்ய முடியாமற் பின்வாங்கிய மாயாவி 'இவ்வுலகத்தில் இருந்தால் வாலி தவறாமல் கொல்வான்' என்று கருதிப் பாதாள லோகத்தில் ஒளிப்பதற்குப் பிலத் துவாரத்திற் புகுந்தனென்பதாம். முட்டி நின்றவன் என்று எடுத்து - மாயாவி யெனக் கொண்டால், 'முரணுரத்தின்' என்பதற்கு முன் 'வாலியினது' என வருவிக்க. ஓடினான் - முற்றெச்சம். பிலன் - பிலமென்பதன் ஈற்றுப் போலி. (132)

52. எய்து காலையப் பிலனு ளெய்தியான்
நொய்தி னங்கவற் கொணர்வெ னோன்மையாய்
செய்தி காவல்நீ சிறிது போழ்தெனா
வெய்தி னெய்தினான் வெகுளி மேயினான்.

எய்து காலை - (இவ்வாறு மாயாவி) புகுந்த பொழுதில், - வெகுளி மேயினான் - சினம் பொருந்தியவனான வாலியானவன், (சுக்கிரீவனை நோக்கி), 'நோன்மையாய் - வலிமையையுடையவனே! யான் -, அ பிலனுள் எய்தி - அந்தப் பிலத்துவாரத்துட் புகுந்து, அங்கு - அங்கே (புகுந்துள்ள), அவன் - அவ்வகரனை, நொய்தின் - விரைவிலே, கொணர்வேன் - பிடித்துக் கொண்டு வருவேன்; சிறிது போழ்து - (அங்ஙனம் கொண்டு வருகின்ற) சிறிது நேரமட்டில், நீ -, காவல் செய்தி - (வேறொருவரை யால் அவன் வெளிப்பட்டுப் போய்விடாதபடி இப்பிலத்துவாரத்தின் வாசலிலேயே) காவல் காத்துக் கொண்டிரு, 'எனா - என்று சொல்லிவிட்டு, வெய்தின் - விரைவாக, எய்தினான் - (பிலத்தினுட்) போனான்;

மாயாவி பிலத்தினுட்புக்கதைக் கண்டு வாலியானவன் மிக்க சினங் கொண்டு தன் தம்பியுமாகிய சுக்கிரீவனை அப்பிலவாயிலிற் காவல் வைத்து விரைந்து மாயாவியைத் தொடர்ந்து சென்றனென்பதாம். நோன்மையாய் - திருவடி பெருமானை முன்னிலைப்படுத்திய விளியு மாம். ஈற்றுயிற் பிராசமும், முன் செய்யுளோடு இச்செய்யுள் அந்தாதித் தொடையாகத் தொடர்ந்தும் கருதத்தக்கன. அவற்கொணர்வென் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலால். "இயல்பின் விகாரம்." நொய்தின் - எளிதில் என்றுமாம். (133)

53. ஏகி வாலியும் மிருது வேழொடேழ்
வேக வெம்பிலந் தடவி வெம்மையான்
மோக வென்றிமேன் முயல்வின் வைகிடச்
சோக மெய்தினன் துணைது ளங்கினான்.

வாலியும் - ஏகி - சென்று, இருது ஏழொடு ஏழ் - பதினான்கு ருது [இருபத்தெட்டு மாச] காலம் வரையிலும், வெம்பிலம் - கொடிய அப்பிலத்தினுள்ளே, வேகம் - வேகத்தோடு, தடவி - தேடிப் பார்த்து, (அவனைக் கண்டு), வெம்மையான் வென்றி மோகம் மேல் - கொடுந்தன்மையையுடைய அவ்வசுரனை வெல்லுதலாகிய விருப்பந் தரும் பொருளின்மேல், முயல்வின் - முயற்சியிலே, வைகிட - பொருந்தியிருக்க, - துணை - தம்பியான சுக்கிரீவன், சோகம் எய்தினன் - துன்பமடைந்தவனாய், துளங்கினான் - கலங்கினான்;

பிலத்துட்சென்ற வாலியானவன் அசுரனைத் தேடுதலும், தேடிக் கண்டுபிடித்தலும், பிடித்துப் போர் செய்தலுமாகிய தொழில்களிற் பொருந்தி இருபத்தெட்டு மாசம் வரையிலும் வெளிவராததனால், 'வாலிக்கு என்ன அபாயம் நேர்ந்ததோ?' என்று காவல் காத்துநின்ற சுக்கிரீவன் கலங்கினென்பதாம். இருது - இரண்டு மாச காலங் கொண்டது. இருது, பருவம் என்பன - ஒருபொருட் சொற்கள். சித்திரையும் வைகாசியும் - வசந்தருது [இளவேனிற்பருவம்] என்றும், ஆனியம் ஆடியும் - க்ரீஷ்மருது [முதுவேனிற்பருவம்] என்றும், ஆவணியும் புரட்டாசியும் - வர்ஷருது [கார்ப்பருவம்] என்றும், ஐப்பசியும் கார்த்திகையும் - சரத்ருது [சூதிப்பருவம்] என்றும், மார்கழியும் தையும் ஹேமந்தருது [முன்பனிப்பருவம்] என்றும், மாசியும் பங்குனியும் - சிசிரருது [பின்பனிப் பருவம்] என்றும் கூறப்படும். இருபத்தெட்டு மாதங் கழியவும் காலக்கழிவைக் குறித்து சிறிதும் ஆலோசனையின்றி அவ்வசுரனை வெல்வதிலேயே கருத்தாயிருந்ததனால், வென்றியை 'மோகம்' என்றார். வென்றியாகிய மோகம்மேல் என மாறுக. வெம்மையான் - வாலியாகவுமாம். வென்றிமோகமேல் வெம்மையான் எனக் கூட்டி, வெற்றியாகிய மோகத்தில் விருப்புடையவனான வாலியென்றும் உரைக்கலாம். ஏழொடேழ் - ஏழொடு கூடிய ஏழ். ஏழ் - ழகர மெய்யீற்றுப் பெயரென் பது, தொல்காப்பியனார் கொள்கை; நன்னூலார் முதலாயினார், ஏழு என்னும் முற்றியலுகரவீற்றுப் பெயர் விகாரப்பட்டு அவ்வாறு நிற்கு மென்பர். வாலியும் மிருது - விரித்தல். (134)

54. அமுத முங்குறும் மிவனை யன்பினில்
தொழுதி ரந்துநின் தொழிலி தாதலால்
எழுது வென்றியா யரசு கொள்கெனப்
பழுதி தென்றனன் பரிய நெஞ்சினான்.

அமுது - புலம்பி, அமுங்குறும் - வருந்துகின்ற, இவனை - இச் சுக்கிரீவனை, (நாங்களெல்லாம்), அன்பினில் - அன்போடு, தொழுது - வணங்கி, இரந்து - பிரார்த்தித்து, 'எழுது வென்றியாய் - (நூல்களிற் சிறப்பித்து) எழுதத்தக்க வெற்றியை யுடையவனே! நின் தொழில் இது ஆதலால் - உனது செய்கை இது [அரசாட்சி] ஆகையால், அரசு

கொள்க - அரசாட்சியையேற்றுக் கொள்வாயாக, ' என - என்று சொல்ல, - பரியும் நெஞ்சினான் - துயர்கின்ற மனமுடையனான அச்சுக்கிரீவன், இது பழுது என்றான் - இது குற்றமாமென்று சொன்னான்;

நெடுநாள் கழிந்தும் வாலி மீண்டு வராததனால் 'அவ்வாலிக்கு ஏதேனும் தீங்குநேரிட்டதோ-' என்று கருதுதலால் இச் சுக்கிரீவன் மனம் கலங்கி நிற்க, நாங்கள் இவனைத் தேற்றி 'இளவரசு ஆகிய நீயே வாலிக்குப் பிறகு அரசு புரிய வேண்டும்' என்று வற்புறுத்திக் கூறவும் இச்சுக்கிரீவன் அதனைத் தடுத்துக் கூறலாயினென்பதாம். இங்கே, இரத்தல் - வேண்டுதல். 'நின் தொழில் இதாதலால்' என்றது - அரசனாகிய வாலிக்குப் பின்பு அரசாள வேண்டுவது இளவரசனாகிய உனது கடமை யாகையால் என்றபடி. எழுதுதல் - ஆங்காங்குத் தனது வென்றியைக் கற்களில் எழுதி நாட்டி வைத்தலுமாம். அழுங்குறும்மிவனை - விரித்தல். (135)

55. என்று தானுமவ் வழியி ரும்பிலஞ்
சென்று முன்னவன் தேடு வேனவற்
கொன்று ளான்தனைக் கொல்வ னன்றெனில்
பொன்று வேனெனப் புகுதல் மேயினான்.

என்று - என்று சொல்லி, - தான்உம் - சுக்கிரீவனும், 'இரும் பிலம் சென்று - பெரிய பிலத்தினுட் புகுந்து, அவழி - அவ் விடத்தில், முன்னவன் - தமையனை, தேடுவேன் - தேடிப் பார்ப்பேன்; (அவன் இறந்து போயிருந்தால்)' அவன் கொன்று உளான் தனை - அவனைக் கொன்றுள்ள பகைவனை, கொல்வன் - (போர் செய்து) கொல்லுவேன்; அன்று எனின் - கொல்ல முடியாதாயின், பொன்றுவேன் - (போரில்) இறப்பேன், ' என - என்று சொல்லி, புகுதல் மேயினான் - (அப்பிலத்தில்) நுழையப் போயினான்;

'வாலி சென்ற பிலத்தினுட் புக்குப் பார்த்து அவ்வாலியை அசுரன் கொன்றிருப்பின் அவனைக் கொல்வேன்; அது முடியாவிடின், யான் இறப்பேன், ' என்று சுக்கிரீவன் தன் துணிவையெடுத்துக் கூறினென்பதாம். (136)

56. தடுத்து வல்லவர் தணிவு செய்துநோய்
கெடுத்து மேலையோர் கிளத்து நீதியால்
அடுத்த காவலும் மரிக ளாணையால்
கொடுத்த துண்டிவன் கொண்ட னன்கொலாம்.

வல்லவர் - சொல்வன்மையையுடைய மந்திரிமார், - அரிகள் ஆணையால் - (மற்றை) வானரர்களின் ஏவலினால், தடுத்து - (இவன் செல்வதைத்) தடை செய்து, மேலையோர் கிளத்தும் நீதியால் - முன்னையோர் கூறியுள்ள நீதிமுறையைக் கொண்டு, தணிவு செய்து - சமாதான வார்த்தைகள் சொல்லி, நோய் கெடுத்து - (இவனுடைய)

துயரத்தைப் போக்கி [தேற்றி], அடுத்த காவல் உம் - பொருந்திய அரசாட்சியையும், கொடுத்தது உண்டு - (இவனுக்குக்) கொடுத்தது உண்டு; (அவ்வரசாட்சியை), இவன் - இச்சுக்கிரீவன், கொண்டனன் கொல் - (தானாகவே) கைக் கொண்டானோ? [இல்லை] ஆம் - அசை.

நாங்கள் வற்புறுத்திக் கூறவுங் கேளாது இவன் செல்வதைக் கண்ட மந்திரிமார் இவனைத் தடுத்துப் பலவாறு சமாதானங் கூறி இராச்சியத்தை யாளுமாறு பட்டங் கட்டித் தரவே, இச்சுக்கிரீவன் அம் மந்திரிமாரது கட்டளையைக் கடக்கமாட்டாமல் அரசாளுதலை உடன்பட்டானே யன்றித் தானே கைப்பற்றவேணுமென்று அரசை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை யென்பதாம். இதனால், சுக்கிரீவன் மீது சிறிதும் குற்றமில்லை யென்பதைத் தெளிவாகக் கூறியவாறாம். கொண்டிலன்கொலாம் என்ற பாடத்திற்கு, கொல் ஆம் - அசைகள். காவலும் மரிகள், மகரவொற்று - விரித்தல். (137)

57. அன்ன நாளின்மா யாவி யப்பிலத்து
இன்ன வாயினூ டேறு மென்னயாம்
பொன்னின் மால்வரைப் பொருப்பொ ழித்துவேறு
உன்னு குன்றெலா முடன டுக்கினோம்.

அன்ன நாளில் - அந்தக் காலத்தில், - 'மாயாவி- (வாலியைக் கொன்றிருப்பின்) மாயாவியானவன், அ பிலத்து- அப் பிலத்திலிருந்து, இன்னவாயினூடு- இந்த வழியால், ஏறும்- (பிலத்திலிருந்து) மேலேறி வருவான், ' என்ன - என்று எண்ணி, - யாம் - நாங்களெல்லாம், பொன்னின் மால்வரை பொருப்பு ஒழித்து - பொன்மயமான மகாமேருகிரியாகிய ஒரு மலை ஒழியவிட்டு, வேறு உன்னு குன்று எலாம் - (மனத்தால்) நினைக்கப்படும் மற்றை மலைகளை யெல்லாம், உடன் - ஒருசேர, அடுக்கினோம் - (கொண்டுவந்து ஒன்றின்மே லொன்றாக) அடுக்கி வைத்து (ப்பிலத் துவாரத்தை) அடைத்துவிட்டோம்;

வெகுநாள் கழித்துவிடவே, அம்மாயாவி பிலத்தினுள் வாலியைக் கொன்றுவிட்டானென்று மாறாகக் கருதிய வாநரர்கள் அதனால், சுக்கிரீவனாதியோரையும் கொல்லுதற்கு அம்மாயாவி மீண்டு வருதல் கூடு மென்றெண்ணி அங்ஙனம் வரவொட்டாமல் பில வழியை யடைத்தனரென்க. பின்னிரண்டடி - உயர்வுநவீற்சியணி. மாயாவி - மாயையுடையவன்; இவனும், துந்துபியும் - இராவணன் மனைவியான மந்தோதரியின் உடன்பிறந்தவர்: இவர்கள் தந்தை - அசுர சிற்பியான மயன்; தாய் - ஹேமா என்ற அப்ஸரஸ்ஸ்தீர். (138)

58. சேம மவ்வழிச் செய்து செங்கதிர்க்
கோம கன்தனைக் கொண்டு வந்தியாம்
மேவு குன்றின்மேல் வைகும் வேலைவாய்
ஆவி யுண்டன னவனை யன்னவன்.

யாம் - நாங்கள், அ வழி - அந்த வழியை, சேமம் செய்து - (அங்ஙனம் அடைத்தலாகிய) காவலைச் செய்து, செம்கதிர் கோமகன் தனைகொண்டு வந்து - சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியபகவானது குமாரனாகிய சுக்கிரீவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து, - மேவு குன்றின்மேல் வைகும் - (இருப்பிடமாகப்) பொருந்திய கிட்கிந்தை மலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற, வேலைவாய் - காலத்தில், - (அங்கே), அன்னவன் - அவ்வாலை, அவனை - அந்த மாயாவியை, ஆவி உண்டனன் - உயிர்குடித்தான் [கொன்றா னென்றபடி].

வழியடைத்தபின்பு நாங்கள் சுக்கிரீவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து இம்மலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், வாலி மாயாவியைக் கொன்றிட்டனென்பதாம். சேமம் - சேஷம். வந்தியாம் - குற்றியலிகரம். (139)

59. ஒளித்த வன்னுயிர்க் கள்ளை யுண்டுளம்
களித்த வாலியுங் கடிதி னெய்தினான்
விளித்து நின்றுவே றுரைபெ றானிருந்து
அளித்த வாறுநன் றிளவ லாரெனா.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

ஒளித்தவன் - (பிலத்தில்) மறைந்தவனான மாயாவியினது, உயிர் - பிராணவனாகிய, கள்ளை - மதுவை, உண்டு - குடித்து [மாயாவியைக் கொன்று], உளம் களித்த - மனம் மதிக்க [செருக்கடைய]ப் பெற்ற, வாலியும் -, கடிதின் - விரைவாக, எய்தினான் - (பிலத்தின் வாயிலில்) வந்து, (வழி அடைப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து), விளித்து நின்று - (தம்பியைக்) கூப்பிட்டு நின்று, வேறு உரை பெறான் - மறுமொழியைப் பெறாதவனாய், 'இளவலார் - (நமது) தம்பியார், இருந்து - (வாயிலில்) இருந்து, அளித்த ஆறு - காவல் செய்த விதம், நன்று - நன்றாயிருந்தது!' எனா - என்று எண்ணி, - 'எனா' என்பது, வருங்கவியில் 'ஏற்றலும்' என்பதனோடு முடியும்.

சிறிதும் ஆராய்ச்சியின்றி உடனே வெகுண்டதனால், 'களித்த' என்றும், 'கள்ளை யுண்டு' என்றும் கூறினார். பகைவனைக் கொன்ற தனாலுண்டான வெற்றிச் செருக்கை, உயிர்க்கள்ளுண்டு உளங்களித்த தாக் குறித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி; இவ்வணிக்கு 'உயிர்க்கள்ளையுண்டு' என்ற உருவகவணி அங்கமாய் நின்றது. வேறுரை - எதிர்மொழி. 'அளித்தவாறு நன்று' - பிறகுறிப்பு. இளவல் - பண்படியாப் பிறந்தபெயர்; அல் - பெயர்விசுதி. 'இளவலார்' எனப் பலர்பாற்குஉரிய 'ஆர்' விசுதி கொடுத்துக் கூறியது - இகழ்ச்சிபற்றி; செறலின்கண் வந்தது என்னவுமாம். பலர்பாலாற் கூறுதல் உயர்த்தற்கண்ணதன்றோ வெனின்? - "தாம் வந்தார் தொண்டனார்" என்றாற்போல உயர்சொல்தானே குறிப்புதலையால் இழிபுவிளக்கிற்கென்க. (140)

60. வால்வி சைத்துவான் வளிநி மிர்ந்தெனக்
கால்வி சைத்தவன் கடிதி னெற்றலும்
நீல்நி றத்துவிண் ணெடுமு கட்டவும்
வேலை புக்கவும் பெரிய வெற்பெலாம்.

அவன் - அவ்வாலி, வால் விசைத்து - வாலை வலிமை யோடு தூக்கி, கால் விசைத்து -காலைப் பலமாக எடுத்து, வான் வளி நிமிர்ந்து என - பெருங்காற்று எழுந்தாற்போல, கடிதின் - வேகமாக, எற்றலும் - உதைத்துத் தள்ளினமாதிரத்தில், - பெரிய வெற்பு எலாம்- (நாங்கள் அடைத்துவைத்த) பெருமலைகளெல்லாம், நீல் நிறத்து விண் நெடு முகட்டும் - நீலநிறத்தையுடைய ஆகாயத்தினது உயர்ந்த உச்சியையடைந்தனவும், வேலை புக்கும் - கடலில் விழுந்தனவும் (ஆயின); 'ஆயின' என வினை வருவிக்க.

அவ்வாறு சுக்கிரீவன் மீது மிக்க சினங்கொண்ட வாலி தனது காலினால் ஒருதை யுதைத்தலும், பிலத்தை முடியிருந்த மலைகளெல்லாம் வானிலும் கடலிலுமாகச் சென்று சேர்ந்திட்டன என்பதாம். நீலமென்பது, கடைக்குறையாக 'நீல்' என நின்றது. முகட்ட - பலவின்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். மூன்றாமடியில் 'நீல்நிறம்' என்ற இடத்து இடைநிலைமெய்ம்மயக்கம் இலதாகவுஞ் சந்திபெறாதது, எதுகைத் தொடையின் பொருட்டென்க. (141)

61. ஏறி னானவன் னெவரு மஞ்சுறச்
சீறி னானெடுஞ் சிகர மெய்தினான்
வேறி லாதவன் புதல்வன் மெய்ம்மையாம்
ஆறி னானும்வந் தடிவ ணங்கினான்.

அவன் - வாலி, ஏறினான் - (பிலத்தினின்று) ஏறியவனாய், எவர்உம் அஞ்சுற - யாவரும் பயப்படும்படி, சீறினான் - கோபித்து (இரைந்து கொண்டு), நெடுஞ் சிகரம் - பெரிய இம்மலையுச்சியை, எய்தினான் - அடைந்தான்; மெய்ம்மை ஆம் ஆறினான் - சத்தியமான வழியிற் செல்பனாகிய, வேறு இல் - (மனத்திலே) வேறுபாடில்லாத, ஆதவன் புதல்வன்உம் - சூரியபுத்திரனான சுக்கிரீவனும், வந்து -, அடி வணங்கினான் - (தமையனது) பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினான்;

வாலியானவன் விசையோடு அம்மலைகளைத் தள்ளிப் பின்பு மிக்கச் சீற்றத்துடன் இம்மலையையுடைய, சுக்கிரீவன் மனத்திற் களங்க மில்லாதவனாதலால் அவ்வாலியின் பாதங்களை வணங்கின னென்பதாம். மனத்திற் களங்கமின்றிப் பெரிய வாநரர்களின் கட்டளைப்படியே நடந்தவ னாதலால், 'வேறு இல்' என்றும், 'மெய்ம்மையாம் ஆறினான்' என்றுங் கூறினார்; அதுபற்றியே, அவன் அஞ்சியொடுங்கி யொளியாமல் எதிர்வந்து வணங்கியதுமென்க. ஆதவன் - ஆதபன்' நன்றாகத் தப்பிப்பவன்;

தபித்தல் - வெயில்காய்தல். அவன்னெவரும், னகரமெய் - விரித்தல்விகாரம். வேறிலாதவன் புகவும் என்ற பாடத்திற்கு, வேறு இலாதவன் - சீற்றம் தவிர வேறென்றான சாந்த குணத்தைக் கொண்டிராதவனென்க: இனி, வேறு- வெற்றியைத் தவிர வேறொன்றை [தோல்வியை] என்பாருமுளர். (142)

62. வணங்கி யண்ணநின் வரவி லாமையால்
உணங்கி யுன்வழிப் படர வுன்னுவேற்கு
இணங்க ரின்மையா லிறைவ நும்முடைக்
கணங்கள் காவலுன் கடன்மை யென்றனர்.

வணங்கி - (சக்கிரீவன்) தண்டனிட்டு, (வாலியை நோக்கி), 'அண்ண-முத்தவனே! இறைவ- தலைவனே! நின் வரவு இலாமையால் - (வெகுநாள் வரையில்) உன் வருகை இல்லாமையால், உணங்கி - (உனக்கு என்ன நேர்ந்ததோ?' என்று) வருந்தி, உன் வழி படர- உன்னிடம் வந்து சேரும்படி, உன்னுவேற்கு - எண்ணிப் புறப்பட்ட எனக்கு, - நும் உடை கணங்கள் - உம்முடைய கூட்டத்தார் [மந்திரிகள் முதலிய வாநரர்கள்], இணங்கர் இன்மையால் - சம்மதமில்லாமை யோடு, காவல் - (எங்களைக்) காத்தல் [அரசாளுதல்], உன் கடன்மை- உனது கடமையாம், ' என்றனர் - என்றார்கள்.

இச் செய்யுளில் 'அண்ண' என்றது முதல் அடுத்த செய்யுளில் 'பொறாய்' என்னுமளவும், முன்னே வாலியிடத்துச் சக்கிரீவன் கூறியதை அநுமான் அநுவதிக்கின்றான். சக்கிரீவன் நேர்மையான வழியில் நடப்பவனாதலால், வாலி கேட்பதற்கு முன்னமே தன்மீது சிறிதும் குற்றமில்லையெனத் தெளிவிக்குமாறு நிகழ்ந்த செய்தியை உள்ளபடி வாலியினிடத்துக் கூறலாயின னென்க. உன்னுவேற்கு - நான்கனுருபு, கொள்ளுதற் பொருளது. 'இணங்கு' என்னும் முதனிலைத் தொழிற் பெயராகிய மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்துக்கு, 'இணங்கர்' என அர் போலியாய் வந்தது; 'இணங்கல்' எனப் பாடங் கொள்ளுதல், நேர். இறைவரும்முடை - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்; மரியாதைபற்றி வந்ததனால், வழுவமைதி. இறைவ - சக்கிரீவனைக் குறித்த வாநரர்களின் விளியுமாம். அண்ணனின் என்ற பாடத்துக்கு, அண்ணன் என்று பிரிந்து அண்மைவிளியாம்; அண்ணல் என்று பிரித்தலுமொன்று. (143)

63. ஆணை யஞ்சியிவ் வரசை யெய்திவாழ்
நாணி லாதவென் நவையை நல்குவாய்
பூணு லாவுதோ ளிணைபொ றாயெனக்
கோணி னானெடுங் கொடுமை கூறினான்.

(என்று நிகழ்ந்த வரலாற்றைக் கூறிப் பின்னும் சக்கிரீவன் வாலியை நோக்கி), 'பூண் உலாவு தோள் இணை - ஆபரணங்கள் அசைந்து விளங்கப்

பெற்ற இரண்டு தோள்களையுடையவனே! - ஆணை அஞ்சி - (அவ்வாநரர்களின்) கட்டளையை (மறுப்பதற்கு)ப் பயந்து, இ அரசை எய்தி - இந்த அரசாட்சியையடைந்து, வாழ் - (உன்னிடம் வராமல் இங்கேயே) வாழ்ந்து கொண்டிருந்த, நாண் இலாத வெட்கமில்லாத, என் - எனது, நவையை - குற்றத்தை, பொறாய் நல்குவாய் - பொறுத்தருள் வாயாக', என - என்று வேண்டவும் - (வாலி), கோணிநான் - மனம் மாறுபட்டவனாய், நெடுங் கொடுமை கூறினான் - பெரிய கொடிய வார்த்தைகளைச் சொன்னான்;

தனக்கு விருப்பமில்லாமலிருக்கவும், வாநரர்களின் வேண்டு கோளினால் தான் செய்த காரியம் அரசாட்சியில் விருப்பத்தாற் செய்ததென வாலி எண்ணுவதற்கு இடமாய் நின்றலால், - 'நாணிலாத என் நவையை' என்று, தன்னையும் அறியாது நேர்ந்த தன் குற்றத்தை வெளிப்படையாகக் கூறி, 'பொறாய்' என்று புகலடைந்தன நென்க. சுக்கிரீவன் இவ்வாறு சரணாகதனாகவும் வாலி பொறுத்திடாமற் போனத னாலேயே, அறத்தை நிலைநாட்டப் பிறந்த ஸ்ரீராமன் அடைக்கலம் புகுந்தோரை யளித்தலாகிய அறத்துக்குப் பகைஞனான வாலியை வீழ்த்தினனென அறிக. கோணுதல் - சுக்கிரீவன் தன் கட்டளையைத் தவறி அரசச் செல்வத்தி லுண்டான ஆசையால் இப்படிச் செய்தானென்றே எண்ணியதனால். நல்குவாய் அரசாளுவாய் என்றுமாம். கொடுமை கூறுதல் - நிஷ்டூர வார்த்தைகள் சொல்லுதல். பூணுலாவுதோளிணை - அன்மொழித்தொகை; அண்மைவிளி, பூணுலாவு தோளிணை பொறாய் - அரசச் சுமையையேற்ற என் தோளிணைகளைப் பொறுப்பாய் என்பர் ஒரு சாரார். (144)

64. அடல்க டந்ததோ ளவனை யஞ்சிவெங்
குடல்க லங்கியெங் குலமொ டுங்கமுன்
கடல்க டைந்த வக்கரத லங்களால்
உடல்க டைந்தன னிவனு லைந்தனன்.

(கொடிய சொற்களைக் கூறிய பின்னும் வாலியானவன்), - அடல் கடந்த - வலிமைமிக்க, தோள் - புயங்களையுடைய, அவனை - அவ்வாலியை, அஞ்சி - பயந்து, வெம்குடல் கலங்கி - கொடிய குடலுங் கலங்கிப் போய், எம் குலம் ஒடுங்க - எங்கள் [சுக்கிரீவனைச் சார்ந்த வாநரர்களின்] கூட்டமெல்லாம் பதுங்கியொளியும்படி, - முன் கடல் கடைந்த - முற்காலத்தில் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்திட்ட, அ கரதலங்களால் - அந்தத் (தனது) கைகளால், உடல் - (சுக்கிரீவனது) உடலை, கடைந்தனன் - குத்திக் குமைத்துக் கலக்கினான்; (அதனால்) இவன் - சுக்கிரீவன், உலைந்தனன் - மிக வருந்தினான்;

கொடிய சொற்களைக் கூறியதோடு நில்லாமல் வாலி நாங்கள் பலரும் அஞ்சிக் கலங்கும்படி எம் முன்னிலையிலேயே சுக்கிரீவனைக் குத்திக் குமைத்தனென்பதாம். இனி, அடல் கடந்த தோள் - (பகைவர்களின்) வலிமையை அடக்கி வெற்றிகொண்ட தோளென்றுமாம். ஒடுங்கக்

கடைந்தனன் என இயையும். "அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், 'அவனையஞ்சி' என்றார். (145)

65. இவனு லைந்துலைந் தெழுக டற்புறத்து
அவனி யுங்கடந் தயல டைந்தனன்
கவன மொன்றிலான் கால்க டாயென
அவனி வேலையே ழுரியின் வாவினான்.

இவன் - சுக்கிரீவன், உலைந்து உலைந்து - மிகவருந்தி, எழுகடல் புறத்து அவனிஉம் - ஏழு சமுத்திரங்களுக்கும் அப்புறத்திலுள்ள பூமியையும், கடந்து - தாண்டி, அயல் - (அப்பாலுள்ள) இடத்தை, அடைந்தனன் - சேர்ந்தான்; கவனம் ஒன்று இலான் - கவலை சிறிது மில்லாதவனான வாலியும், கால் கடாய் என - காற்றுச் சென்றாற்போல [வாயுவேகமாய்], அவனி வேலை ஏழ் - பூமியைச் சூழ்ந்த ஏழு சமுத்திரங்களையும், அரியின் - சிங்கத்தைப் போல, வாவினான் - (அலட்சியமாகத்) தாண்டிப் பாய்ந்தான்;

வாலியினிடத்தினின்று தப்பி யோடிவிட வேண்டு மென்னுங் கருத்தினாற் சுக்கிரீவன் ஏழு கடல்களைக் கடந்து அண்டபித்திகையை யடைய, வாலியும் பின் தொடர்ந்தே சிங்கம் மலைப்பிரதேசங்களைத் தாண்டுவதுபோல ஏழு கடல்களையும் மிக எளிதிற் கடந்து சென்றன னென்பதாம். இனி, அரியின் என்பதற்கு விஷ்ணுவைப்போல வென்றும், சூரியன்போல வென்றும், குதிரைபோல வென்றும் பலவகையாகப் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. கவனம் ஒன்று இலான் - (இவனைத் தொடர்ந்து பற்றுதலன்றி) வேறு கருத்தில்லாதவனென்றுமாம். நான்காமடியின் முதலில், அவன் இ வேலையேழ் என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம்; அவ்வுரைக்கு, 'அவனிவேலையேழ்' என்றதன் வகரமெய் தொக்கதென்க. உலைந்து உலைந்து - அடுக்கு, மிகுதி பற்றியது. கடாய் - கடாவினால் என்னும் எச்சத்தின் திரிபு. அவநி என்ற வடசொல் - (அரசரார்) காக்கப்படுவது என்று காரணப் பொருள்படும். (146)

66. - அநுமான் கூறிவருகின்ற வரலாற்றைக் கேட்டு
பூரீராமன் வியத்தல்

என்று கான்மக னியம்ப வீசனுந்
நன்று நன்றெனா நனிதொ டர்ந்துபின்
சென்ற வாலிமுன் சென்ற செம்மல்தான்
அன்று வாவுதற் கறிந்த னன்கொலாம்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

என்று -, கால்மகன் - வாயுபுத்திரனான அநுமான், இயம்ப - சொல்ல, - ஈசன்உம் - தலைவனாகிய பூரீராமனும், 'நன்று நன்று - நன்றாயிருந்தது

நன்றாயிருந்தது! நனி - மிகுதியாய் [வேகமாய்], பின் தொடர்ந்து சென்ற - பின்னே விடாமல் தொடர்ந்து போன, வாலி- வாலியால், - முன் சென்ற செம்மல் - முன்னேபோன சுக்கிரீவன், அன்று - அந்நாளில், வாவுதற்கு - தாவிச்செல்ல, அறிந்தனன்கொல்ஆம் - அறிந்தான்போலும், 'எனா - என்று, - 'எனா' என்பது, மேற்கவியில் 'வியந்த' என்பதனோடு முடியும்.

வாலி பின்னே தொடரத் தொடர முன்னே செல்லுகின்ற சுக்கிரீவன் பின்னும் விரைந்து செல்வதனால், 'பின்சென்ற வாலியினால் முன் சென்ற செம்மல் வாவுதற்கு அறிந்தனன்கொல்' என்றான். இனி, பின் தொடர்ந்து சென்ற வாலி முன்சென்ற சுக்கிரீவனால் வாவுவதற்கறிந்தனன்கொ லென்பாரு முளர்; அது சிறவாது. நன்று நன்று - அடுக்கு, வியப்புப் பற்றியது. செம்மல் - பெருமையிற் சிறந்தவன்; ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர். தான் - அசை. ஈசனுந் நன்று - நகரவொற்று - விரித்தல். (147)

67.- ஸ்ரீராமன் பின்னுங் கூறுமாறு ஸ்ரீவினாவுதல்.

இனைய வாவியந் திளவல் தன்னொடும்
வனையும் வார்கழற் கருணை வள்ளல்பின்பு
இனைய வீரசெய் தமையி யம்பெனப்
புனையும் வாகையான் புகறன் மேயினான்.

வனையும் வார் கழல் - அணிந்த பெரிய வீரக்கழலை யுடைய, கருணை வள்ளல் - கிருபாமூர்த்தியான ஸ்ரீராமபிரான், இளவல் தன்னொடும் - இனையபெருமாளுடனே, இனைய ஆ வியந்து - இவ்வாறு அதிசயித்து, (அநுமானை நோக்கி), 'இனைய வீரர் - வீரர்களாகிய இந்த வாலி சுக்கிரீவர்கள், பின்பு - , செய்தமை - செய்த வரலாற்றை, இயம்பு - சொல்வாய்,' என - என்று வினவ, - புனையும் வாகையான் - பொருந்திய வெற்றியையுடையவனான சிறிய திருவடி, புகறல் மேயினான் - சொல்லத் தொடங்கினான்; - அதனை, அடுத்த நான்கு கவிகளிற் காண்க.

வாகை யென்ற ஒருவகை மரத்தின் பெயர் - அதன் மலர்க்கு முதலாகு பெயர்; போரில் வென்றவர் இதனைச் சூடுதல், மரபு; ஆகவே, புனையும் வாகையான் - போர்செய்து வெற்றி கொள்ளுதலையே தனக்கு அலங்காரமாகக் கொண்டவன் என்றபடி. ஆ = ஆறு: விகாரம். புகறல் - தொழிற்பெயர். (148)

68. அநுமான் தான்சொல்லிவந்த வரலாற்றைக் கூறி முடித்தலைத் தெரிவிக்கும்.

நக்க ரக்கடற் புறத்து நண்ணுநாள்
செக்கர் மெய்த்தனிச் சோதி சேர்கலாச்
சக்க ரப்பொருப் பிற்ற லைக்குமப்
பக்க முற்றவன் கடிது பற்றினான்.

நக்கரம் - முதலைகளையுடைய, கடல் - ஏழுகடல்களுக்கும், புறத்து - அப்பாலில், நண்ணும் நாள் - (சக்கிரீவன்) இருந்த பொழுதில், - செக்கர் - சிவந்த, மெய் - நிறத்தையுடைய, தனி - ஒப்பில்லாத, சோதி - ஒளிவடிவமான சூரியனது பிரகாசமும், சேர்கலா- சேராத, சக்கரம் பொருப்பின் தலைக்கும் - சக்கரவாள பருவத்தினிடத்துக்கும், அப்பக்கம் - அப்பாலில், அவன் - அவ்வாலி, உற்று - சேர்ந்து, கடிது- விரைவிலே, பற்றினான் - (அங்கு ஓடிப்போயிருந்த சக்கிரீவனைப்) பிடித்துக் கொண்டான்;

கீழ்க்கண்டவாறு சக்கரவாளகிரிக்கும் அப்பால் அண்டபித் திகையையடைந்த சக்கிரீவன் அதற்குமேற்போக இடமில்லையாதலால் திகைத்து நிற்கையில், அவனைத் தொடர்ந்து சென்ற வாலியும் அவனை விரைந்து பிடித்துக் கொண்டன னென்பதாம். பூமியைச் சுற்றிலுமுள்ள ஏழுகடலுக்கும் அப்பால் கோட்டை மதில்போலச் சுற்றிலுமிருக்கின்ற சக்கரவாளபருவத்துக்கு உட்பக்கம் மாத்திரம் சூரிய கிரணங்களாற் பிரகாசிக்க வெளிப்பக்கம் அவற்றால் விளங்கா தாதலால், 'செக்கர்மெய்த் தனிச்சோதி சேர்கலாச் சக்கரப்பொருப்பிற் றலைக்கு மப்பக்கம்' என்றார்; இதனை, அம்மலையினது 'லோகாலோகம்' என்னும் வடமொழிப் பெயராலும் உணர்க. நக்கரம் = நக்ரம். சக்கரம் = சக்ரம். நக்கரத்தைக் கூறியது - இங்கு மற்றை நீர்வாழுயிர்கட்கும் உபலக்ஷணம். சக்கரகாரமாய் [வட்ட வடிவமாய்] உலகத்தை வளைத்திருத்தல் பற்றி, 'சக்கரப் பொருப்பு' எனப்பட்டது. இந்த 'சக்ரம்' என்பதை 'சக்ரவாளம்' என்றதன் நாமைகதேசே நாமக்ரஹண மென்னலாம். (149)

69. பற்றி யஞ்சலன் பழியின் வெஞ்சினம்
முற்றி நின்றதன் முரண்வ லிக்கையால்.
எற்று வானெடுத் தெழுத லும்பிழைத்து
அற்ற மொன்றுபெற் நிவன கன்றனன்.

(வாலியானவன்), - பற்றி - (சக்கிரீவனைப்) பிடித்துக் கொண்டு, பழியின் அஞ்சலன் - (தம்பியை வருத்துகின்றானென்று வரும்) பழிக்குப் பயப்படாதவனாய், - வெம் சினம் முற்றி நின்ற - கொடிய கோபம் மிக்குநின்ற, தன் - தனது, முரண் வலி கையால் - மிக்க வலிமையையுடைய கையினால், எற்றுவான் - மோதுதற்கு, எடுத்து எழுதலும் - உயர எடுத்து எழும்பின வளவில், - இவன் - சக்கிரீவன், அற்றம் ஒன்று பெற்று - அவன் சோர்ந்திருக்கின்றதொரு சமயம் பார்த்து, பிழைத்து அகன்றனன் - தப்பி உய்ந்து ஓடிவிட்டான்;

வாலியானவன் தன்னைப் பிறர் பழிப்பாரேயென்ற எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல் அந்தச் சக்கிரீவனைத் தரையில் மோதுமாறு உயர எடுத்தவளவில், சக்கிரீவன் அவ்வாலி சிறிது ஏமாந்த சமயம் பார்த்துத்

தப்பியோடி வந்துவிட்டனென்பதாம். பழியின் - வேற்றுமை மயக்கம். பழியினின்று அஞ்சானாகி என்று ஐந்தனுருபாகவே கொள்ளுதலுமாம்; வடமொழிநடை. (150)

70. எந்தை மற்றவன் னெயிற துக்குமேல்
அந்த கற்குமோ ரரண மில்லையால்
இந்த வெற்பின்வந் திவனி ருந்தனன்
முந்தை யுற்றதோர் சாப முண்மையால்.

எந்தை - நமது சுவாமியே! அவன் - அவ்வாலி, எயிறு அதுக்கும் ஏல் - பல்லைக் கடித்துக் கோப்பிப்பானானால், அந்தகற்குஉம் - யமனுக்கும், ஓர் அரணம் - (சார்ந்து பிழைக்கலாம்படியான) ஒரு பாதுகாவலிடம், இல்லை -; (ஆனாலும்) முந்தை - முன்னே, உற்றது - (வாலி) அடைந்ததாகிய, ஓர் சாபம் - ஒரு சாபமானது, உண்மையால் - உள்ளதனால், இவன் - சுக்கிரீவன், இந்த வெற்பின் - இந்த மலையிலே, வந்து இருந்தனன் - வந்து சேர்ந்து (இதுவரையிற்) பிழைத்திருந்தான்; மற்று - அசை.

வாலியின் கோபத்துக்கு இலக்கானவர் யாவரேயாயினும் தப்பியுய்தற்கு உரிய இடமில்லைதான்; ஆனாலும், 'இம்மலையில் வந்தால் இறப்பான்' என்று மதங்கமுனிவர் சாபமிட்டுள்ளார். அதனால், சுக்கிரீவன் இம்மலையைத் தனக்குரிய அரணாகக் கொண்டு இங்கே பதுங்கி உயிர் வாழ்ந்திருக்கின்றனென்பதாம். சாபம் - சபிப்பு; வெகுண்டு கூறும்மொழி. எயிறுதுக்குதல் - காரியம் காரணத்தின் மேல் நின்றது; உபசார வழக்கு. அரண் - சரணம். 'மற்றவன்னெயிறு' - எனகரவொற்று - விரித்தல். (151)

71. உருமை யென்றிவற் குரிய தாரமாம்
அரும ருந்தையும் மவன்வி ரும்பினான்
இருமை யுந்துறந் திவனி ருந்தனன்
கரும மிங்கிதெங் கடவு ளென்றனன்.

எம் கடவுள் - எம்சுவாமியே! இவற்கு - இச்சுக்கிரீவனுக்கு, உருமை என்ற உரிய - ருமையென்று பேர் கொண்ட (இல்லற வாழ்க்கைக்கு) உரியவளான, தாரம் ஆம் - மனைவியாகிய, அருமருந்தைஉம் - கிடைத்தற்கரிய தேவாமிருதத்தையும், அவன் - வாலி, விரும்பினான் - விரும்பிக் கவர்ந்து கொண்டான்; இவன் - சுக்கிரீவன், இருமைஉம் துறந்து - இரண்டையும் [செல்வத்தையும் மனைவியையும்] ஒருசேர இழந்து. இருந்தனன் - இருந்தான்; இங்கு இது கருமம் - இங்குச் சொல்லப்பட்ட இது நடந்த செய்தி, என்றனன் - என்று சொல்லி (அநுமான் தான் கூறிவந்த வரலாற்றை) முடித்தனன்;

இராச்சியம் முதலிய செல்வத்தையெல்லாம் முன்னமே கவர்ந்து கொண்டமைபற்றி, 'உருமையென் றிவற்குரிய தாரமாம் அருமருந்தையும்

மவன் விரும்பினான்' என்றார்; அன்றியும், மற்றைச் செல்வமெல்லாம் மூத்தவனாகிய வாலிக்கே உரியனவாதலால் கொண்டதனோடு இவனுக்கே யுரிய தாரத்தையும் கவர்ந்தன னென்றுமாம்.

மருந்தையும், உம்மை - உயர்வு சிறப்போடு இறந்தது தழுவிய எச்சப் பொருளது. விரும்பினான் - காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப் பட்டது. இருமையும், உம்மை - முற்று:ம்மை. "இருமைவகை தெரிந்து" என்னுமிடத்துப்போல, இருமையென்றது இங்கு எண்ணின்மேல் நின்றது: இதில், மைவிசுதி - தன்மையுணர்த்தாமல், தன்மையுடைய பொருளையே உணர்த்துதலால், பகுதிப் பொருள் விசுதியாம். மருந்தையும்மவன், மகரவொற்று - விரித்தல். (152)

வேறு.

72.- அவ்வரலாறு கேட்ட ஸ்ரீராமன் வாலியின் மீது சினங்கொள்ளுதல்

பொய்யி லாதவன் வரன்முறை யம்மொழி புகல
ஐய னாயிரம் பெயருடை யமலர்க்கு மமரன்
வைய நுங்கிய வாயிதழ் துடித்தது மலர்க்கண்
செய்ய தாமரை யாம்பலம் போதெனத் திகழ்ந்த

பொய் இலாதவன் - அசத்தியமென்பது சிறிதுமில்லாதவனான அநுமான், வரல் முறை - (சக்கிரீவன் தன் மனைவியைப் பிரிய நேர்ந்த) வரலாறாகிய, அ மொழி - அவ்வார்த்தையை, புகல - சொல்ல, - ஆயிரம்பேர் உடை - ஆயிரந் திருநாமங்களையுடைய, அமலர்க்கும் அமரன் - குற்றமில்லாதவரான தேவர்க்கெல்லாம் மேம்பட்ட தேவனாகிய, ஐயன் - தலைவனான ஸ்ரீராமனது, வையம் நுங்கிய வாய் இதழ் - உலகங்களை (முன்பு பிரளயகாலத்தில்) விழுங்கிய வாயினது அதரம் [உதடு] துடித்தது - (கோபத்தால்) துடிதுடித்தது; கண் - திருக்கண்களாகிய, செய்ய தாமரை மலர் - செந்தாமரை மலர்கள், ஆம்பல் ஆம்போது என - செவ்வாம்பல் மலர் போல, திகழ்ந்த - விளங்கின;

சக்கிரீவன் தன் மனைவியான ருமையைப் பிரியுமாறு முன் நிகழ்ந்த வரலாற்றை அநுமான் சொல்லக் கேட்ட ஸ்ரீராமன் புகலடைந் தாரைக் காத்தலாகிற அறத்திற்கு மாறாக நடந்த வாலியின் மீது அக்கணமே சினங்கொண்டன னென்பதாம். இயல்பாகக் கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியனவாகிய கண்கள், வாலியினது கொடுமையைக் கேட்டு எழுந்த கோபத்தால் முற்றிலுஞ் சிவந்தனவென்பார் 'மலர்க்கண் செய்ய தாமரை ஆம்பலம் போதெனத் திகழ்ந்த' என்றார்.

ஆயிரம் பெயர் - ஸஹஸ்ரநாமம், உடை அமரன் என இயையும். வையம் நுங்கியது, மகாப் பிரளயகாலத்தில் சகல லோகங்களையும் சிறிதும்

அழிவில்லாதபடி தன் திருவயிற்றில் வைத்துக் காத்தது. ஆம்பலம்போது-
அம் - சாரியை. அம் - அழகிய எனினுமாம். இனி, முதலடிக்கு-
பொய்ம்மையில்லாதவனான சுக்கிரீவனது வரலாற்று முறைமையை
(அநுமான்) சொல்ல என்றுமாம். (153)

73, 74. இராமபிரான் சினங்கொண்டதற்குக் காரணங் காட்டுதல்.

திறத்து மாமறை யயனொடைம் முகன்பிறர் தேடிப்
புறத்த கத்துண ரரியதன் பொலனடிக் கமலம்
உறச்சி வப்பவித் தரைமிசை யுறலற மாக்கல்
மறத்தை வீட்டுத லன்றியே பிறிதுமற் றுண்டோ.

திறத்து - (இருக்குமுதலிய) கூறுபாடுகளையுடைய, மா மறை - சிறந்த
வேதங்களையோதுகின்ற, அயனொடு - பிரமதேவனும், ஐம்முகன் - ஐந்து
முகங்களையுடையவனான ருத்திரமூர்த்தியும், பிறர் - மற்ற இந்திரன்
முதலியோரும், புறத்து - வெளிக்கரணங்களாகிய மொழிமெய்களாலும்,
அகத்து - அகக்கரண [அந்தக்கண]மாகிய மனத்தினாலும், தேடி - தேடியும்,
உணர் அரிய - அறிதற்கு அருமையான, தன் - தனது, பொலன் அடி
கமலம் - அழகிய திருவடித் தாமரைகள், உற சிவப்ப - (தரையில்
நடப்பதனால்) மிகவுஞ் சிவக்கும்படி, இ தரைமிசை - இப்பூமியில்,
உறல் - (திருமால்) திருவவதரித்ததற்குக் காரணம், - அறம் ஆக்கல் -
தருமத்தைக் காத்து வளர்த்தலும், மறத்தை வீட்டுதல் - அதருமத்தை
அழித்தலும், அன்றி ஏ - அல்லாமலே, பிறிது உண்டுஓ - வேறொன்று
உளதோ? -மற்று - அசை.

“அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே”, “பிறப்பிலி பலபடியாப்
பிறக்கிறான்” என்றபடி இயற்கையிற் கருமத்தாற் பிறத்தலில்லாத திருமால்
தீயவரை யழித்துப் பாவத்தைப் போக்குதற்கும், நல்லவரை யருளித்
தருமத்தை ஆக்குதற்குமே திருவவதரிப்பனாதலால், வாலியின்
கொடுத்தொழலைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இவ்வாறு கோபித்தனென்ப
தாம். இக்கவி- கீழ்க்கவியோடு ஒரு தொடராய் நின்று, கீழ்க்கவியிற் கூறிய
‘இராமபிரான் கோபித்தான்’ என்பதைச் சமர்த்திக்கும்: ஆகவே,
இவ்விரண்டு கவியுஞ் சேர்ந்து தொடர்நிலைச் செய்யுட் குறியணியின்பாற்
படுமென்க.

“பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்”
என்றபடி எம்பெருமான் தன்பக்கல் அன்பு நிலையிற் குறைப்பட்டார்க்கு
அகப்படாத தன்மையனாதலால் ‘அயனோ டைம்முகன் பிறர் தேடிப்
புறத்தகத் துணரரிய தன் பொலனடி’ எனப்பட்டது; “பூதேவருங்
கனகப்பூங்காநிழல்வையு, மாதேவருந்தேடிக் காணாமலரடியோன்”
என்றார் வில்லிபுத்தூராரும். ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என

வேதம் நான்குவகை யாதலால், 'திறத்து மாமறை' என்றார். அயன் = அஜன்: திருமாலினிடத்தினின்று தோன்றியவ னென்று பொருள் பெறும். ஸதாசிவமூர்த்தி ஸத்யோஜாதம், அகோரம், வாமதேவம், தத்புருஷம், ஈசாநம் என்ற ஐந்து முகங்களையுடையவால், 'ஐம்முகன்' என்றார். 'திறம்' என்ற சொல்லுக்கு - தகுதி, தத்துவம், திறமை, மேன்மை என்ற பொருள்களும் உண்டு. இச்செய்யுள் யாம் கண்ட ஏட்டுப் பிரதி யெதிலும் காணப்படவில்லை. (154)

74. ஈர நீங்கிய சிற்றவை சொற்றன ளென்ன

ஆரம் வீங்குதோள் தம்பிக்குத் தன்னர சரிமைப்

பார மீந்தவன் பரிவினன் றொருவன்மு னிளையோன்

தாரம் வவ்வின னென்றசொல் தரிக்குமா றுளதோ.

ஈரம் நீங்கிய - அன்பில்லாத, சிற்றவை - சிறிய தாய் (கைகேயி), சொற்றனள் - சொன்னாள், என்ன - என்று, ஆரம் வீங்கு தோள் தம்பிக்கு - இரத்தின மாலைகளையணிந்த பருத்த தோள்களையுடைய (தன்) தம்பிக்கு [பரதாழ்வானுக்கு], தன் அரசு உரிமை பாரம் - (மூத்தகுமாரனாகிய) தனக்கே உரியதான இராச்சியபாரத்தை, பரிவின் - அன்போடு, ஈந்தவன் - கொடுத்தவனான ஸ்ரீராமன், அன்று - அக் காலத்து, 'ஒருவன்முன் - ஒருத்தனுடைய அண்ணன், இளையோன் தாரம் - (தனது) தம்பியின் மனைவியை, வவ்வினன் - அபகரித்துக் கொண்டான்,' என்ற -, சொல் - வார்த்தையை, (கேட்டு), தரிக்கும் ஆறு - பொறுத்துச் சும்மா இருத்தல், உளதுஓ - உண்டாகுமோ?

ஸ்ரீராமன் தனக்கு உரிய அரசாட்சியைத் தம்பிக்குக் கொடுத்த தயாமூர்த்தியாதலால், வாலி தன் தம்பிக்கு உரிய மனைவியைக் கவர்ந்து கொண்ட வரலாற்றைச் செவியுற்றமாத் திரத்திலே கடுஞ் சினங் கொண்டானென்றபடி. அரசரிமைப் பாரமீந்தவன் தரிக்குமாறுளதோ - கருத்துடையடைகொளியணி. தயரதன் 'உனது மகன் நாட்டையாளுக; இராமன் காட்டிற்குச் செல்லவேண்டா' என்று வெகுவாக வேண்டவும், சிறிதும் இரக்கமின்றிப் பதினான்கு வருடங் காட்டிற்குச் செல்ல வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறிய கன்னெஞ்சின ளாதலால், கைகேயியை, 'ஈரநீங்கிய சிற்றவை' என்றார். சிற்றவை - சிறு அவ்வை; சிறிய தாய். ஆரம் - முக்தாஹாரம்: சந்தனக்குழம்புமாம். வவ்வினன் = வெளவினன்: போலி. (155)

75. - இராமபிரான் 'வாலியைக் கொல்வேன்' எனல்

உலக மேழினோ டேமும்வந் தவனுயிர்க் குதவி

விலகு மென்னினும் வில்லிடை வாளியின் வீட்டித்

தலைமை யோடுநின் தாரமு முனக்கின்று தருவேன்

புலமை யோயவ னுறைவிடங் காட்டென்று புகன்றான்.

'உலகம் ஏழினோடு ஏழ்உம் - பதினான்கு லோகங்களிலு முள்ள எல்லாப் பிராணிகளும், அவன் உயிர்க்கு - அவ்வாலியின் பிராணனைக் காப்பதற்கு, உதவி - சகாயமாக, வந்து -, விலகும் என்னின்உம் - தடுக்குமாயினும், (யான்), வில்லிடைவாளியின் - வில்லினின்றும் விடப்படுகின்ற அம்பினால், வீட்டி - (அவையும் உள்பட அவனை) அழித்து, தலைமையோடு - அரசாட்சியுடனே, நின் தாரம் உம்- உனது மனைவிஷயமும், உனக்கு - , இன்று - இப்பொழுதே, தருவேன் - கொடுப்பேன்; புலமையோய் - அறிவுடையவனே! அவன் உறைவு இடம்- அவன் வசிக்கின்ற இடத்தை, காட்டு - காண்பிப்பாயாக', என்று -, புகன்றான் - (ஸ்ரீராமன் சுக்கிரீவனை நோக்கிக் கூறியருளினான்;

அவ்வாறு சினங்கொண்ட ஸ்ரீராமன் 'அவ்வாலியுள்ள இடத்தை இப்பொழுதே காட்டுவாயாக: யார்வந்து தடுப்பினும் சிறிதும் பின் வாங்காது இப்பொழுதே அவ்வாலியைச் சங்கரிப்பேன்' என்று கூறின னென்பதாம். அரசநீதிக்கு ஏற்பத் துணையையும் காலத்தையும் நோக்கி இத்தனைகாலம் ஒடுங்கியிருந்தமைபற்றி, சுக்கிரீவனை இராமபிரான் 'புலமையோய்' என விளித்தான். விலக்கும் என்பது, எதுகை நோக்கி விலகும் என விகாரப்பட்டு நின்றது. (156)

76. - அது கேட்டுச் சுக்கிரீவன் மிகமகிழ்ந்து 'நாங்கள் சிறிது ஆலோசிக்க வேண்டும்' எனல்

எழுந்து பேருவ கைக்கடற் பெருந்திரை யிரைப்ப
அழுந்து துன்பத்துக் கக்கரை கண்டன னனையான்
விழுந்த தேயினி வாலிதன் வலியென விரும்பா
மொழிந்த வீரற்கியா மெண்ணுவ துண்டென மொழிந்தான்.

(இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில்), அனையான் - அந்தச் சுக்கிரீவன், பேர் உவகை கடல் - பெரிய மகிழ்ச்சியாகிய சமுத்திரம், பெருந்திரை- பெரிய அலைகளோடு, எழுந்து இரைப்ப- பொங்கியெழ [அளவில்லாத மகிழ்ச்சியைப் பெற்று] - அழுந்து துன்பத்துக்கு - (தான்) அழுந்திக்கிடந்த துயரமாகிய கடலுக்கு, அ கரை - முடிவெல்லையை, கண்டனன் - அடைந்தான் போன்றான் : 'இனி-, வாலி தன் வலி - வாலியின் வலிமை, விழுந்ததே - அழிந்ததேயாம்,' என - என்று எண்ணி, விரும்பா - விரும்பி, மொழிந்த வீரற்கு- (இவ்வாறு) வாக்குதத்தஞ் செய்த மகாவீரனான ஸ்ரீராமனுக்கு, 'யாம் எண்ணுவது உண்டு - நாங்கள் ஆலோசிக்க வேண்டுவது ஒன்றுஉளது', என- என்று, மொழிந்தான் - சொன்னான்;

இராமபிரான் சினந்து "உன் தாரத்தை வவ்வியவனைக் காட்டு, பதினான்கு லோகமும் பக்கபலமாக நின்றாலும், உனது எதிரியை யொழித்து உன் தலைமை, தாரம் என்பவற்றைத் தருவேன்" என்றவுடனே, சுக்கிரீவன் உவகைமிக வாலியை யொழித்தவனாகவே கருதினான்: பிறகு

சற்று ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று தோன்றியதை, இராமபிரானிடம் விண்ணப்பித்தானென்பதாம். "எண்ணித் துணிக கருமம்" என்ப ஆதலால் தன் காரியத்தை இராமனிடம் ஒப்படைக்குமுன் எண்ணலானானென்க.

உவகைக்கடல்- உருவகம். 'அக்கரை' என்பதற்கு ஏற்ப துன்பத்தைக் கடலாகக் கொள்க. 'விழுந்தது' என்றது, தெளிவுபற்றி; ஏ - தேற்றம். (157)

77.- அநுமான் முதலியவரோடு சுக்கிரீவன் தனியே யிருக்க, அநுமான் கூறத் தொடங்குதல்.

அனைய வாண்டுகரைத் தனுமனே முதலிய வமைச்சர்
நினைவுங் கல்வியு நிதியுஞ் சூழ்ச்சியு நிறைந்தார்
எனைய ரன்னவ ரோடும்வே நிருந்தன னிரவி
தனய னவ்வழிச் சமீரணன் மகனுரை தருவான்.

இரவி தனயன் - சூரியபுத்திரனான சுக்கிரீவன், - ஆண்டு- அப்பொழுது, அனைய உரைத்து - அவ்வாறு சொல்லி விட்டு, - நினைவு உம் - எண்ணமும், கல்விஉம் - வித்தையும், நீதிஉம் - நியாயமும், சூழ்ச்சிஉம் - ஆலோசனையும், நிறைந்தார் - நிரம்பியவர்களாகிய, அநுமன் ஏ முதலிய - அநுமன் முதலான, அமச்சர் - மந்திரிகள், எனையர் அன்னவரோடுஉம் - எத்தனைபேர் உண்டோ அத்தனை பேருடனும், வேறு இருந்தனன் - (ராம லட்சுமணர் களை விட்டுத்) தனியே (ஆலோசனை செய்தற்கு) இருந்தான்; அவழி - அப்பொழுது [அவ்விடத்தில்], சமீரணன் மகன் - வாயுகுமாரனான அநுமான், உரை தருவான் - சொல்வானாயினான்; - அதனை, அடுத்த ஆறு கவிகளிற் காண்க.

'வாலியைக் கொல்லும் ஆற்றல் இராமபிரானுக்கு உண்டோ? இல்லையோ?' என்று சுக்கிரீவன் ஐயுற்று அதனைப்பற்றி ஆலோசிக்குமாறு அநுமான் முதலியோரைத் தனியே அழைத்துக் கொண்டு தக்க இடத்துத் தங்கியிருக்க, அப்போது அநுமான் கூறத் தொடங்கின னென்பதாம். அமைச்சர் - அமாத்யர்: சமீபத்திலிருப்பவ ரென்பது, அவயவப்பொருள். நினைவு- ஞாபக சக்தி. ஸமீரணன் என்ற வடசொல், நன்றாகச் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடையவனென்று காரணக்குறி. (158)

78 - 83. 'இராமபிரான் வாலியைக் கொல்லவல்ல நென்பதில் ஐயுறவேண்டா' என்று சுக்கிரீவனை அநுமான் தேற்றுதல்

உன்னி னேனுன்ற னுள்ளத்தி னுள்ளத்தை யுரவோய்
அன்ன வாலியைய் காலனுக் களிப்பதோ ராற்றல்
இன்ன வீர்பா லில்லையென் றயிர்த்தனை யினியான்
சொன்ன கேட்டவை கடைப்பிடிப் பாயெனச் சொன்னான்.

'உரவோய் - வலிமையையுடையவனே! உன் தன் உள்ளத்தின் - உன் மனத்தின், உள்ளத்தை - எண்ணத்தை, உன்னினேன் - (நான்) ஆலோசித்தறிந்தேன்; (அது என்னவென்றால்), - அன்ன வாலியை - அப்படிப்பட்ட (மகா பலசாலியான) வாலியை, காலனுக்கு அளிப்பது - யமனுக்குக் கொடுக்கும்படியான [கொல்லத்தக்க], ஓர் ஆற்றல் - ஒப்பற்ற வலிமை, இன்ன வீரர்பால் - இந்த வீரர்களிடத்தில், இல்லை என்று - அயிர்த்தனை - சந்தேகித்தாய்; இனி -, யான் சொன்ன கேட்டு - நான் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் செவியுற்று, அவை கடைப் பிடிப்பாய் - அவற்றை உறுதியாகக் கொள்வாய்,' என - என்றுசொல்லி, சொன்னான் - (பின்னும்) சொல்வானாயினன், (அநுமான்); - அதனை அடுத்த ஐந்துகவிகளிற் காண்க.

'உள்ளம்' என்னுஞ் சொல் இரண்டனுள் முன்னது காரணப் பெயர்: நினைத்தற்குக் கருவியான தென்று பொருள்; உள் -பகுதி: அம் - கருவிப்பொருள்விசுதி; அகத்துறுப்பு என்றுமாம்; பின்னது - தொழிற் பெயர்: அம் -தொழிற்பெயர்விசுதி. இனி உள்ளத்தின் உள்ளத்தை - மனத்தில் இருப்பதை எனவுமாம். (159)

79. சங்கு சக்கரக் குறியுள தடக்கையிற் றாளில்
எங்கு மித்தனை யிலக்கணம் யாவர்க்கு மில்லை
செங்கண் விற்கரத் திராமனத் திருநெடு மாலே
இங்கு தித்தன னீண்டற நிறுத்துதற் கின்னும்.

இது முதல் ஐந்து கவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இராமனுக்கு), தட கையில் - பெரிய திருக்கைகளிலும், தாளில் - திருவடிகளிலும், சங்கு சக்கரம் குறி உள - சங்கு சக்கர ரேகைகள் இருக்கின்றன; இத்தனை இலக்கணம் - இவ்வளவு (உத்தம புருஷ) லக்ஷணங்கள், எங்குஉம் - எவ்வுலகத்திலும், யாவர்க்கும் - எவர்க்கும், இல்லை - இருந்ததில்லையாம்; ('ஆகையால்'), - செம் கண் - சிவந்த திருக்கண்களையும், வில் கரத்து - கோதண்டமேந்திய திருக்கையை யு முடைய, இராமன் - ஸ்ரீஇராமன், - ஈண்டு - இப்பொழுது, அறம் நிறுத்துதற்கு - தருமத்தை நிலைபெறச் செய்தற் பொருட்டு, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், உதித்தனன் - திருவவதரித்தவனாகிய, அ திரு நெடு மாலே - திருமகள் கணவனான சிறந்த அந்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவேயாவன்; இன்னும் - மேலும், -

'புருஷோத்தமன்' என்று ஒரு பெயர் பெறுமாறு ஸாமுத்திரிக நூல் முறைப்படி எல்லா இலக்கணங்களும் நிறைந்திருக்கப் பெற்றவன் திருமாலேயாதலாலும், இராமனிடத்தும் எல்லா நல்விலக்கணமும் நிரும்பியிருத்தலாலும் அத் திருமாலே அறத்தை நிலைநாட்டும் பொருட்டு இங்குத் திருவவதரித்தனென்று ஊகித்துணரலாமெனக் கூறினனென்க. இது காரணங்கொண்டு ஊகித்துணர்தலால் அநுமானாலங்கார மெனப்படும். "சங்கரேகையுஞ் சக்கரரேகையும், அங்கையுள்ளன ஐயனுக்காதலாற், சங்கபாணியின் சக்கராயுதம், அங்கையேந்துமென்றறையல் வேண்டுமோ" என்ற குளாமணிச் செய்யுள் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. (160)

80. செறுக்கும் வன்றிறற் றிரிபுரந் தீயெழுச் சினவிக்
கறுக்கும் வெஞ்சினக் காலன்தன் காலமுங் காலால்
அறுக்கும் புங்கவ னாண்டபே ராடகத் தனிவில்
இறுக்குந் தன்மைஅம் மாயவற் கன்றியு மெளிதோ.

செறுக்கும் (யாவரையும்) வருத்துகின்ற, வல் திறல் - மிக்க வலிமையை யுடைய, திரிபுரம் - மூன்று பட்டணங்களும், தீ எழ - நெருப்புப் பற்றியெரியும்படி, சினவி - கோபித்து, கறுக்கும் வெம் சினம் காலன் தன் - கோபிக்கின்ற கொடிய கோபத்தையுடைய யமனது, காலம்உம் - ஆயுட்காலத்தையும், காலால் அறுக்கும் - காலினால் உதைத்து அழித்துவிட்ட, புங்கவன் - புருஷர்களுட் சிறந்த பரமசிவன், ஆண்ட - (கையிற்கொண்டு போர் செய்து) ஆண்டுவந்த, பேர் - பெரிய, ஆடகம் - பொன்மயமான, தனி - ஒப்பற்ற, வில் - தனுசை, இறுக்கும் - முறிக்கின்ற, தன்மை - செயல், அ மாயவற்கு அன்றிஉம் - அற்புத சக்தியை யுடையவனான அத் திருமாலுக்கே யல்லாமலும், எளிதுஓ - (மற்றையோர்க்கு) எளியதாகுமோ;

ஸ்ரீராமபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்பதைச் சீதாகலியாண காலத்திற் சிவதனுசை முறித்ததனாலும் அறியலாமே என்று அனுமான் மற்றுமோர் அனுமானங் கூறினனென்க. சிவபெருமானைப் பற்றி இங்கு இவ்வாறு சிறப்பித்துக் கூறியது - பிறரது வலிமையைப் பாராட்டி அவரை வென்றதாகக் கூறுவதும் கதாநாயகனுக்கு மிக்க மேன்மையை விளைக்கு மென்ற அலங்கார நூலார் கொள்கைபற்றி யென்க. புங்கவன் - எருதை வாகனமாக வுடையவனெனினுமாம். "கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள" என்றதனால், 'கறுக்கும்' என்பதற்கு - கோபிக்கின்ற எனப்பட்டது; கருநிறமுடைய என்று உரைத்து, காலனோடு கூட்டலுமாம். காலம் - காலபாசமாகவுமாம். ஆடகம் - ஹாடகம்.

ஸ்ரீராமபிரான் பரதத்வமென்பது, இங்கு வெளியிடப்பட்டது. பாலகாண்டத்துப் பரசுராமப்படலத்தில் "நீதியாய் முனிந்திடேல் நீயிங்கியாவார்க்கும், ஆதியானறிந்தனெனலங்கல் நேமியாய், வேதியாவிறுவதேயன்றி வெண்மதிப், பாதியான்பிடித்தவில பற்றப் போதுமோ" "பொன்னுடைவனைகழற் பொலங்கொள் தாளினாய், மின்னுடை நேமியானாதல் மெய்ம்மையால்" என்றதும், திருவரங்கத்து மாலையில் "மாதண்டமேவுங் சரத்தாரரங்கர் வடமிதிலைக், கோதண்ட வேகம் பிறப்பித்தபோது குவட்டுவெள்ளி, வேதண்டமேவு மழுவாளி நாணினை வென்றிகண்டு" என்றதும் உணர்க.

"காலன் தன் காலமுங் காலால்" என்றவிடத்து மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. திரிபுரம் - த்ரிபுரம் : மூன்றாகிய நகரமெனப் பண்புத்தொகை. வானத்திற் பறந்து திரிகின்ற நகரமெனக் கொண்டால், திரிபுரம் என்ற தொடர் - வினைத்தொகையும், திரி - தமிழ்ச்சொல்லு மாம். 'காலால் அறுக்கும்' என்றது, மிகவும் அலக்ஷ்யமாக எளிதிற் செய்தமையைக் காட்டிற்று.

திரிபுரம் தீயெழச் சினவியகதை :- தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாசுஷன், கமலாசுஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ் செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று மயனென்பவனால் சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும் மூன்று இடங்களிலும் முறையே பொன் வெள்ளி இரும்பினால் அரண்வகுத்து இயற்றப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்று அவற்றில் வசித்துச் சிவபூசை செய்து கொண்டு அச் சிவபக்தி மகிமையால் எவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதவராய் அத்தகைய மற்றும் பல அசுரர் களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்த இடங்களிற் பறந்து சென்று பல இடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களைப் பாழாக்கி வருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மாயையினால் ஜீநாவதாரமும் புத்தாவதாரமுஞ் செய்து பற்பல தீயவழிகளைக் கற்பித்து உபதேசித்து மயக்கி அவ்வசுரர்களைச் சிவத்துவேஷிகளாகச் செய்து விட்டதன் பின்பு, தேவர்கள் பிரார்த்தனைப்படி சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரகுரியரைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களையும் நான்கு குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகு அமைந்து அக்கினியை முனையாக வுடைய அம்பாகவும், மற்றைத் தேவர்களைப் பிறபோர்க் கருவிகளாகவும் அமைத்துக் கொண்டு யுத்தசன்னத்தனாய்ச் சென்று போர்ச்செய்ய யத்தனித்துப் புன்சிரிப்பு செய்து அவ்வசுரர்கள் பலரையும் பட்டணங் களோடு எரித்தருளினன் என்பதாம்.

காலன்தன் காலத்தைக் காலாலறுத்த கதை: மிருகண்டு முனிவன் மருத்துவதி யென்பாளை மணந்து கொண்டு சிலகாலங் கழித்த பின்பு பிள்ளையில்லாத குறையாற் காசியையடைந்து சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்ய, அம் முனிவனுக்குப் பரமசிவன் பிரதியட்சமாகி வடிவினாலும் குணங்களினாலுஞ் சிறந்தவனாய்ப் பதினாறு பிராயமே யுடைய ஒரு புதல்வனை அநுக்கிரகிக்க, அங்ஙனமே பிறந்த குமாரன் பிரமதேவனால் மார்க்கண்டேயனென நாமகரணம் செய்விக்கப்பெற்றுச் சகல சாஸ்திரங்களையும் இளமையிலேயே உணர்ந்து, பின்பு தனது அற்பாயுளைக் குறித்து வருந்துகின்ற தாய் தந்தையரது துயரத்தைப் போக்குமாறு மணிகர்ணிகா கட்டத்திற் சிவபிரானை நோக்கி அரும் பெருந்தவம் புரிந்து அப்பரமசிவனால் அபயமளித்துத் தனது முடியிலே திருவடிகள் வைக்கப் பெற்று இனிது வாழ்ந்திருக்கையில், பதினாறு பிராயம் கழித்து அந்திமகாலம் வரவே, யமன் சமீபத்துக் காலபாசத்தால் மார்க்கண்டேயனைக் கட்டி யிழுக்குமளவில், சிவபிரான் வெளிப்பட்டு அப்யயமன் உயிர் நீங்குமாறு அவனைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளி, தான் அபயப்பிரதானஞ் செய்திருந்த ருஷிகுமாரனுக்கு என்றும் பதினாறாக நீடுழி வாழுமாறு அருள் புரிந்தன னென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால்,

மிக்க முயற்சி கொண்டு ஊழ்வினை யையும் வெல்லலா மென்பது போதரும். (161)

81. என்னை யின்றவ னிவ்வுல கியாவையு மீன்றான்
தன்னை யின்றவற் கடிமைசெய் தவம்தையா
உன்னை யின்றவெற் குறுபத முளதென வுரைத்தான்
இன்ன தோன்றலே யவனிதற் கேதுவுண் டிறையோய்.

இறையோய் - தலைவனே! என்னை ஈன்றவன் - என்னைப் பெற்றவனான வாயுபகவான், (முன்பு என்னை நோக்கி, நீ,) இ உலகு யாவைஉம் ஈன்றான் தன்னை - இந்த லோகங்களையெல்லாம் படைத்தவனான பிரமதேவனை, ஈன்றவற்கு - (தனது நாபீகமலத்தினின்று) தோற்றுவித்தவனான பூநீமகாவிஷ்ணுவுக்கு, அடிமை செய் - அடிமைத் தொழில் செய்வாய்: அஃது - அக்கைங்கரியமே, தவம் - சிறந்த தவமாகும்; ஐயா - குழந்தாய்! (நீ அவ்வாறு செய்தால்), உன்னை ஈன்ற எற்கு - (உனக்குமாத்திரமேயல்லாமல்) உன்னைப் பெற்ற எனக்கும், உறுபதம் - சிறந்த பதவி, உளது - கிடைப்பதாம், 'என - என்று, உரைத்தான் - சொல்லியிருந்தான்; இன்ன தோன்றலே - இந்த பூநீராமனே, அவன் - (அதற்கு ஏற்ப வந்த) அம் மகாவிஷ்ணுவாவன்; இதற்கு -, ஏது உண்டு - வேறொரு காரணமும் உளது; - அவ்வேதுவை, மேற்கவியிற் காண்க.

எனது தந்தையாகிய வாயுபகவான் முன்பு என்னை நோக்கி 'உனக்கும் எனக்கும் நல்லபதவி கிடைக்குமாறு திருமாலுக்கு அடிமை செய்' எனக் கூறியிருக்கின்றான்; அத் திருமாலே யான் செய்யும் அடிமைத் தொழிலை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு இப்போது பிரதியட்சமாக இங்கு வந்துள்ளான்; இதற்கு யான் கீழ்க்கூறிய காரணமன்றி வேறொர் காரணமுமுள்ளது: அதனைக் கூறுவேன்: கேட்பாயாக என அநுமான் மீண்டுங் கூறலாயின னென்பதாம். தந்தை மைந்தனை 'ஐயா' என்றது, அன்பு பற்றிவந்த மரபு வழுவமைதி. தோன்றல் - விளங்குபவன்; அல் - கருத்தாப்பொருள் விருதி. ஹேது - வடசொல். முதலடி - முற்றுமோனை. (162)

82. துன்பு தோன்றிய பொழுதுடன் தோன்றுவ னெவர்க்கும்
முன்பு தோன்றலை யறிதற்கு முடிவென்ன நியம்ப
அன்பு சான்றென வுரைத்தன னையவென் யாக்கை
என்பு தோன்றல வருகின தெனிற்பிறி தெவனோ.

'முன்பு - முன்னே [அக்காலத்தில்], தோன்றலை அறிதற்கு - (நீ சொன்ன) அப்புருஷோத்தமனை அறிவதற்கு, முடிவு என் - நிச்சயமான உபாயம் என்ன?' என்று இயம்ப - என்று (யான் தந்தையைக்) கேட்க, - (அவ்வாயுபகவான்) - (அம்மகா புருஷன்), எவர்க்குஉம் - யாவர்க்கும், துன்பு தோன்றியபொழுது - துன்பமுண்டான காலத்தில், உடன் தோன்றுவன் - உடனே (அத்துன்பத்தைத் தீர்ப்பதற்கு எதிரில் வந்து)

தோன்றுவன்; (மேலும்), அன்பு சான்று - (அப்பகவானைக் கண்ட மாத்திரத்தில் உனக்கு) உள்ளன்பு உண்டாவதே ஸாக்ஷியாகும்', என - என்று, உரைத்தனன் - சொன்னான்; (அதற்கு ஏற்ப இப்பெருமானைக் கண்டமாத்திரத்திலே), ஐய - தலைவனே! என் யாக்கை - எனது உடம்பு, அன்பு தோன்றல உருகினது - எலும்பும் உருக்காணப் படாதனவாக உருகி விட்டது; எனின் - என்றால், பிறிது எவன்ஓ - வேறுவகையாகச் சங்கிப்பது எவ்வாறோ?

'நீ திருமாலுக்கு அடிமைசெய்' என்று எனக்கு வாயுபகவான் கூறியபோது, யான் 'இவன்தான் திருமாலென்று கண்டறிவது எப்படி -' என்று வினாவ, அதற்கு அவ்வாயுதேவன், 'ஆபத்தையடைந்தவர் களுக்கெல்லா முன்வந்து நின்று உதவுபவனாகிய அத் திருமால் உன்னெதிரில் வந்தானானால் உனக்கு அவனிடத்தில் யாதொரு காரணமுமின்றிப் பேரன்பு உண்டாகும்; இதுவே நீ அப்பெருமானைக் கண்டறிவதற்கு உரிய நெறியாம்' என அடையாளம் கூறினான்; அஃது இப்போது ஒத்திருப்பதனாலும் இவன் அத்திருமாலே யெனத் துணியலாமென்று வேறொருமானும் அநுமான் காட்டின நென்பதாம். முடிவு - தொழிலாகு பெயரால், முடிவான உபாயத்தைக் காட்டிற்று. உடன் தோன்றுபவனாகிய, எவர்க்கு உம் முன்பு தோன்றலை - யாவரினும் முன்னே தோன்றிய [அநாதியான] அக் கடவுளை என்றும் உரைக்கலாம். 'துன்பு தோன்றியவுடலிடைத் தோன்றினேனறித, லின்புதோன்று மக்கடவுளை யெவ்வகை யெனயான்' என்று பாடமோதுவாருமுள். (163)

83. பிறிது மன்னவன் பெருவலி யாற்றலைப் பெரியோய்
அறிதி யென்னினுண் டுபாயமு மஃதரு மரங்கள்
நெறியி னின்றன வேழினொன் றுருவலிந் நெடியோன்
பொறிகொள் வெஞ்சரம் போவது காணெனப் புகன்றான்.

பெரியோய் - சிறந்தவனே! பிறிது உம் - மற்றும், அன்னவன் - அந்த ஸ்ரீராமனது, பெருவலி ஆற்றலை - மிக்க பலத்தின் தன்மையை, அறிதி என்னின் - அறிய விரும்புவாயானாலும், உபாயம் உம் உண்டு - (அவ்வாறு அறிதற்கு) ஒருபாயமும் உளது; அஃது - அவ்வுபாயம் (எதுவென்றால்) - 'நெறியில் நின்றன - (போகும்) வழியிலிருப்பவை யாகிய, அரு மரங்கள் ஏழின் - (எய்வதற்கு) அருமையான மராமரங்கள் ஏழிலும், ஒன்று உருவ - ஒன்றைத் துளைக்கும்படி, இ நெடியோன் - பெரியவனான இந்த ஸ்ரீராமனது, பொறி கொள்வெம் சரம் - அனற்பொறியைக் கொண்ட கொடிய அம்பொன்று, போவது காண் - செல்வதேயாகும், என - என்று, புகன்றான் - சொல்லினான், (அனுமான்);

இங்கிருந்து நமது இருப்பிடத்திற்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள ஸால விருட்சங்களேழில் ஒன்றை ஒரம்பு கொண்டு துளைக்கச் சொல்லி அந்த அம்பு ஊடுருவிச் செல்வதைப் பார்த்தால், வாலியைக் கொல்வதற்கு ஏற்ற வலிமை இவனுக்கு உளதென்று நீயே தெளியலாம் என்று,

சுக்கிரீவன் தெளியுமாறு சிறந்த உபாயத்தைக் கூறி முடித்தனன்
அனுமனென்பதாம். (164)

84. அநுமான் கூறியதற்கு இணங்கிச் சுக்கிரீவன்
இராமபிரானிடஞ் சென்று ஒன்றுகூறத் தொடங்குதல்.

நன்று நன்றெனா தன்னெடுங் குன்றமு நானும்
தன்று ணைத்தனி மாருதி தோளிணை தழுவிச்
சென்று செம்மலைக் குறுகியான் செப்பு வதுளதால்
ஒன்று னக்கென விராமனு முரைத்தியஃதென்றான்.

(அதுகேட்ட சுக்கிரீவன்), நன்று நன்று எனா - 'நல்லது நல்லது' என்று மகிழ்ந்து, - தன் துணை - தனக்கு உதவியான, தனி - ஒப்பற்ற, மாருதி - அனுமானுடைய, நல் நெடுங்குன்றம் உம் நானும் - நல்ல பெரிய மலைகளும் வெள்கும்படியான [மிகவும் பெரிய வலிய], தோள் இணை - இரண்டு தோள்களையும், தழுவி - அணைத்துக் கொண்டு, சென்று - போய், செம்மலை குறுகி - ஸ்ரீராமனைச் சேர்ந்து, - 'உனக்கு-, செப்புவது- சொல்வது, ஒன்று - ஒரு காரியம், உளது - உண்டு, என - என்று சொல்ல-, இராமனும் -, அஃது உரைத்தி என்றான் - 'அதனைச் சொல்' என்றான்;

இராமனது வல்லமையைத் தெளிவதற்கு உரிய உபாயமாக முடிவில் அநுமான் கூறியது தன்மனத்திற்குச் சம்மதமாயிருந்ததனால், சுக்கிரீவன் அநுமானைத் தழுவிக் கொண்டாடி, பின்பு இராமபிரானிருந்த இடத்தைக் குறுகி 'ஒன்று சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது' என்ன, அவ்விராமனும் 'கூறுவாய்' என்றன னென்பதாம். நன்று நன்று, அடுக்கு - உவகை பற்றியது; இது, அவ்வநுமன் கூறியதற்குத் தான் இணங்கி யமையைத் தெரிவிக்கும்.

(165)

85. - சுக்கிரீவன் ஸ்ரீராமனையழைத்துச் சென்று
மராமரங்களேழனுள் ஒன்றை எய்யச் சொல்லுதல்.

ஏக வேண்டுமிந் நெறியென வினிதுகொண் டேகி
மாக நீண்டன குறுகிட நிமிர்ந்தன மரங்கள்
ஆக வைந்தினோ டிரண்டினொன் றுருவநின் னம்பு
போகவே யென்றன் மனத்திடர் போமெனப் புகன்றான்.

(சுக்கிரீவன்), - 'இ நெறி - இவ்வழியாக, ஏக வேண்டும் - போக வேண்டும்,' என - என்று சொல்லி, இனிது - இனிமையாக, கொண்டு ஏகி - (ராமலக்ஷ்மணர்களை) அழைத்துக் கொண்டு போய், - 'நீண்டன மாகம் - நீண்டனவான ஆகாயமும், குறுகிட நிமிர்ந்தன - குறுகிய தென்னும்படி ஒங்கி வளர்ந்தவையாகிய, மரங்கள் - மராமரங்கள், ஆக ஐந்தினோடு இரண்டின் - மொத்தமாக இருக்கிற ஏழினுள், ஒன்று - ஒன்றை, உருவ - துளைக்கும்படி, நின் அம்பு போகஏ - உனது அம்பொன்று

சென்றமாத்திரத்திலேயே, என் தன் மனத்து இடர் போம் - எனது மனத்திலுள்ள துன்பம் நீங்கும்,' என - என்று, புகன்றான் - சொன்னான்;

இம்மராமரங்களேழனுள் ஒன்றை ஓர் அம்பையெய்து துளைத்தால், அப்போது வாலியை நீ கொல்வாயென்று உறுதியாக நம்புவேனாதலால், வாலியைப் பற்றியுள்ள எனது மனத்துன்பம் போம்; ஆகவே, எனக்கு உனது வலிமை தெளிவாக விளங்குமாறு இதனை ஓர் அம்பெய்து துளைக்க வேண்டுமெனக் கூறினன் சுக்கிரீவனென்பதாம். நீண்ட மாகம் - நீண்டுள்ள பத்துத் திக்குகளும் [மேல் கீழ் பக்கம் என்ற எல்லாவிடமும்], குறுகிட - குறுகியன எனத் தோன்றுமாறு, நிமிர்ந்தன - பரவியுள்ளனவான, மரங்கள் என்றாருமுளர். நீண்டன, நிமிர்ந்தன பெயர். ஆக - எல்லாஞ் சேர்ந்து என்றபடி. மாகம் - மஹாகம்; வடசொல். (166)

86.- அங்ஙனமே தான் செய்வதாக ஸ்ரீராமன் செல்லுதல்

மறுவி லானது கூறலும் வானவர்க் கிறைவன்
முறுவல் செய்தவன் முன்னிய முயற்சியை முன்னி
எழுவ வலித்தடந் தோள்களாற் சிலையைநா ணேற்றி
அறிவி னாலளப் பரியவற் றருகுசென் றனைந்தான்.

மறு இலான் - (மனத்திற்) களங்கமில்லாதவனான சுக்கிரீவன், அது கூறலும் - அவ்வார்த்தையைச் சொன்னவளவில், - வானவர்க்கு இறைவன் - தேவர்க்கெல்லாந் தலைவனான ஸ்ரீராமன், அவன் முன்னிய முயற்சியை முன்னி - சுக்கிரீவன் எண்ணிய காரியத்தை அறிந்து கொண்டு, முறுவல் செய்து - புன்சிரிப்புச் செய்து, எழுவ வலி தந் தோள்களால் - மிக்க வலிமையையுடைய பெரிய கைகளால், சிலையை நாண் ஏற்றி - வில்லையெடுத்து நாணேறிட்டு, - அறிவினால் அளப்பு அரியவற்று - அறிவினால் அளவிட்டு அறிவதற்கு அருமையான அம் மரங்களின், அருகு - சமீபத்தில், சென்று அணைந்தான் - போய்ச் சேர்ந்தான்;

சுக்கிரீவன் வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே, ஸ்ரீராமன், அவன் மனத்திற் சிறிதுங் குற்றமற்றவனாயிருத்தலைக் கண்ட மகிழ்ச்சியினாலும், சுக்கிரீவன் கூறியது தனது பெருவலிமைக்கு முன் மிகவுஞ் சிறு தொழிலாக இருத்தலாலும் புன் சிரிப்புக் கொண்டு, அவ்வாறே செய்வதற்காக வில்லை நாணேறிட்டு அம்மரங்களுள்ள இடத்தைக் கிட்டினனென்பதாம். தனது உட்கருத்தை ஒளியாமல் வெளியிட்டமைபற்றி, 'மறுவிலான்' என்றார். எழுவ - உரிச்சொல். "எழுவலியாகும்" என்பது, தொல்காப்பியம். எழுவலி - ஒருபொருட்பன்மொழி. அரியவற்று, அற்று - சாரியை. (167)

நட்புக் கோட்படலம் முற்றிற்று.

4. மராமரப் படலம்

வாலியைக் கொல்லும் வல்லமை தனக்கு உள்ளதென்று தெரிவித்துச் சக்கிரீவனது ஐயத்தைத் தீர்த்தற்பொருட்டு அவன் விருப்பத்தின்படி இராமபிரான் ஏழு மராமரங்களை ஓர் அம்பு எய்து துளைத்த செய்தியைச் சொல்லும் பாகம். (மராமரம் - ஸால விருட்சம்; ஒருவகை ஆச்சாமரம்.)

87 - 95. மராமரங்களின் வருணனை

ஊழி பேரினும் பேர்வில வுலகங்க ளுலைந்து
தாழும் காலத்துந் தாழ்வில தயங்குபே ரிருள்கும்
ஆழி மாநிலந் தாங்கிய வரும்பெருங் கிரிகள்
ஏழு மாண்டுச்சென் றொருவழி நின்றென வியைந்த.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒரு தொடர்.

(அம்மராமரங்கள் ஏழும்), - ஊழி பேரினும் - யுகங்கள் மாறினாலும், பேர்வு இல - நிலை மாறுதலில்லாதவை; உலகங்கள் - எல்லாவுலகங்களும், உலைந்து தாழும் காலத்துஉம் - அழிந்து போகும் காலத்திலும், தாழ்வு இல - விழுதலில்லாதவை; தயங்குபேர் இருள்கும் - திகைத்தற்குக் காரணமான மிக்க இருளினாற் சூழப்பட்ட, மாநிலம் - கடல் சூழ்ந்த பெரிய பூமியை, தாங்கிய - (நிலைபெயராமல்) தாங்குகின்ற, அரும் பெருங்கிரிகள் ஏழ்உம் - அரிய பெரிய ஏழு குலபருவதங்களும், ஆண்டு சென்று - அவ்விடத்தில் வந்து, ஒருவழி நின்று என - ஒருசேர நின்றாற்போல, இயைந்த - பொருந்தியவை;

முன்னிரண்டடிகள் - அம்மரங்கள் அழியாது நிலைத்து நின்றவை விளக்க வந்த உயர்வு நவற்சியணியும், பின்னிரண்டடிகள் - அம்மரங்களின் பெருந்தோற்றத்தையும் வன்மையையும் எண்ணிக்கையையும் பற்றி வந்த தற்குறிப்பேற்றவணியுமாம். கவி மராமரத்துக்கு ஒப்புத்தேடி ஒப்புப் பொருள் மலையேயென்றும் அவற்றிலும் ஏழு என்னுந் தொகையன சத்தகுலாசலமே யாதலால் அவற்றைக் கூறலாமென்றும் கருதி, வெவ்வேறு இடங்களி லிருக்கும் அவை ஒப்பாகாவாதலால் ஒப்பு அமைய வேண்டி அவற்றை ஒருங்கே இயைந்து நின்றனபோலுமெனக் குறித்தார். இதனை இல் பொருளுவமை யென்றலும் உண்டு. (கடல் நீர்ப்பெருக்கத்தால்), உலகங்கள், - உலைந்து - நிலைகுலைந்து, தாழும் காலத்துஉம் - கடல் நீருள் மூழ்கித்தாழ்ந்துபோகும் கற்பாந்தகாலத்தும் தாழ்வு, இல - அந்நீர்க்குள் தாழ்ந்திடாமல் மேலோங்கி நிற்பன என உரைத்தலும் ஒன்று. அடுத்த செய்யுளிலுள்ள 'ஏழும்' என்பதையே இச் செய்யுளிலுங் கூட்டி, இச் செய்யுளிலுள்ள பயனிலைகட்கும் எழுவாயாக்குக. பேரிருள் என்றது - சக்ரவாளபர்வதத்துக்கு அப்பாலுள்ள காடாந்தகாரத்தை. கிரிகள் ஏழு - கைலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிததம், ஏமகூடம், கந்தமாதநம் என்பன. மலைகள் பூமிக்கு மேலும் கீழும் பொருந்தி அதனைத் தரித்தலால்,

'மாநிலந்தாங்கியகிரி' எனப்பட்டது; அதனை 'பூதரம்' என்னும் வடமொழிப் பெயராலும் உணர்க. இருள் சூழ் ஆழி - பிரளயத்தால் இருள் சூழப்பட்ட கடல் எனினுமாம். நீலகிரியையும் சேர்த்து, அஷ்ட குலாசலம் [எட்டுக்குலமலை] என வழங்குதலும் உண்டு. ஊழி - பிரமனது ஆயுள்; கல்பமெனப்படும். பேரினும், காலத்தும், உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. ஏழும், உம்மை - முற்று. ஆழி - சக்கரவாளகிரியுமாம். (168)

2. கலைகொண் டோங்கிய மதியமுங் கதிரவன் தானும்
தலைகண் டோடுதற் கருந்தவந் தொடங்குறுஞ் சாரல்
மலைகண் டோமென்ப தல்லது மலர்மிசை யயற்கும்
இலைகண் டோமெனத் தெரிப்பருந் தரத்தன வேழம்.

ஏழ்உம் - (அம்மராமரங்கள்) ஏழும், - 'கலை கொண்டு ஓங்கிய மதியம்உம் - பதினாறுகலைகளையும் கொண்டு வளர்ந்த சந்திரனும், கதிரவன் தான்உம் - (ஆயிரங்) கிரணங்களையுடைய வனான சூரியனும், தலைகண்டு ஓடுதற்கு - (தனது) உச்சியைக் கண்டு தாண்டிச் செல்லுதற்கு, அருந்தவம் தொடங்குறும் - செய்தற்கரிய தவத்தைத் தொடங்கிச் செய்தற்கு ஈடான [மிக உயர்ந்த], மலை சாரல் - மலைச் சாரலை, கண்டோம் - பார்த்தோம்,' என்பது அல்லது- என்று சொல்வதேயல்லாமல், மலர்மிசை அயற்குஉம் - தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரமனுக்கும், இலை கண்டோம் என - (அதன் நுனியிலுள்ள) இலையைப் பார்த்தோ மென்று, தெரிப்பு அரு - சொல்லுதற்கு அருமையான, தரத்தன - உயர்வையுடையன;

மேலுலகங்க ளெல்லாவற்றுள்ளும் உயர்ந்த சத்தியலோகத்தில் வாழ்கின்ற அப்பிரமனும் 'இனி இவற்றின் உச்சியைக் கண்டுபிடித்துக் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்று கருதி நாடோறும் வானத்துச் செல்லும் சந்திரசூரியர் பெருதவஞ் செய்வதற்கு ஏற்ற ஓர்மலைச்சாரலைக் கண்டோம்' என்று அந்தச் சாலமரத்தின் அடிப்பகுதியைப் பற்றிச் சொல்லுவதன்றி வேறு சொல்ல முடியாதபடி, நுனி, காணப்படாமல் ஓங்கி உயர்ந்தவை அம்மராமரங்கள் என்பதாம். சத்திய லோகத்தையும் ஊடுருவி அந்த ஆச்சாமரங்கள் அப்பாற் செல்வதால், அந்தப்பிரமனும், சூரிய சந்திரர் தம்முடைய கதி தடைப்பட்டுத் தங்குகின்ற அம்மரங்களின் அடிப்பகுதியைக் கண்டு 'மரத்துச்சியைக் கண்டு அப்பாற் செல்லுமாறு சந்திரசூரியர் தவம்புரியத் தங்கும் மலைச்சாரலாகும் இவ்விடம்' என்று கருதுவானாயினான் என்பது, முதல் மூன்றடிகளின் கூறிய விஷயம். மரங்கட்குப் பெருங்கிரிகளேழையும் உவமையாகக் கூறிய கவிஞர், மரங்களின் வலிய அடிப்பகுதி பாறைகளடர்ந்த மலையடிப்பகுதி போன்றும், பசிய இலைகள் செறிந்த அம்மரங்களி னுச்சாணிக் கிளைகள் மரத் தொகுதியடர்ந்து பச்சைப்பசேரென்று தோன்றும் மலையுச்சி போன்றும் மனக் கண்ணுக்குப் புலப்பட, அவற்றை இங்ஙன் வருணிக்கலாயின ரென்க. இனி, இலை - இல்லையென்பதன் விகாரமாய், பிரமனுக்கும் அம்மரம்

முழுவதையும் கண்டோமில்லையென்று சொல்லலாம்படி யாவர்க்கும் தெரிவதற்கு அரிய தன்மையன வென்றுமாம். இச்செய்யுள் - அம் மலையின் உயர்ச்சியை விளக்க வந்த உயர்வு நவீர்ச்சியணி. கலை - சந்திரனது பங்கு. சாரல் - மலைப்பக்கம். 'கலைகொண்டோங்கிய' என்பதைக் கதிரவனுக்கும் அடைமொழியாக் கலாம். (169)

3. ஒக்க நாளெலா முழல்வன வுலைவில வாக
மிக்க தோர்பொரு ளுளதென வேறுகண் டிலமால்
திக்கும் வானமுஞ் செறிந் தவத் தருநிழற் சீதம்
புக்ககு நீங்கலிற் றளவில விரவிதோப் புரவி.

இரவி தேர் புரவி - சூரியனது தேரிற் பூட்டப்பட்ட ஏழு குதிரைகள், நாள் எலாம் - தினந்தோறும் [நாள் முழுவதும்], ஒக்க - ஒரே விதமாக, உழல்வன - (ஓயாமல்) ஓடிச் செல்வன; (ஆயினும் அவை), உலைவு இல ஆக - சிறிதும் வருத்தமில்லாதவையா யிருப்பதற்கு, மிக்க ஓர்பொருள் உளது என - மேம்பட்டதொரு காரணம் உண்டென்று, வேறு கண்டிலம் - வேறே கண்டோமில்லை; திக்கு உம் வானம் உம் செறிந்த - எல்லாத் திக்குக்களிலும் ஆகாயத்திலும் நெருங்கிப் பரந்த, அ தரு - அம்மரங்களின், சீதம் நிழல் - குளிர்ந்த நிழலை, புக்கு - அடைந்து, நீங்கலின் - செல்வதனால், தளர்வு இல - (அக்குதிரைகள்) தளர்ச்சியில்லாதனவாம்; ஆல் - ஈற்றை; தேற்றமுமாம்.

சூரியனது தேர்க்குதிரைகள் ஓயாமல் ஒவ்வொரு நாளும் ஓடுவனவாயிருந்தும் இளைப்படையாமைக்குக் காரணம், ஒவ்வொரு நாளும் அவ்வநாளின் இளைப்பு நீங்கும்படி அம்மரத்தின் கீழ் நிழலின் வழிச் செல்வதேயெனக் குறித்தது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இதனால், அம்மரங்களின் இலையடர்ந்த உச்சிக் கிளைகள் சூரியமண்டலத்தினும் உயர்ந்தன என்பதும், மிகவும் பரந்துள்ளன என்பதும் தொனிக்கும். 'இலைகண்டோமெனத் தெரிப்பருந்தரத்தன' எனக் கீழ்வந்தமையால், இலைசெறிந்த உச்சாணிக் கிளைகளை இங்குக் கூறினார். சூரியனது தேர்க்குக் குதிரைகள் ஏழாதலால் 'தளர்வில' எனப் பன்மையார் கூறினார். புரவி - பால்பகாவஃறிணைப்பெயர். (170)

4. நீடு நாள்களுங் கோள்களு மென்னமேல் நிமிர்ந்து
மாடு தோற்றுவ மலரெனப் பொலிகின்ற வளத்த
ஓடு மாச்சுடர் வெண்மதிக் குடகறுப் புயர்ந்த
கோடு தேயத்தலிற் களங்கமுற் றாமெனுங் குறிய.

(அவ்வேழுமரங்களும்) - நீடு - நெடுங்காலமுள்ள, நாள்கள் உம் - நகடித்திரங்களும், கோள்கள் உம் - நவக்கிரகங்களும், என்ன - என்று, மேல் நிமிர்ந்து - ஆகாயத்திற் பொருந்தி, மாடு தோற்றுவ - பக்கங்களில் விளங்குகின்ற இவை, மலர் என - (இம்மரங்களின்) புஷ்பங்களென்னும் படி, பொலிகின்ற - விளங்குகின்ற, வளத்த - வளர்ச்சியையுடையவை ;

ஓடும் - (ஆகாயத்திற்) செல்லுகின்ற, மா சுடர் - சிறந்த ஒளியை யுடைய, வெள் மதிக்கு - வெண்மையான சந்திரனுக்கு, உள் கறுப்பு - நடுவிலுள்ள மறு, உயர்ந்த கோடு தேய்த்தலின் - (இம் மரத்தின்) உயர்ந்த கிளைகள் பட்டு (அவனுடம்பைத்) தேய்த்தலால், களங்கம் உற்றுஆம் - களங்கமென்று பொருந்தியதனாலாம், எனும் குறிய - என்று குறிக்கத்தக்கவை;

இம் மரங்களின் கிளைகளைச் சார்ந்து விளங்குகின்ற கிரகங்களும் நகரத்திரங்களும் எல்லாம் இம் மரங்களின் மலர்கள்போல இருக்கின்றன என்பது, முன்னிரண்டடியிற் கூறிய பொருள்; இம் மரங்களின் கிளைகள் அடிக்கடி சந்திரன்மீது படுவதனால் அவனிடத்து உண்டான தழும்புகளே களங்கமென்று சொல்லப்படுகின்றன என்பது, பின்னிரண்டடியிற் கூறிய பொருள்; இரண்டும் தற்குறிப்பேற்றவணி.

எழுவாய் வருவிக்க. கோள் - க்ரஹமென்ற வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது; அவை - சூரியன், சந்திரன், அங்காரகன், புதன், பிருகஸ்பதி, சுக்ரன், சனி, ராகு, கேது என ஒன்பதாம். மாடு - ஏழாம்வேற்றுமை யிடப் பொருளுணரநின்ற இடைச்சொல். தோற்றுவ - பெயர். பொலிகின்ற - பெயரெச்சம். வளத்த, குறிய - முற்று. 'உற்று' என்ற செய்தெனச்சம் - காரணப்பொருளது. (171)

5. தீத றும்பெருஞ் சாகைகள் தழைக்கின்ற செயலால்
வேத மென்னவுந் தருவன விசும்பினு முயர்ந்த
ஆதி யண்டமுன் பளித்தவ னுலகினங் கவனூர்
ஓதி மந்தனிப் பெடையொடும் புடையிருந் துறைவ.

(பின்னும் அம் மரங்கள்), - தீது அறும் - அழிவில்லாத, பெரு - பெரிய, சாகைகள் - கிளைகள் [பிரிவுகள்], தழைக்கின்ற - செழித்திருக்கின்ற, செயலால் - தன்மையினால், வேதம் என்ன உம் தருவன - வேதங்களென்றுஞ் சொல்லத்தக்கவை: விசும்பின் உம் உயர்ந்த - தேவலோகத்தினும் உயர்ந்தவை; ஆதி அண்டம் முன்பு அளித்தவன் - பழமையான அண்டகோளங்களை முன்னே படைத்தவனான பிரமனது, உலகின் - லோகத்தின், அவன் ஊர் - அப்பிரமன் (வாகனமாக) ஏறி நடத்தும்படியான, ஓதிமம் - அன்னப்பறவை, தனி பெடையொடும் - ஒப்பற்ற பேடையுடனே, புடை இருந்து - (தமது) சார்பிலிருந்து, உறைவ - வாசஞ்செய்யப் பெற்றவை; - 'அங்கு' - அசை.

இச் செய்யுட்கும் எழுவாய் வருவிக்க வேண்டியதே. சாகா என்னும் வடசொல்லுக்கு - மரக்கிளையென்றும், வேதத்தின் பிரிவென்றும் பொருள்கள் உள்ளனவாதலால், 'சாகைகள் தழைக்கின்ற செயலால் வேதமென்னத் தருவன' எனச் செம்மொழிச் சிலேடையுமையணியாற்

கூறினார். சிலேடை - ஒரு சொல்லைப் பல பொருள்படச் சொல்வது; செம்மொழிச் சிலேடையென்றும், பிரிமொழிச்சிலேடையென்றும் சிலேடை இரு வகைப்படும். செம்மொழிச் சிலேடையாவது - சொல் வெவ்வேறு வகையாகப் பிரியாது பல பொருள் தருவது; பிரிமொழிச் சிலேடையாவது - "கண்ணுஞ் சொல்லும் கரும்பிணை" என்ற விடத்து, கண், கரு பிணை - கரியமான் போன்றது: சொல், கரும்பு இணை - கரும்பை யொத்தது என்றாற்போலச் சொல் வெவ்வேறு வகையாகப் பிரிந்து வெவ்வேறு பொருளைத் தருவது. (172)

6. நாற்ற மல்குபோ தடைகனி காய்முதல் நானா
வீற்று மண்டலத் தியாவையும் வீழ்கில யாண்டும்
காற்ற லம்பினுங் கலிநெடு வானிடைக் கலந்த
ஆற்றின் வீழ்ந்துபோ யலைகடற் பாய்தரு மியல்ப.

காற்று அலம்பின்உம் - காற்று அசைத்தாலும், நாற்றம் மல்குபோது - நறுமணம் மிக்க மலர்களும், அடை - இலைகளும், கனி - பழங்களும், காய் - காய்களும், முதல் - முதலிய, நானாவீற்று யாவைஉம் - பலவகைப்பட்ட அனைத்தும், மண்தலத்து - பூலோகத்தில், யாண்டும் - எவ்விடத்திலும், வீழ்கில - விழாதனவாய், - கலி - ஆரவாரத்தையுடைய, நெடு வானிடைகலந்த - பெரிய தேவலோகத்திற் பொருந்திய, ஆற்றின் - ஆகாசங்கா நதியில், வீழ்ந்து - விழுந்து, போய் - (அதன் வழியாகச்) சென்று, அலை கடல்பாய் தரும் - அலைகின்ற கடலில் சேர்கின்ற, இயல்ப - தன்மையையுடையவை;

இதனால் அவை ஆகாசங்கைக்கும் மேலாக உயர்ந்துள்ளன வென்றபடி; தொடர்புயர்வுநவ்ற்சியணி. யாவையும் காற்று அலம்பினும் வீழ்கில வீழ்ந்து போய் பாய்தரும் இயல்பு என இயையும். இனி, முன்னிரண்டிக்கு - எந்நாளும் இலை முதலிய உதிராதவை யென்றும், பின்னிரண்டிக்கு - காற்றடித்தால் ஆகாசங்கையிலும் கடலிலும் படும்படி அசைப்பவை யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நாற்றம் - தொழிற்பெயர்; இச்சொல் - இங்குத் தீ நாற்றத்தைக் காட்டாது நறுமணமென்ற பொருளைத் தந்தது. தலம், நாநா - வடசொற்கள். பாய் தரும், தா - துணைவினை. (173)

7. அடியி னாலு களந்தவ னண்டத்துக் கப்பால்
முடியின் மேற்சென்ற முடியன வாதலின் முடியா
நெடிய மாலன்ன நிலையன நீரிடைக் கிடந்த
படியின் மேல்நின்ற மேருமால் வரையினும் பரிய.

(பின்னும் அம்மரங்கள்), அடியினால் - (தன்) அடி வைப்புக்களால், உலகு - உலகங்களை, அளந்தவன் - அளந்தவனான திருமாலின், அண்டத்துக்கு - உலகங்கட்கு, அப்பால் முடியின்மேல் - மேல் முகட்டின்

மேலும், சென்ற - போயுள்ள, முடியன - நுனியையுடையன; ஆதலின் - ஆகையினால், முடியா - அளவிடப்படாத, நெடிய - நீண்ட, மால் அன்ன - திருமாலையொத்த, நிலையன - நிலைமையுடையவை; நீரிடை கிடந்த - ஜலத்தின்மேற் பொருந்திய, படியின் மேல் - பூமியில், நின்ற - நிலைபெற்ற, மால் மேரு வரையின்உம் - மகா மேரு பருவத்தினும், பரிய - பருத்தவை;

மராமரங்களேமும், பிரம்மாண்டத்தையுங்கடந்து நின்றலால் திரி விக் கிரம மூர்த்தியை யொத்தும், மேருமலையினும் மிகப்பருத்தும் நிற்கின்றன என்பதாம். நெடியமால் அண்டத்துக்கப்பால் முடியின்மேற் சென்ற முடியனதாதலை "படிவட்டத் தாமரை பண்டுலக நீரேற்று, அடிவட்டத் தாலளப்ப நீண்ட - முடிவட்டம், ஆகாயமுடறுத்தண்டம் போய் நீண்டதே, மாகாயமாய் நின்ற மாற்கு" என்ற பெரியார் பாசுரத்தாலும் உணர்க. முடியா - அழிவில்லாத எனினுமாம். நெடியமால் - மகாவிஷ்ணு. அடிய நான்மறையந்தண ணண்டத்துக்கு என்ற பாடத்துக்கு, அநாதியான நான்குவேதங்களையுடைய பிரமதேவனுடைய அண்டமென்க; சத்தியலோகமென்றுமாம். ஆதியிற் கடவுள் நீரைப் படைத்து அதன்மேல் பூமியைத் தோற்றுவித்தனராதலால், 'நீரிடைக் கிடந்த படி' எனப்பட்டது. பூமிக்கு மத்தியிற் பொன்மயமா யோங்கி நின்ற மேருமலை தன்னிடத்துச் சூரியன் மறைவதனால் அஸ்தமனமும், வெளித் தோன்றுவதால் உதயமும் நவ கண்டங்கட்கும் உண்டாகுமாறு செய்கின்ற தென்று புராணம் கூறும். எழுவாய் வருவிக்க. அடுத்து இரண்டு செய்யுள்களிலும் இவ்வாறே. (174)

8. வள்ள லிந்திரன் மைந்தற்குந் தம்பிக்கும் வயிர்த்த
உள்ள மேயென் வொன்றினொன் றுள்வயிர்ப் புடைய
தெள்ள நீரிடைக் கிடந்தப் பார் சுமக்கின்ற சேடன்
வெள்ளி வெண்படங் குடைந்து கீழ்ப் போகிய வேர.

வள்ளல் - வரையாமற் கொடுப்பவனாகிய, இந்திரன் - தேவேந்திரனது, மைந்தற்குஉம் - குமாரனான வாலிக்கும், தம்பிக்குஉம் - (அவனது) தம்பியான சுக்கிரீவனுக்கும், வயிர்த்த - (ஒருவர் மேலொருவர்) பகைமை கொண்ட, உள்ளமே என - மனம்போல [வயிரங்கொண்ட தன்மையில் ஒன்றுக் கொன்று தாழாமையோல], ஒன்றின் ஒன்று - ஒன்றைக் காட்டிலும் ஒன்று (குறைந்திடாத), உள்வயிர்ப்பு உடைய - உள்ளே வயிரத்தன்மையை யுடையவை; தெள்ளும் நீரிடை கிடந்த - தெளிவான கடலினிடையே பொருந்திய, பார் - பூமியை, சுமக்கின்ற - தாங்குகின்ற, சேடன் - ஆதிசேஷனது, வெள்ளி வெள் படம் - வெள்ளிபோல வெண்மையான படத்தை, குடைந்து - கிழித்துக் கொண்டு, கீழ் போகிய - கீழே ஊன்றிச் சென்ற, வேர - வேரினையுடையவை;

வாலிசுக்கிரீவர்கள் உள்ளே வயிரம் வளரப் பெற்றமைபோல, அம்மரங்கள் உள்வயிரம் வளரப்பெற்றன வென்றபடி : செம்மொழிச் சிலேடைபற்றி வந்த உவமையணி; வாலி சுக்கிரீவர்கட்கு வயிர்ப்பு-நெஞ்சிற் கொண்டுள்ள பகைமை: மரத்திற்கு வயிர்ப்பு - உறுதிப் பாட்டினால் மரத்தினுட்புறத்தில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு; இவ் விரண்டும் வேறாயிருக்கவும் உவமைவருவதற்காக ஒன்றாக்கொண்டது, வேற்றுமை யுயர்வுநவ்விற்சி யெனப்படும். அம்மரத்தின் வேர்கள் நாகலோகத்திற்குக் கீழுஞ் சென்றுள்ளன வென்பது பின்னிரண்டடிகளின் கருத்து. சேஷன் - (பிரளய காலத்திலும் அழியாது) எஞ்சி நிற்பவனெனக் காரணப் பெயர்.

(175)

9. சென்று திக்கினை யளந்தன பணைகளிற் றேவர்
என்று நிற்குமென் றிசைப்பன விருகடர் திரியும்
குன்றி னுக்குயர்ந்த தகன்றன வொன்றினுங் குறுகா
ஒன்றி னுக்கொன்றி னிடைநெடி தியோசனை யுடைய.

(அம்மரங்கள்), - 'சென்று - போய், திக்கினை - எல்லாத் திசைகளையும், அளந்தன - அளவிட்டவையாகிய, பணைகளின் - (இம் மரங்களின்) கிளைகளால், (தடைபட்டு), என்று - சூரியன், நிற்கும்- (இனிக் கதியொழிந்து) நின்று விடுவான்', என்று-, தேவர் - தேவர்களால், இசைப்பன- சொல்லத்தக்கவை; இரு சுடர் திரியும் குன்றினுக்கு - சூரிய சந்திரர்கள் சஞ்சரிக்கின்ற உதயகிரி அஸ்தகிரிகளைக் காட்டிலும், உயர்ந்து அகன்றன - ஒங்கிப் பரந்திருப்பவை; ஒன்றின்உம் குறுகா - ஒருவகை யிலும் குறைவில்லாதவை; ஒன்றினுக்கு ஒன்றின் இடை - ஒன்றுக் கொன்று இடையிலே, நெடிது யோசனை உடைய - பல யோசனை தூரம் இடைவெளியுள்ளவை;

இங்கு வேறுவகையால் அம்மரங்களின் ஒங்கிய தன்மையையும் பரப்பையும் விளக்கி, அவ்வேழு மரங்களும் ஒன்றற்கு ஒன்று ஒரு யோஜனை தூரம் இடம் விட்டுள்ளன என்று, அம்மரங்கள் நெருக்க மாகவன்றி விசாலமாக முளைத்திருப்பதைத் தெரிவிக்கின்றார். கீழ் 'மேருமால்வரையினும் பரிய' என வந்ததனால், 'இரு சுடர் திரியுங்குன்று' என்பதற்கு - மேருவென்று பொருள்கொள்ளப்படவில்லை. ஒன்றினுங் குறுகா - ஒன்றில் ஒன்று சேராதபடியென்றுமாம். யோசனை - யோஜனா: வடசொல் : ஒரெல்லையளவு. என்று - சூரியன்: ஒளியையுடையதெனப் பொருள்படுங்காரணக்குறி; எல் - ஒளி: பகுதி; று - பெயர்விகுதி. நெடிதியோசனை - குற்றியலிகரம்.

(176)

10.- இராமபிரான் அம்மரங்களைக் கண்டவுடனே அம்பு எய்யுமாறு நானொலி யெழுப்புதல்

ஆய மாமர மனைத்தையு நோக்கிநின் றமலன்
தூய வார்கணை துரப்பதோ ராதரந் தோன்றச்
சேய வானமுந் திசைகளுஞ் செவிடுறத் தேவர்க்கு
'ஏய்வி லாததோர் பயம்வரச் சிலையினா ணெறிந்தான்.

அமலன் - ஸ்ரீராமன், - ஆய மாமரம் அனைத்தையு - அத்தன்மையன
வான பெரிய மராமரங்கள் ஏழையும், நோக்கி நின்று - பார்த்து நின்று, - தூய
வார்கணை - பரிசுத்தமான நீண்ட அம்பை, துரப்பது - பிரயோகிப்பதற்கேற்ற,
ஓர் ஆதரம் - ஒருவிருப்பம், தோன்ற - உண்டாக, - (உடனே), சேய
வானம் உம் - தூரத்திலுள்ள தேவலோகத்தி லிருக்கின்ற பிராணிகளும்,
திசைகள் உம் - எல்லாத் திக்கிலுமுள்ள பிராணிகளும், செவிடு உற -
செவிடுபடவும், - தேவர்க்கு - தேவர்களுக்கு, ஏய்வு இலாதது -
(இதுவரையிலும் எந்நாளும்) உண்டாகாததான, ஓர் பயம்வர - ஒரு பயம்
உண்டாகவும், சிலையின் நாண் எறிந்தான் - வில்லிலேற்றிய நாணியை (க்
கைவிரலால்) எறிந்து (டங்காரத்தொனி) செய்தான்;

சுக்கிரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்குதற்பொருட்டு ஏழு மரங்களையும்
ஒருசேர எய்யுமாறு விரும்பி, வானமும் திசைகளும் செவிடுபடவும்,
தேவர்களும் நடுநடுங்கவும், இராமபிரான் நானொலியெழுப்பின
னென்பதாம். செவிடுபடுதல் - அளவிறந்த ஒலியைக் கேட்டலால். பயம்
வருதல் - என்ன அபாயம் வருமோ வென்று. கணைக்குத் தூய்மை -
துஷ்டர்களை அழித்தலும், குறித்த இலக்குத் தப்பாமையும். தூய, சேய -
குறிப்புப் பெயரெச்சம். வானம், திசை என்பன அங்குள்ளார்க்கு இடவாகு
பெயர். (177)

11.- நானொலியின் வருணனை.

ஒக்க நின்றதெவ் வுலகமு மங்கங்கே யோசை
பக்க நின்றவர்க் குற்றது பகர்வதெப் படியோ
திக்க யங்களு மயங்கின திசைகளுந் திகைத்த
புக்க யன்பதி சலிப்புற வொலித்ததப் போர்வில்.

ஒசை - அவ்வொலி, - எ உலகம் உம் - எல்லாலோகங்களிலும், ஒக்க -
ஒருசமமாக, அங்கு அங்கே நின்றது - அவ்வவ்விடங்களிற் (போய்ப்)
பரவிநின்றது; (என்றால்), - பக்கம் நின்றவர்க்கு - அருகில் இருந்தவர்களுக்கு,
உற்றது - நேர்ந்ததை, பகர்வது - சொல்வது, எப்படியோ - எவ்வாறோ -
(அந்நானொலியினால்), திக்கயங்கள் உம் - (எட்டுத்) திக்குயானைகளும்,
மயங்கின - மயக்க மடைந்தன; திசைகள் உம் - எல்லாத் திக்குகளும்,

திகைந்த- கலக்கமடைந்தன; அ போர் வில்- போர்க்கு ஏற்ற அந்த வில், அயன் பதி சலிப்பு உற - பிரமலோகமும் அதிர்ச்சியடையும்படி, புக்கு ஒலித்தது- போய்ச் சப்தித்தது;

வெவ்வேறு உலகங்களிற் சென்ற இராமபிரானது வில்லின் நானொலி அவ்வவ்விடத்தில் தான் தோன்றினதுபோலப் பேரோசை பெற்றிருந்த தென்றால், உண்மையில் அதனருகேயிருந்தவர்க்கு இவ்வாறு இருந்ததென்பது கூறாமலே விளங்கும்; அவ்வாறு தோன்றிய பேரொலியினால் திக்கஜங்கள் திகைப்படையத் திக்கிலுள்ளவர்கள் மயங்கப் பிரமலோகமும் சலித்த தென்பதாம். இச்செய்யுள் - நானொலியின் மிகுதியைத் தெரிவிக்கவந்த தொடர்புயவர்வு நவிர்சியணி. இதற்கு - இரண்டாமடியிற் கூறிய விஷயத்தைக் கைமுதிக நியாயத்தாற் சாதிக்கின்ற முதலடியிலுள்ள தொடர்நிலை செய்யுட் பொருட்பேறணி அங்கமாய் வந்தது. திக்கஜங்கள் - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்சநம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்ரதீகம் என்பன. கயம் - கஜம். உலகமும், உம்மை - முற்று. ஒ- எதிர்மறை. கயங்களும், உம் - எண்ணுப் பொருளொடு உயர்வு சிறப்புப் பொருளது. திசைகளும், உம்மை- எண். (178)

12 . இதுவும் அது.

அரிந்த மன்சிலை நானொடி தார்த்தலு மமரர்
இரிந்து நீங்கினர் கற்பத்தி இறுதியென் றயிர்த்தார்
பரிந்த தம்பியே பாங்குநின் றான்மற்றைப் பல்லோர்
புரிந்த தன்மையை யுரைசெயிற் பழியவர்ப் புணரும்.

அரிந்தமன் - பகைவர்களை அடக்குபவனான ஸ்ரீராமனது, சிலை நாண் - கோதண்டத்தினது நாணி, நெடிது ஆர்த்தலும்- மிகுதியாய் ஆரவாரித்த மாத்திரத்தில், - அமரர் - தேவர்களெல்லோரும், இரிந்து நீங்கினர் - அஞ்சி ஓடினவர்களாய், கற்பத்தின் இறுதி என்று- கல்பகாலத்தின் முடிவு [பிரளயகாலம்] (இப்போது) என்று, அயிர்த்தார் - சந்தேகித்தார்கள்; பரிந்த தம்பி ஏ - (தமையனார் பக்கல்) அன்பு பூண்ட இளையபெருமான் ஒருவன் மாத்திரமே, பாங்கு நின்றான் - அருகில் இருந்தான்: மற்றை பல்லோர் புரிந்த தன்மையை - மற்றை (சுக்கிரீவன் அநுமான் முதலிய) பலரும் அடைந்த விதத்தை, உரைசெயின்- சொல்லத் தொடங்கினால், அவர் - அப்பலரையும், பழி - பழிப்பு, புணரும் - வந்து சேரும் ;

இராமபிரானது செயலை இடைவிடாது வானத்தினின்று கவனித்து வந்த தேவர்கள் சுக்கிரீவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாவதற்காக ஸ்ரீராமன் மராமரத்தை யெய்யப்போவதைக் காண விருப்போடு வந்து நின்றா ராயினும், அபூர்வமான இந்த வில்நானொலி அவர்களையும்

திடுக்கிடுமாறு செய்ததனால் அவர்களும் கற்பாந்தகாலம் வந்துவிட்ட தென்று அயிர்த்து, அஞ்சியோடினர்: சுக்கிரீவன் முதலியோர் தம் விருப்பின்படியே ஸ்ரீராமன் மராமரத்தையெய்யத் தனுசின் நானொலியை யெழுப்பவும், அதன் பேரொலி செவிப்பட்டமாத் திரத்தில் தம் நிலைகுலைந்து இன்னபடி யஞ்சினார்களென்று சொல்லுதற்கும் முடியாதபடி அவ்வளவு மிகுதியாக அச்சத்தையடைந்தனர். இராமபிரான் தநுஷ் டங்காரஞ் செய்கையில், இலக்குமண னொருவனே அஞ்சாது அருகிலிருந்தன னென்பதாம்.

அங்ஙன் அவர்கள் அஞ்சியது அவர்களின் பெருவீரத்துக்கு இழுக்கு ஆதலால், அவர்களைப் பழி புணர்வதாகு மென்க.

அரிந்தமன் - வடசொல் : பகைவரையடக்குபவன் என்று பொருள்: பாவத்தைப் போக்குபவனென்று பொருள் கொண்டு, இயற்கையாகப் பாவமில்லாமையோடு தனக்குச் சரீரமாகவுள்ள சராசரங்களின் பாவமும் தட்டாதவனென்றும், தன்னையடைந்தவர்களது பாவத்தைப் போக்குபவ னென்றும், மற்றும் பலவாறாகவும் கருத்துக் கூறப்படும். நெடிது நாண் என்று எடுத்து- நீண்ட நாண் என்றுமாம். கற்பம்- கல்பம்; லகரம் றகரமாகத் திரிந்தது. ஏ - பிரிநிலை (179)

13. இராமபிரான் அம்சைஷி யெய்தல்

எய்தல் காண்டுங்கொ லின்னமென் றரிதின்வந் தெய்திப்
பொய்யின் மாருதி முதலினோர் புகழ்வுறும் பொழுதின்
மொய்கொள் வார்கிலை நாணினை முறையுற வாங்கி
வெய்ய வாளியை யாளுடை வில்லியும் விட்டான்.

பொய் இல் மாருதி முதலினோர் - பொய்மையில்லாத அநுமான் முதலானவர்கள், 'இன்னம் - இன்னமும், எய்தல் - அம்பெய்தலை, காண்டும் கொல் - பார்க்க வேணுமோ?' என்று - என்று சொல்லிக் கொண்டு, அரிதின் - அருமையாக, வந்து எய்தி - வந்து சேர்ந்து, புகழ்வுறும் பொழுதில் - புகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், - ஆள் உடைவில்லிஉம் - (எல்லா வுயிர்களையும்) அடிமையாகவுடைய வில்லில் வல்லவனான ஸ்ரீராமனும், - மொய்கொள் - வலிமையைக் கொண்டு, வார் - நீண்ட, சிலை - வில்லிற் பூட்டிய, நாணினை - நாணியை, முறை - முறைப்படியே, உற - நன்றாக, வாங்கி - இழுத்து, வெய்ய வாளியை - கொடிய அம்பை, விட்டான்- தொடுத்தான்;

இராமபிரான் செய்த நானொலியைக் கேட்டு அஞ்சியோடியவர்களில் மாருதி முதலிய தைரியசாலிகளில் சிலர் அரிதில் தேறி 'இவன் ஏழு

மராமரங்களை யெய்வது திண்ணம்: இனி அதனைக் காண வேணுமோ?' என்று இராமபிரானை யணுகி அப்பிரானது வலிமையைக் குறித்துக் கொண்டாடிக் கூறிக் கொண்டிருக்கையில், இராமபிரான் நாணையிழுத்து அம்பு தொடுத்தனென்பதாம். கீழ் அஞ்சியோடியமைபற்றி, 'அரிதின் வந்தெய்தி' எனப்பட்டது. இராமன் வாலியைக் கொல்லவல்லவென்று துணிந்த அநுமானது அநுமானம் இப்பொழுது மெய்யாவதனால், இங்கு 'பொய்யில் மாருதி' என்றார். 'காண்டும்' என்பதில், 'டும்' விசுதி எதிர் காலம் காட்டிற்று. (180)

14. - இராமபிரான் பிரயோகித்த அம்பு மராமரங்களோடு கீழேழுலகங்களையும் தொளைத்துச் செல்லுதல்.

ஏழு மாமர முருவிக் கீழ் ழுலகமென் நிசைக்கும்
ஏழு மூடுபுக் குருவிப்பின் னுடனடுத் தியன்ற
ஏழி லாமையான் மீண்டதவ் விராகவன் பகழி
ஏழு கண்டபி னுருவுமா லொழிவதன் நின்னும்.

அ இராகவன் பகழி - (அங்ஙன் விடுக்கப்பட்ட) அந்த ராமபாணம், - (தனக்கு இலக்காகக் குறித்த), ஏழு மா மரம் - பெரிய அவ்வேழு மரங்களையும், உருவி - துளைத்துச் சென்று, - (அது சென்ற கீழ்ப்பக்கத்தில் அடுத்து நின்ற), கீழ் உலகம் என்று இசைக்கும் ஏழ்உம் - கீழுலகமென்று சொல்லப்படுகின்ற ஏழையும், ஊடுபுக்கு உருவி - நடுவே துளைத்துச் சென்று, - பின் - பின்பு, - உடன் அடுத்து இயன்ற - அப்பாற் பொருந்தியிருக்கின்ற, ஏழ் - ஏழென்னுந் தொகையுடைய பொருள். இலாமையால் - வேறு இல்லாமையால், மீண்டது - திரும்பி வந்துவிட்டது; (அந்த அம்பு), இன்னும் - இன்னமும், ஏழு கண்டபின் - ஏழென்னுந் தொகையையுடைய பொருளைக் காணுமாயின், ஒழிவது அன்று - (துளையாமல்) விடுவதன்று; உருவும் - துளைத்தேவிடும்;

இராமபிரான் பிரயோகித்த அம்புகள் ஏழு மராமரங்களையுந் துளைத்து ஏழுலகங்களையும் ஊடுருவிச் சென்றதனால், அவ்வம்புகள் ஏழென்னும் எண்ணமைந்துள்ள பொருள்களை யெல்லாந் துளைத்துச் செல்லுமென்பது, தெற்றென விளங்குகின்றது; அவ்வாறு மிக்க வலிமை பெற்றிருந்தும் அவ்வம்புகள் மராமரம் கீழுலகம் என்ற இரண்டைத் தவிர மற்றொன்றையுந் துளையாதிருந்தது, ஏழென்ற எண்ணமைந்தபொருள் கீழுலகங்கட்கப்பால் வேறொன்றுங் கிடைத்திடாமையாற்போலு மென்பதாம். இராமபிரான் தொடுத்துவிட்ட அம்பு மராமரத்தையும் கீழுலகமேழினையுந் துளைத்ததோடு மீண்டு நின்றதற்கு 'பின்னுடனடுத்தி யன்ற ஏழிலாமையால்' எனக் காரணங் கற்பித்துக் கூறியது, ஏதுத்தற்குறிப்

பேற்றவணி. கீழுலக மேழ் - அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம். ரஸாதலம், மகாதலம், பாதாளம் என்பன. மூன்றாமடியிலும், நான்காமடியிலும், ஏழு - ஆகுபெயர். கண்டபின் - பின்னீற்று எதிர்கால வினையெச்சம். ஆல் - அசை.

(181)

15. இராமபிரான் அம்பு எய்ததைக் கண்டு பல பொருள்களும் அஞ்சுதல்

ஏழு வேலையு முலகமே லுயர்ந்தன வேழம்
ஏழு குன்றமு மிருடிக ளெழுவரும் புரவி
ஏழு மங்கைய ரெழுவரு நடுங்கின வென்ப
ஏழு பெற்றதோ இக்கணைக் கிலக்கமென் றெண்ணி.

ஏழு வேலைஉம் - ஸப்த ஸமுத்திரங்களும், உயர்ந்தன மேல் ஏழுஉலகம்உம் - உயர்ந்துள்ள மேலேழுலகங்களும், ஏழு குன்றம்உம் - ஸப்தகுல பருவதங்களும், இருடிகள் எழுவர் உம் - ஸப்த ருஷிகளும், புரவி ஏழ்உம் - (சூரியன்தேர்க்) குதிரைகள் ஏழும், மங்கையர் எழுவர்உம் - ஸப்தமாதர்களும், 'இ கணைக்கு - இந்த அம்புக்கு, ஏழு - ஏழென்னும் தொகையுடையதெல்லாம், இலக்கம் பெற்றது ஓ - குறியாகப் பெற்றதோ?' என்று எண்ணி-, நடுங்கின - (அச்சத்தால்) நடுக்கமடைந்தன;

வேலை முதலியவைகள் நடுங்கின என, அப்பிரகிருதங்கள் நடுங்குதலென்ற ஒரே தொழிற் பண்பையடைந்தனவாக கூறியது - ஒப்புமைக் கூட்டவணி; இது, வடமொழியில் துல்யயோகிதாலங்கார மெனப்படும். (அப்பிரகிருதமாவது - கதைப் போக்குக்குச் சம்பந்தப் படாத பொருள்.) 'ஏழு' என்ற ஒரே பொருளையுடையசொல் மீண்டு வந்தது - சொற்பொருட்பின்வரு நிலையணி. ஏழென்னும் எண்ணினை யுடைய பலபொருளை ஒருங்கே யமைத்தது, கவிசமத்தகாரம்.

ஏழுவேலை - உவர்நீர், கருப்பஞ்சாறு, மது, நெய், தயிர், பால், நன்னீர் இவற்றின்மயமானவை. மேலேழுலகம் - பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், ஜநலோகம், மஹர்லோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம் என இவை. ஏழு குன்றம் - கைலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிதம், எமகூடம், நீலகிரி என்பன; இவை சப்த குலாசல மெனப்படும். இருடிகள் எழுவர் - அத்திரி, பிரகு, குதஸ்ர், வசிஷ்டர், கௌதமர், காசியபர், ஆங்கீரஸர்; இவர்க்கு பிறவாறு முரைப்பர். மாறாகப் காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அநுஷ்டுப், பருஹீ, பங்க்தி, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ என்ற ஏழு சந்தககளும் சூரியனது தேரின் குதிரைகளென நூல்கள் கூறும். மங்கையர் எழுவர் - பிராஹ்மீ, மஹேச்வரீ, கௌமாரீ, நாராயணீ, வாராகி, இந்திராணீ, சாமுண்டி என்ற இவர்.

ஏழு என்பது பன்மையாயினும், ஏழு சேர்ந்த ஓரினம் என்ற பொருளை இங்குத் தருவதனால், இலக்கம் பெற்றது என்ற ஒருமை

முற்றைப் பெற்றது. வேலையும், உலகமும், குன்றமும், இருடிகளும், புரவியும், மங்கையரும் என அஃறிணையும் உயர்திணையுங் கலந்து எண்ணி, மிகுதியினால் 'நடுங்கின' என்றும் அஃறிணைமுடிபைப் பெற்றன; உயர் திணைப் பொருள் இரண்டாக, அஃறிணைப் பொருள் நான்காதல் - இங்கே, மிகுதி, நடுங்கினரென்னே, என்ற பாடத்துக்கு, சிறப்பினால் உயர்திணை முடிவு வந்தது; என்னே;- அதிசய விரக்கக் குறிப்புச் சொல் என்க. என்ப - அசை; இது - புறனடையாற் கொள்க. இலக்கம் - லக்ஷ்யம். (182)

16. - சுக்கிரீவன் ஒன்று கூறத் தொடங்குதல்.

அன்ன தாயினு மறத்தினுக் காருயிர்த் துணைவன்
என்னுந் தன்மையை நோக்கின ரியாவரு மெவையும்
பொன்னின் வார்கழற் புது நறுந் தாமரை பூண்டு
சென்னி மேற்கொளுஉ அருக்கன்சே யிவையிவை செப்பும்.

அன்னது ஆயினும் - அவ்வாறு அச்சமுண்டானாலும், யாவரும் - எல்லாரும், 'அறத்தினுக்கு - தருமத்துக்கு, அரு உயிர் - அரிய உயிரைக் காக்கும்படியான, துணைவன் - துணையா யிருப்பவன் (பூரீராமன்), என்னும் தன்மையை - என்கிற இயல்பை, நோக்கினர் - நோக்கி அச்சமொழிந்தனர்; எவைஉம் - எல்லா உயிர்களும், (நோக்கின) - அவ்வாறே அறத்துக்குத் துணைவனாந் தன்மையை நோக்கி அச்சமொழிந்தன; அருக்கன் சேய் - சூரியன்மகன் [சுக்கிரீவன்], பொன்னின் வார் கழல் - பொன்னினாலாகிய நீண்ட வீரக் கழலையுடைய, புது - புதிய [அன்று மலர்ந்த], நறு - நன்மணமுள்ள, தாமரை- தாமரை மலர்போன்ற (பூரீராமனது) திருவடிகளை, பூண்டு- பொருந்தி, சென்னிமேல் கொளுஉ- தலைமேற்கொண்டு [ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தண்டனிட்டு], இவை இவை செப்பும் - இந்த இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்பவனானான்; - அவை, மேல் இரண்டு கவிகளாற் கூறப்படும்.

இராமபிரானது நானொலியையும் வில்லின் வேகத்தையும் பார்த்து உயர்திணைப்பொருள்களோடு அஃறிணைப் பொருள்களும் அஞ்சினவாயினும் இராமபிரான் தருமத்தை நாட்டுதற்கே திருவவ தரித்திருப்பதை யறிந்தனவாதலால் அச்சம் நீங்கியனவாக, அப்போது சுக்கிரீவன் பூரீராமனை வணங்கி ஒன்று கூறலாயின நென்பதாம். அன்பு மிகுதியாற் பற்பல வகையாகக் கூறியது தோன்ற, 'இவையிவைசெப்பும்' என்றார். கொளுஉ - செய்யு என்க. வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். 'எவையும்' என்பதற்குப் பயனிலை வருவிக்கப்பட்டது; இனி, யாவரும் எவையும்' நோக்கினர் என இயைத்து, உயர்திணையும் அஃறிணையும் சேர்ந்து, சிறப்பினால் உயர்திணை முடிபைப் பெற்றுவந்த திணைவழுவமைதியெனக் கொள்ளுதலுமாம். தாமரை- உவமவாகு பெயர்; 'கழல்' என்ற அடைமொழி, இதன் பொருளை விளக்கிற்று. (183)

17. - சுக்கிரீவன் ஸ்ரீராமனைத் துதித்தல்.

வேறு.

வையநீ வானுநீ மற்றுநீ மலரின்மேல்
ஐயனீ யாழிநீ யாழிவா ழுமலனீ
செய்யதீ வினைதெறுந் தேவுநீ நாயினேன்
உய்யவந் துதவினா யுலகமுந் துதவினாய்.

இதுவும், அடுத்தத கவியும் - ஒருதொடர்.

வையம் - பூமியும், நீ - நீயே ; வானும் - ஆகாயமும், நீ - ; மற்றும் - மற்றை (அப்பு தேயு வாயு என்னும்) பூதங்களும், நீ-; மலரின் மேல் - தாமரைமலரில் தோன்றிய, ஐயன் - பிரமதேவனும், நீ-; ஆழி- கடலும், நீ -; ஆழி வாழ் அமலன் - திருப்பாற்கடலில் வாழ்கின்ற ஸ்ரீமந் நாராயணனும், நீ-; தீவினைதெறும் - பாவங்களை நாசஞ் செய்கின்ற, செய்ய- நன்மைக் குணத்தையுடைய, தேவும் - தரும தேவதையும், நீ -; முந்து - முற்காலத்தில், உலகம் - லோகங்களை யெல்லாம், உதவினாய் - உண்டாக்கின நீ, (இப்பொழுது), நாயினேன் உய்ய - நாய்போலக் கடைப்பட்ட அடியேன் பிழைக்கும்படி, வந்து - எழுந்தருளி, உதவினாய் - அருள் செய்தாய்;

இராமபிரான் மராமரத்தை அம்பெய்து துளைக்கையில், நெஞ்சினாலும் நினைத்தற்கு அரிய அப்பிரானது மகா பராக்கிரமத்தைக் கண்கூடாகக் கண்டதனால், 'இவன் அநுமான் கூறியபடி முழு முதற் கடவுளாகிய திருமாலின் திருவவதாரமே' என்று தெளிந்து, சுக்கிரீவன் இங்ஙனங் கூறலாயினனென்க. பஞ்சபூதங்களுள் முதலதையும் ஈற்றதையுங் கூறி மற்றவற்றை 'மற்றும்' என்பதனாற் பெற வைத்தான். இரண்டாம் அடியில் 'ஆழிவாழாழியா மாலுநீ' என்ற பாடத்துக்கு- கடலிற் கண்வளர்ந்தருளுகிற சக்கரதரனான மகாவிஷ்ணுவும் நீயே என்று பொருள். செய்ய தேவு என இயையும். (184)

18. சுக்கிரீவனது முகமன்.

என்னெனக் கரியதெப் பொருளுமெற் கெளிதலால்
உன்னையித் தலைவிடுத் துதவினார் விதியினார்
அன்னையொப் புடையவுன் னடியருக் கடியன்யான்
மன்னவர்க் கரசுவென் றுரைசெய்தான் வசையிலான்.

மன்னவர்க்கு அரச - அரசர்களுக்கரசனே! விதியினார்- முற்பிறப்பிற் செய்த (எனது) நல்வினையார், உன்னை - , இத்தலை- இவ்விடத்தில், விடுத்து உதவினார்- (தாமே) கொண்டு வந்து விட்டருளினார்; யான் - , அன்னை ஒப்பு உடைய - தாய்க்குச் சமானமான, உன் - உனது, அடியருக்கு அடியன் - அடியார்களுக்கு அடியவனானேன்; (இனி),

எற்கு - எனக்கு, எ பொருளும் - எந்தக் காரியமும், எளிது அலால் - (செய்து முடித்தற்கு) எனியதாகுமேயல்லாமல், எனக்கு-, அரியது - (செய்வதற்கு) அரியது, என் -யாது உளது? என்று -, வசை இலான்- குற்றமற்றவனான சுக்கிரீவன், உரைசெய்தான்- சொல்லித் துதித்தான்;

எனது ஊழ்வினை, பெறுதற்கு அரிய பரம்பொருளாகிய உன்னையே என்னிடத்திற் சேர்த்துவிட்டதனால், இனி எனக்குப் பெறுதற்கு அரியது யாது உளது? இனி யான் உனது மகிமையை உணர்ந்ததனால் உனது அடியார்க்கு அடியனாய் நடந்து கொள்வேனென்று சுக்கிரீவன் கூறினனென்க. "பாக்கியத்தாற், செங்கட்கரியானைச் சேர்ந்தோம்யாம் தீதிலமே, எங்கட்கரியதொன்றில்" என்றாற்போல 'என்னெனக்கரியது எப்பொருளு மெற்கெளிதலால்' என்றான். ஊழ்வினையால் தனக்கு நேர்ந்த நன்மையைக் கருதி, உவப்பினால் 'விதியினார்' என்று உயர்வுபற்றிய பலர்பால் விசுதி கொடுத்துக் கூறினன்; திணைவழுவமைதி. அடியருக்கடியன் - தாஸாநு தாஸன். (185)

19.- மற்றை வானரவீரர்களின் மகிழ்ச்சி.

ஆடினார் பாடினா ரங்குமிங் குங்களித்து
ஒடினா ருவகையின் னறவையுண் டுணர்கிலார்
நேடினாம் வாலிகா லனையெனா நெடிதுநாள்
வாடினார் தோளெலாம் வளரமற் றவரெலாம்.

நெடிது நாள் வாடினார் - (வாலியின் உபத்திரவத்தாற்) பல நாளாக வாடிக் கிடந்த, மற்றவர் எலாம் - மற்றை வாநரர்களெல் லாரும், 'வாலிகாலனை - வாலிக்கு யமனை, நேடினாம் - (இன்றைக்குத்) தேடியடையப் பெற்றோம் எனா - என்று எண்ணி, உவகையின் நறவை- களிப்பாகிய மதுவை, உண்டு - பானஞ் செய்து, உணர்கிலார்- அறியாதவர்களாய் [தம்மையும் மறந்து], - தோள் எலாம் வளர - (வாடியிருந்த) தோள்கள் முழுதும் வளரும்படி [ஆனந்தத்தால் உடம்பு பூரித்து], ஆடினார் - நர்த்தனஞ் செய்தார்கள்; பாடினார் - கீதம் பாடினார்கள்; அங்கும் இங்கும் களித்து ஒடினார் - கண்ட இடமெல்லாம் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு ஒடினர்;

வாலியின் உபத்திரவத்தினால் மெலிந்து கிடந்த சுக்கிரீவனைச் சேர்ந்த மற்றை வாநரவீரர்கள் இராமபிரான் வல்லமையைக் கண்கூடாகக் கண்டதனால் 'இவன் வாலியையழிக்கும் ஆற்றலமைந்தவனே' என்று நிச்சயித்து மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டு தோள்கள் பூரிக்க மெய்ம்மறந்து ஆடுதலும் பாடுதலும் ஒடுதலும் செய்யலானார்களென்பதாம். ஆடுதல் முதலியன - உவகையின் மெய்ப்பாடுகள். ("ஒடுவார் விழுவா ருகந்தாலிப்பார், நாடுவார் நம்பிரானெங் குற்றானென்பார், பாடுவார் களும் பல்பறைகொட்டநின், நாடுவார்களுமாயிற்றாய்ப்பாடியே" என்றது. இங்கு ஒருசார் ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.) மகிழ்ச்சியின் மிகுதியை

விளக்குமாறு ஆடுதல் முதலிய பல தொழில்களை வானரவீரர் ஒருங்கே செய்வதாகக் கூறியது - கூட்டவணி; இது - வடமொழியில் ஸமுச்சயாலங்கார மெனப்படும்.

உவகையை நறவாகக் கூறியது, மெய்ம்மறக்கும்படி செய்தலால், உவகையின்னறவு - உருவகவணி; எனகரமெய் - விரித்தல். நறவு - 'நறா' என்ற குறியதன் கீழ் ஆகாரம் குறுகி உகரமேற்றது. வாலிகாலன் - வடமொழித்தொடர் (186)

20.- இராமபிரான் துந்துபியென்பவனது உடற்குவையைக் காணுதல்.

அண்டமும் மகிலமும் மடையவன் நனலிடைப்
பண்டு வெந் தனநெடும் பசைவறந் திடினும்வான்
மண்டலந் தொடுவதம் மலையின்மேன் மலையெனக்
கண்டனன் துந்துபிக் கடலனா னுடலரோ.

நெடும் பசை வறந்திடினும் - மிக்க ரத்தப் பசைவற்றிப் போயிருந்தாலும், - அண்டம்உம் - அண்டகோளங்களும், அகிலம் உம் - (அதனிடத்துள்ள) சகல லோகங்களும், அடைய - ஒருசேர, அன்று - அந்நாளில் [பிரளயகாலத்தில்], பண்டு - முன்னே, அனலிடை - காலாக்கினியிற் பட்டு, வெந்து அன - வெந்தாற்போன்றதும், வான் மண்டலம் தொடுவது - ஆகாயமண்டலத்தை அளவுவதும் (ஆகிய), கடல் அனான் துந்துபி உடல் - சமுத்திரம் போன்றவனான துந்துபியென்னும் அசுரனது உடம்பெலும்புக் குவையை, அ மலையின்மேல் - ருசியமுககிரியின் மேலே, மலை என - வேறொரு கிரியைப்போல, கண்டனன் - பார்த்தான், (ஸ்ரீராமபிரான்);

'அண்டமும்.... வெந்தன' 'அம்மலையின் மேல்மலையென' என்பவை - தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணிகள். துந்துபியின் உலர்ந்த உடம்பெலும்புக்குவை, அண்ட கோளங்களும் உலகங்கள் யாவும் பிரளயகாலத்தில் வெந்ததையொத்தும், மலையின்மேல் மலையிருப்பதைப் போன்றும் அந்த ருசியமுகமலையின்மேல் விளங்குவதை, இராமபிரான் கண்டனன் எனப்பதாம். உலந்தபோதே இவ்வாறு தோன்றுவது பச்சையாயிருக்கும்போது எவ்வாறு தோன்றுமோ வென்பார், 'பசைவறந்திடினும்' என்றார். இச்சொல் மத்திமதீபமாய் முன்னும் பின்னும் இயையும். பசை - ஒட்டும்படியான ஈரம். துந்துபி இன்னானென்பது, மேல்விளங்கும். துந்துபிக்குக் கடலுவமை - ஆரவாரத்துக்கும், பெருமைக்கும், கருமைக்கும். அன - தொகுத்தல். அரோ - ஈற்றசை. 'அண்டமும் மகிலமும்மடைய' மகரவொற்றுக்கள் விரித்தல். (187)

21. - இராமபிரான் 'இது என்ன?' என வினவுதல்

தென்புலக் கிழவனுர் மயிடமோ திசையின்வாழ்
வன்புலக் கரிமடிந் ததுகொலோ மகரமீன்
என்புலப் புறவுலர்ந் ததுகொலோ விதுவெனா
'அன்புலப் பரியநீ யுரைசெயா யெனவவன்.

இது முதற் பதினான்கு கவிகள் - ஒரு தொடர்.

(பூரீராமன் அதனைக் கண்டு), 'இது - , தென்புலம் கிழவன் - தெற்குத் திக்குத் தலைவ [பாலக]னான யமன், ஊர் - வாகனமாக ஏறி நடத்துகின்ற, மயிடமோ - எருமைக்கடாவோ- திசையின் வாழ் - திக்குக்கள் தோறும் வாழ்கின்ற, வன்பு உலம் கரி- வலிமையையுடைய கற்றிரள் போன்ற யானை, மடிந்தது கொலோ - இறந்து கிடந்ததுதானோ? மகரம் மீன் - மகரமென்னும் பெரிய மீன், என்பு உலப்பு உற - எலும்பு (தனியே) ஒழியும்படி, உலர்ந்ததுகொலோ - உலர்ந்து கிடந்ததுவோ? எனா - என்று சங்கித்து, (சுக்கிரீவனை நோக்கி) 'அன்பு உலப்பு அரிய நீ - அன்புக்கு அளவிடுதலில்லாத நீ, உரை செயாய்- சொல்வாய், ' என- என்று சொல்ல, - அவன் - சுக்கிரீவன்,

இக் கவியில், துந்துபியின் உலர்ந்த எலும்புக்குவையின் பருமையை நோக்கிப் பலவகையாக விகற்பித்துக் கூறியதனால் ஐயவணி. மயிடம் - மஹிஷம் என்றும் வடமொழியின் திரிபு. திசையின் வாழ்கரி - திக்கஜம். மகரம் - சுறாமீன்; இது, கடலில் வாழ்வது; யானையை விழுங்கவல்லது; மரக்கலத்தைக் கவிழ்க்கவல்லது. 'அவன்' என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர், மேற்படலத்திற் பதின்மூன்றாங் கவியில் 'உரைசெய்தான்' என்பதோடு முடியும். அன்பு உலப்பரியநீ - அளவற்ற அன்பையுடைய நீயென்றபடி.

(188)

மராமரப்படலம் முற்றிற்று.

5. துந்துபிப் படலம்

வாலியினால் கொல்லப்பட்டவனும், எருமைக்கடாவின் உருவம் பூண்டவனும், மாயாவியினது உடன்பிறந்தவனும், மயன் என்னும் அசுர ராசனது மகனுமாகிய துந்துபியென்பவனது உலர்ந்த எலும்புத் திரளைச் சுக்கிரீவனது விருப்பத்தின்படியே ஸ்ரீராமனது கட்டளையால் லக்ஷ்மணன் தன்கால்விரலால் தூக்கியெறிந்து பலயோசனை தூரங்களுக்கு அப்பாற் போய்விழச் செய்த கதையைக் கூறும் படலம். இவ்வசுரனது முழக்கம் துந்துபி யென்னும் வாத்தியத்தினது பேரொலியை ஒத்தலால், இவனுக்கு இப்பெயர். துந்துபி - பேரிகை.

1-12. சுக்கிரீவன் அத்துந்துபியெலும்பின் வரலாற்றை இராமபிரானிடம் கூறுகின்றான்.

துந்துபிப் பெயருடைச் சுடுசினத் தவுணன்மீது
இந்துவைத் தொடநிமிர்ந் தெழுமருப் பிணையினான்
மந்தரக் கிரியெனப் பெரியவன் மகரநீர்
சிந்திடக் கருநிறத் தரியினைத் தேடுவான்.

துந்துபி பெயர் உடை - துந்துபியென்கிற பெயரையுடைய, சுடு சினத்து - (பகைவர்களை) அழிக்கின்ற கோபத்தையுடைய, அவுணன் - அசுரன், - மீது இந்துவை - ஆகாயத்தில் விளங்குந் சந்திரனை, தொட - அளவும்படி, நிமிர்ந்து எழும் - ஓங்கி வளர்ந்திருக்கின்ற, மருப்பு இணையினான் - இரண்டு கொம்புகளையுடையவனாய், - மந்தரம்கிரி என - மந்தரமலைபோல (ச் சென்று), பெரிய வல்மகரம் நீர் சிந்திட - பெரிய வலிய மீன்களையுடைய திருப்பாற்கடலின் நீர் சிந்துமபடி, கரு நிறத்து அரியினை - கருமைநிறத்தையுடைய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவை, தேடுவான் - தேடுபவனானான்;

எருமைக்கடாவின் வடிவத்தைக் கொண்ட துந்துபியென்னும் அசுரன் இயற்கை வலிமையினாலும் வரபலத்தாலும் மிக்க செருக்குக் கொண்டு திருமாலோடு போர் புரியக் கருதி மந்தரமலை போல (அத் திருமால் பள்ளி கொண்டுள்ள) பாற்கடலைக் கலக்கிய வண்ணம் சென்றன நென்பதாம். 'சந்திர மண்டலத்தை யளாவிய இணைமருப்புடையனாகி' என்றதனால், எருமைக் கடாவின் வடிவமெடுத்துச் சென்றானென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மந்தரக்கிரி - பாற்கடலிடையே விழுந்து கலக்குதற்கு உவமை ; இனி, மந்தரமலைபோல உருவத்தாற் பெரியவ னென்றுமாம். (189)

2. அங்குவந் தரியெதிர்ந் தமைதியென் னென்றலும்
பொங்குவெஞ் செருவினிற் பொருதியென் றுரைசெயக்
கங்கையின் கணவனக் கறைமிடற் றிறைவனே
உங்கள்வெங் கதவலிக் கொருவனென் றுரைசெய்தான்.

அங்கு - அப்பொழுது, அரி - மகாவிஷ்ணு, வந்து எதிர்த்து - எதிரில் வந்து, அமைதி என் - (நீ இங்குவரக்) காரணம் என்ன? என்றலும் - என்று வினவியவளவில், - (துந்துபி), 'பொங்குவெம் செருவினில் - சீற்றங்கொண்டு செய்கிற கொடிய போரில், பொருதி - (என்னுடன்) போர் செய்ய வருவாயாக,' என்று -, உரைசெய - சொல்ல, - (அப்பொழுது திருமால்), கங்கையின் கணவன் - கங்காநதிக்குத் தலைவனும், அ கறை மிடறு - இறைவனே - (நஞ்சுண்டதனாற்) கறுத்த கண்டத்தை யுடையவனுமான அப்பரமசிவனே, உங்கள் வெம் கதம் வலிக்கு - உன் போன்றவர்களது கொடிய உக்கிரமான பலத்துக்கு, ஒருவன் - (ஏற்றபடி போர் செய்யத்தக்க) ஒருவனாவான்,' என்று -, உரைச் செய்தான் - சொன்னான்,

திருமால் போர்செய்து கொல்லாமல் இவ்வாறு கூறியது, இவனுக்கு வாலியினால் வதை நேர வேண்டிய ஊழ்வினை உள்ளதனாலென்க. உருத்திர மூர்த்தியை எடுத்துக் கூறியது, சங்காரக் கடவுளாதலால். பெண்பாலாகிய கங்கை சிவபிரானை நீங்காது சேர்ந்திருக்குந் தன்மையும், சிவபிரான் குமாரனையுண்டாக்குதற்கு வெளிப்படுத்திய அனற் பொறிகளைக் கங்காநதி ஏற்றுக் கொண்டிருந்தமையும், பெண்பாலாகிய கங்கையைச் சிவபிரான் அன்போடு முடிமேல் வைத்துக் கொண்டிருந் தலும் பற்றி, அப்பிரான் 'கங்கையின் கணவன்' எனப்பட்டான். ஏகாரம் - பிரிநிலை. இனி, இவ்விரண்டு கவிகளுக்கும் - அப்பெரியவன் மகரமீன்களையுடைய நீர் சிந்தும்படி கருநிறத்தையுடைய ஸமுத்திர ராஜனைத் தேடுவானானா னென்னும், கங்கைக்குக் கணவனான அச்சமுத்திர புருஷன் எதிர்ப்பட்டு உரைசெய்தான் என்றும் பொருள் கொள்ளுதலும் தகும். இவ்வுரையில், 'அரி' என்று கடலுக்குப் பெயர் உண்மையும், 'கங்கையின் கணவன்' என்கிற பெயர் நதிபதியாகிய கடலிறைவனுக்கு நன்கு பொருந்துதலும் உணர்க.

(190)

3. கடிதுசென் றவனுமக் கடவுள்தன் கயிலையைக்
கொடியகொம் பினின் மடுத் தெழுதலுங் குறுகிமுன்
நொடிதிநின் குறையெனென் றலுநுவன் றனனரோ
முடிவில்வெஞ் செருவெனக் கருள்செய்வான் முயல்கெனா.

அவன்உம் அவ்வசரனும், கடிது சென்று விரைவாகப் போய், அ கடவுள் தன் - அந்த உருத்திர பகவானது, கயிலையை - கைலாசகிரியை, கொடிய கொம்பினில் - கொடுத்தன்மையையுடைய (தன்) கொம்புகளால், மடுத்து - முட்டிக்கொண்டு, எழுதலும் - பாய்ந்த வளவில், முன் குறுகி - (அச்சிவபெருமான்) எதிரில் வந்து, 'நின் குறை என் - உனக்கு வேண்டுவதென்ன? நொடிதி - சொல்,' என்றலும் - என்று வினாவியவுடன், (துந்துபி,) எனக்கு -, முடிவு இல்வெம் செரு - முடிவில்லாத கொடியபோரினை, அருள் செய்வான் - கொடுக்கும் பொருட்டு, முயல்க -

பிரயத்தனப்படுவாயாக, எனா - என்று, நுவன்றனன் - சொன்னான்; - அரோ - ஈற்றசை.

'என்னோடு இடைவிடாது போர் புரிய வர வேண்டும்; நான் வேண்டுவது அதுவே' என்று, துந்துபி தான். வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்தன னென்பதாம். கயிலை - கைலாஸமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. முயல்கெனா - வியங்கோளின் அகரவீறு தொகுத்தல். (191)

4. மூலமே வீரமே மூடினா யோடுபோர்
ஏலுமே தேவர்பா லேகெனா வேவினான்
சாலநாள் போர்செய்வா யாதியேற் சாரல்போர்
வாலிபா லேகெனா வானுளோர் வானுளான்.

(அப்பொழுது பரமசிவன்), 'மூலமே வீரமே மூடினாயோடு - தலைமையும் வலிமையும் மிகுந்துள்ள உன்னுடனே, போர் ஏலுமே - (எனக்குப்) பொருவது இயலுமோ? [இயலாது]; தேவர்பால் ஏகு - (நீ) தேவர்களிடம் போ,' எனா - என்று, ஏவினான் - சொல்லியனுப்பினான்; (அவன் அங்ஙனமேசென்று தேவர்களைப் போர்க்கு அழைக்க), வான்உளோர் வான் உளான் - அந்தச் சுவர்க்க லோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்குத் தேவனான இந்திரன், (அவ்வகரணை நோக்கி), 'சால நாள் போர் செய்வாய் ஆதிஏல் - வெகுகாலம் போர் செய்ய விரும்புவாயானால், சாரல் - (இங்குச்) சேராது: போர் வாலிபால் - போர்க்கு உரிய வாலியினிடம், ஏகு - போவாய்,' எனா - என்று, (ஏவினான்) - சொல்லியனுப்பினான்; - நான்காமடியில் 'எனா' என்ற வினையெச்சத்தை. இரண்டாமடியிலுள்ள 'ஏவினான்' என்பதைத் தருவித்துக் கூட்டுக: இனி, அடுத்த செய்யுளிலுள்ள 'விட' என்பதனோடு இயைத்தலும் ஒன்று.

துந்துபியென்ற அசுரன் கைலாசத்தைத் தன் கொம்பினால் முட்டிப் பாய்ந்தபொழுது அங்கு வெளிப்பட்ட சிவபிரான் அவ்வகரணை நோக்கி 'என்னொருவனால் மிக்க வலிமை பொருந்திய நின்னோடு செருச் செய்ய இயலாது ஆதலால், நீ தேவலோகத்துச் சென்றால் அங்கு மிகப்பல தேவர்களுள்ளாராதலால், உனதுஎண்ணம் ஈடேறும்' என்று போக்குக் காட்ட, அங்கு அவன் செல்லவே, தேவேந்திரன், அவன் போர் புரியுமாறு வந்ததைக் கண்டு 'நின்னோடு போர்புரிய எமக்கு இயலாது; வாலியென்று பேர்படைத்த எனது மகனொருவன் எம்மினும் மிக்க வலிமைபெற்றவனாயுள்ளான்; அவனிடத்துப் போ' என்று விடையளித்தன னென்பதாம். 'வான் உளான்' என்னுமிடத்திலுள்ள 'வான்' என்ற சொல் - "வான்தோய் குடிப்பிறந்தார்" என்னுமிடத்திற் போல உயர்ச்சிப் பொருளதாம்: வானுளோர் வானுளான் - தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களுள் உயர்ந்துள்ளவனான இந்திரனென்ற பொருள் தந்தது, 'சாரல்போய்' என்ற

பாடத்துக்கு - வாலி வாழும் மலைப்பக்கத்திற் சென்றென்க. மூலமே
வீரமே, ஏகாரங்கள் - எண்ணுப்பொருளன. இரண்டாமடியில், ஏ
எதிர்மறை. (192)

5. அன்னவன் விடவுவந் தவனும்வந் தரிகள்தம்
மன்னவன் வருகபோர் செய்கெனா மலையினைச்
சின்னபின் னம்படுத் தெய்தலுஞ் சினவியென்
முன்னவன் முன்னவர்வந் தனையவன் முனைதலும்.

அன்னவன் - அத் தேவேந்திரன், விட - அனுப்ப, - அவனும் -
துந்துபியும், உவந்து வந்து - மகிழ்ந்து (ருசியமுகத்துக்கு) வந்து, 'அரிகள்
தம் மன்னவன் - குரங்குகளுக்கு அரசனே (வாலியே)! வருக போர்
செய்க - வந்து யுத்தஞ்செய்வாயாக,' எனா- என்று சொல்லிக் கொண்டு,
மலையினை சின்னபின்னம் படுத்து எய்தலும்- அம்மலையைப் பலவாறு
நாசப்படுத்திச் சேர்ந்தவளவில், - என் முன்னவன் -எனது தமையன்
[வாலி], சினவி - கோபித்து, முன்னர் வந்து - எதிரில் வந்து,
அனையவன் - அவ்வசரனோடு, முனைதலும் - போர் செய்தவளவில், -
'திரிவுறும்பொழுதின் உணர்ந்திலர்கள்' என அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து
முடியும்.

தேவேந்திரன் சொற்படியே வாலியினிடத்துச் சென்று துந்துபி போர்க்கு
அழைக்க, அவனும் போர்க்கு வர, இருவரும் பொருதன ரென்பதாம்.
அன்னவன் விட- அத்துந்துபியை அனுப்ப என்றல்நேர். சிந்நபிந்நம் -
வடசொல். செய்கெனா - தொகுத்தல். (193)

6. இருவருந் திரிவுறும் பொழுதினின் னவர்களென்று
ஒருவருஞ் சிறிதுணர்ந் திலர்களெவ் வுலகினும்
வெருவருந் தகைவிலார் விழுவர்நின் றெழுவரால்
மருவருந் தகையர்தா னவர்கள்வா னவர்கள்தாம்.

இருவரும் - இரண்டுபேரும் [வாலியும் துந்துபியும்] திரிவுறும்
பொழுதின்- (இடசாரி வலசாரியாகச்) சுழலும்போதில், (அவ்வேகத்தால்),
இன்னவர்கள் என்று - இவர்கள் இன்னாரென்று, ஒருவரும் - எவரும்,
சிறிது உணர்ந்திலர்கள் - சற்றும் அறிந்தாரில்லை; எ உலகினும் - எந்த
லோகத்திற் சென்றாலும், வெருவரும் தகைவு இலார்- அஞ்சந்
தன்மையில்லாத இவர்கள், விழுவர் - (கீழே) விழுவார்கள்; நின்று
எழுவர் - (மீண்டும்) எழுந்து நிற்பார்கள்; (இவர்களை நோக்கி),
தானவர்கள் - அசுரர்களும், வானவர்கள்- தேவர்களும், தாம்-, மருவு
அருந் தகையர் - கிட்ட வருவதற்கும் அரிய தன்மையையுடையவரானார்
கள் (அஞ்சி யோடினார்களென்றபடி);

இதுமுதல் மூன்று கவிகள், வாலி துந்துபியர் செய்த போரின் தன்மையைக் கூறும். 'இவன்தான் வாலி, இவன்தான் துந்துபி' என்று ஒருவருங் காண முடியாதவாறு மிக்க விரைவாகச் சாரிசுழல்வதும் விழுவதும் எழுவதுமாய் இவ்விருவரும் போர் செய்கையில், அவ்வுக்கிரத்தைக் கண்ட தேவாசுரர்களும் அஞ்சியோடினார்களென்பதாம். ஆல்- ஈற்றசை. (194)

7. தீயெழுந் ததுவிசும் புறநெடுந் திசையெலாம்
போயெழுந் ததுமுழக் குடனெழுந் ததுபுகை
தோயநன் புணரியுஞ் சுடர்தடங் கிரிகளும்
சாயழிந் தனவடித் தவமெடுத்திடுதலால்.

(இவர்கள்), அடி தலம் எடுத்திடுதலால் - கால்களைத் தூக்கிவைத்தலால், தீ - நெருப்பு, விசும்புஉற - ஆகாயத்தை அளாவ, எழுந்தது - கிளம்பிற்று: முழக்கு - அவ்வாரவாரம், நெடுந் திசை எலாம் - பெரிய திக்குகளெல்லா வற்றிலும், போய் எழுந்தது - சென்று பரவிற்று; புகை - (அந்நெருப்பின்) புகை, உடன் எழுந்தது - உடனே பரவிற்று; தோயம் நல் புணரியும் - நீர்மயமான நல்ல கடலும், சுடர் தட கிரிகளும் - விளங்குகின்ற பெரிய மலைகளும், சாய் - (தம் தமது) நிலைமை, அழிந்தன - கெட்டன;

தீ - அடிகள் படுகிற அதிர்ச்சியால் நிலத்தினின்று உண்டானது. கடலும் கொதித்தது, மலைகளும் அசைந்தன என்றபடி. எழுந்தது புயல் என்ற பாடத்துக்கு - பெருங்காற்று உண்டாயிற்று என்க. 'எழுந்தது' என்ற சொல் ஒரு பொருளிற் பலமுறை வந்தது - சொற்பொருட்பின்வரு நிலையணி. (195)

8. புயலும்வா னகமும்ப் புணரியும் புணரிசும்
அயலும்வீழ் தூளியா லறிவருந் தகையவா
மயனின்மா மகனும்வா லியுமறத் துடலினார்
இயலுமா மதியம் ராறும்வந் தெய்தவே.

புயலும் - மேகங்களும், வானகமும் - ஆகாயமும், அ புணரியும் - பெருங்கடலும், புணரி சும் அயலும் - அக்கடல் சூழ்ந்துள்ள மற்றைய இடங்களும், வீழ் தூளியால் - பரவி விழுகின்ற துகளினால், அறிவு அருந்தகை ஆ (க) - அறிவதற்கு அருமையான தன்மையை யுடையவாம்படி, - மயனின் மா மகனும் - மயனென்னும் அசுரத் தச்சனது சிறந்த மகனாகிய துந்துபியும், வாலியும்-, இயலும் மா மதியம் ஈர் ஆறும் வந்து எய்த - செல்லுகிற பெரிய மாதங்கள் பன்னிரண்டும் வந்து சேர [ஒரு வருடகாலம்], மறத்து - வலிமையோடு, உடலினார் - போர் செய்தார்;

வாலியும் துந்துபியும் எங்குந் தூளிபரவ அதியுக்கிரமாகப் பொருகையில் ஒருவருடகாலந் கழிந்ததென்பதாம். அமாவாசைக்கு

அமாவாசை ஒருமாதமென்று சந்திர சம்பந்தத்தாற்கொள்ளுஞ் சாந்திரமான பசுபம்பற்றி, 'மதி' என்று மாதத்திற்குப் பெயர். (196)

9. அற்றதா கியசெருப் புரிவுறும் மளவினில்
கொற்றவா லியுமவன் குவவுத்தோள் வலியொடும்
பற்றியா சையினெடும் பணைமருப் பிணைபறித்து
எற்றினா னவனுவா னிடியினின் றுரறினான்.

அற்றது ஆகிய - அப்படிப்பட்டதான, செரு - யுத்தத்தை, புரிவுறும் அளவினில் - செய்கின்றபொழுதில், - கொற்றம் வாலியும் - வெற்றியை யுடைய வாலியும், குவவுதோள் வலியொடும் - திரண்ட (தனது) தோள்களின் வலிமையுடனே, அவன் - அவ்வசுரனது, ஆசையின் நெடும் பணை மருப்பு இணை - திக்குக்களை அளாவி நீண்ட பருத்த இரண்டு கொம்புகளையும், பற்றி - பிடித்து, பறித்து - பிடுங்கி, எற்றினான் - (அவற்றைக் கொண்டே அவனை) அடித்தான்; அவனும் - அவ்வரசனும், வான் இடியின் - மேகத்திலெழுகின்ற இடிபோல், நின்று உரறினான் - கர்ச்சித்து நின்றான்; இரண்டாமடியில் 'குவவுதோள்' என இயல்பாகப் படிப்பர்.

இருவரும் வெற்றி தோல்வியின்றி ஒரு வருடகாலம் பொருத பின்பு வாலி வலிமைமேம்பட்டவனாகி அவ்வசுரனது கொம்பைப் பிடுங்கி, அவற்றைக் கொண்டே அவனையடிக்க, அவன் பொறுக்க முடியாமற் கதறின னென்பதாம். கொம்பை வேரோடு பறித்த நோவோடு அடித்ததுஞ் சேரவே, அசுரன் கதறலாயினனென்க. புரிவுறும்மளவினில் - விரித்தல். ஆசா - வடசொல். (197)

10. தலையின்மே லடிபடக் கடிதுசாய் நெடியதாள்
உலையவாய் முழைதிறந் துதிரவா றொழுகமா
மலையின்மே லுருமிடித் தென்னவான் மண்ணொடும்
குலையமா திசைகளுஞ் செவிடுறக் குத்தினான்.

தலையின்மேல் அடிபட்ட - தலைமேலே அடிபடும்படியும், கடிது சாய் நெடிய தாள் உலைய - விரைவில் விழுந்து நீண்ட கால்கள் ஒடியவும், வாய் முழை திறந்து உதிரம் ஆறு ஒழுக - மலைக்குகை போன்ற வாய் திறந்து இரத்தநதி பெருகவும், வான் மண்ணொடும் குலைய - மேலுலகமும் பூமியும் நடுங்கவும், மா திசைகள்உம் செவிடு உற - பெரிய திக்குகளெல்லாம் செவிடு படவும், மாமலையின்மேல் - பெரிய மலைமேல், உரும் இடித்து என்ன - இடியிடித்தாற்போல, குத்தினான் - (வாலி அசுரனைக்) குத்தினான்;

அப்போது உண்டான அதிர்ச்சியினால் வானும் மண்ணும் குலைந்து திசைகளெல்லாம் செவிடாகுமாறு வாலியானவன் அவ்வசுரன் காலொடிந்து சாயவும், வாயைத் திறந்து கொண்டு இரத்தத்தைக் கக்கவும்,

மலையினுச்சியி லிடிவிழுந்தாற்போல அவ்வசுரனது தலைமேல் வலியக் குத்தினென்பதம். சாய் - சாய்ந்து என்னும் வினையெச்சத்தின் விகாரம். (198)

11. கவரியிங் கிதுவெனக் கரதலங் கொடுத்திரித்து
இவர்தலங் குருதிபட் டிசைதொறுந் திசைதொறும்
துவரணிந் தனவெனப் பொசிதுதைந் தனதுணைப்
பவந்நெடும் பணைமதப் பகையின்வன் கரிகளே.

இது கவரி என - '(இவ்வாலி கையிற் கொண்டிருக்கின்ற) இது சாமரமாம்' என்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி, கரதலம்கொடு - கையினால், (வாலி துந்துபியை எடுத்து), திரித்து இவர்தலங் - சுழற்றிக் கொண்டு (தான்) சுழன்றவளாவில், - குருதி - (அத்துந்துபியின்) இரத்தம், பட்டு இசைதொறும் - (சுழற்றுகிற வேகத்தால்) துளித்துப் படும்போதெல்லாம், - திசைதொறும் - எல்லாத் திக்குகளிலும் உள்ளனவாகிய, துணை பவர் நெடும் பணை மதம் பகையின் - ஒன்றொடு ஒன்று ஒத்த நெருங்கிய நீண்ட தந்தங்களையும் மதத்தையும் பகைத்தன்மையையு முடைய, வல் - வலிய, கரிகள் - (திக்கு) யானைகளெல்லாம், துவர் அணிந்தன என - சிவப்பு நிறப் பொருளைக் கொண்டு அணிந்தனபோல, பொசி துதைந்தன - அவ்விரத்தநீர் பொருந்தப் பெற்றன;

கீழ்க்கூறியவாறு வாலி அத்துந்துபியின் தலைமேற் குத்திய பின்பு அவனைத் தன்கையாலெடுத்துக் கொண்டு சுழலவே, அவ் வேகத்தால் அவ்வசுரனது வாயினின்று பெருகுகின்ற இரத்தநீர் தெறித்துத் திக்கசங்களின மீது சிந்த, அவைகள் செந்நிறப் பொருள் கொண்டு பூசி அணியப் பட்டவைபோல விளங்கின வென்பதாம்; தன்மைத்தற்குறிப் பேற்றவணி. இனி, 'கவரி இங்கு இது என' என்பதற்கு - இது ஒரு வலிய எருமையென் றெண்ணி யெனப் பொருள் கொள்ளுதலு மொன்று. கவரி - சாமரமும், எருமையும்: இங்கு எருமைக்கடாவென்க. சொற்சமத்காரம மைய இங்கே 'கவரி' என்ற சொல்லைப் பிரயோகித்தார். எருமைக்கடா சாமரம்போலத் திரிக்கப்பட்டமை பற்றிக் கவரி கவரியாகு மென்க. 'இங்கு' - அசை (199)

12. புயல்கடந் திரவிதன் புகல்கடந் தயலுளோர்
இயலுமண் டிலமிகந் தெனையவுந் தவிரமேல்
வயிரவன் கரதலத் தவன்வலித் தெறியவன்று
உயிரும்விண் படரவில வுடலுமீம் பரினரோ.

(பின்பு), அவன் - அவ்வாலி, - புயல் கடந்து - மேக மண்டலத்தைத் தாண்டி, இரவிதன் புகல் கடந்து - சூரியனிருக்கு மிடத்தையுந் தாண்டி, அயல் உளோர் இயலும் மண்டிலம் இகந்து - மற்றுமுள்ள தேவர்கள் பொருந்திவாழ்கின்ற மண்டலங்களையெல்லாம் கடந்து, எனையவும் தவிர - மற்றையெல்லா மேலிடங்களையும் கடக்கும்படி, வயிரம் வல்

கரதலத்து மேல் வலித்து எறிய - உறுதியான வலிய கையினால் (அவ்வெருமைக் கடாவை எடுத்து) மேலே வலிமையோடு வீச, - அன்று- அப்பொழுது, - உயிரும் விண் படர - (அதன்) உயிர் மேலுலகத்துக்குச் செல்ல, - இ உடலும்- இந்த உடம்பும், இம்பரின்- கீழே (விழுந்திட்டது);

கீழ்க்கூறியவாறு வாலி தான் தந்துபியினது உடலை மிக்க உயரத்தில் எறிய, அதனால் அவசூரன் உயிரொழிந்தனன்: அவனது உடம்பும் இவ்வாற இங்கே விழுந்திட்டது என்பதாம். பயனிலை வருவிக்கப்பட்டது. மண்டிலம் - வடசொற்றிரிபு. அரோ- ஈற்றசை. சூரியன் சந்திரன் நகுகத்திரங்கள் புதன் சுக்கிரன் அங்காரகன் பிரகஸ்பதி சனி ஸப்தரிஷிகள் துருவன் என இவர்களின் மண்டலங்கள் வானத்தில் முறையே ஒன்றன்மேலொன்றாக அமைந்துள்ளன வென்ப. (200)

13. முட்டிவான் முகடுசென் றளவியிம் முடையுடல்
கட்டிமால் வரையைவந் துறுதலுங் கருணையான்
இட்டசா பமுமெனக் குதவுமில் வியல்பினிற்
பட்டவா முழுவதும் பரிவினா லுரைசெய்தான்.

இ முடை உடல் கட்டி - முடநாற்றமுடைய இவ்வுடற் பிண்டம், வான் முகடு- ஆகாயமுகட்டை, முட்டி - தாக்கி, சென்று அளவி- போய் அளாவி, மால் வரையை - பெரிய இவ்விருசிய மூகமலையை, வந்து உறுதலும் - வந்து சேர்ந்தவளவில் [இம்மலையில் வந்து விழுந்தவளவில்], - கருணையான் - கருணையுடையவரான மதங்க முனிவர், இட்ட - (அதற்காகக்) கொடுத்த, சாபம்உம் - சபிப்பும்- எனக்கு-, உதவும் - இப்பொழுது) உதவியா யிருக்கின்றது, (என்று) இ இயல்பினின் - இவ்விதமாக, பட்ட ஆ முழுவதும் - உண்டான வரலாறு முழுவதையும், பரிவினால் உரை செய்தான்- அன்போடு சொன்னான், (சுக்கிரீவன்),

வாலி வீசியெறிந்த துந்துபியினது உயிர்நீங்கிய உடல் ருசிய மூகமலையில் மதங்க முனிவர் இருந்து தவஞ் செய்கின்ற ஆச்சிரமத்தில் வந்து விழுந்து அதனை அசுத்தப்படுத்தியதனால், அம் முனிவர் கடுங் கோபங்கொண்டு ஞானக் கண்ணால் வாலியெறிந்ததென்று அறிந்து 'அவன் இங்கு வருவானாயின் தலைவெடித்து இறக்கக் கடவன்' என்றும், 'அவனைச் சேர்ந்த மித்திரர்கள் இங்கே வந்தால் கல்வடிவமாகக் கடவர்' என்றுஞ் சபித்தார்; அச்சாபவதவியால் நான் இங்கே வாலிக்கு அஞ்சி ஓடிவந்து மறைந்திருந்தேன் என்று சுக்கிரீவன் அவ்வெலும்பின் வரலாற்றைக் கூறி, தான் அங்கு வாழுங் காரணத்தையும் தெரிவித்தன னென்பதாம். 'உறுதலும்' என்பது வரையிலும், கீழ்ச்செய்யுளின் அநுவாதம். முடை- ஒருவகைத் துர்க்கந்தம். (201)

14.- இராமன் 'இந்துத்துபியினுடலை எடுத்தெறி' என்று
இலக்குமணனுக்குக் கட்டளையிட, அவனும் அவ்வாறு செய்தல்.

வேறு.

கேட்டன மலனுங் கிளந்த வாரெலாம்
வாட்டொழி லிளவலை யிதனை மைந்தநீ
ஓட்டென வவன்கழல் விரலி னுந்தினான்
மீட்டது விரிஞ்சனா டுற்று மீண்டதே.

அமலன்உம் - ஸ்ரீராமனும், கிளந்த ஆறு எலாம் - (சக்கிரீவன்)
சொன்ன வரலாறு முழுவதையும், கேட்டனன் - கேட்டு, - வாள் தொழில்
இளவலை - வாளெடுத்துப் போர் செய்யுந் தொழிலை யுடைய தம்பியை
[இலக்குமணனை] நோக்கி, 'மைந்த - வீரனே! இதனை-இந்தத்
துந்துபியின் உடற்கூட்டடை, நீ - , ஓட்டு - அப்பால் தள்ளு,' என- என்று
கட்டளையிட, - அவன் - இலக்குமணன், கழல் விரலின் - (தன்)
கால்விரலினால், உந்தினான் - தள்ளி யெறிந்தான்; அது- அவ்வெலும்புக்
குவியல், மீட்டு- மறுபடியும், விரிஞ்சன் நாடு உற்று -
பிரமலோகத்தையடைந்து, மீண்டது - திரும்பி வந்து விழுந்தது.

இராமபிரான் மராமரத்தையெய்து தன்னுடைய வல்லமையை
விளக்கியதனால், தம்பியினுடைய வல்லமையைச் சக்கிரீவன்
முதலானார்க்கு விளக்கக் கருதி, துந்துபியினுடம்பெலும்பை யெடுத்தெறியு
மாறு இலக்குமணனுக்குக் கட்டளையிட்டன னென்பதாம். முன்பு வாலி
தூக்கியெறிந்தபொழுது ஒருமுறை பிரமலோகம்வரையிற் சென்று
வந்ததனால், இங்கு 'மீட்டு' என்றார். வாலி தன்னுடைய பலம்
விளங்குமாறு முன்பு துந்துபினுடலைத் தூக்கி உயரவெறிந்தானாதலால்,
'இலக்குமணன் வாலிபோன்ற பலமுடையவனே' என்று வானரர்கட்கு
விளங்குமாறு அதனையே செய்யும்படி இலக்குமணனுக்குக்
கட்டளையிட்டனனென்க.

இச் செய்யுளிருக்குமிடத்துச் சிறிதுமாறி, "கேட்டனமலனும்
கிளந்தவாரெலாம், வாட்டொழிலிளவறன்வதனம் நோக்கினான், ஓட்டு தல்
காணென விரலினுந்தினான், மீட்டதுவிரிஞ்சனாடுற்று மீண்டதே" என்று
காணப்படுகின்றது. இந்தப் பாடம் வான்மீகத்துக்கு ஒத்ததாகத்
தோன்றினும், அங்குள்ளமுறைக்கும் இங்குள்ள முறைக்கும் வேறுபாடு
உள்ளது.

(202)

15. - அது கண்டு வானரர் மகிழ், சக்கிரீவன் ஒன்று
கூறத் தொடங்குதல்

ஆயிடை யரிக்குல மசனி யஞ்சிட
வாய்திறந் தார்த்தது வள்ள லோங்கிய
தூயநற் சோலையி லிருந்த சூழல்வாய்
நாயக வுணர்த்துவ துண்டு நானெனா.

இது முதல் நான்கு கவிகள் - ஒரு தொடர்.

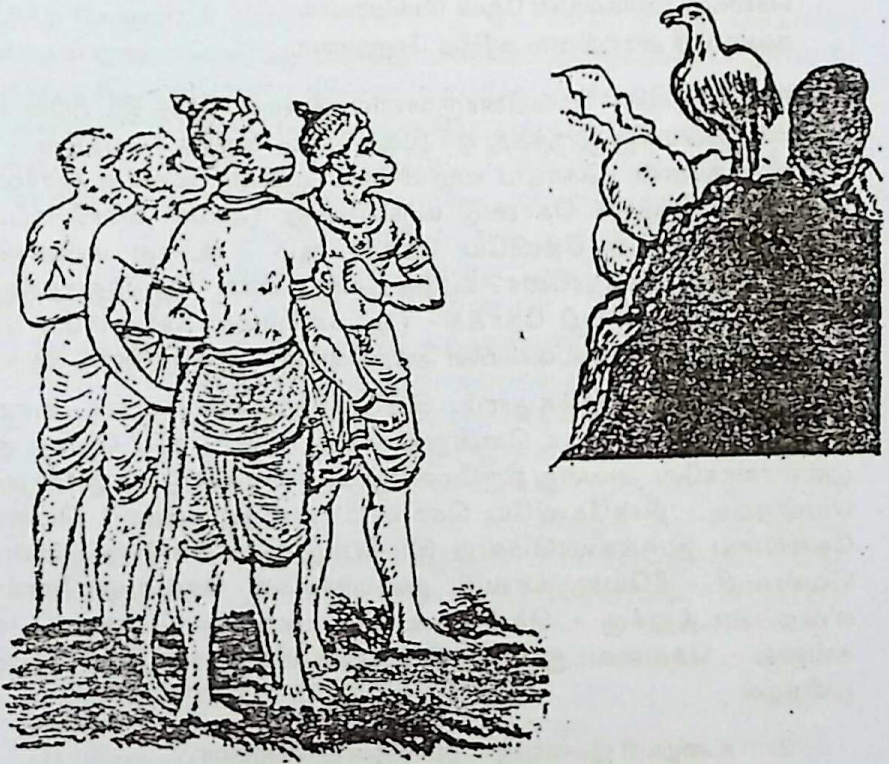
ஆயிடை - அப்பொழுது, அரி குலம் - குரங்குக் கூட்டமெல்லாம், அசனி அஞ்சிட - இடியும் அச்சமடையும்படி, வாய் திறந்து ஆர்த்தது - வாய்விட்டு ஆரவாரித்தது; வள்ளல் - ஸ்ரீராமபிரான், ஒங்கிய - உயர்ந்த, தூய - பரிசுத்தமான, நல் - அழகிய, சோலையில் - பூஞ்சோலையிலே, இருந்த - வந்து தங்கியிருந்த, குழல் வாய் - சமயத்தில், (சுக்கிரீவன் ஸ்ரீராமனை நோக்கி), 'நாயக - தலைவனே! நான் உணர்த்துவது - யான் சொல்ல வேண்டுவது, உண்டு - (ஒன்று) உளது', எனா - என்று, - 'எனா' என்னும் வினையெச்சம், மேற் கலன் காண்படத்தின் முன்றாங்கவியில் 'எனா' எனவரும் வினையெச்சத்தோடு முடிய, அது, அக்கவியில் 'காட்டினன்' என்றும் வினைமுற்றைக் கொண்டு முடியும்.

இலக்குவனது திறமையையும் இப்பொழுது கண்டதனால், வாநரசைனியம் மிகக்களித்தது. இவ்வாறு வாநரர்களெல்லாம் தமது பலபராக்கிரமத்தைக் கண்டுகளிக்குமாறு இராமபிரான் தான் மராமரத்தையெய்தலும் தனது தம்பியைக் கொண்டு துந்துபியினுடலை உயர வெடுத்து வீசுதலுஞ் செய்தபின்பு, தாம் முன்னிருந்த இடத்தே எல்லாரும் வந்துசேர, அப்போது சுக்கிரீவன் ஒன்று கூறத் தொடங்கினனென்பதாம். அதன் விவரத்தை, அடுத்த படலத்திற்காண்க. முதலடி - முற்றுமோனை. (203)

இவ்வரலாறுகள் முதலாவிற் கூறியுள்ள விவரம்:- இராமலட்சுமணர்க்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் அனுமான் மூலமாக நட்பு உண்டாயிற்று. பின்பு சுக்கிரீவன் தன் வருத்தத்திற்குக் காரணங்களைக் கூறக் கேட்ட இராமபிரான், பிறகு 'நான் உனது பகைவனை எனது அம்புகளால் அழித்துவிடுகிறேன்; அஞ்சாதே' என்று அபயப் பிரதானஞ் செய்யவும், சுக்கிரீவன் மனந்தெளியாமல் வாலியினது பேராற்றலைப் பற்றிப் பலபடியாகச் சொல்லினான். முடிவில் வாலி மராமரங்களில் ஒன்றைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோசனை தூரம் தூக்கியெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக் கூறி, 'இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது எப்படி முடியுமோ?' என்றான்; கேட்ட இலட்சுமணன் 'உனக்கு நம்புதலில்லையாயின் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுவது?' என்ன, சுக்கிரீவன் 'இராமபிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப் போலத் தோன்றினாலும், வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது சங்கையுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரத்தையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இரு நூறு விற்கிடைதூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நம்புதலுண்டாகும்' என்று சொல்லினான். சுக்கிரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்குமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துந்துபியினுடம் பெலும்பைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசு ஆகத் தூக்கிப் பத்து

யோசனைத் தூரத்திற்கு அப்பால் எறிந்தான். அதனைக் கண்ட சுக்கிரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான். இப்போது உலர்ந்து போய்விட்ட இதனைத் தூக்கியெறிந் தால் ஒரு சிறப்பன்று' என்றான். பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மரங்களின் மேலேவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையுந் துளைத்துச் சென்று மீண்டு தூணீரத்தையடைந்தது. அடையவே, அதனைக்கண்ட சுக்கிரீவன் இராமபிரானது திருவடிகளை வணங்கி அப்பிரானை வியந்து புகழ்ந்து முகமன் கூறினானென்பதாம்.

துந்துபிப்படலம் முற்றிற்று.

6. கலன்காண் படலம்

சீதாபிராட்டியின் திருவாபரணங்களைச் சுக்கிரீவன் கொண்டு வந்து காட்ட அவற்றை இராமபிரான் பார்த்தருளிய செய்தியைக் கூறும் பாகம். கலன் - அணிகலம்; மகரனகரம் மாறிவருஞ் சொல்.

1- 3. சுக்கிரீவன் சில கூறி, சீதையின் அணிகல முடிப்பைக் காட்டுதல்.

இவ்வழி யாமியைந் திருந்த தோரிடை
வெவ்வழி யிராவணன் கொணர மேலைநாள்
செவ்வழி நோக்கிநின் தேவி யேகொலாம்
கவ்வையி னரற்றினள் கழிந்த சேனூளாள்.

மேலை நாள் - முன்னொருநாளில், இ வழி - இந்த இடத்தில், யாம் - நாங்கள், இயைந்து இருந்தது ஓர் இடை - கூடியிருந்த சமயத்தில், - வெவ் வழி இராவணன் - கொடிய வழியிலொழுதுகின்ற வனான இராவணன், கொணர - எடுத்துக் கொண்டு வரும்போது, (அவன் கையிலகப்பட்டுச் செல்கின்ற), நின் தேவியே கொல் ஆம் - உனது மனைவியான ஜாநகிப்பிராட்டியேதானோ? கழிந்த சேண் உளாள் - நெடுந்தூரத்திலுள்ளா ளொருத்தி, செவ்வழி நோக்கி - (இக்காடுமலை களிலுள்ள) நேரான வழியைப் பார்த்து, கவ்வையின் அரற்றினாள் - துன்பத்தோடு கதறினாள்;

கழிந்தசேண் - மிக்க தூரம். இனி, கழிந்த சேண் உளாள் - வானத்தில் நெடுந்தூரத்தி லிருந்தா ளென்றுங் கொள்ளலாம், மிக நெடுந் தூரத்தி லுள்ளாளாகவே, அவளது திருமேனியடையாளங் கண்டு கூற இயல வில்லையென்றபடி. 'நின்தேவியே கொலாம்' என்றது அந்தப் பெண் சீதா தேவியாய் இருக்கலாமென்று இப்பொழுது ஊகிக்கிறே னென்றபடி. வெவ்வழி - தீயொழுக்கவழி, துன்மார்க்கம். செவ்வழி நோக்கினம் என்ற பாடத்துக்கு - செவ்வையாய்ப் பார்த்தோமென்று பொருள். கவ்வை - கௌவை; துன்பம், பேரோலியுமாம். அற்றுதல் - அழுதல், ஒலித்தல்.

(204)

2. உழையரி னுணர்த்துவ துளதென்றுன்னியோ
குழைபொரு கண்ணினாள் குறித்த தோர்ந்திலம்
மழைபொரு கண்ணினை வாரி யோடுதன்
இழைபொதிந் திட்டனள் யாங்க ளேற்றனம்.

உழையரின் - தூதர்கள்போல, உணர்த்துவது - (தான் சென்ற திசையை இந்த ஆபரணங்கள் தனது கணவனுக்குத் தெரிவிக்கக் கூடியது, உளது என்று உன்னி- உண்டென்று எண்ணியேதானோ, குழை பொரு கண்ணினாள்- குழையென்னுங் காதணியை மோதுகின்ற [காதளவும் நீண்ட]

கண்களையுடையளான அவள், குறித்தது - கருதியதை, ஓர்ந்திலம் - அறிகின்றோமில்லை: தன் இழைபொதிந்து - தனது ஆபரணங்களை (க்கழற்றி) ஆடையில் முடிந்து, மழை பொரு கண் இணை வாரியோடு - மழையையொத்த (தனது) கண்களிரண்டினின்றும் பெருகுகின்ற நீருடன், இட்டனள் - கீழே போகட்டாள்; யாங்கள் ஏற்றனம் - (அக்கிழிமுடிப்பைத் தரையில் விழாத முன்னமே) நாங்கள் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டோம்;

வனவாசம் புறப்படுகின்றபோது இராமபிரான் சொன்னபடி தனது ஆபரணங்களிற் பெரும்பாலானவற்றை அந்தணர்க்குத் தானஞ் செய்து விட்டு வந்த சீதாதேவி, பிறகு வனத்தில் அத்திரி முனிவரது ஆச்சிரமத்தில் அவர் பத்தினியான அந்ருயையால் அளிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை அதுமுதல் அணிந்து கொண்டிருந்தனளென்பது, இங்கு அறியத்தக்கது.

கழிந்த சேனுளாள் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டே இழை முடிப்பை இட, நாங்கள் ஏற்றனமென்பது, கருத்து. வாரியும் இழையுமாகிய இரண்டு பொருளுக்கு இட்டனளென்ற வினையொன்றே பொருந்தச் சொன்னது, புணர்நிலையணி; மேகம்போலக் குளிர்ச்சியாய்க் காண்பவர்க்கு மகிழ்ச்சி விளைக்குங் கண்களென்ற பொருளோடு மேகம்போல மிக்க நீரைச் சொரியுங் கண்களென்ற பொருளும் அமைய, 'மழைபொரு கண்ணிணை' எனப்பட்டது; 'தழைத்த பொன்முலைத் தடங்கடந் தருவிபோய்த் தாழப், புழைத்தபோல நீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவால், இழைக்கு நுண்ணிய மருங்குலாள் இணைநெடுங்கண்கள், மழைக்கணென்பது காரணக்குறியென வகுத்தாள்'' என்ற சுந்தரகாண்டச் செய்யுள் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இனி முதலடிக்கு - இந்த வாநரங்கள் நமது செய்தியை நமது கணவனுக்குத் தூதர்போலத் தெரிவிக்கக்கூடியது உண்டென்று எண்ணியோ எனினுமாம். உழையர் - அருகிலுள்ளார், ஏவல் செய்வோர்; இங்குத் தூதர் மேலது. இன் - ஒப்பு. இழை பொதிந்து - இழையை இழையிற் பொதிந்து 'என ஒரு சொல்லையே மறுமுறை வருவித்துக் கொள்க; முதல் 'இழை' - ஆபரணம்; இரத்தினங்களிழைத்துச் செய்தது; இரண்டாவது 'இழை' - நூலின்பெயர் ஆடைக்குக் கருவியாகு பெயரென்க. (205)

3. வைத்தன மிவ்வழி வள்ளல் நின்வயின்
உய்த்தனன் தந்தபோ துணர்தி யாலெனாக்
கைத்தலத் தன்னவை கொணர்ந்து காட்டினான்
நெய்த்தலைப் பால்கலந் தனைய நேயத்தான்.

வள்ளல் - வரையாதருளியல்புடையவனே! - வைத்தனம் - (அங்ஙனம் ஏந்திய அணிகல முடிப்பை அப்படியே பத்திரமாக) வைத்திருக்கிறோம்; இ வழி - இப்பொழுது [அல்லது இவ்விடத்தில்], நின்வயின் - உன்பக்கம் [உனது முன்னிலையில்], (அந்த ஆபரணங்களை), உய்த்தனன் தந்தபோது - கொணர்ந்துகாட்டும்போது, உணர்தி - (நீ அவற்றைச் சீதையினுடையனவா? அல்லவவா? என்று)

அறிவாய், எனா - என்று சொல்லி, - நெய்த்தலை பால் கலந்து அனைய நேயத்தான் - நெய்யோடு பால் சேர்ந்தாற்போன்ற [மிக இனிய] நட்பு நிலையுடையவனான சுக்கிரீவன், கைத்தலத்து - கையில், அன்னவை - அந்த ஆபரணங்களை, கொணர்ந்து காட்டினான் - எடுத்துக் கொண்டு வந்து (இராமபிரானுக்குக்) காட்டினான்; ஆல் - அசை.

நெய்த்தலை - நெய்யினிடத்து; தலை - ஏழனுருபு. (206)

4-8. அந்த ஆபரணங்களை நோக்கி இராமபிரான் அடைந்த நிலைமைகள்

தெரிவுற நோக்கினன் தெரிவை மெய்யணி
எரிகன லெய்திய மெழுகின் யாக்கைபோய்
உருகின னென்கில முயிருக் கூற்றமாய்ப்
பருகின னென்கிலம் பகர்வ தென்கொலாம்.

(சுக்கிரீவனாற் காட்டப்பட்ட), தெரிவை மெய் அணி - சீதாதேவியின் திருமேனியாபரணங்களை, தெரிவு உற நோக்கினன் - (இராமபிரான்) நன்றாகப் பார்த்தருளினான்; (அங்ஙனம் பார்த்தவள வில்), எரிகனல் எய்திய மெழுகின் - எரிகின்ற நெருப்பிற் சேர்ந்த மெழுகுபோல, யாக்கை - உடம்பு, போய் உருகினன் என்கிலம் - நெகிழ்ந்து உருகினானென்று சொல்ல வல்லோமல்லேம்; (அந்த அணிகலன்களாகிய அமிருதத்தை), உயிருக்கு ஊற்றம் ஆய் - (தனது) உயிருக்கு வலிமையாக, பருகினன் என்கிலம் - குடித்தானென்று சொல்ல வல்லோமல்லேம்; பகர்வது என்கொல் ஆம் - (அப்பொழுது இராமனடைந்த நிலையைப் பற்றி மற்று யாம்) சொல்லக் கூடியது யாதுஉளது;

இராமபிரான் அந்த அணிகலன்களை நன்றாகப் பார்த்தமாத் திரத் தில் தனது தேவியாருடைய திருவாபரணங்களென்று தெரிந்து கொண்டதனால் தீயிலிட்ட மெழுகுபோல் உடல்கரைந்து உருகியதுமன்றி, அவற்றைத் தனது உயிர்க்கு ஆதாரமாகவும் கொண்டனென்பதாம். இருவகையினுள் ஒன்றைத் துணிந்து கூறமாட்டாமை தோன்ற, இரண்டிடத்தும் 'என்கிலம்' என்றார். இங்கு, எதிர்மறை விகற்பம் பற்றியது. அவற்றை நோக்கியது தனது உயிரின் தளர்ச்சியொழியுமாறு. அமிருதத்தைப் பருகினாற்போன்ற தென்றது, 'உயிருக்கு ஊற்றமாய்ப் பருகினன்' என்றதனால் விளங்கியது. ஊற்றம் - வலிமை, பற்றுக்கோடு, ஊன்றுகோல், அசைவின்றி நின்றற்கு உரிய ஆதாரம். உருகியது - பிரிவாற்றாமையாலும், பருகியது - அணிந்தவளிடத்துள்ள பெருங்காதலாலுமாம்.

மெழுகின்யாக்கைபோல் என்ற பாடத்துக்கு - மெழுகினாற் செய்யப் பட்டதொரு வடிவம் (பாவை)போல என்று பொருளாம். ஆய் - ஆக: எச்சத்திரிபு. போய் - உறுதிசெட்டு; எனவே, நெகிழ்ந்து என்க. போய் உருகினன் - உருகிப்போயினன் என விருதி பிரித்துக் கூட்டலுமாம்.

தெரிவை - தெரிவைப் பருவமுடைய பெண். இருபத்தாறாவது வயது முதல் முப்பத்தோறாவது வயது வரையிலும் மகளிர்க்குத் தெரிவைப் பருவமாம். இராவணன் சீதையை யெடுத்துக் கொண்டு செல்கின்றபோது அப்பிராட்டிக்கு முப்பத்தொருபிராயம் நிரம்பி முப்பத்திரண்டாவது பிராயம் தொடங்கிய தென்பது, இங்கு உணரத்தக்கது. (207)

5. நல்குவ தென்னினி நங்கை கொங்கையைப்
புல்கிய பூணுமக் கொங்கை போன்றன
அல்குலி னணிகளு மல்கு லாயின
பல்கலன் பிறவுமப் படிவ மானவே.

நங்கை - அப்பிராட்டியினது, கொங்கையை புல்கிய - தனங்களின்மீது அணியப்பட்டு அவற்றைச் சார்ந்திருந்த, பூண்உம் - ஆபரணங்களும், (இராமபிரானுக்கு) அ கொங்கை போன்ற - அவ்வணி கலங்களை யணிந்திருந்த தனங்களாகவே தோன்றின; அல்குலின் அணிகளும் அல்குல் ஆயின -; பல்கலன் பிறஉம் - மற்றையவயவங்களில் அணியப் பட்ட பல ஆபரணங்களும், அ படிவம் ஆன - அந்தந்த அவயவங் களாகவே தோன்றின; இனி நல்குவது என் - மற்றும் (அந்த ஆபரணங்கள் அப்பெருமானுக்குச்) செய்யக் கூடியது யாது?

ஆரம் மேகலை முதலிய ஆபரணங்களைப் பார்த்தபோது அவற்றையணிந்த ஜாநகிப் பிராட்டியின் திருமேனி அவயவங்களை நேரிற் கண்டாற்போல் இராமபிரான் பெரிதும் ஆறுதலடைந்தன னென்பது கருத்து. நல்குதல் - உதவுதல். நங்கை - மகளிற் சிறந்தவள் ("நாரீணாம் உத்தமா"): பெண்பாற் சிறப்புப் பெயர். முதலிரண்டு வாக்கியங்களில் உம்மைகள் - ஒன்றை ஒன்று நோக்கி முறையே எதிரதும் இறந்ததும் தழுவிய எச்சமாம்; மூன்றாம் வாக்கியத்தில், உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சத்தோடு முற்றுப் பொருளுமுடையது. படிவம் - இங்கு உடலுறுப்பு. அல்குல் - இடை. (208)

6. விட்டபே ருணர்வினை விளித்த வென்கெனோ
அட்டன வுயிரையவ் வணிக ளென்கெனோ
கொட்டின சாந்தெனக் குளிர்ந்த வென்கெனோ
சுட்டன வென்கெனோ யாது சொல்லுகேன்.

அ அணிகள் - அந்த ஆபரணங்கள், விட்ட பேர் உணர்வினை - நீங்கிப் போயிருந்த (இராமபிரானது) சிறந்த அறிவை, விளித்த என்கென்ஓ - அழைத்தன என்று சொல்வேனோ? உயிரை அட்டன என்கென்ஓ - (அவனது) உயிரைக் கொன்றன என்று சொல்வேனோ? கொட்டின சாந்து என குளிர்ந்த என்கென்ஓ - மேலே நிரம்பச் சொரிந்த சந்தனம்போல (அப்பெருமானுக்குக்) குளிச்சி செய்தன என்று சொல்வேனோ? சுட்டன

என்கென்ஓ - (அப்பிரானுக்குத்) தாபமளித்தன என்று சொல்வேனோ? யாது சொல்லுகேன் - என்ன வென்று சொல்லுவேன்!

இராமபிரானுக்கு இயல்பாகவுள்ள பேரறிவு பிராட்டியைப் பிரிந்த தனாலாகிய வருத்தத்தால் நீங்கியிருந்தது அவளது அணிகலங்களைக் கண்டதனால் மீண்டு வரலாயிற்றென்பது - முதல் வாக்கியத்தின் கருத்தும், அவ்வணிகலங்கள் அவளது மிக அழகிய அவயவங்களை நினைப்பூட்டிப் பிரிவுத்துயரை மிகுவித்து அப்பெருமானுக்கு மரண வேதனையைச் செய்வனவு மாயின வென்பது - இரண்டாம் வாக்கியத்தின் கருத்தும், அவை அவளது பிரிவுத் துயரை ஒருபால் தணிவித்தன வென்பது - மூன்றாம் வாக்கியத்தின் கருத்தும், அத்துயரத்தை மிகுவிப்பனவு மாயினவென்பது - நான்காம் வாக்கியத்தின் கருத்துமாம். இன்னபடியென்று ஒன்றைத் துணிந்து கூற மாட்டாமையின், இங்ஙனம் விகற்பித்து, 'யாது சொல்லுகேன்' எனலாயிற்று. இனி, பிரிந்திருக்கின்ற சமயத்தில் அப்பிரிந்த பொருளை நினைப்பூட்டுகின்ற பொருள்கள் யாவும் ஒருபால் மகிழ்ச்சியையும் ஒருபால் மிக்க வருத்தத்தையும் விளைத்தல் இயல்பாதலால், இங்ஙனம் மாறி மாறிக் கூறினாருமாம். அடுதல் - இங்கு, மிகவும் வருத்துதல்: சுடுதல் - வெதுப்புதல். விளித்த, சுட்டன, குளிர்ந்த, சுட்டன - பலவின்பால் முற்றுக்கள். இச்செய்யுளிலுள்ள தன்மை யொருமை முற்று ஐந்திலும், ககரவொற்று - எதிர்கால விடைநிலை, ஓகாரங்கள் - விகற்பப் பொருளன. (209)

7. மோந்திட நறுமல ரான மொய்ம்பினில்
ஏந்திட வுத்திரி யத்தை யேய்ந்தன
சாந்தமு மாயொளி தழுவப் போர்த்தலால்
பூந்துகி லாயவப் பூவை பூண்களே.

அ பூவை பூண்கள் - (கொஞ்சி இன் சொற்கள் பேசுதலில்) நாகணவாய்பறவை போன்றவளான அப்பிராட்டியினது ஆபரணங்கள், - மோந்திட நறுமலர் ஆன - (இராமபிரான்) மோந்து பார்ப்பதற்கு நறுமணம் வீசும் மலர்கள் போன்றன: மொய்ம்பினில் ஏந்திட உத்தரியத்தை ஏய்ந்தன - (அப்பெருமான்) தோளில் தரிக்க உத்தரீயம் போலாயின; ஒளி தழுவ சாந்தம்உம் ஆய் - (அப்பெருமான்மீது) ஒளிபரவுதலால் (அவனுக்குப்புகஞ்) சந்தனமும் போன்று, (ஒளி) போர்த்தலால் பூ துகில் ஆய - (அவ்வொளியினால் அவனுடம்பை) மூடுவதால் (அவனுக்கு) அழகிய மேற்போர்வையும் போன்றன;

இலக்குமியின் அவதாரமாகி உத்தமசாதி மகளாகிய சீதா தேவியினது இயற்கை நறுமணமுடைய திருமேனியிற் படுதலால் பெருமணம் பெற்ற அந்த அணிகலங்கள் இராமபிரான் பெரு விருப்போடு அடிக்கடி மோந்துபார்க்குந்தோறும் மலர்கள் போல நறுமணம் வீசி இனிமை செய்தனவென்பார். 'மோந்திட நறுமலரான' என்றும், மற்றும் அவற்றை

இராமபிரான் பெருவிருப்பத்தால் மேலாடைபோலத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு கொண்டாடின னென்பார் 'ஏந்திட வுத்தரியத்தை யேய்ந்தன' என்றும், அவன் அவற்றைக் கைகளிற்கொண்டு மோந்து பாராட்டுமிடத்து அவற்றின் ஒளி அவனது மார்பிலும் தோள்களிலும் பரவுதலாற் சந்தனம் பூசினாற் போலிருந்த தென்பார் 'ஒளிதழுவச் சாந்தமுமாய்' என்றும், அவற்றை அவன் தோள்களில் வைத்துக் கொண்டபோது அவற்றின் ஒளி அவனுடம்பு முழுவதும் பரவுதலால் ஒரு போர்வை போர்த்தார் போலாயிற்றென்பார், '(ஒளி) போர்த்தலாற் பூந்துகிலாய' என்றுங் கூறினார். 'ஒளி' என்றதை, 'தழுவ' 'போர்த்தலால்' என்ற இரண்டனோடுந்தனித்தனிகூட்டுக. பூந்துகில் - மலர்போல மெல்லிய துகிலென்றும், மலர்போலச் சித்திரவேலை செய்யப்பட்ட துகிலென்றுங் கொள்ளலாம். துகில் - ஆடை; இங்கே, மேற்போர்வை. பூவை - உவமையாகுபெயர். சில பிரதிகளில் இதுவும் அடுத்த செய்யுளும் மாறியுள்ளன. (210)

8. ஈர்த்தன செங்கணீர் வெள்ளம் யாவும்
போர்த்தன மயிர்ப்புறம் புளகம் பொங்குதோள்
வேர்த்தன வென்கெனோ வெதும்பி னானென்கோ
தீர்த்தனை யவ்வழி யாது செபுக்கேன்.

(இராமபிரானது) செம் கண்ணீர் வெள்ளம் - சிவந்த இரண்டு கண்களினின்றும் (அப்பொழுது பெருகிய) நீர் வெள்ளங்கள், யாவை உம் ஈர்த்தன - (அங்குள்ள) எல்லாப் பொருள்களையும் இழுத்துக் கொண்டு சென்றன; மயிர் புளகம் - மயிர்ச்சிலிர்ப்புக்கள், புறம் போர்த்தன - (அப்பெருமானது) திருமேனி முழுவதையும் மூடின; பொங்கு தோள் - பூரிக்கின்ற (அவனது) திருத்தோள்கள், வேர்த்தன என்கென்கோ - வேர்வை யடைந்தனவென்று சொல்வேனா? வெதும்பினான் என்கோ - (வேர்த்தல் கொள்ளாது) தாபமடைந்தானென்று சொல்வேனோ? அவ்வழி - அப்பொழுது, தீர்த்தனை - பரிசுத்தமூர்த்தியான இராமபிரான் அடைந்த நிலையைக் குறித்து, யாதுசெபுக்கேன் - என்ன சொல்வேன்!

மயிர்ப்புளகம் புறம்போர்த்தலும் தோள் பொங்குதலும் மகிழ்ச்சி யினாலும், வேர்த்தலும் வெதும்புதலும் சோகத்தாலும், கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகுதல் இரண்டினாலும் உண்டாகக் கூடிய மெய்பாடுகளாதலால், அவை யனைத்தையும் அப்பொழுது ஒருங்கு பெற்ற இராமபிரானது நிலைமை மகிழ்ச்சி அல்லது சோகம் என இரண்டிலொன்று துணிந்து சொல்லக்கூடாதபடி யிருந்ததென்பதாம். அது பற்றியே 'யாது செபுக்கேன்' என்றார். இனி, கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்குதல் மயிர்ப்புளகம் போர்த்தல் தோள் பொங்குதல் தோள் வேர்த்தல் என்னும் இவற்றை யடைந்தவன் பின்பு வெப்பமே தலையெடுத்து நின்றானென்றதற்கு, இங்ஙனம் விகற் பித்துக் கூறின

ரென்றல் நேர். இவ்வுரை, அடுத்த கவியில் 'வெம்மை மீக்கொள' என்பதற்கு ஏற்றலுங் காண்க. முதலடி - உயர்வுநவிர்சியணி.

வேர்த்தல் - தாபத்தின் முதிர்ந்த நிலை. வெதும்புதல் - அதன் முதிராதநிலை எனக் கொண்டு வேறுபடுத்தி, தோள் வேர்த்தன வென்கொ வெதும்பினானென்கோ என்று விகற்பித்துக் கூறலாயிற் றென்க. 'தீர்த்தன்' என்றது, இலக்கணையால் அவன் அடைந்த நிலையின் மேல் நின்றது. செங்கண் - உத்தமவிலக்கணமாகிய செவ்வரி பரந்து செந்தாமரை மலர் போன்ற கண்; சோகத்தாற் கலங்கியும் கண் சிவந்தன. 'வேர்த்தன னென்கெனோ' என்ற பாடத்திற்கு, தோள் வேர்த்தனன் என்பது - கிணையின் வினையை முதலின்மேலேற்றிக் கூறிய முடிபாம். (211)

9. பெருமாள் மூர்ச்சித்துச் சாய அருகிலிருந்த சுக்கிரீவன் தாங்கிக் கொள்ளுதல்

விடம்பரந்த தனையதோர் வெம்மை மீக்கொள
நெடும்பொழு துணர்வினோ டுயிர்ப்பு நீங்கிய
தடம்பெருங் கண்ணனைத் தாங்கி னான்தனது
உடம்பினிற் செறிமயிர் சுறுக்கென் றேறவே.

விடம் பரந்து அனையது ஓர் வெம்மை மீக்கொள - (உடம்பில்) விஷம் பரவினாற் போன்றதொரு தாபம் அதிகப்பட, நெடும்பொழுது உணர்வினோடு உயிர்ப்பு நீங்கிய - வெகுநேரம் அறிவும் சுவாசமும் நீங்கிக் கீழே விழுபவனான, தட பெருங்கண்ணனை - மிகப் பெரிய கண்களையுடையவனான இராமபிரானை, (சுக்கிரீவன்), தனது உடம்பினில் செறிமயிர் சுறுக்கென்று ஏறத் தாங்கினான் - தன்னுடைய உடம்பிற் பொருந்திய மயிர்கள் சுறுக்கென்று (அவனது மெல்லிய திருமேனியிற் படுமாறு - கீழே விழாதபடி) தாங்கிக் கொண்டான்;

வாநரவீரனான சுக்கிரீவனது உடம்பிலுள்ள மயிர்களின் வன்மையும் இராமபிரானது மலர்போல் மெதுவான திருமேனியின் மென்மையும் பற்றி 'தனது உடம்பினிற் செறிமயிர் சுறுக்கென்றேற' என்றார். முதலடியில் தற்குறிப்பேற்றமும், மற்றையடிகளில் தன்மை நவிர்சியுங் காண்க. இவையிரண்டுஞ் சேர்தலால், சேர்வையணி. "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரிய வாய கண்கள்" ஆதலால், 'தடம்பெருங்கண்' எனப்பட்டன. (212)

10. - சுக்கிரீவனது அநுதாப வார்த்தை.

தாங்கின னிருத்தியத் துயரந் தாங்கலாது
ஏங்கிய நெஞ்சின னிரங்கி விம்முவான்
வீங்கிய தோளினால் வினையி னேனுயிர்
வாங்கினெ னிவ்வணி வருவித் தேனெனா.

தாங்கினன் இருத்தி - (அவ்வாறு சுக்கிரீவன் இராம பிரானைத் தனது மார்பில்) தாங்கிக்கொண்டு உட்கார வைத்து, அதுயரம் தாங்கலாது ஏங்கிய நெஞ்சினன் - (அப்பெருமானுக்கு நேர்ந்த) அத் துன்பத்தைக் கண்ட தான் பொறுத்திருக்க மாட்டாமல் மெலிந்த மனத்தையுடையவனாய், இரங்கி விம்முவான் - அநுதாபங் கொண்டு சோகிப்பவனாகி, (அப்பெருமானை நோக்கி), 'வீங்கிய தோளினாய் - பருத்த தோள்களையுடையவனே! வினையினேன் - தீவினையுடையே னான யான், இ அணி வருவித்தேன் உயிர் வாங்கினென் - இந்த ஆபரணங்களைக் கொண்டு வந்து உனது உயிரை ஒழியச் செய்தேன்,' -எனா - என்று சொல்லிப் புலம்பி, - (17) 'என்றான்' என முடியும். இதுமுதல் எட்டுச் செய்யுள்கள் குளகமென்க. அன்றி, எனா விம்முவான் என இச்செய்யுளிலேயே முடித்து, என்று சொல்லிப் புலம்புவனானா னென்றலுமாம்.

தான் பிராட்டியினணிகலங்களைக் கொணர்ந்து காட்டியமை இராமபிரானுக்கு இவ்வளவு வேதனையை யுண்டாக்கியதென்பதை உட்கொண்டு, அதற்குக் காரணமான தன்னைத் தீவினையுடையே னென்று கழிவிர்க்கத்தோடு வெறுப்பவனானான் சுக்கிரீவனென்க. வினையினேன். பாபியேன் (213)

11 -17. சுக்கிரீவன் இராமபிரானைத் தேறுதல் கூறல்

அயனுடை யண்டத்தி னப்பு நத்தையும்
மயர்வற நாடியென் வலியுங் காட்டியுன்
உயர்புகழ்த் தேவியை யுதவற் பாலனால்
துயருழந் தயார்தியோ சுருதி நூல்வலாய்.

சுருதி நூல் வலாய்- வேதசாஸ்திரங்களில் வல்லவனே!- அயனுடை அண்டத்தின் - இந்தப் பிரம்மாண்டத்திற்கு, அப்புறத்தையும்- அப்பாலுள்ள இடத்தையும், மயர்வு அற நாடி - அறிவு மாறாட்ட மில்லாதபடி தேடிப் பார்த்து, என் வலி உம் காட்டி - எனது வலிமையையும் (இராவணன் முதலியோரனவர்க்குந்) தெரியச் செய்து, உன் உயர் புகழ் தேவியை - உனது சிறந்த கீர்த்தியையுடைய மனைவியை, உதவற்பாலன் - (உனக்குக்) கொணர்ந்து கொடுக்கக் கடவேன்; (ஆகவே), துயர் உழந்து அயர்திஓ - (நீ) துன்ப மனுபவித்து முச்சிக்கக் கடவையோ? ஆல்- அசை.

இராவணன் சானகியை இந்த அண்டத்திற்கு அப்பாலொளித்து வைத்திருந்தாலும் அங்குஞ் சென்று நன்றாகத் தேடி அப்பிராட்டி யிருக்குமிடத்தைக் கண்டறிந்து எனது ஆற்றலைக் காட்டிப் பொருது இராவணனைத் தொலைத்து அத்தேவியை மீட்டுக்கொண்டு வந்து நின்னிடம் சமர்ப்பிக்கத் தக்கவனாய் யான் இருக்க, நீ இவ்வாறு துயருறுவானெனென்று சுக்கிரீவன் இராமபிரானை நோக்கிக் கூறின

னென்பதாம். அண்டத்திற்கு அப்புறத்தைக் கூறவே, அதற்கு உட்பட்ட உலகங்களிற் சென்று கண்டுபிடித்தல் கூற வேண்டாதாயிற்று.

அயனுடை அண்டம் - பிரமனைத் தனது அகத்திலுடையதாய் அவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட அண்டம். மயர்வு - மயக்கம்; இனி மயர்வு அற - (யான்) சோர்வடையாமல் எனினுமாம். உயர்புகழ்த் தேவி- திருக்குறளில் வாழ்க்கைத் துணை நலத்தில் "தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்" என்றதையும், அங்குப் பரிமேலழகர் 'தன் மாட்டுப் புகழாவது - வாழும்ஊர் கற்பால் தன்னைப் புகழ்வது' என்றதையுங் காண்க. சுருதி நூல்- உம்மைத்தொகை: சுருதியாகிய நூல் எனப் பண்புத் தொகையுமாம். (214)

12. திருமக ளனையவத் தெய்வக் கற்பினாள்
வெருவரச் செய்துள வெய்ய வன்புயம்
இருபது மீரைந்து தலையும் நிற்கவுன்
ஒருகணைக் காற்றுமோ வுலக மேழுமே.

திருமகள் அனைய- இலக்குமியைப்போன்ற, அ தெய்வம் கற்பினாள் - தெய்வத் தன்மையுள்ள பதிவிரதா தருமத்தையுடையவளான அந்தச் சாநகிப்பிராட்டி, வெருவர - அஞ்சும்படி, செய்து உள- (அவள் பக்கல் தீங்கு) செய்துள்ள, வெய்யவன் - கொடியவனான இராவணனுடைய, புயம் இருபதுஉம் - இருபது தோள்களும், ஈர் ஐந்து தலைஉம் - பத்துத் தலைகளும், - நிற்க - கிடக்கட்டும்; (அம்பு செலுத்துமிடத்து), உலகம் ஏழும்ஏ - ஏழலகங்களும் தாம், உன் ஒரு கணைக்கு ஆற்றும்ஒ - உனது ஓர் அம்புக்குத்தான் இலக்குப் போதுமோ? [ஆற்றா என்றபடி];

தனது ஆற்றலைக் கீழ்க்கூறிய சக்கிரீவன், இவ்வாறு பெருமானுடைய ஆற்றலை எடுத்துக் கூறுகின்றான். சீதாபிராட்டியை வெருவுறச் செய்த வெய்யோனின் இருபது புயங்களும் ஒருபது தலைகளும் உமது ஒரு கணைக்கு இரையாகவும் போதா என்றவாறு. அழகும் உத்தமவிலக்கண நிறைவும் பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்படுதலும் பற்றி, 'திருமகளனைய' என்றான். கற்பிற்குத் தெய்வத்தன்மை - "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற்றொழு தெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யு மழை", "கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி.. பெய்னெப் பெய்யு மழை" எனக் காண்க. இனி தெய்வக் கற்பினாள் என்பதற்கு - தெய்வவடிவமாய் [நட்சத்திர ரூபமாய்] நிற்கும் அருந்ததி போலுங் கற்பினையுடையா ளென்று உரைத்தலுமொன்று. (215)

13. ஈண்டுநீ யிருந்தரு ளேழொ டேழெனாப்
பூண்டபே ருலகங்கள் வலியிற் புக்கிடைத்
தேண்டியவ் வரக்கனைத் திருகித் தேவியைக்
காண்டியா னிவ்வழிக் கொணருங் கைப்பணி.

ஈண்டு நீ இருந்தருள் - இங்கேயே நீ இருந்தருள்வாய்; யான் -, ஏழொடு ஏழ் எனா பூண்ட பேர் உலகங்கள் - பதினான்கென்று தொகை கொண்ட பெரிய உலகங்களிலெல்லாம், வலியின்புக்கு - வலிமையோடு சென்று, இடை தேண்டி - அவ்விடங்களில் (பிராட்டியைத்) தேடி, அ அரக்கனை திருகி - (அவளையெடுத்துச் சென்ற) அந்த ராசுடிசனைத் தலைமுறித்து, தேவியை இ வழி கொணரும் - உன் மனைவியான ஜாநகியை இவ்விடத்துக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும், கை பணி- சிறிய ஏவல்தொழிலை, காண்டி - பார்ப்பாயாக;

கீழ்க்கூறியவாறு பெருவலிபடைத்த பெருவீரனான நீ அந்த அற்பனான இராவணனைக் கொன்று சீதையை மீட்பதற்கு எழுந்தருள வேண்டா: இங்கேயே இருப்பாய். அந்த இராவணன் இந்தப் பதினான்கு லோகங்களில் எங்கே புகுந்திருந்தாலும் அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து வென்று அந்தச் சீதாபிராட்டியை மீட்டுக்கொணர்வேன்: பார் என்று கூறுகின்றனன் சுக்கிரீவனென்க. இவ்வளவு பெரியகாரியம் தனது ஆற்றலுக்கு மிகவும் எளிதாதல் தோன்ற, 'கைப்பணி' எனப்பட்டது. கைப்பணி - கைத்தொண்டு, குற்றேவல், கைங்கர்யம்; கை- சிறுமை மேலது. ஏழொடேழ் - மேலேழோடு கீழேழும். தேண்டி- விரித்தல். காண்டி ஏவலொருமை. (216)

14. ஏவல்செய் துணைவரேம் யாங்க ளீங்கிவன்
தாவரும் பெருவலித் தம்பி நம்பிநின்
சேவக மிதுவெனிற் சிறகு நோக்கலென்
முவகை யுலகுநின் மொழியின் முந்துமோ.

யாங்கள் - நாங்கள், ஏவல் செய் துணைவரேம் - (நீ) ஏவிய காரியங்களைச் செய்கின்ற தோழராக இருக்கிறோம்; ஈங்கு இவன் - இங்கேயுள்ள இவ்விடக்குமணனோ, தா அரும் பெரு வலி தம்பி- அழிவற்ற மிக்க வலிமையையுடைய (நின்) தம்பியாவன்; நம்பி- ஆடவரிற் சிறந்தவனே! நின் சேவகம் இது - உனது வீரமோ இத்தன்மையது; எனில் - என்றால், முவகை உலகுஉம் நின்மொழியின் முந்தும்ஓ - மூன்றுவகை யுலகங்களும் உனது கட்டளையைக் கடக்குமோ? [கடக்கமாட்டா வென்றபடி]; (இங்ஙனமிருக்க), சிறுக நோக்கல் என் - (உன்னை நீ) குறையுடையனாகப் பார்க்க வேண்டியது என்ன?

நீ இட்ட கட்டளையை இயற்றுநரோ, அநுமராதியரான நாங்கள்: புருடோத்தமா! நின் தம்பியோ அழியாப் பெருவலிபடைத்தவன்: நீயோ அசகாயகுரன்; இவ்வாறிருக்க, உன்னைக் குறைவுற நினைக்கின்றாயே! இம்மூவுலகும் உன் பேச்சை மீறி நடக்கவல்லவோ? என்றவாறு. 'நின் சேவகம் இது' என்று சுட்டியது, 12- ஆங் கவியிற் குறித்ததை. துணைவர்- உதவி செய்பவராயிருப்பவர்: இது, தன்மைப்பன்மை விசுவாசம் பெற்று

வந்தது. பெருவலி - மகாபலம். நம்பி- புருஷோத்தமன். சிறுக நோக்கல் - எளியவனாகப் பாவித்தல். 'மூவகையுலகு' என்றது, மேல் கீழ் நடு என்ற நோக்கத்தால். இங்கு 'உலகு' என்றது, அவ்விடத்து உயிர்கள்மேல் நின்றது. (217)

15. பெருமையோ ராயினும் பெருமை பேசலார்
கருமமே யல்லது பிறிதென் கண்டது
தருமநீ யல்லது தனித்து வேறுண்டோ
அருமையே துனக்குநின் றவலங் கூர்தியோ.

பெருமையோர் ஆயின்உம் - (உத்தமர்கள் தாம்) பெருமையுடையவர்களாயிருந்தாலும், பெருமை பேசலர் - (தங்கள்) பெருமையை (த் தாங்களே) சொல்லமாட்டார்கள்; (ஆகவே) கருமம் ஏ அல்லது பிறிது கண்டது என் - அவர்கள் செய்த செயல்களை (உலகம்) கண்டதல்லாமல் வேறு கண்டது யாது? தருமநீ அல்லது தனித்து வேறு உண்டுஓ - தருமம் நீயே யல்லாமல் தனியே (உன்னைக் காட்டிலும்) வேறொன்று உள்ளதோ? உனக்கு அருமை ஏது - (இங்ஙனமான) உனக்கு அசாத்தியமான செயல் எது? [எதுவுமில்லையென்றபடி]; (இவ்வாறிருக்கவும்), நின்றுஅவலம் கூர்திஓ - (நீ ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாதவன் போலத் திகைத்து) நின்று துயர் கொள்ளக் கடவையோ?

பெரியோர் தம் திறமையைச் செயலாற் காட்டுவதல்லது வாயினாற் பேசார்: ஆகவே, பெரியோனாகிய நீ உன் செயலாற் பெருமையைக் காட்ட வேண்டியிருக்க, அவலங்கூர்தல் தக்கதோ? அன்று என்றவாறு. பெருமை - அறிவு, ஆற்றல், செயற்கரியன செய்தல் முதலிய சிறப்புக்கள். "பெருமை பெருமிதமின்மை" என்றபடி செருக்கின்றியிருத்தல் பெரியோர்க்கு இயல்பு ஆதலால் தமது பெருமையைத் தானே எடுத்துச் சொல்லாரென்க. அப்படிச் சொல்லிக்கொள்ளுதல் சிறியோரியல்பா மென்பதை 'சிறுமையணியுமாந் தன்னை வியந்து' என்றதனா லுணர்க. அவர்கள் தமது பெருமையைத் தாம் கூறாமல் அரிய செயல்களைச் செய்தல் மாத்திரமுடையராகவே, உலகம் அவர்களது செயலைக் காண்பது உண்டேயன்றி வேறொன்றைக் காணவல்லதன்று என்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. இனி, இதற்கு - பெரியோர் தாம் செய்யக் கடவனவான காரியங்களையே நோக்குவார்களல்லது அவர்கள் நோக்குவது வேறு யாது? என்றலுமாம்: "கருமமே கண்ணாயினார்" என்றபடி. தருமமூர்த்தியாவாய் நீ யென்பது, மூன்றாமடியின்பொருள். நின்று - எளியவர்போல நின்று. (218)

16. முளரிமேல் வைகுவான் முருகற் றந்தவத்
தளிரியல் பாகத்தான் தடக்கை யாழியான்
அளவியொன் றாவரே யன்றி யையமில்
கிளவியாய் தனித்தனிக் கிடப்ப ரோதுணை.

ஐயம் இல் கிளவியாய் - சந்தேகமில்லாத பேச்சுக்களை யுடையவனே! முளரிமேல் வைகுவான் - (திருமாலின் நாபித்) தாமரை மலரில் தோன்றி வாழ்பவனான பிரமனும், முருகன் தந்த அதளிர் இயல் பாகத்தான் - முருகக் கடவுளைப் பெற்ற தந்தையும் தளிர் போல் மெல்லிய இயல்பையுடையவ ளான அம்பிகையை வாமபாகத்திற் கொண்டவனு மான அந்தச் சிவபிரானும், தட கை ஆழியான் - பெரிய திருக்கையில் சக்கராயுதத்தை யுடையவனான திருமாலும், ஒன்று அளவி (துணை) ஆவரே அன்றி - ஒன்று சேர்ந்து (உனக்கு) ஒப்பாக மாட்டுவரே யல்லாமல், தனித்தனி துணை கிடைப்பர் ஒ - (அவர்கள்) தனித்தனியே (உனக்கு) ஒப்பாகப் பொருந்துவரோ?

திரிமூர்த்திகளும் கூடினால் உனக்கு ஒப்பாகக் கூடுமேயன்றி அவர்களில் எவரும் உனக்கு ஒப்பாகமாட்டார் என்று ஸ்ரீராமபிரானது மகிமையைச் சக்கிரீவன் கொண்டாடியவாறாம். 'துணை' என்பது, 'ஆவரே' என்றதனோடுங் கூட்டப்பட்டது. 'ஐயம்' என்றது, திரிபுக்கும் உபலக்ஷணம்; இரண்டும் மெய்ம்மைக்கு மாறாம். பொருள்களை ஐயந்திரிபற விளக்கமாக எடுத்துக் கூறுந் தெளிவான பேச்சுக்களை யுடையவனே யென்பது, 'ஐயமில் கிளவியாய்' என்றதன் கருத்து. 'முருகற்றந்த' என்றது, தளிரியல் பாகத்தானுக்கு அடைமொழி. (219)

17. என்னுடைச் சிறுகுறை முடித்த லீண்டொரீஇப்

பின்னுடைத் தாயினு மாக பேதுறும்

மின்னிடைச் சனகியை மீட்டு மீடுமால்

பொன்னுடைச் சிலையினாய் விரைந்து போயென்றான்.

பொன் உடை சிலையினாய் - பொலிவையுடைய வில்லை யுடையவனே! - என்னுடை சிறு குறை முடித்தல் - என்னுடைய சிறிய குறையை நிறைவேற்றாதலென்பதை, ஈண்டு ஓரீஇ- இப்பொழுது ஒழிந்து, பின் உடைத்து ஆயினும் ஆக - பின்னே (அச்செயல்) நிகழ்வதானாலும் ஆகட்டும்; விரைந்துபோய் - விரைவிற சென்று, பேதுறும் - (இராவணன் கையிலகப்பட்டு) கலக்கமடைந்திருப்பவளான, மின் இடை சனகியை - மின்னல் போலும் இடையையுடைய சீதையை, மீட்டு - [அவனிடத்தி னின்று] மீட்டுக் கொண்டு, மீடும் - திரும்பி வருவோம், என்றான் - என்று (ஸ்ரீராமனை நோக்கிக்) கூறினான், (சக்கிரீவன்); - விரைந்துபோய் மீட்டு மீடும், என்றான் என்க.

'என்னுடைச் சிறுகுறை முடித்தல்' என்றது - வாலிவதஞ்செய்து தன் மனைவியான ருமையை மீட்டுக் கொடுத்தலை. இராவணனை வென்றவனான வாலியை வதைத்தலென்பது மிகவும் அரியபெரிய செயலேயாயினும் அதனைச் செய்து முடித்தற்கு ஏற்ற இராமலட்சுமணர் களது பேராற்றலை மராமரமெய்ததனலால், துந்துபியுடலையெறிந்த தனாலும் கண்கூடாகக்

கண்டுள்ளனாதலால், அத்திறத்தை நோக்கி 'சிறுகுறை' என்றான். குறை - காரியம்; 'செய்து முடிக்க வேண்டியதாய் மிச்சமாயிருப்பது. பேது உறுதல் - பேதமுறுதல், கலங்குதல். இடைக்கு மின்னல் உவமை - மெல்லிய வடிவிலும் ஒளியிலுமாம். மீடும் - மீள் + தும். பொன்னுடைச் சிலையினாய் - பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வில்லையுடையவனே யெனினுமாம்; ('காஞ்சந பூஷிதசாபம்' என்றும், 'காஞ்சிந சித்ர கார்முகம்' என்றும் வால்மீகி ராமாயணத்திற் காணப்படுகிறது) (220)

18.- அவ்வளவில் இராமபிரான் ஒருவாறு மூர்ச்சை தெளிந்து சுக்கிரீவனை நோக்கிப் பேசத் தொடங்குதல்.

எரிகதிர்க் காதல னினைய கூறலும்
அருவியங் கண்திறந் தன்பி னோக்கினான்
திருவுறை மார்பனுந் தெளிவு தோன்றிட
ஒருவகை யுணர்வுவந் துரைப்ப தாயினான்.

எரி கதிர் காதலன் - சுடுகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியனது குமாரனான சுக்கிரீவன், இனைய கூறலும் - இவ்வாறான வார்த்தைகளைச் சொன்னவளவில், - திரு உறை மார்பன்உம் - இலக்குமி வீற்றிருக்கின்ற மார்பையுடையவனானதிருமாலின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீராமபிரானும், தெளிவு தோன்றிட - மூர்ச்சை தெளிதலுண்டாக, ஒருவகை உணர்வு வந்து - ஒருவாறு பிரஜைஞ வரப் பெற்றவனாய், அருவி அம் கண் திறந்து - நீர்பெருக்கையுடைய அழகிய (தன்) கண்களைத் திறந்து, அன்பின் நோக்கினான் - அன்போடு (சுக்கிரீவனைப்) பார்த்து, உரைப்பது ஆயினான் - (சில வார்த்தைகள்) சொல்லுதலுடையவனானான். - அவற்றை. அடுத்த ஆறு செய்யுள்களிற் காண்க.

'என் குறை முடிப்பதைப் பின்னர்ப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்; நீ இங்கேயேயிரு; உன்னேவலாளரான நாங்கள் இராவணனைத் தேடிக் கொண்டு சீதையைமீட்டு வருகின்றோம்; விடை கொடுப்பாய்' என்று சுக்கிரீவன் கூறியது கேட்டு, அதுவரையிற் கண்ணை மூடி கேட்டிருந்த இராமன் தெளிவு தோன்றக் கண்களைத் திறந்து அன்புடன் கூர்ந்து பார்த்து, ஒருணர்ச்சி தோன்றக் கூறலாயின னென்பதாம். எரிகதிர் - வினைத் தொகையன்மொழி. அருவியங்கண் - மலையருவிபோல நீரைச் சொரியுங் கண். (221)

19- 24. இராமபிரான் வார்த்தை.

விலங்கெழிற் றோளினாய் வினையி னேனுமிவ்
விலங்குவிற் கரத்தின னிருக்க வேயவள்
கலங்கழித் தனளிது கற்பு மேவிய
பொலங்குழைத் தெரிவையர் புரிந்து னோர்கன்யார்.

விலங்கு எழில் தோளினாய் - மலைகள் போன்ற அழகிய தோள்களையுடையவனே! - வினையினேன் உம் - தீவினையுடையே னான யான், இ இலங்கு வில் கரத்தினன் - விளங்குகின்ற இந்த வில்லையேந்திய கையையுடையவனாய், இருக்க ஏ - உயிர் வாழ்ந்திருக்கும் பொழுதே, அவள் - அந்த ஜாநகி, கலம் கழித்தனள் - (தனது) ஆபரணங்களைக் கழற்றியெறிந்து விட்டாள்; கற்பு மேவிய - பதிவிரதா தருமம் பொருந்திய, பொலன் குழை தெரிவையர் - பொன்னாலாகிய குழையென்னுங் காதணியையுடைய மகளிரில், இது புரிந்துளோர்கள் யார் - இங்ஙனஞ் செய்தவர்கள் யாவரேனும் உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]

‘கணவன் இறக்கப்பெற்ற கற்புடைமகளிர் கலன் கழித்தல் இயல்பே; கணவன் உயிர்வாழ்ந்திருக்கையில் அவன் பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாத துயரத்தாலும் வேறேயொருநற்பயனைக் கருதியும் இப்படித் தன்னுடைய அணிகலங்களைக் கழற்றியெறியும் கற்புடை மகளிர் சானகியைத் தவிர வேறு எவரேனும் உண்டோ?’ என்று பிராட்டியின் சிறப்புற்ற பெரும்பண்பைப் பாராட்டிக் கூறியவாறாம். கணவன் வாழ்ந்திருக்கையிலேயே அவள் கலன் கழித்தமையைப் பற்றி இரக்கமும் இதில் தோன்றும். மனைவி இங்ஙனம் பரிதாபமான நிலைமையை யடைதற்கேற்ற தீவினையுடையேன்யான் என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக் கொண்டனர், மானுட பாவனையினால் பெருமாள். பகை வெல்லுதற்கேற்ற கருவிகையிலிருந்தும் பயனில்லாமை தோன்ற ‘இலங்குவிற்கரத்தின னிருக்கவே’ என்றார். காதோலை மங்கல வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதாதலால், சுமங்கலிஸ்திரீகளென்ற பொருளில் ‘பொலங்குழைத் தெரிவையர்’ எனப்பட்டது. விலங்கு - விலங்கல் : ஊர்க்கு ஒருபுறமாக விலகி நிற்பது பற்றிய பெயர் (222)

20. வானெடுங் கண்ணியென் வரவு நோக்கயான்
தானெடுங் கிரியொடுந் தடங்கள் தம்மொடும்
பூணொடும் புலம்பியிப் பொழுது போக்கினேன்
நானெடுஞ் சிலைசுமந் துழல நாணலேன்.

வாள் நெடுங் கண்ணி - வாள்போற் கூரிய நீண்ட கண்களையுடையவ ளான ஜாநகி, என் வரவு நோக்க - என்னுடைய வரவை எதிர்பார்த்து வருந்திக்கொண்டிருக்கவும், யான் -, (அவளது துன்பத்தைப் போக்க வழிதேடாமல்), தாள் நெடுங் கிரியொடும் - தாழ்வரைகளையுடைய பெரிய மலைகளுடனும், தடங்கள் தம்மொடும் - நீர்நிலைகளுடனும், பூணொடும் - ஆபரணங்களுடனும், புலம்பி - அழுது, இ பொழுது போக்கினேன் - இவ்வாறு காலத்தை வீணாய்க் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். (மற்றும் யான்), நாண் நெடுஞ் சிலை சுமந்து உழல நாணலேன் - நாணியையுடைய நீண்ட வில்லைச் சுமந்து திரிவதற்கு வெட்கமுறாதிருக் கின்றேன்;

'நான் வருவேன், சிறை மீட்பேன்' என்று என் மனைவி நினைத்திருக்க, மலையைப்பார்த்தும், தடங்களைப் பார்த்தும் அப்பிராட்டியணிந்த அணிகலங்களைப் பார்த்தும் புலம்பி அழுத வண்ணம் நாளைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்; அவளைக் காத்தற்கு உதவாமற் போனதன்றி மீட்டற்கும் உதவாதிருக்கிற வில்லை நாணமின்றிச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேனே என்றனன் சீராமனென்க. 'சுமந்து' என்ற வினையின் ஆற்றலால், பகைவனை வென்று அவன் கவர்ந்த தமது பொருளை மீட்காதவர்களுக்கும் படைகள் அவர்கட்குச் சுமையாவதன்றிப் பெருமை பெறா வென்பது தோன்றும். 'உழல்' என்றது எங்கேனும் ஒளித்திராமல் வெளிப்படையாய் எங்குந்திரிய என்றபடி, மலையின் அடியைப் பாதமென்னும் மரபுபற்றி, 'தாள்' என்றார். 'நாண்' என்ற ஒரு சொல்லை வேறொரு பொருளில் மீளவும் ஒதியது, சொற்பின் வருநிலையணி. (223)

21. ஆறுடன் செல்பவ ரஞ்சொன் மாதரை
வேறுளார் துயர்செயின் விலக்கி வெஞ்சமத்து
ஊறுறத் தம்முயி ருகுப்பர் யானெனைத்
தேறினள் தனதுயர் தீர்க்க கின்றிலேன்.

(தமக்கு யாதொரு தொடர்பில்லாதவரும்), ஆறுடன் செல்பவர் - வழியிலே போகின்றவர்களான, அம்சொல் - அழகிய சொற்களையுடைய, மாதரை - மகளிரை, வேறு உளார் - வேறு எவரேனும், துயர் செயின் - துன்பப்படுத்தினால், விலக்கி - அவர்களை (அது செய்யவொட்டாதபடி) தடுத்து, வெம் சமத்து ஊறு உற - (அவர்களைத் தாம் எதிர்த்துச் செய்யும்) கொடிய போரில் (அவர்களால் தமக்கு) ஊறுபாடு உண்டாக, தம் உயிர் உகுப்பர் - தமது உயிரையொழித்தலுஞ் செய்வர்; யான் - நானோ, எனை தேறினள் தன் - என்னையே நம்பியவளான ஜானகியின், துயர் - துன்பத்தை, தீர்க்குகின்றிலேன் - நீக்கமாட்டாதவனாயிருக்கிறேன்;

நல்லோர் தம்மோடு யாதோருறவுமில்லாமல் தற்செயலாய்த் தாம் செல்லும் வழியிற் செல்லும் மாதராரை ஆரேனும் துன்புறுத்தினால் அவரோடு அமர்புரிந்து அம்மாதரை மீட்கத் தம்முயிரையும் கொடுப்பார்; யானோ என்னையே நம்பியவளின் துன்பத்தையும் போக்காதிருக்கின்றேனே என்று வருந்துகின்றனன் இராமபிரானென்க.

வலிசெயில் என்ற பாடத்துக்கு - வலியக் கவர்ந்து சென்றாலென்று பொருள். ஊறு - தழும்பு, தீமை, கொலை. 'உகுப்பரென்பதுந் தேறினள் துயரநான் நீர்க்குகின்றிலேன்' என்று பாடமானபோது, வழியே செல்பவர் மாதரைப் பிறர் வருத்துதலை விலக்கிப் போர் செய்யத் தொடங்கி அதில் ஊறுபாடுண்டாகத் தமது உயிரை நீப்பரென்பதையும் (சடாயு உயிர் நீத்ததனால்) நன்றாக அறிந்த யான் என் மனைவியின் துன்பத்தை ஒழிக்காமலிருக்கிறேனெனயன்று பொருள் காண்க. (224)

22. கருங்கடல் தொட்டனர் கங்கை தந்தனர்
பொரும்புலி மானொடு புனலு மூட்டினர்
பெருந்தகை யென்குலத் தரசர் பின்னொரு
திருந்திழை துயரநான் தீர்க்க நோற்றிலேன்.

பெருந் தகை - பெருமைக் குணத்தையுடைய, என் குலத்து - எனது குலத்தில் (முன்பு தோன்றிய), அரசர் -, கருங்கடல் தொட்டனர் - கருநிறமான கடலைத் தோண்டினர்; கங்கை தந்தனர் - கங்கையை (மேலுலகத்திலிருந்து இவ்வுலகத்துக்குக்) கொணர்ந்தனர்; பொரும்புலி மானொடு புனல்உம் ஊட்டினர் - போர் செய்யுமியல்புள்ள புலியையும் மானையும் (ஒருதுறையில்) நீருண்ணவுஞ் செய்தனர்; பின் - அவர்கட்குப் பின் பிறந்தவனான, நான் - யானோ, ஒரு திருந்துஇழை துயரம் - திருத்தமான ஆபரணங்களை யுடையவளாகிய என் மனைவியொருத்தியின் துன்பத்தை, தீர்க்க - நீக்குவதற்கு, நோற்றிலேன் - தவஞ் செய்யாதவனாக இருக்கின்றேன்!

எனது குலத்து முன்னோர்கள் கடலைத் தோண்டுதலும் கங்கையைக் கொணர்ந்தலும், புலியும் மானும் ஒரு துறையில் நீருண்ணும் படி செய்தலுமாகிய அரியபெரிய செயல்களைச் செய்து பெரும் புகழ் படைத்தற்கு வேண்டிய பேற்றையுடையவராயிருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட பெரியோர்களுடைய மரபிற் பிறந்தவனான யானோ, எனது மனைவியொருத்தியின் துன்பத்தை நீக்குதற்கு வேண்டிய பேறும் இல்லாதவனாயிருக்கின்றேனே! என்று இரங்கிக் கூறினனென்பதாம்.

சூரியகுலத்துச் சகரமகாராஜன் அகவமேதயாகஞ் செய்த பொழுது பூமியை வலம் வருவதற்காகச் செலுத்தின குதிரையை, பொறாமை கொண்ட தேவேந்திரன் மாயையால் ஒளித்துக் கொண்டு சென்று, பாதலத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த கபிலமுனிவர் பின்னே கட்டி வைக்க, அவ்வேள்விக் குதிரையை நாடிச் சென்று, சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரம்பேர் பூமி முழுவதும் தேடிக்காணாது பாதாளத்திற்குப் போதற்பொருட்டுப் பெருவழியாகப் பரதகண்டத்தில் வடகிழக்குப் பக்கத்தில் தோண்டிச் செல்ல, அப்பெரும் பள்ளமே பின்பு கங்கை முதலியவற்றின் நீரினால் நிறைந்து சாகரமென்னும் பெயர் பெற்றுக் கடலோடு கூடித் தானும் கடலின்பாற்பட்ட தென்பது கடல் தொட்ட கதை.

சூரியகுலத்துப் பகீரத சக்கரவர்த்தி, கபிலமுனிவரது கண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காகி உடலெரிந்து சாம்பராய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான சகரன்மக்கள் அறுபதினாயிரவரையும் நற்கதி பெறுவித்தற் பொருட்டு நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து கங்காநதியை மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்திற்குக் கொணர்ந்தன னென்பது, கங்கை தந்த வரலாறு.

இரண்டாமடியாற் கூறியது - வலியவை எளியவற்றை வருத்தாதபடி அரசாட்சி செய்தன னென்பது; இங்ஙனம் ஆண்டவன், சூரியகுலத்து மாந்தாதா என்னும் அரசன். இவனது அரசாட்சியில் எங்குஞ் சத்துவகுண காரியமாகிய சாந்தியே தலையெடுத்து நின்றதனால், பகுத்தறிவில்லாத விங்குகளுக்கும் ஒன்றன்மேல் ஒன்றற்கு அன்பும் அருளும் உண்டாயினவேயன்றி இரசோகுண தமோகுண காரியங்களாகிய கொலை பகை அச்சம் முதலிய கொடுமைக் குணங்கள் உண்டாகவில்லை யென்க. அரசனது கட்டளையில் தமக்கு உள்ள நம்புதலால் எவையும் தம்மால் வருத்தத்தக்கவற்றையும் வருத்தவில்லை யென்று அரசாட்சி நீதிமுறைமை விளங்கும்.

பெருந்தகை - குலத்திற்கு அடைமொழி; 'என் என்பதற்கு அடைமொழியாக்கினால், தற்புகழ்ச்சியின்பாற்படும். திருந்திழை-வினைத்தொகையன்மொழி. நோற்றிலேன் - நல்வினையுடையனாகாமற் போனேன் என்றபடி. (225)

23. இந்திரற் சூரியதோ ரிடுக்கண் தீர்த்திகல்
அந்தகற் கரியபோ ரவுணற் றேய்த்தனன்
எந்தைமற் றவனின்வந் துதித்த யானுளேன்
வெந்துயர்க் கொடும்பழி வில்லிற் றாங்கினேன்.

எந்தை - எனது தந்தை [தசரத சக்கரவர்த்தி], இந்திரற்கு உரியது ஓர் இடுக்கண் தீர்த்து - தேவேந்திரனுக்கு நேர்ந்ததொரு பெருந்துன்பத்தை நீக்கி, அந்தகற்கு இகல் அரிய - (பிராணிகளுக்கெல் லாம்) அழிவைச் செய்பவனான யமனுக்கும் எதிர்த்தற்கு அருமையான, போர் அவுணன் - போர்வலிமை யுடைய சம்பராசுரனை, தேய்த்தனன் - அழித்திட்டான்; அவனின் வந்து உதித்த யான் - அவனிடத்தினின்று வந்து பிறந்த நானோ, வெம்துயர்கொடும் பழி - வெவ்விய துன்பத்தைத் தருகின்ற கொடிய பழியை, வில்லின் - வில்லுடனே, தாங்கினேன் உளேன் - சுமந்தவனாயிருக்கின்றேன்;

வெந்துயர்க் கொடும்பழி - மனைவியைக் கவர்ந்தவனை நாடிக் கொன்று மீட்காமையால் வந்தது. அது செய்யாத எனக்கு வில் ஒரு பாரமேயென்பதும் ஈற்றடியில் விளங்கும்; "சிலைசுமந்து (20)" என்றாற்போல 'கொடும்பழி வில்லின் தாங்கினேன்' என்பது - புணர் நிலையணி. இடுக்கண் தீர்த்து அவுணற்றேய்த்தனன் - அவுணற்றேய்த்து இடுக்கண் தீர்த்தனன் என விருதி பிரித்துக் கூட்டுதல் இலக்கணத்திற்கு ஏற்கும். மற்று - வினைமாற்று.

தண்டகாரணியத்தில் வைசயந்தமென்ற நகரத்திலே யிருந்து அரசாண்டு வந்தவனும் திமித்துவசனென்னும் மறுபெயருள்ளவனும், பற்பல மாயைகளில் தேர்ந்தவனுமான சம்பரனென்ற அசுரன் பல

அசுரர்களையும் அரக்கர்களையும் உடன்கொண்டு சென்று தேவர்களுடன் பெரும்போர் செய்து அவர்களைப் பலவாறு வருத்தித் தேவராசனான இந்திரனையுமுட்பட வென்று அவனது பொன்னுலகத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு துரத்திவிட, அங்ஙனம் அரசிழந்த தேவேந்திரன் தசரதசக்கர வர்த்தியை அடுத்துச் சரணமடைந்து தன்குறையைக் கூறித் தனக்கு உதவி செய்யுமாறு வேண்ட, அவனது அந்நிலையை நோக்கி இரக்கங் கொண்ட தசரதர் அவ்வேண்டுகோட்டுக்கு இணங்கிக் கைகேயியையும் உடனழைத்துக் கொண்டு இந்திரனுக்கு உதவியாகத் தேவாசுரப்போரில் தலையிட்டுச் சம்பரனுடன் எதிர்த்துக் கடும்போர் புரிய, அந்த வெம்போரை ஆற்றமாட்டாமல் அசுரன் மாயையால் மறைந்து ஓட்டங் காட்டவே, அவன் சென்ற சென்ற திசைகளிலெல்லாம் தசரதர் விடாது தொடர்ந்து சென்று பொருது அவனைச் சுற்றத்துடன் கொன்று, முன்பு அவனாற் கவரப்பட்ட இந்திரனது அரசாட்சி தமக்கு உரியதாகப் பெற்றவராய் மீண்டு உடனே அவ்வரசாட்சியை இந்திரனுக்குக் கொடுத்தருளின ரென்பது, இங்கு அறிய வேண்டிய கதை.

(226)

24. விரும்பெழி லெந்தையார் மெய்ம்மை வீயுமேல்
வரும்பழி யென்றியான் மகுடஞ் சூடலேன்
கரும்பழி சொல்லியைப் பகைஞன் கைக்கொளப்
பெரும்பழி சூடினேன் பிழைத்த தென்னரோ.

விரும்பு - (யாவரும்) விரும்பத்தக்க, எழில் - அழகை யுடைய, எந்தையார் - எனது தந்தையாரது, மெய்ம்மை- சத்தியம், வீயும்ஏல் - தவறுமானால், பழிவரும் - (அதனால் எனக்குப்) பழியுண்டாகும், என்று -, யான்-, மகுடம் சூடலேன் - முடிசூட்டிக் கொள்ளாமல் வனவாசம் போந்தேன்; கரும்பு அழி சொல்லியை - கருப்பஞ் சாற்றை (இனிமை மிகுதியால்) வெல்கின்ற சொற்களை யுடையவளான என் மனைவியை, பகைஞன் கைக்கொள - பகைவனான இராவணன் வஞ்சித்துக் கவர்ந்து கொள்ள, (அதனால்), பெரும் பழி சூடினேன் - மிக்க பழியை மேற்கொண்டேன்: பிழைத்தது என் - (யான் பழியினின்று) நீங்கியது எங்ஙனம்?

தந்தையாரின் வாய்மைமைய நிலைநிற்கச் செய்யாவிட்டால் அதனால் பழிப்பு வருமே என்று அஞ்சி இராச்சியபட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொள்ளுதலைவிட்டுத் தம்பிக்கு அரசு கொடுத்து வனவாசம் போந்தேன்; அங்ஙனம் வந்த இடத்தில் மனைவியைப் பகைவன் கவர்ந்து கொள்ளும் படியானதனாற் பெரும் பழியை யடைந்தேன்; இப்படி யான் பழியினின்று தப்பும் வகையில்லாதவனானே! என்று இரங்கிக் கூறியவாறாம்; பழிநீக்கிக் கொள்ள வந்தவனுக்குப் பெரும் பழி நேர்ந்ததென்ற இது - தகுதியின்மையணியாம். எந்தையார் மெய்ம்மை- தசரதர் கைகேயிக்குக்

கொடுத்திருந்த இரண்டு வரங்கள். அவை தவறாமல் தசரதர் சத்தியவாதியா தற்பொருட்டே இராமன் வனவாசம் போந்தமை வெளிப்படட.

கரும்பு- அதன் சாற்றுக்கு முதலாகுபெயர். சொல் கருப்பஞ் சாற்றை அழித்தல் தனது இனிமைமிகுதிக்கு ஒப்பாகாமையால். அரோ- ஈற்றசை. (227)

25. - மீளவும் இராமன் மூர்ச்சிக்க, சுக்கிரீவன் தெளிவித்தல்.

என்னநொந் தின்னன பன்னி யேங்கியே
துன்னருந் துயரத்துச் சோர்கின் றான்தனைப்
பன்னருங் கதிரவன் புதல்வன் பையுள் பார்த்து
அன்னவெந் துயரெனு மளக்கர் நீக்கினான்.

என்ன - என்று, இன்னன - இத்தன்மையவான வார்த்தை களை, நொந்து பன்னி - வருந்திக்கொண்டே சொல்லி, ஏங்கி - ஏக்க மடைந்து, துன்ன அருந் துயரத்து - சேரத்தகாத துக்கத்தினால், சோர்கின்றான்தனை - தளர்கின்றவ னான ஸ்ரீராமனை, - பன்ன அருங் கதிரவன் புதல்வன் - வருணித்துச் சொல்லுதற்கு அருமையான கிரணங்களையுடையவனான குரியனது புத்திரனான சுக்கிரீவன், - பையுள் பார்த்து - (அவனடைந்த) துன்பத்தைப் பார்த்து, அன்ன வெம் துயர் எனும் அளக்கர் நீக்கினான் - அந்தக் கொடிய துன்பமென்கிற கடலினின்று நீங்கிக் கரையேறச் செய்தான்;

அன்ன வெந்துயர் - மூர்ச்சை; அதனினின்று நீக்குதல் - தெளிவித்தல். ஈடழிந்து என்ற பாடத்துக்கு - மனோபலமும் தேக பலமும் ஒழிந்து என்க; உன்னருளன இரண்டாமடி பிரிக்க. பன்னரு - நெருங்குதற் கருமையான எனினுமாம். அளக்கர் - அளக்க அரியது. ஈற்றடி - உருவகவணி. (228)

26-33 குளகம்: இராமபிரான் வார்த்தை

ஐயநீ யாற்றிலி னாற்றி னேனலது
உய்வனே யெனக்கிதி னுறுதி வேறுண்டோ
வையகத் திப்பழி தீர மாய்வது
செய்வனின் குறைமுடித் தன்றிச் செய்கலேன்.

ஐய - அன்பனே! நீ ஆற்றலின் - நீ (என்னைத்) தேற்றியதனால், ஆற்றினேன் அலது - (எனது துன்பத்தை ஒருவாறு) தணித்துக் கொண்டேனெயல்லாமல், உய்வனஏ - (யான்) பிழைக்கக் கடவேனோ? எனக்கு இதின் உறுதி வேறு உண்டுஓ - எனக்கு மானத்தைக் காட்டிலும் நல்லது வேறு உண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; வையகத்து இப்பழி தீர மாய்வது செய்வன் - இவ்வுலகத்துப் புரவுகின்ற இப்பழிப்பு ஒழியும்படி இறத்தலைச் செய்வேன்; (ஆனால்) நின்குறை முடித்து அன்றி செய்கலேன் - உனது குறையை நிறைவேற்றியல்லாமல் அது செய்ய மாட்டேன்;

யான் மரணமடைவது என்னளவில் இனியதேயானாலும் உயிர் நண்பனான உனக்கு வாக்குதத்தம் செய்தபடி உன் மனைவியைக் கவர்ந்தவனைக் கொன்று அன்னவளை மீட்டு உனக்குக் கொடுத்தல்லாமல் மரணமடையற்பாலனல்லே நென்கின்றனன். வேறுண்டோ என்பதற்கு- எனக்கு நீ செய்த உதவியைக் காட்டிலுஞ் சிறந்தது வேறொன்று உண்டோ என்று உரைப்பாரு முளர். (229)

27-33 அநுமான் கூறியன

என்றன னிராகவ னினைய காலையில்
வன்றிறன் மாருதி வணங்கி னானெடுங்
குன்றிவர் தோளினாய் கூற வேண்டுவது
ஒன்றுள ததனைநீ யுணர்ந்து கேளேனா.

என்றன இராகவன் - என்று கூறினன் இராமபிரான்; இனைய காலையில் - இந்தச் சமயத்தில், - வல்திறல் மாருதி - மிக்க வலிமையை யுடைய வாயுகுமாரனான அநுமான், வணங்கினான் - (இராமபிரானைத்) தொழுது, - 'நெடுங் குன்று இவர் தோளினாய் - பெரிய மலையையொத்த தோள்களையுடையவனே! கூற வேண்டுவது ஒன்று உளது - (நான்) சொல்ல வேண்டுவது ஒன்று உண்டு: அதனை நீ உணர்ந்து கேள் - அதனை நீ திருவுளம்வைத்துக் கேட்பாயாக,' எனா - என்று சொல்லி, -, என நிகழ்த்தினான்' என மேல் 33 - ஆம் செய்யுளோடு தொடர்ந்து முடியும்.

ராகவன் - வடசொல்: ரகுவென்னும் அரசனது குலத்தில் அவதரித்தவன். வல்திறல் - (பகைவர்க்குக்) கொடிய வலிமையெனினுமாம். இவர்தல் - விரும்புதல், பொருந்துதல்; இங்கு, இது உவமவாசகமாய் நின்றது. உணர்ந்து கேள் - கேட்டு உணர் என விசுதி பிரித்துக் கூட்டுதல் நலம். (230)

28. கொடுத்திறல் வாலியைக் கொன்று கோமகன்
கடுங்குதி ரோன்மக னாக்கிக் கைவளர்
நெடும்படை கூட்டினா லன்றி நேடரிது
அடும்படை யரக்கன திருக்கை யாணையாய்.

ஆணையாய் - ஆஜ்ஞை எங்குஞ் செல்லத்தக்கவனே! - கொடுத்திறல் வாலியை கொன்று - கொடியவலிமையுடைய வாலியை (முதலில்) வதைத்து, கடும் கதிரோன் மகன் கோமகன் ஆக்கி - வெப்பமான கிரணங்களை யுடையவனாகிய சூரியனது குமாரனான சுக்கிரீவனை (வாநரங்களுக்கு) அரசனாகச் செய்து, கை வளர் நெடும் படைகூட்டினால் அன்றி - செழித்து வளர்ந்துள்ள பெரிய (வாநர) சேனையைச் சேர்த்தாலல்லாமல், அடும்படை அரக்கனது இருக்கை நேடு அரிது - கொல்லும் ஆயுதங்களையுடைய இராக்கதனாகிய இராவணனது இருப்பிடம் தேடியுணர்ந்தற்கு அரியது;

பிராட்டியைத் தேடி அவளுள்ள இடத்தைக் கண்டுபிடித்தற்குப் பலர் பல இடத்து ஏககாலத்துச் செல்லவேண்டுமாதலால், அதற்கு ஏற்ப வாலியைக் கொண்டு சக்கிரீவனை அரசனாக்கினால்தான் பெரும் படை திரட்ட முடியும்; அங்ஙன் தேடித் திரட்டினாலே அரக்கினிருக்கையைக் காண முடியுமென்பதாம், கைவளர்- எல்லாப் பக்கங்களிலும் மிகுதியாய்ப் பொருந்திய என்றும், கைபோல உரிய சமயங்களில் உதவுந் தன்மைமிக்க வென்றுங் கொள்ளலாம். கடுங் கட்டளையையுடையவனென்பார், 'ஆணையாய்' என்றார். எங்கட்கெல்லாம் கட்டளை கூறத்தக்க தலைவனே! என்றவாறுமாம். மூன்றாமடியில், படை - சேனை; நான்காமடியில் படை - ஆயுதம். (231)

29. வானதோ மண்ணதோ மற்று வெற்பதோ
ஏனைமா நாகர்த் மிருக்கைப் பாலதோ
தேனுலாந் தெரியலாய் தெளிவ தன்றுநாம்
ஊனுடை மானிட மான துண்மையால்.

தேன் உலாம் தெரியலாய் - வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும் மலர்மாலையையணிதற்கு உரியவனே! - (இராவணன் இருப்பிடம்), மண்ணது - தரையிலுள்ளதோ? மற்று - , வெற்பது - மலைகளின் மேலுள்ளதோ? வானது - (அன்றி) வானத்திலுள்ளதோ? ஏனை - இவற்றினும் வேறான, மா நாகர்தம் இருக்கை பாலது - பெரிய நாகலோகத்திலுள்ளதோ? நாம் - , ஊன் உடை மானிடம் ஆனது உண்மையால் - குறைபாடுடைய மனிதப் பிறப்பின்பாற்பட்டிருத்தலால், தெளிவது அன்று - (இன்னவிடத்தென்று) எளிதில் அறியக்கூடியதன்று;

மானுடசாதிக்குக் குறைபாடு, தேவர்கள்போல இருந்தவிடத் திலிருந்தபடியே அறிவின்வண்மையால் எல்லா வுலகங்களின் செய்தியையும் அறியமாட்டாமை; பொதுநெறிபற்றி, இந்த அடைமொழி மனிதசாதிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இனி, - ஊனம் - ஆகாச கமந்ததால் எங்குஞ் செல்லமாட்டாமையுமாம். அநுமான் முதலியோர் முகத்திலும் வாலிலும் வாநரம்போலினும் மற்றைப்படி மனிதர் போன்ற வடிவமுடைய ராதலால், 'நாம் மானிடமான துண்மையால்' என்று அநுமான் கூறினன். நாகர்தமிருக்கை - சர்ப்பசாதியார் வசிக்குமிடம்; கீழுலகம். தேன் உலாம் - (மலர்களில்) தேன்ததும்பப் பெற்ற என்னுமாம். ஊன், மானிடம் - ஊநம், மாநுஷம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். (232)

30. எவ்வுல கங்களு மிமைப்பி னெய்துவர்
வவ்வுல ரவ்வழி மகிழ்ந்த யாவையும்
வெவ்வினை வந்தென வருவர் மீள்வரால்
அவ்வவ ருறைவிட மறியற் பாலதோ.

(அந்த ராக்ஷஸர்களோ), இமைப்பின் எ உலகங்கள்உம் எய்துவர் - ஒரு மாத்திரைப் பொழுதிலே எல்லாவுலகங்களிலும் போய்ச் சேருவார்கள்;

அ வழி மகிழ்ந்த யாவை உம் வவ்வுவர் - (தாம் சென்ற) அந்த இடங்களில் தாம் விரும்பிய பொருள்களெல்லாவற்றையும் கவர்ந்து கொள்வார்கள்; (இங்ஙனம் எல்லாவிடத்தும்), வெவ்வினை வந்து என வருவர் - (அவ்வவ்வுயிர்கள் செய்த) கொடிய கரும் (தடுக்க முடியாமலும் எதிர்பாராமலும் திடீரென்று பயனுட்ட)வந்தாற்போல வருவார்கள்; மீள்வர் - (அவ்வினை பயனுட்டியவுடன் தொலைவது போல அங்கங்கு விரும்பிய பொருள்களைக் கவர்ந்து கொண்டவுடன்) திரும்பிச் செல்வார்கள்; ஆல் - ஆதலால், அ அவர் உறைவு இடம் அறியல் பாலதுஓ - அத்தன்மையையுடைய அவ்வரக்கர்கள் வசிக்குமிடம் என்தில் அறியத்தக்கதாமோ? [ஆகா தென்றபடி];

ஒருபடிப்பட ஓரிடத்து நிலைத்து நில்லாமல் தாம் விரும்பியபடியே விரும்பிய இடத்துத் திடீரெனச் சென்று வேண்டியன் வவ்வி விரைந்து மீள்வ ராதலால், அவரிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடித்தலெளி தன்றென்பதாம். இமைப்பு - இயல்பாகக் கண்ணிமைக்கும் பொழுது. ஆல்-ஆதலால் என்பதன் விகாரம். (233)

31. ஒருமுறை யேபரந் துலகம் யாவையும்
திருமக ளுறைவிடந் தேர வேண்டுமால்
வரன்முறை நாடிட வரம்பின் நாலுலகு
அருமையுண் டளப்பரு மாண்டும் வேண்டுமால்.

ஒரு முறையே - ஒரே சமயத்திலே, உலகம்யாவையும் பரந்து - உலகங்களெல்லாவற்றிலுஞ் சென்று பரவி, திருமகள் உறைவு இடம் தேர வேண்டும் - சீதாபிராட்டியிருக்கின்ற இடத்தைத் தேடியறிய வேண்டும். (அங்ஙனமின்றி), வரன்முறை நாடிட - வரிசைக்கிரமமாய் [ஓரிடத்தின்பின் மற்றோரிடமாக]த் தேடுதலில், உலகு வரம்பு இன்று ஆல் அருமை உண்டு - உலகம் வரையறையில்லாதபடி பரந்து கிடத்தலால் சிரமமுண்டு; (அன்றியும் அவ்வாறு தேடுவதற்கு), அளப்பு அரும் ஆண்டு உம் வேண்டும் - அளவிடுதற் கருமையான [மிகப்பலவான] வருடங்களும் செல்லும்;

அரக்கர்கள் கணப்பொழுதில் எவ்வுலகத்திலுஞ் சென்று விரும்பிய பொருளைக் கவர்ந்து மீளத்தக்கவ ராதலால், ஏககாலத்திலே வாநரர்களெல்லா ரும் வெவ்வேறாக உலகமுழுவதும் பரந்துசென்று பிராட்டியிருக்குமிடத்தைத் தேடியறிய வேண்டும்; அங்ஙனமின்றி, இரண்டொருவர் புறப்பட்டு ஓரிடத்தின்பின் மற்றோரிடமாக முறையே தேடுவதென்றால் உலகம் பெரும் பரப்பினதாதலால் அருமையாகும்; மேலும் அதற்கு மிகப்பல யாண்டுகளும் சென்றிடும் என்பதாம். 'உலகு வரம்பின்றால் அருமையுண்டு' என்றது - நாம் ஓரிடத்தில் தேடுகையில் அவர் மற்றோரிடத்திலிருக்கவும், பின்னர் அந்த இடத்திற் போய்த் தேடுகையில் முன்பு தேடின இடத்தில் அவர் வந்து சேர்ந்திருக்கவும்

கூடுமாதலால் காரியம் சித்திபெறாதென்ற கருத்தைக் கொண்டது. 'ஆல்' முன்றனுள் - முன்னதும், பின்னதும் அசை ; மற்றையது - ஆதலால் என்பதன் விகாரம். (234)

32. ஏழுபத் தாகிய வெள்ளத் தெம்படை

ஊழியிற் கடலென வலகம் போர்க்குமால்

ஆழியைக் குடிப்பினு மயன்செ யண்டத்தைக்

கீழ்மடுத் தெடுப்பினுங் கிடைத்த செய்யுமால்.

ஏழுபத்து ஆகிய வெள்ளத்து எம் படை - ஏழுபது வெள்ள மென்னுந் தொகையையுடைய எமது (வாநர) சேனை, ஊழியில் கடல் என உலகம் போர்க்கும் - கற்பாந்த காலத்துப் பொங்குங் கடல்போல உலகமுழுவதும் பரந்து மூடவல்லது; (மற்றும் அது), ஆழியை குடிப்பின் உம் - கடலைக் குடிக்க வேண்டுமென்றாலும், அயன் செய் அண்டத்தை கீழ் மடுத்து எடுப்பின் உம் - பிரமாண்டத்தைக் கீழே பிடித்து எடுக்க வேண்டுமென்றாலும், கிடைத்த செய்யும் - (அங்ஙனம் தமக்கு) நேர்ந்த கட்டளையைத் தவறாது செய்யமாட்டும்; - 'ஆல்' இரண்டும் - அசை.

மேலே 'கிடைத்த' என வருதலால், குடிப்பினும் எடுப்பினும் என்பவற்றிற்கு - குடியென்றாலுங், கீழ்மடுத்து எடு என்றாலும் என்க. இந்த ஏழுபது வெள்ளம் வாநரசேனையும் நமது கட்டளைக்கு உள்ளாகி ஏககாலத்தில் உலகமுழுவதுஞ் சென்று பிராட்டியைத் தேடும்படி செய்தல் வேண்டுமென்றற்கு 'ஆழியைக் குடிப்பினும் அயன் செயண்டத்தைக் கீழ்மடுத்தெடுப்பினும் கிடைத்த செய்யும்' என்று இது கூறப்பட்டது. எம் படை - எம்மவர்கூட்டம். அயன் செய் அண்டம் - பிரமன் பிராணிகளைப் படைத்தற்கு இடமான அண்டம். கிடைத்த - பெயர். மடுத்தல் - கொள்ளல்.

(235)

33. அனுமன் சொன்னதை இராமன் அங்கீகரிக்க, அனைவரும் வாலியிருக்குமிடத்தை நோக்கிப் புறப்படுதல்.

ஆதலா லன்னதே யமைவ தாமென

நீதியாய் நினைந்தனென் என நிகழ்த்தினான்

சாதுவா மென்றவத் தனுவின் செல்வனும்

போதுநாம் வாலிபா லென்னப் போயினார்.

ஆதலால் -, நீதியாய் - நீதிநெறியையுடையவனே! அன்னது ஏ அமைவது ஆம் என நினைத்தனென் - முன்பு வாலியைக் கொன்று பிராட்டியைத் தேடுவதே தக்கதாமென்று எண்ணுகின்றேன், என நிகழ்த்தினான் - என்று (அநுமான்) கூறினான்; சாது ஆம் என்ற - (நீ சொன்னது) தக்கதே என்று கூறிய, அ தனுவின் செல்வன் -

அந்த வில்வீரனாகிய ஸ்ரீராமனும், நாம் வாலி பால் போதும் என்ன -
'(ஆனால்) நாம் (இப்பொழுது) வாலியினிடத்திற்குச் செல்வோம்' என்று
சொல்ல, போயினார் (சுக்கிரீவனும் அவன் மந்திரிகளாகிய நால்வரும்
இராமலக்குமணரும் புறப்பட்டு அவ்விடத்தைக் குறித்துச்) செல்லலானார்
கள்: - சுக்கிரீவன் மந்திரிகள் நால்வர் - அநுமான், தாரன், நளன், நீலன்
என்பர்.

வாலியைக் கொன்று படை திரட்டிச் சீதையிருக்குமிடத்தைத் தேடுவதே
தக்கதென நினைந்தேனென்று அனுமன் கூற, இராமனும் உடன்பட யாவரும்
வாலியிருக்கை நோக்கிச் செல்லலாயினரென்பதாம். கீழ் 28- ஆங் கவியிற்
கூறியது, இக்கவியில் 'அன்னது' எனச் சுட்டப்பட்டது. சாது ஆம் என்ற-
(அநுமான் வார்த்தையை) நல்லதென்று உடன்பட்ட என்றுமாம்; சாது -
அங்கீகாரத்தை யுணர்த்தும் வட சொல். சாது ஆம் என்ற -
சற்குணமுடையோன் என்னப்படுகிற என்பாரும் உளர். தனுவின
செல்வன் -- வில்லினால் வரும் மேன்மையை யுடையவன். முதலடி-
முற்றுமோனை. (236)

34. - அவர்கள் மலைச்சாரல்வழியே செல்லுதல்.

வேறு.

வெங்க ணாளி யேறு மீளி மாவும் வேக நாகமும்
சிங்க வேறி ரண்டொ டுந்தி ரண்ட வன்ன செய்கையார்
தங்கு சால மூல மார்த மால மேலும் வாழைமாப்
பொங்கு நாக முந்து வன்று சார லூடு போயினார்.

வெம் கண் ஆளி ஏறுஉம் - அச்சந்தருகின்ற கண்களை யுடைய
ஆண்யாளி யொன்றும், மீளிமா (இரண்டு) உம் - பராக்கிரமத்தை யுடைய
புலிகளிரண்டும், வேகம் நாகம் (இரண்டு) உம் - நடைவிரைவை யுடைய
யானைகளிரண்டும், சிங்கம் ஏறு இரண்டொடும் திரண்ட அன்ன - இரண்டு
ஆண் சிங்கங்களுட்னே கூடிச் சென்றனபோன்ற, செய்கையார் -
தன்மையை யுடையவர்களாய், (சுக்கிரீவனும் அவன் மந்திரிகள்
நால்வரும் இராமலட்சுமணர்களும்), - தங்கு சாலம் - நிலைபெற்ற
ஆச்சாமரங்களும், மூலம் ஆர் தமாலம் - வேருன்றிய பச்சிலைமரங்களும்,
ஏலம் - ஏலச்செடிகளும், வாழை - வாழைமரங்களும், மா - மாமரங்களும்,
பொங்கு நாகம் உம் - செழித்து வளர்கின்ற சுரபுனை மரங்களும்,
துவன்று - நெருங்கிய, சாரலூடு - மலைச்சாரல்களின் வழியாக,
போயினார் - செல்லலானார்கள்;

'சிங்கவேறு' என்பதை அடுத்துள்ள 'இரண்டு' என்ற சொல், 'மா'
என்றதனோடும் 'நாகம்' என்றதனோடும் கூட்டப்பட்டது, தருதி பற்றி,
ஆளியேறு - சுக்கிரீவனுக்கும், புலியிரண்டு - அவன் மந்திரிகள்

நால்வருள் நளன் நீலன் என்பவர்க்கும், புலியிரண்டு - அவன் மந்திரிகள் நால்வரும் நளன் நீலன் என்பவர்க்கும், யானையிரண்டு - அநுமான் தாரன் என்பவர்க்கும், சிங்கவேறிரண்டு - இராமலக்ஷ்மணர்க்கும் உவமையெனக் காண்க. பல பராக்கிரமங்களின் மிகுதிபற்றி, யாளி முதலியன ஒப்பாம். மிருகராஜனாகிய சிங்கம் உவமை, சக்கரவர்த்தி திருக்குமாரர்களுக்கு ஏற்றது; பிறவும் இங்ஙனம் காண்க. அரிய பெரிய மலைகளிலே சிரமமின்றி அலட்சியமாக ஏறியும் இறங்கியும் கம்பீரமாகச் செல்லுதற்கும் இவ் விலங்குகள் ஒப்பாகத்தக்கன. நாகமும் என்ற உம்மை - செவ்வெண்ணின் ஈற்றதாகிய எச்சவும்மை. மூலம் ஆர் - அடி பருத்த என்றும், தலைமைபெற்ற என்றும் உரைக்கலாம். சார்ந்துள்ளது சாரலென, மலைப்பக்கத்துக்குக் காரணக்குறி.

இக்கவிமுதலாகவே வாலிவதைப்படலம் என்று சில பிரதிகளில் காணப்படுகின்றது.

இது முதல் பன்னிரண்டு கவிகள் - எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள்; இவை சந்தக் குழிப்புக்கு ஒத்தவராமையால், சந்தவிருத்தங்களாகா; இனி, இவற்றை முதலாறு சீர்களையும் மூன்று பெருஞ்சீர்களாகப் பிரித்துக் கலவிருத்தமென்றல் ஒருசாரார் கொள்கை. (237)

35 - 41. அம்மலை வழியிற் காணலாகும் காட்சி வருணனை.

உழையு லாநெ டுங்கண் மாத ரூச லூச லல்லவே
தழையு லாவு சந்த லர்ந்த சாரல் சார லல்லவே
மழையு லாவு முன்றி லல்ல மன்றல் நாறு சண்பகக்
குழையு லாவு சோலை சோலை யல்ல பொன்செய் குன்றமே.

(அந்தவழி யெல்லாம்), - உழை உலாம் நெடுங்கண் மாதர் ஊசல் - மான்பார்வைபோன்ற (நோக்கமுள்ள) நீண்ட கண்களையுடைய வாநர மகளிர் ஆடும் ஊஞ்சல்களும், - ஊசல் அல்லவே - அந்த அஞ்சல்களல்லாத இடங்களிலே, தழை உலாவு சந்து அலர்ந்த சாரல் - தழைகள் காற்றிலசைந்தாடப்பெற்ற சந்தனமரங்கள் மலர்ந்த மலைச் சாரல்களும், - சாரல் அல்லவே - அச்சாரல்களல்லாத இடங்களிலே, மழை உலாவு முன்றில் - மேகங்கள் சஞ்சரிக்கப்பெற்ற (மலைகளின்) முன்னிடங் களும், - அல்ல - அவையல்லாத இடங்களில், மன்றல் நாறு குழை உலாவு சண்பகம் சோலை - வாசனை வீசவனவும் தளிர்விளங்குவனவுமான சண்பக மரங்களினாலாகிய சோலைகளும், - சோலை அல்ல - அச்சோலைகளல்லாத இடங்களில், பொன் செய் குன்றமே - பொன்னை உண்டாக்குகின்ற சிறுமலைகளுமேயா யிருந்தன;

அவர்கள் செல்லுமிடங்களில் ஊஞ்சல் முதலியன இருந்தன என்பதாம். ஊசல், ஊசலல்ல சாரல், சாரலல்ல முன்றில், அவையல்ல

சோலை, சோலையல்ல குன்றம் எனத் தொடர்ச்சி படுத்திச் சொன்னது, ஒற்றைமணிமாலையணி; இதனை வடநூலார் ஏகாவளியலங்கார மென்பர். பின் பின்னாக வருவனவற்றிற்கு முன்முன்னாக வந்தவற்றை விசேடியங்களாகவேனும் விசேடணங்களாகவேனுஞ் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம். இங்கு விசேடணமாகக் கூறியது. “நென்மலையல்லன நிறைவருதரளம், சொன்மலையல்லன தொடு கடலமிர்தம், நன்மலையல்லன நதிதரு நிதியம், பொன்மலையல்லன மணிபடு புளினம்” என்ற பாலகாண்டச் செய்யுளும் இவ்வாய்பாடமைந்ததாதல் காண்க.

உலாம் - உவம வாசகம். உழை - மான்; ஆகுபெயராய் அதன் நோக்கினை யுணர்த்திற்று. இனி, உழை உலாம் - நோக்கத்தாற் பக்கங்களில் உலாவுகின்ற என்றலுமாம். பொன் செய்குன்றம் - பொன் உண்டாகப்பெற்ற குன்றுகள்; பொன்மயமான குன்றுகளென்றும், விளையாட்டின் பொருட்டுப் பொன்னாலியற்றப்பட்ட செய்குன்றுகள் [செயற்கை மலைகள்] என்றும், அழகு செய்கின்ற குன்றுகளென்றும் உரைப்பினும் அமையும். (238)

36. அறங்கள் நாறு மேனி யார் ரிக்க ணங்க ளோடுமங்கு
இறங்கு போது மேறுபோது மீறிலாத வோதையால்
கறங்கு வாரக ழற்க லன்க லிப்ப முந்து கண்முகிழ்த்து
உறங்கு மேக நன்கு ணர்ந்து மாக மீது லாவுமே.

அறங்கள் நாரும் மேனியார் - தருமங்கள் விளங்குந் திருமேனியை யுடையவர்களான இராமலட்சுமணர்கள், அரிகணங்களோடு உம் - வாநர வீரர்களுடைய கூட்டங்களுடனே, அங்கு - அம் மலைச் சாரல்வழியில், இறங்கும்போதுஉம் ஏறும்போதுஉம் - இறங்குகின்ற பொழுதும் ஏறுகின்றபொழுதும், கறங்கு வார் கழல் கலன் - (அவர்கள் காலிலணிந்துள்ள) ஒலிக்குமியல்பையுடைய நீண்ட வீரக் கழலாகிய ஆபரணம், ஈறு இலாத ஒதையால் கலிப்ப - எல்லையில்லாத ஒசையுடனே ஒலித்தலால், முந்து கண்முகிழ்த்து உறங்கும் மேகம் - முன்பு (அம்மலைகளிற்) கண்முகியுறங்கிக் கொண்டிருந்த மேகங்கள், நன்கு உணர்ந்து - நன்றாகத் தூக்கந் தெளிந்து, மாகம்மீது உலாவும் - பெரிய வானத்திற் சஞ்சரிக்கும்;

இவர்கள் இறங்கியும் ஏறியும் காலணிகள் ஒலித்து ஆரவாரிக்க விசைபட நடந்து வருதலால் மலைச்சாரல்களிற் படிந்து கிடக்கின்ற மேகங்கள் அங்குச் சிதறுவனவாயின என்பதாம்; இங்கு மேகத்தினிடத்து விலங்கின் தன்மையையேற்றி இவ்வாறு குறித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. இராமலட்சுமணர்களுடைய தோற்றத்தைக் காணும்பொழுதே அவர்கள் தருமகுணமுள்ளவர்களென்பது நன்கு விளங்கும்படியிருத்தலால், “அறங்கள் நாறுமேனியார்” என்றார். அரிக்கணங்கள் என்பது, கீழ்க் கூறிய ஐந்து வானரர்களை. (239)

37. நீடு நாக மூடு மேக மோட நீரு மோடநேர்
 ஆடு நாக மோட மான யானை யோட வாளிபோம்
 மாடு நாக நீடு சாரல் வானை யோடும் வாவிபூடு
 ஓடு நாக மோட வேங்கை யோடும் யூக மோடுமே.

(இவர்கள் விசைபட வரும்போது), மேகம் நீடு நாகமூடு ஓட - (கீழ்க்கூறியபடி) மேகங்கள் (சிதறியெழுந்து) உயர்ந்த வானத்திலே ஓடாநிற்க, நீரும் ஓட - (அங்ஙனஞ் சிதறும் மேகங்களினின்று) நீரும் வழிந்தோட, - மாடு நாகம் நீடு சாரல் - பக்கங்களிற் சுரபுன்னை மரங்கள் செழித்து வளரப்பெற்ற அம்மலைச் சாரல்களில் (இவர்கள் வரும் விசையால் அஞ்சி), நேர் ஆடு நாகம் ஓட - எழுந்து படமெடுத்தாடு மியல்புள்ள பாம்புகள் ஓடிப்போக, மானம் யானை ஓட - தணியாக் கோபமுடைய யானைகள் ஓட, ஆளி போம் - சிங்கங்களும் (அவற்றினுடனே) செல்லும்; வாவிபூடு வானையோடும் ஓடு நாகம் ஓட - சுனைகளிலே வானைமீன் களுடனே ஓடுமியல்புள்ள நீர்ப்பாம்புகளும் அஞ்சிவிலக, வேங்கையோடும் யூகம் ஓடும் - புலிகளுடனே கருங்குரங்குகளும் (அச்சத்தால்) ஓடுவன வாயின;

அச்சத்தால் தடுமாறி யோடுமிடத்து, தம்மிற்பகையுடையனவும் ஒருங்கு சேர்ந்து கொண்டு ஓடுதல், இயல்பு. மேகங்கள் நீர்சொரிந்து ஓடுதலையும் அச்சத்தாலானதாகக் குறித்தார். 'நாகம்' என்பது- ஆகாயம், பாம்பு, சுரபுன்னைமரம் முதலிய பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு பெயர்த்திரிசொல். முதலடியில் 'நீடுநாகம்' என்றதனால் வானமென்பதும், இரண்டாமடியில் 'ஆடுநாகம்' என்றதனால் பாம்பென்பதும், மூன்றாமடியில் 'நாகநீடு' என்றதனால் மரமென்பதும், நான்காமடியில் 'வாவிபூடோடுநாகம்' என்றதனால் நீர்ப்பாம்பென்பதும் விளங்கின. இவற்றிற்கு வேறு கூறின் பொருந்துமாயிற்கொள்க. (240)

38. மருண்ட மாம லைத்த டங்கள் செல்ல லாவ வல்லமால்
 தெருண்டி லாத மத்த யானை சீறி நின்று சிந்தலால்
 இருண்ட காழ் கிறறடத் தொடிற்று வீழ்ந்த சந்துவந்து
 உருண்டபோ தழிந்த தேனொ முக்கு பேரி முக்கினே.

தடத்து - மலைப்பக்கங்களிலே, மால் தெருண்டிலாத - மயக்கந் தெளிந்திலாத, மத்த யானை - மத்தையுடைய யானைகள், சீறி நின்று - கோபங்கொண்டுநின்று, சிந்தலால் - தாக்குதலினால், இற்று வீழ்ந்த - முறிந்து விழுந்த, இருண்ட காழ் அகில் ஓடு - கருநிறங் கொண்ட வயிரம் பற்றிய அகில் மரங்களுடனே, சந்து - சந்தன மரங்களும், வந்து உருண்டபோது - உருண்டு வந்தபோது, அழிந்த - (அவைபடுதலாற்) சிதைந்த, தேன் - (தேன் கூடுகளிலுள்ள) தேன், ஒழுக்கு - ஒழுகுதலினா லாகிய, பேர் இழுக்கின் - மிக்க வழுக்கலினால், - மருண்ட மாமலை தாங்கள் - (அனைவரும்) மருளும்படியான பெரிய அம்மலைகளின் வழிகள், செல்லல் ஆவ அல்ல - எளிதில் நடந்து செல்லத்தக்கன வல்லவாயிருந்தன;

மயக்கம் தெளியாத மத யானைகள் சீற்றங்கொண்டு மோதும் போது அகில் மரங்களும் சந்தனமரங்களும் முறிந்து விழுகின்றன: அங்ஙன் முறிந்து விழுந்த அம்மரங்கள் உருளும்போது படுதலால் அம்மலைகளிற் கட்டியுள்ள தேனிறால்கள் சிதைகின்றன: சிதைந்த அவற்றினின்று வழிகின்ற தேன்பெருக்கினால் அம்மலைகளின் வழிகள் வழக்கலுடையன வாசிச் செல்வார்க்குக் கால் சறுக்குதலால் எளிதிற் செல்லவொண்ணாத படியிருந்தன என்பதாம்.

“குறவரும் மருளுங்குன்றம்” என்றபடி பலர்க்கும் அச்சம் விளைத்தலால், ‘மருண்டமாமலை’ எனப்பட்டது. மருண்ட - மருளுதற்குக் காரணமான என்க. ‘தடத்தொடு’ என்பதிலுள்ள ‘ஒடு’ உருபு பிரித்து, ‘அகில்’ என்பதனோடு கூட்டப்பட்டது. ‘ஒழுக்கு பேரிழுக்கு’ என இயல்பானது, செய்யுளோசை நயம்பற்றி. (241)

39. மினன்ம ணிக்கு லந்து வன்றி வில்ல லர்ந்து விண்குலாய்
அனல்ப ர்ப்ப வொப்ப மீதி மைப்ப வந்த விப்பபோல்
புனல்ப ர்ப்ப வொப்பி ருந்த பொன்ப ர்ப்பு மென்பவால்
இனைய விற்ற டக்கை வீர ரேகு கின்ற குன்றமே.

மினல் மணி குலம் - மின்னுதலையுடைய (பதுமராக) இரத்தினங் களின் கூட்டம், துவன்றி - நிறைந்து, வில் அலர்ந்து - ஒளியினாற் பரவி, விண் குலாய் - ஆகாயமளவும் விளங்கி, அனல் பரப்ப ஒப்ப மீது இமைப்ப - நெருப்புப் பரவுவனபோல அம்மலைகளின் மேல் பிரகாசஞ் செய்ய, - வில் தட கை இனைய வீரர் - வில்லையேந்திய பெரிய கையையுடைய இந்த வீரர் [இராமலக்ஷ்மணர்], ஏருகின்ற - செல்லுகின்ற, குன்றம் - அம்மலைகள், வந்து அவிப்ப போல் - விரைந்து வந்து (அந் நெருப்பை) அவிப்பனபோல, புனல் பரப்ப ஒப்பு இருந்த பொன் பரப்பும் - நீர் பரவுவனபோலிருந்த பொன்னினொளியைப் பரவச் செய்யும், என்ப - என்று (தெரிந்த கவிகள்) வருணிப்பார்கள்; - ஆல் - ஈற்றை. ‘என்ப’ என்பதையும் அசை என்னலாம்.

அம்மலைகளிற் பதுமராக ரத்தினங்கள் நெருப்புப்போலப் பொன்னொளி வீசுமென்பது கருத்து.

மினல் - மின்னல்; தொகுத்தல். மணி - இங்கே - செம்மணி. பதுமராகம், மாணிக்கம். (242)

40. மருவி யாடும் வாவிதோறும் வான யாறு பாயும்வந்து
இருவி யார்த டங்கள் தோறு மேறு பாயு மாறுபோல்
அருவி பாயு முன்றி லொன்றி யானை பாயு மேனலில்
குருவி பாயு மோடி மந்தி கோடு பாயு மாடெலாம்.

மாடு எலாம் - அம்மலையிடங்களி லெல்லாம், - மருவி ஆடும் வாவிதோறும் - விரும்பி நீராடத்தக்க எல்லாச் சுனைகளிலும், வான யாறு வந்து பாயும் - ஆகாசகங்காநதி வந்துபாயும்; இருவி ஆர் தடங்கள் தோறும் - அரிந்த தினைத்தாள் முதலியன பொருந்திய (புனங்களின்)

இடங்கள்தோறும், ஏறு பாயும் ஆறுபோல் - இடபம் பாயும் விதம்போல, அருவிபாயும் - நீரருவிகள் பாய்ந்து பெருகும் ; முன்றில் - (அத்தடங்களின்) முன்னிடத்து, ஆனை ஒன்றி பாயும் - யானைகள் பொருந்திபாயும்; குருவி ஏனலில் பாயும் - குருவிகள் தினைக்கதிர்களிற் பாயும்; மந்தி ஓடி கோடு பாயும் - பெண்குரங்குகள் விரைந்து மரக்கிளைகளின்மேற் பாயும்.

மிகவோங்கி யிருத்தலால், அம்மலைவாசிகளில் வானயாறு படியும்; மற்றும், இரவியார்ந்தமலைத்தடங்கடோறும் ஏறுபாய்வதுபோல், அருவிபாயும் : அம்மலைத்தடத்து முன்றிலிலொன்றி யானை பாயும்; ஆங்குள்ள ஏனலிற் குருவி பாய, மந்தியோடிக் கோடுபாயும்; இவ்வாறுள்ளன அம்மலைப்பக்கங்களென்பதாம். இப்பாடலுக்கு - 'மருவி ... வந்து, இருவியார் தடங்கண் மீனினைறுபாயுமாறு போல், அருவி பாயு மொன்றினொன்றி னானைபாயுமேனலிற்... மாடெலாம்' என்று பாடபே தங்கொள்வார் உரைக்குமாறு :- ஆர் தடங்களில் மீனின்ஏறு, இருவியில் [தினைத்தார்களில்] பாயும்; அருவி, யாறுபோல்பாயும்; யானைகள் ஒன்றன்மேல் ஒன்று பாயும் என்பது.

அம்மலைகளின் பலவகைத் தன்மைகளை இதனாற் கூறுகின்றார். அம்மலைகளிலுள்ள விரும்பி நீராடத்தக்க நீர்நிலைகளில் ஆகாச கங்கா நதி வந்து பாயுமென்றதனால், அம்மலைகளினது வானத்தை யளாவிய மிக்கவுயர்ச்சி தோன்றும்; இது, தொடர்புயர்வு நவந்சியணி. அம்மலைச் சுனைகளிலுள்ள ஆண்மீன்கள் அருகிற் புனங்களிலே இருக்கின்ற தினைத்தார்களின் மேற் பாயுமென்றதில், மீன்களின் கொழுமை கூறுமுகத்தால், அம்மலைகளின் நீர்வளத்தை விளக்கியவாறாம். அருவி-மலைநீர்ப்பெருக்கு. தனித்தனிச் சிறியதெனத்தக்க அம்மலையருவி ஒவ்வொன்றுமே நதிபோலப் பாயுமென்றதனால், அந்நீர்ப் பெருக்கின் மிகுதி உணர்த்தப்பட்டது. அம்மலைகளிலுள்ள யானைகள் கொழுத்து மதமேறி ஒன்றோடொன்று மோதிப் பொருமென்க. தினை வளத்தாலும், கடிந்துகாப்பவரெவருமில்லாமையாலும், குருவிகள் தாம் விரும்பியபடி தினைக்கதிர்களிற் பாய்ந்து இரைகொள்ளும். ஆண்பாலிலும் வலிமை குறைந்ததெனத்தக்க பெண்பாலாகிய மந்தியும் ஓடி மரக்கிளைகளின் மேல் தாவுமென்கிறறு, அம்மலைக்குரங்குகளின் கொழுமை கூறியபடி. மந்தி - குரங்கின் பெண்மைப்பெயர். கோடு- மலையுச்சியென்றலும் அமையும். இருவி - அறுப்பறுக்கப்பட்ட தினைத்தாள். (243)

41. தேனி முக்கு சாரல் வாரி செல்ல மீது செல்லுநாள்
மீனி முக்கு மன்றி வான வில்லி முக்கும் வெண்மதித்
கூனி முக்கு மற்று லாவு கோளி முக்கு மென்பவால்
வானி முக்கு மேல வாச மன்றல் நாறு குன்றமே.

வான் இழுக்கும் - வானத்திலுள்ளாரையும் (தன்னிடத்து விரும்பி வருமாறு) இழுக்கின்ற, ஏலம் வாசம் மன்றல் நாறுகுன்றம் - ஏலக் காய்களின் நறுமணம் வீசப்பெற்ற மலைகள், - தேன் இழுக்கு சாரல் - தேன் பெருகுதலாலே வழுக்குகின்ற சாரல்களில், வாரி செல்ல - நீர் வெள்ளம் பெருகுதலால், - மீது செல்லும் நாள்மீன் - வானத்திற் செல்லுகின்ற நகரத்திரங்களை, இழுக்கும் -; அன்றி - அல்லாமலும், வான வில் - ஆகாயத்திற் காணப்படுகின்ற இந்திர தனுசை, இழுக்கும் -; மற்று உலாவு கோள் - மற்றும் வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற கிரகங்களை, இழுக்கும் -; என்ப - என்று (கவிகள்) வருணிப்பர்;

அம்மலைகளின் உயர்வையும் அவற்றிற் பெருகுகின்ற நீர்ப் பெருக்கின் மிகுதியையும் நன்கு விளக்குந் தொடர்புயர்வுநவ்விற்சியணி. நாள் மீன் - தினத்தைக் குறிக்கின்ற அசுவினி முதலியன. மற்று உலாவுகோள் - நவக்கிரகங்களுள் சந்திரன் நீங்கலாகச் சூரியன் அங்காரகன் முதலிய எட்டு. வான் - வானவர்க்கு இடவாகுபெயர். வாச மன்றல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. வானிழுக்கும் என்பதை ஏலவாச மன்றலுக்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று. மேலவாய மன்றனாறு என்ற பாடத்திற்கு - மேல ஆய என்று பிரித்து மேன்மையுடையனவான, (பலவகை) வாசனைகள் வீசுகின்ற என்று பொருள் காணலாம். (244)

42.- இராமன் முதலியோர் கிட்கிந்தமலையைச் சார்ந்து ஆலோசித்தல்

அன்ன தாய குன்றி னாறு சென்ற வீரரைந் தொடைந்து
என்ன லாய யோசனைக்கு மும்ப ரேறி யிம்பரில்
பொன்னி னாடி ழிந்த தன்ன வாலி வாழ்பொ ருப்பிடம்
துன்னி னார்கள் செய்வ தென்னை யென்று நின்று சொல்லுவார்.

அன்னது ஆய - அத் தன்மையதான, குன்றின் ஆறு - மலை வழியிலே, சென்ற - போன, வீரர் - (இராமபிரான் முதலிய) வீரர்கள், - ஐந்தோடு ஐந்து என்னல் ஆய யோசனைக்கும் உம்பர் ஏறி - ஐந்தோடு கூடிய ஐந்து [பத்து] என்று எண்ணத்தக்க யோசனை தூரங்கட்கும் மேற்கடந்து, பொன்னின் நாடு இம்பரில் இழிந்தது அன்ன வாலி வாழ் பொருப்பு இடம் துன்னினார்கள் - பொன்மயமான தெய்வலோகம் இங்கு இறங்கிவந்தாற்போன்றதான வாலி வாழும் (கிஷ்கிந்த) மலையினிடத்தை யடைந்து, நின்று - அங்குநின்று, செய்வது என்னை என்று சொல்லுவார் - இனிச் செய்ய வேண்டுவதென்ன என்பதைக் குறித்து (த் தமக்குட்) பேசிக் கொள்ளலானார்கள்;

அன்னதாய ஆறென்க. இரண்டாமடியில், 'உம்பரேறியிம்பரில்' என்றது - தொடைமுரணின்பாற்படும். (245)

கலன்காண் படலம் முற்றிற்று.

7. வாலிவதைப் படலம்

வாலியினது வதையைப் பற்றிக் கூறும் பாகம். இராமன் வாலியைக் கொன்ற செய்தியை உணர்த்துதலால், வாலிவதை என்ற இதில் ஆறனுருபு-செயப்படுபொருளது.

1. அச்சமயத்தில் இராமபிரான் தன் கருத்தை வெளியிடுதல்

அவ்வி டத்தி ராம ன்நீய ழைத்து வாலி யானதோர்
வெவ்வி டத்தின் வந்து போர்வி ளைக்கு மேல்வை வேறுநின்று
எவ்வி டத்து ணிந்த மைந்த தென்க ருத்தி தென்றனன்
தெவ்வ டக்கும் வென்றி யானு நன்றி தென்று சிந்தியா.

அ இடத்து - அச்சமயத்தில், தெவ் அடக்கும் வென்றியான் - பகைவர்களை யழித்து அடையும் வெற்றியையுடையவனான, இராமன் - ஸ்ரீராமபிரான், சிந்தியா - ஆலோசித்து, இது நன்று - இதுதான் நல்லதென்று ஒன்றைத் துணிந்து, (அதனைச் சுக்கிரீவனை நோக்கிச் சொல்பவனாய்), - நீ - , வந்து - சென்று, அழைத்து - (வலியப் போர்க்கு) அழைத்து, வாலியானது - வாலியாகிய, - ஓர் வெவ்விடத்தின் - ஒப்பற்ற கொடிய விஷத்துடனே, போர் விளைக்கும் ஏல்வை - எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யும் பொழுது, வேறு நின்று எவ்விட - வேறாக (ஒரிடத்தில் யான் மறைந்து) நின்று அம்பு செலுத்துவதாக, துணிந்து 'அமைந்தது - நிச்சயித்துப் பொருந்தியதாகிய, இது-, என் கருத்து - எனது கருத்து,' என்றனன் - என்று சொல்லியருளினான்;

கிஷ்கிந்தமலையையடைந்து இனிச் செய்வ தென்னவென்பதைக் குறித்து அனைவரும் பேசி ஆலோசிக்கின்ற சமயத்தில், இராமபிரான் சிறிது சிந்தனை செய்து ஒன்றை நிச்சயித்துச் சுக்கிரீவனை நோக்கி, 'நீ சென்று வாலியை வலியப் போர்க்கு அழைத்து அவனும் நீயும் போர் செய்கையில் நான் தனியே நின்று அவன்மேல் அம்பு தொடுத்தெய்து அவனைக் கொல்லக் கருதினேன்' என்று கூறினனென்பதாம்.

சொற்களைப் பலவிடத்துந் துணித்து எடுத்துக் கூட்டி இங்ஙனம் பொருள் கொண்டது, கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள். மிக்க கொடுமையுடைமை பற்றி 'வாலியானதோர் வெவ்விடம்' என்றார். ஏவிட என்பது எதுகை நோக்கி எவ்விட என விகாரங்களையடைந்தது; "எவ்வரிவெஞ்சிலைத் தடக்கையிராமன் தன்னை" என்ற பெரியாருளிச் செயலிலும் இது காண்க. நல்லோர்க்கு நலிவு செய்யுந் தீயோரை எவ்வகை உபாயத்தாலாவாது அடக்க வேண்டுமென்னுஞ் சங்கற்பமுடையவனென்பதும், எவ்வாற்றாலும் வெற்றியையே பெறுபவனென்பதும், நல்லோர்க்கு நலிவு செய்பவரையே தனக்குப் பகையாகக் கொள்பவனென்பதும் விளங்க, 'தெவ்வடக்கும் வென்றி யான்' என்றார். இவ்ன்றி

யானும், உம்மை - இசைநிறை; இனி, தெவ்வையடக்கி வெற்றிபெறக் கருதும் வானியங்குதேரினான் மகனும் [சுக்கிரீவனும்] இவ்யோசனை நல்லது என்று சிந்தித்து என்று மேலிற் செய்யுளோடு குளகமாக் கூறலும் ஒன்று. (246)

2.- அது கேட்டவுடன் சுக்கிரீவன் ஆரவாரித்தல்

வார்த்தை யன்ன தாக வானி யங்கு தேரி னான்மகன்
நீர்த்த ரங்க வேலை யஞ்ச நீல மேக நாணவே
வேர்த்து மண்ணு ளோரி ரிந்து விண்ணு ளோர்கள் விம்மமேல்
ஆர்த்த வோசை யீச னுண்ட வண்ட முற்று முண்டதே.

வார்த்தை அன்னது ஆக- (இராமபிரான் அருளிச் செய்த) வார்த்தை அத்தன்மையதாகவே [இராமன் அவ்வாறு சொல்லவே என்றபடி], (அதுகேட்ட மாத்திரத்தில்), வான் இயங்கு தேரினன் மகன் - ஆகாயத்தில் இடைவிடாது செல்கின்ற தேரையுடையவனாகிய சூரியனது குமாரனான சுக்கிரீவன், நீர்தரங்கம்வேலை அஞ்ச - நீர்மயமானதும் அலைகளை வீசுவதுமான கடல் அஞ்சும்படியாகவும், நீலமேகம் நாண - நீலநிறமுள்ள மேகங்கள் வெட்கமடையும்படியாகவும், மண்உளோர் வேர்த்து இரிந்து - நிலவுலகத்திலுள்ளார் (அஞ்சி) உடல் வியர்த்து ஓடும்படியாகவும், விண் உளோர்கள் விம்ம- மேலுலகத்திலுள்ளவர்களும் அஞ்சிக் கலங்கும் படியாகவும், மேல் ஆர்த்த - (இராமன் வார்த்தைக்கு இணங்கி மகிழ்ந்து) மிகுதியாக ஆரவாரஞ்செய்த, ஓசை - ஓசையானது, ஈசன் உண்ட அண்டம் முற்றும் உண்டது- ஸர்வேசுவரனான எம் பெருமானால் (கல்பாந்த காலத்தில்) உட்கொள்ளப் படுகின்ற அண்டகோளம் முழுவதையும் உட்கொண்டது:

அச்சுக்கிரீவனது ஆரவாரம் அண்டகோளம் முழுவதும் கேட்கும் படியாயிருந்த தென்பதாம். அவ்வாரவாரத்தின் மிகுதியை விளக்கும் உயர்வு நவிர்சி இது. இப்பேரொலி கடல் முழக்கத்தினும், இடி முழக்கத்திலும் மிக்கிருந்த தென்பது, இரண்டாமடியால் விளங்கும், இரிந்து = இரிய; எச்சத்திரிபு. வேர்த்தல் - அஞ்சதலாலும், ஓடுதலாலும் ஆவது. ஓசை அண்ட முற்றும் உண்டது- உண்ணாததை உண்பதுபோலச் சொன்ன மரபுவழுவமைதி.

இனி, முந்தின செய்யுளோடு இச் செய்யுளைக் குளகமாக்கி, (1) அப்பொழுது இராமன் (சுக்கிரீவனை நோக்கி) 'நீ அழைத்து வந்து வாலியானதோர் வெவ்விடத்தின் போர் விளைக்கும் எல்லை (நான்) வேறு நின்று எவ்விடத்துணிந்து அமைந்தது இது என் கருத்து' என்றனன்; (2) வார்த்தை அன்னதாக (1) எவ்வாற்றாலேனும் பகைவனை யடக்கி வெற்றி கொள்ள வேண்டு மென்னிறருக்கின்றவனான (2) வான் இயங்கு தேரினான்மக (1) னும் நன்று இதுவென்று சிந்தியா [நல்லது இதுவென்று

எண்ணி அச்சொல்லுக்கு இணங்கி] (2) நீர்த்தரங்கவேலை யஞ்ச...
ஆர்த்த ஓசை அண்ட முற்றும் உண்டது என்று கூட்டிப் பொருள்
கொள்ளலுமாம். (247)

3. சுக்கிரீவன் வலியப்போர்க்கு அழைத்துத் தோள்தட்டிக் கர்ச்சிக்கின்ற முழக்கம், தூங்குகின்ற வாலியின் செவிகளில் நுழைதல்

இடித்து ரப்பி வந்து போரெ திர்த்தி யேல டர்ப்பனென்று
அடித்த லங்கள் கொட்டி வாய்ம டித்த டுத்த லங்குதோள்
புடைத்து நின்று ளைத்த பூசல் புக்க தென்ப மிக்கிடந்
துடிப்ப வங்கு றங்கு வாலி திண்செவித்தொ ளைக்கணே.

(உடனே சுக்கிரீவன்), அடுத்து - (கிட்கிந்தாபுரியைச்) சமீபித்து, வாய்
மடித்து - உதடுகளை மடித்துக் கொண்டு, வந்து போர் எதிர்த்தி ஏல்
அடர்ப்பன் என்று - வந்து எதிர்த்து (என்னுடன்) போர் செய்வையானால்
(உன்னைக்) கொல்வேன் (யான்) என்று, இடித்து உரப்பி- இடியிடித்தாற்
போல அதட்டி, அடி தலங்கள் கொட்டி- கால் கொட்டிக் கொண்டு,
அலங்குதோள் புடைத்து- விளங்குகின்ற தோள்களைத் தட்டி, நின்று -
நிலைநின்று, உளைத்த - வலியப் போர்க்கு அழைத்த, பூசல் -
ஆரவாரமானது, அங்கு உறங்கு வாலி திண்செவி தொளைக்கண் -
அக்கிட்கிந்தாபுரியினுள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற வாலியினுடைய
வலியா கதுகளின் துளையிலே, மிக்கு இடம் துடிப்ப புக்கது-(அவனுக்கு)
இடப்பக்கம் மிகுதியாய்த் துடிக்கும்படி நுழைந்தது;

இங்ஙனம் சுக்கிரீவன் அறைகூவிக் கொக்கரிக்கின்ற முழக்கம்
செவிப்படுகின்ற சமயத்தில் வாலிக்கு உடனே நேரும் பெருந் தீங்கிற்கு
அறிகுறியாக இடக்கண்ணும் இடைத்தோளும் துடித்த செய்தியையும்
இதிற்கூறினார். ஆடவருக்கு இடந்துடித்தல், தீநிமித்தம். 'அடித்தலங்கள்
கொட்டி' என்பதற்கு - தொடைதட்டியென்று உரைப்பாருமுளர்.
வாய்மடித்தல், கோபக்குறி. உளைத்தல் - அழைத்தல் ; ஒலித்தலுமாம்.
பூசல் - பேரொலி. என்ப - அசை. (248)

4.- அப்பேரொலியை வாலி கேட்டமை.

வேறு.

மாற்பெருங் கடகரி முழக்கம் வாளரி
ஏற்பது செவித்தலத் தென்ன வோங்கிய
ஆர்ப்பொலி கேட்டன னமளி மேலொரு
பாற்கடல் கிடந்ததே யனைய பான்மையான்.

அமளிமேல் - படுக்கையின்மேல், ஒரு பால் கடல் கிடந்தது ஏ அனைய - ஒரு பாற்கடல் படுத்திருந்தது போன்ற, பான்மையான் - தன்மையுடையவனாகிய வாலி, - மால் பெருங்கடகரி முழக்கம் வாள் அரிசெவி தலத்து ஏற்பது என்ன - மயக்கங் கொண்ட பெரிய மதயானையின் முழக்கத்தைக் கொடிய சிங்கம் காதுகளில் ஏற்றுக் கொண்டாற்போல, ஓங்கிய ஆர்ப்பு ஒலி கேட்டனன் - மிகுதியான அந்தச் சுக்கிரீவனது) கர்ச்சனை முழக்கத்தைச் செவியுற்றான் ;

ஒரு மலைக்குகையினுள்ளே படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற சிங்கம் மதமயக்கங்கொண்ட யானையின் பிளிறலைக் கேட்டுத் துயிலுணர்ந்தாற் போல, குகைபோல மலையிடையேயிருக்கின்ற கிட்கிந்தாபுரியிலுள்ள படுக்கையிற் படுத்து உறங்குகின்ற வாலி, சுக்கிரீவன் செருக்கி அறைகூவு கின்ற முழக்கத்தைக் கேட்டுத் துயிலுணர்ந்தன னென்பதாம்; உவமையணி. வாலியினது மகாபலமும், சுக்கிரீவனது வலிமைக்குறையும், அவனால் இவன் எளிதில் அழிக்கத்தக்கவனாயிருத்தலும், இம் முழக்கங்கேட்ட மாத்திரத்தில் வாலி மகிழ்ச்சியுற்றனனே யன்றிக் கலக்கமுற்றில னென்பதும் தோன்ற இவ்வொப்புமை கூறினார். அமளி - மெத்தை. வெண்ணிறமும் கம்பீரமான தோற்றமும் பற்றி, 'பாற்கடல் கிடந்ததேயனைய பான்மையான்' என்றார். ஆர்ப்பு ஒலி - ஒரு பொருட்பன்மொழி.

ரகரவொற்றோடு கூடியவல்லொற்றும், நகரவொற்றும் ஒசை யொப்புமைபற்றி, விரவி எதுகை யமைக்கப்பட்டன. (249)

5. வாலி சிரித்தல்

உருத்தனன் பொரவெதிர்ந் திளவ லுற்றமை
வரைத்தடந் தோளினான் மனத்தி னெண்ணினான்
சிரித்தன னவ்வொலி திசையி னப்புறத்து
இரித்ததவ் வுலகமொ ரேழொ டேழையே.

வரை தட தோளினான் - மலைகள்போன்ற பெரிய தோள்களையுடையவனான வாலி, இளவல் உருத்தனன் பொர எதிர்த்து உற்றமை - தனது தம்பியான சுக்கிரீவன் கோபித்துப் போர் செய்தற்கு எதிர்த்து வந்தமையை, மனத்தின் எண்ணினான் - மனத்தில் ஆலோசித்து, சிரித்தனன் - சிரித்தான்; அ ஒலி - அந்தச் சிரிப்பினோசையானது, அ உலகம் ஓர் ஏழொடு ஏழை - அந்த உலகங்கள் புதினான்கையும், திசையின் அப்புறத்து இரித்தது - திக்குக்களின் எல்லைக்கு அப்பால் அஞ்சியோடும்படி செய்தது;

முன்பு போரிற் பலமறை பலபடி தோற்றோடி அஞ்சியொளித்தவன் மீண்டுவந்து வலியப்போர்க்கு அழைத்தல்பற்றிய இகழ்ச்சியினாலும்,

கோபத்தாலும், வாலி வீராட்டகாசஞ் செய்தனன். வாலியின் அச்சிரிப்பொலி எல்லாவுலகத்து உயிர்களையும் அஞ்சி நிலைகுலைந்து நெடுந்தூரம் ஓடும்படி செய்த தென்பதாம். உயர்வு நவீற்சி, அவ்வொலியின் மிகுதியை விளக்கும். 'உருத்தனன்' என்பதை 'சிரித்தவன்' என்பதனோடு கூட்டி யுரைப்பினுமாம். (250)

6. - வாலி எழுதலும், தோள்களை உதறுதலும்

எழுந்தனன் வல்விரைந் திறுதி யூழியிற்
கொழுந்திரைக் கடல்கிளர்ந் தனைய கொள்கையான்
அழுந்திய தக்கிரி யருகின் மால்வரை
விழுந்தன தோள்புடை விசித்த காற்றினே.

ஊழி இறுதியில் - கற்பாந்த காலத்தில், கொழுந்திரை கடல் கிளர்ந்து அனைய- செழுமையான அலைகளையுடைய கடல் (உலகங்களழியுமாறு) பொங்கியெழுந்தாற் போன்ற, கொள்கையான் - தன்மையை யுடையவனாய், வல் விரைந்து எழுந்தனன் - (சுக்கிரீவனை யழித்ததற் பொருட்டு வாலி உடல் பூரிப்புடனே) மிக விரைவாய் எழுந்தான்; (அங்ஙனம் அவன் கோபாவேசத்தோடு எழுந்ததனா லாகிய விசையால்) அ கிரி அழுந்தியது - அந்தக் கிட்கிந்தமலை கீழே சென்று விட்டது; தோள்புடை விசித்த காற்றின் - (மற்றும் அவன் தோள்களை யுதறியபோது அவனுடைய) தோள்கள் பக்கங்களில் எழுப்பிய காற்றினால், அருகில் மால் வரை விழுந்தன - (அந்த மலையின்) அருகிலுள்ள பெரியமலைகள் (நிலைபெயர்ந்து) விழுந்திட்டன;

வல் - விரைவு குறிக்கும் இடைச்சொல்; இது, சாரியைகளையேற்று வல்லையெனவும், வல்லேயெனவும் நிற்கும். வல் விரைந்து - ஒரு பொருட் பன்மொழி. திரைக்குக் கொழுமை - மிகுதியும், வளர்ச்சியும். அழுந்துதல் - பூமியினுள்ளாதல். தோள்புடைவிசித்தகாற்று - தோள்கள் வீசுதலினாலாகிய காற்று. (251)

7.- அவனது கோபாக்கினி.

போய்பொடித் தனமயிர்ப் புறத்த வெம்பொறி
காய்ப்பொடுந் நெழுவட கனலுங் கண்கெடத்
தீப்பொடித் தனவிழி தேவர் நாட்டினும்
மீப்பொடித் தனபுகை யுயிர்ப்பு வீங்கவே.

வெம்பொறி - வெவ்விய அனற்பொறிகள், போய் பொடித்தன மயிர்புறத்த- (கோபாவேசத்தால் அவனுடம்பிற்) சிலிர்த்தனவான மயிர்களினிடத்த வாய் எழுந்தன; காய்ப்பொடு உற்று எழு வட கனல்உம் கண் கெட - (ஊழிக் காலத்திலே உலகங்களையழித்தற்கு) உக்கிரத்தைக் கொண்டு பொருந்தி உலகி லெழுகின்ற வடவைக்கனலும் அவ்வுக்கிரத்தைக்

காணமாட்டாமற் கண்பார்வை கெடும்படி, விழி - (வாலியின்) கண்கள், தீ பொடித்தன - கோபாக்கினியைப் பொறிப் பொறியாய்ச் சிந்தின; உயிர்ப்பு வீங்க - (அவனுடைய) மூச்சுக்காற்று (கோபாவேசத்தாற்) பெரிதா யெழ, புகை - (அதிலிருந்து எழுந்த) புகைகள், தேவர் நாட்டின் உம் மீ பொடித்தன - தேவலோகத்திற்கு மேலுஞ் சென்றன;

போய்ப் புறத்த - புறத்துப்போயின வென விசுவாமித்திரர் கூட்டுக. காய்ப்பு - கொதிப்பும், கோபமுமாம். உம்மைகள் - உயர்வு சிறப்பு. கண்கெட - ஒளிகெட என்றும், பெருமைகெட என்றும் கொள்ளலாம். போய்ப் பொடித் தனமயிர் புறத்தவெம்பொறி என்ற பாடத்திற்கு - இரண்டு வாக்கியமாக்கியுரைக்கலாம். (252)

8. - வாலி தன் கையைத் தட்டுதல்

கைக்கொடு கைத்தலம் புடைப்பக் காவலின்
திக்கயங் களுமதச் செருக்குச் சிந்தின
உக்கன வருமின முலைந்த வும்பரும்
நெக்கன நெரிந்தன நின்ற குன்றமே.

கைகொடு கைத்தலம் புடைப்ப - (வாலி கோபாவேசத்தோடு) ஒரு கையினால் மற்றொருகையைத் தட்ட, (அதனாலாகிய பேரொலியால் அஞ்சி), காவலின் திக்கயங்களும் மதம் செருக்கு சிந்தின - (உலகத்தைத்) தாங்குதலுடைய திக்கலங்களும் மதத்தினாலாகிய களிப்பையொழிந்தன; உரும் இனம் உக்கன - இடிக்கூட்டங்கள் வலியுழிந்தன; உம்பரும் உலைந்த - (அவ்வொலி மிகுதியாலாகிய அதிர்ச்சியால்) மேலுலகங்களும் நடுங்கின; நின்ற குன்றம் நெக்கன நெரிந்தன - (நிலவுலகத்திற் புடைபெயராது) நிலைபெற்ற மலைகளும் நெகிழ்ந்து நொருங்கின;

கையொடுகை புடைத்தனாலாகிய ஆரவாரம் எவ்வுலகத்திலுஞ் சென்று நடுக்கத்தை யுண்டாக்கிற்றென்க. உலைதல் - கம்பமடைதல். 'நின்ற குன்றம்' என்றதற்கு - (நிலவுலகத்தைச் சூழ்ந்து) நின்ற சக்கரவாள பர்வதத்தொட ரென்று உரைப்பாரு முளர். உரும் இனம் உக்கன - (அவ்வதிர்ச்சியால்) இடிக்கூட்டங்கள் கீழே சிந்தின என்றலுமாம். நின்ற குன்றம் - அசலமாகிய மலைகள். (253)

9. - 'வந்தேன், வந்தேன், என்று சொல்லிக் கொண்டு வாலி எழுதல்.

வந்தனென் வந்தனெ னென்ற வாசகம்
இந்திரி முதற்றிசை யெட்டுங் கேட்டன
சந்திரன் முதலிய தார கைக்குழாம்
சிந்தின மணிமுடிச் சிகரந் தீண்டவே.

வந்தனென் வந்தனென் என்ற வாசகம் - '(இதோ) வந்து விட்டேன் வந்து விட்டேன்' என்று (அப்பொழுது வாலி வீரவாதமாகக்) கூறிய சொற்கள், இந்திரி முதல் திசை எட்டும் கேட்டன- கிழக்கு முதலிய எட்டுத் திக்குகளிலும் [எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்] கேட்டன; மணி முடி சிகரம் தீண்ட- (அவன் உடல் பூரித்து எழுந்தபோது அவனது) இரத்தின கிரீடமணிந்த (சிரசாகிய) மலைச்சிகரம் பட்டதனால், சந்திரன் முதலிய தாரகை குழாம் - சந்திரனைத் தலைவனாகக் கொண்ட நட்சத்திரங்களின் கூட்டங்கள், சிந்தின - கீழேயுதிர்ந்தன;

முதலிரண்டடி - அவனது உரத்த குரலையும், மற்றையிரண்டடி - அவன் ஓங்கியெழுந்த உயர்ச்சியையும் வருணித்தன: உயர்வு நவற்சியணி. உயர்வும் பருமையும் வலிமையும் பற்றி, 'முடிச்சிகரம்' எனப்பட்டது. இதனால், வாலி பர்வதாகாரமான தேகமுடையவனென்பது போதரும். இந்திரி = ஐந்தரீ: இந்திரனது சம்பந்தமானதிக்கு: இந்திரனைத் தலைவனாகக் கொண்டதாகிய கிழக்கு; கிழக்குத் திக்குப்பாலகன், இந்திரன். சந்திரனுக்கு நகூத்திரங்கள் மனைவிய ரென்னும்படி சந்திரன் தாரகாதிபதியாதலால், சந்திரனை முதல்வனாக [தலைவனாக]க் கொண்ட, தாரகைகளின் குழாமென்றார். இனி, 'முதலிய' என்பதற்கு- முதலான என்று உரைத்தல் ஏலாது; சந்திரன் தாரகைகளிலொன்றல்ல னாதலால். இங்கு 'முதல்' என்றது "அகரமுதல எழுத்தெல்லாம்" என்புழிப்போலாது "ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு" என்புழிப்போலும். கேட்டன - செவிப்புலனாயின. (254)

10. வாலி எழுந்து வரும் விசையால் வீசிய காற்றும், அவனது மயிர்த்துளைகளினின்று எழுந்த அனற்பொறிகளும்.

வீசின காற்றின்வோர் பறிந்த வெற்பினம்
ஆசையை யுற்றன அண்டப் பித்திகை
பூசின வெண்மயிர் பொடித்த வெம்பொறி
கூசின னந்தகன் குலைந்த தும்பரே.

வீசின காற்றின் - (அவன் விசைபட வரும்போது) வேகமா யெழுந்த காற்றினால், வெற்பு இனம் - மலைகளின் கூட்டங்கள், வோர் பறிந்த - நிலைபெயர்ந்தவையாய், ஆசையை உற்றன - திக்குக்களின் கடையெல்லை யிற் போய்விழுந்தன; வெள் மயிர் பொடித்த வெம்பொறி - (அவனது உடம்பின்) வெண்ணிறமான மயிர்களினின்று வெளிச்சிதறிய வெவ்விய கோபாக்கினியின் பொறிகள், அண்டம் பித்திகை பூசின - அண்ட கோளத்தின் சுற்றுச் சுவரை மறைத்தன; (அத் தீப்பொறிகளைக் கண்டு), அந்தகன் கூசினான் - யமனும் கண்கூசினான்; உம்பர் குலைந்தது - (இமையாக் கண்ணராகிய) மற்றைத் தேவர்களும் நிலைகுலைந்தார்கள்;

இச் செய்யுள் - வாலியினது விசையையும் வெகுளித் தீயையும் விளக்கும். உம்பர் என்பது - ஆகுபெயராய், மேலுலகத்தவரைக் குறிக்கும்; ஆகவே, 'குலைந்தது உம்பர்' என்றது - சொல்நிலை நோக்கிய முடிபு.

மயிர் பொடித்த வெம்பொறி - உரோமத் துவாரங்களிலிருந்து எழுந்த தீப்பொறிகள். (255)

11. வாலி கோபத்தாற் பற்களைக் கடித்தலும், தோள்களைத் தட்டுதலும்.

கடித்தவா யெயிறுகு கனல்கள் கார்விசம்பு
இடித்தவா யுகுமுரு மினத்திற் சிந்தின
தடித்துவீழ் வனவெனத் தகர்ந்து சிந்தின
வடித்ததோள் வலயத்தின் வயங்கு காசரோ.

கடித்த வாய் எயிறு உகு கனல்கள் - (வாலி கோபத்தாற்) கடித்தபொழுது (அவன்) பற்களினின்று வெளிப்பட்ட கோபாக்கினிகள், கார் - கார்காலத்து, விசம்பு இடித்தவாய் - மேகங்கள் இடித்தபொழுது, உகும் - விழும், உரும் இனத்தின் - இடிகளின் கூட்டம்போல, சிந்தின - (கடுமையாய் எங்குஞ்) சிதறின; (அவன்தோள் தட்டியபொழுது), வடித்த தோள் வலத்தின் வயங்கு காசு - சிறந்த (அவனது) தோள்வளைகளில் விளங்குகின்ற இரத்தினங்கள், தடித்து வீழ்வன என - மின்னல்கள் கீழ் விழுந்தாற்போல, தகர்ந்து சிந்தின - நொருங்கிச் சிதறின;

வாலியின் வெகுளிமிகுதியை உயர்வு நவிர்சியாற் கூறியது, இச் செய்யுள். வாய் எயிறு - வாயிலுள்ள பற்கள் என்றும், இடித்த வாய் - இடித்த இடங்களில் என்றும் உரைத்தலுமாம். கார் - கருநிறமுடைய மேகங்கள் மழைபொழியும் பருவத்திற்கு இருமடியாகுபெயர். வடித்தல் - தேர்ந்தெடுத்தல். (256)

12. வாலியின் கொடுமை

ஞாலமு நாற்றிசைப் புனலு நாகரும்
மூலமு முற்றிட முடிவிற நீக்குமக்
காலமு மொத்தனன் கடலிற் றான்கடை
ஆலமு மொத்தன னெவரு மஞ்சவே.

(அப்பொழுது வாலி), - எவரும் அஞ்ச - (காண்பவர்) யாவரும் அஞ்சும்படி, - ஞாலம் உம் - பூலோகமும், நால்திசை புனல் உம் - நான்கு திக்குகளிலுமுள்ள கடல்களும், நாகர் உம் - தேவர்களும் [அல்லது பாதாளலோகவாசிகளும்], மூலம் உம் - (இவற்றிற்கெல்லாம்) ஆதிகாரணமான மகத்தத்வம் முதலிய தத்துவங்களும், முற்றிட - அழியும்படி, முடிவில் - உலகம் அழியும் காலத்தில், நீக்கும் - (அனைத்தையும்) எரிக்கின்ற, அ காலம் உம் - அந்தக் காலாக்கினியையும், ஒத்தனன் - போன்றான்; தான் கடை கடலில் - (முன்பு) தன்னாற் கடையப்பட்ட பாற்கடலினின்று தோன்றிய, ஆலம் உம் - விஷத்தையும் - ஒத்தனன் - போன்றான்;

சர்வசங்காரகாலத்தில் அனைத்தையும் எரிக்கின்ற ஊழித்தீப் போலவும், முன்பு தான் கடைந்தபோது பாற்கடலினின்று எழுந்த ஹாலாஹுல விஷம்போலவும் வாலி மிகக் கொடுத்தோற்றத்துடன் வெகுளிவெறியுடனே கொதிப்புடன் போர்க்கு வரலாயின னென்பதாம். காலம் - காலாக்கினிக்கு ஆகுபெயர்; அகரச்சுட்டு, பிரசித்தி பற்றியது. ஆலம் - ஹாலம். எவரும் - முற்று. மற்றையும்மைகள் - எண். (257)

13. அப்பொழுது அவன் மனைவியான தாரை விலக்குதல்.

ஆயிடைத் தாரையென் றமிழ்திற் றோன்றிய
வேயிடைத் தோளினை ளிடைவி லக்கினாள்
வாயிடைப் புகைவர வாலி கண்வருந்
தீயிடைத் தன்னெடுங் கூந்தல் தீகின்றாள்.

ஆயிடை - அப்பொழுது, - தாரை என்று - தாரையென்று பெயர் கூறப்பட்டு, அமிழ்தின் தோன்றிய - தேவாமிருதம் போலக் காணப்படுகின்ற, வேய் இடை தோளினை - மூங்கிலின் தன்மையைத் தன்னிடத்தே கொண்ட தோள்களையுடையவள், -வாயிடை புகைவர- (வாலியின்) வாயினின்று புகைகிளம்ப, வாலி கண் வரும் - அவனது கண்களிலிருந்து வெளியெழு கின்ற, தீயிடை - நெருப்பில், தன் நெடுங் கூந்தல் தீகின்றாள் - தனது நீண்ட கூந்தல் எரிகின்றவளாய், இடை விலக்கினாள் (போர்க்குப் புறப்பட்டுச் செல்லும் அவ்வாலியை) இடையில் விலக்கினாள்;

ஐம்பொறிக்கும் இனியளாதல் பற்றி, அமிருதம் போலத் தோன்றியவளென்றார். திரண்டு உருண்டு நீண்டு வளைந்து எழும் இளமூங்கில் - மகளிர் தோளுக்கு உவமையாம். பின்வரும் அமங்கலத்தை முன்னரே குசிப்பித்தார் ஈற்றடியாலென்னலாம். (258)

14.- வாலி அத்தடையை மீறுதல்.

விலக்கலை விடுவிடு விளித்து ளானுரங்
கலக்கியக் கடல்கடைந் தழுது கண்டென
உலக்கவின் னுயிர்குடித் தொல்லை மீள்குவன்
மலைக்குல மயிலென மடந்தை கூறுவாள்.

'மலை குலம் மயில் - மலையில் விளையாடுகின்ற சிறந்த மயில் போன்றவளே! விலக்கலை விடுவிடு - (என்னைத்) தடுத்தலை விட்டிடு; அ கடல் கடைந்து அமுது கண்டு என - அந்தப் பாற்கடலைக் கடைந்து அமிருதம் உண்டாகப் பெற்றாற்போல, விளித்துளான் உரம் கலக்கி - (என்னை வலியப் போர்க்கு) அழைத்துள்ளவனான சக்கிரீவனது வலிமையைச் சிதையச் செய்து, உலக்க இன் உயிர் குடித்து - (அவன்) -

இறக்க (அவனது) இனிமையான உயிரைக் குடித்து, ஒல்லை மீள்குவன் - விரைவில் திரும்பி வருவேன்,' என- என்று (வாலி) சொல்ல, - மடந்தை கூறுவாள் - (அவன்) மனைவியான தாரை (மீண்டுஞ்) சொல்வாள்; -அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

“அன்னை தையு மடியாள் பணியு மலர்ப், பொன்னினழகும் புவிப்பொறையும் - வன்னமுலை, வேசிதுயிலும் வீரன் மந்திரி மதியும், பேசிலிவையுடையாள் பெண்” என்றபடி உத்தம மனைவியாகும் மாதுக்கு இருக்க வேண்டிய குணங்கள் யாவுங் குறைவின்றி நிறைந்த பெண்ணிவ ளென்பது தோன்ற, ‘மடந்தை’ என்றார். மந்திரிபோலச் சமயோசித மறிந்து நல்ல ஆலோசனை சொல்லுந் திறம், இங்குக் கருதத் தக்கது. மகளிர்க்கு மயில் - சாயலில் உவமம். மயில் குறிஞ்சி நிலத்துப் பறவை யாதலால், மலை மயிலுக்கு அடைமொழியாக்கப்பட்டது. மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தில் விளையாடுதல் வாநரவரசி யாகிய தாரைக்கும் ஏற்கும். மயில் - இங்கு, அண்மைவிளி. மருளுதல் தோன்ற ‘மலைக்குலமயில்’ என விளித்தானுமாம். ‘விலக்கலை’ என்பதை எதிர்மறைபொருமையேவலாகக் கொண்டு, விலக்காதே யென்றுமாம். அப்போது விடுவிடு என்பதற்கு ‘என்னை’ எனச் செயப்படுபொருள் வருவிக்க. விடுவிடு - அடுக்கு, மீறும் குறிப்பினது. உயிர்குடித்து - உண்ணப் படாதது உண்ணப்படுவதுபோலச் சொல்லப்பட்ட மரபுவழுவமைதி. (259)

15. சுக்கிரீவன் வலிய வந்து போர்க்கு அழைப்பதன்

காரணத்தைத் தாரை சொல்லுதல்

கொற்றவ நின்பெருங் குவவுத் தோள்வலிக்கு

இற்றைய னல்லனா லீடுண் டேகுவான்

பெற்றிலன் பிறந்திலன் பெயர்த்தும் போர்செயற்கு

உற்றது நெடுந்துணை உடைமை யாலென்றாள்

கொற்றவ - வெற்றியையுடைய தலைவனே! - இற்றையன் அல்லன் - (சுக்கிரீவன்) இத்தனைநாள் இருந்தவன் போன்றவனல்லன்; நின் பெருங் குவவு தோள் வலிக்கு - உனது பெரிய திரண்ட தோள்களின் வலிமைக்கு, ஈடுஉண்டு ஏகுவான் - (இத்தனை நாளாய்க்) குழைவு கொண்டு செல்பவனான அவன், பெற்றிலன் - (இன்றைக்குப் புதிதாக ஓர் உடல்வலிமையைப்) பெற்றானில்லை; பிறந்திலன் - (அப்பிறப்பொழிந்து) வேறொரு பிறப்பெடுத்துத் தோன்றினானுமில்லை; பெயர்த்தும் போர் செயற்கு உற்றது - (அங்ஙனமிருக்கவும் அவன்) மீளவும் (உன்னுடன்) போர்செய்வதற்கு வந்தது, நெடுந்துணை உடைமையால் - பெரிய ஒரு துணைவனைப் பெற்றதனாலாகும்” என்றாள் - என்று (தாரை வாலியை நோக்கிக்) கூறினாள்; -ஆல் - அசை.

இற்றையன் - இன்றைத் தினத்தில் வந்துள்ளவனான அவன், இத்தனைநாள் போல நிற்பெருங்குவவுத்தோள்வலிக்கு ஈடுண்டு ஏகுவா னல்லன் என்று உரைப்பினுமாம். (260)

16 - 21. ஒரு தொடர்: தாரைக்கு வாலி தன்வலி(மை) கூறல்.

மூன்றென முற்றிய முடிவில் பேருலகு
ஏன்றுட னுற்றன வெனக்கு நேரெனத்
தோன்றினுந் தோற்றவை தொலையு மென்றலின்
சான்றுள வன்னவை தையல் கேட்டியால்.

மூன்று என - (மேல் கீழ் நடு என) மூன்றாக (வகுக்கப் பட்டு), முற்றிய - நிறைந்துள்ள, முடிவு இல் பேர் உலகு- அழிவில்லாத பெரிய உலகங்களெல்லாவற்றிலுமுள்ள பிராணிகள் யாவும், ஏன்று உடன் உற்றன- கருத்து இணங்கி ஒருங்குசேர்ந்தவையாய், எனக்கு நேர் என தோன்றினஉம்- எனக்குப் பகையாக வந்து எதிர்த்தாலும், அவை தோற்று தொலையும்- அவையெல்லாம் தோல்வியடைந்து அழியும், என்றலின் என்கிற பொருளைச் சாதித்தற்கு, சான்று உள- (அநேக) சாட்சிகள் உள்ளன; (அவற்றை நீ அறியாய்): (ஆதலால்), அன்னவை - அவற்றை, தையல் - பெண்ணே! கேட்டி - (யான் சொல்லக்) கேட்பாய்;

தையல் - அழகுடையவள். அன்னாவை கேட்டி ஆல் - அவற்றை (முன்பு யான் சொல்லக்) கேட்டுள்ளாயன்றோ என்னவுமாம். முந்திய பொருளில், கேட்டி- ஏவரலாருமை முற்று; இப்பொருளில், கேட்டி- முன்னிலை யொருமையிந்தகாலமுற்று; ட் - இறந்தகால இடைநிலை. (261)

17. மந்தர நெடுவரை மத்து வாசுகி

அந்தமில் கடைகயி றடைக லாழியான்
சந்திரன் தூணெதிர் தருக்கின் வாங்குநர்
இந்திரன் முதலிய வமர ரேனையோர்.

18. பெயர்வுற வலிக்கவு மிடுக்கில் பெற்றியார்

அயர்வுற லுற்றதை நோக்கி யானது
தயிரெனக் கடைந்தவர்க் கமுதந் தந்தது
மயிலியற் குயின்மொழி மறக்க லாவதோ.

இவை யிரண்டு கவிகளும், பாற்கடல் கடைந்த வரலாற்றைக் கூறுவதால், ஒருங்கு உரைக்கப்படுகின்றன.

(17) மந்தரம் நெடுவரை - பெரிய மந்தரமலை, மத்து- மத்தாகவும், வாசுகி - வாசுகியென்னும் மாகாநாகம், அந்தம் இல்கடை கயிறு - எல்லையில்லாத [மிக நீண்ட] கடையுங் கயிறாகவும், ஆழியான்- சக்கராயுதத்தையுடையவனான திருமால், அடைகல் - (அம்மந்தரகிரி) கடலில் அழுந்திவிடாதபடி ஆமைவடிவமாய்க் கீழே நின்று தாங்கும்

பீடமாகவும், சந்திரன் - தூண் - அடைதூணாகவும், எதிர் தருக்கின் வாங்குநர் - (ஒருவர்க்கொருவர்) எதிராக நின்று களிப்புடன் கடை கயிற்றையிழுப்பவர், இந்திரன் முதலிய அமரர் ஏனையோர் - இந்திரன் முதலான தேவர்களும் அவர்கட்கு மாறான அசுரர்களுமாக அமைந்து, - (18) பெயர்வு உற வலிக்க உம் மிடுக்கு இல் பெற்றியார் - (மத்தாகிய அந்த மந்தரகிரி) நிலைபெயருமாறு இழுத்தற்கும் வலிமையில்லாத தன்மையையுடையவர் களாய், அயர்வுறல் உற்றதை - (அததேவாசுரர்கள்) தளர்ச்சிமிக்கதை, யான் - நான், நோக்கி - பார்த்து, அது - அப்பாற்கடலை, தயிர் என கடைந்து - தயிர்க்கடைவதுபோலக் கடைந்து, அவர்க்கு அமுதம் தந்தது உம் - அவர்கட்கு அமிருதத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்த திறமும், மயில் இயல் குயில்மொழி - மயில்போன்ற சாயலையும் குயில்கூவுவது போன்ற இன்சொற்களையும் உடையவளே! மறக்கல் ஆவதுஓ - மறக்கக் கூடியதோ?

தேவர்கள் அசுரர்களைத் துணைக்கொண்டு பாற்கடல் கடையத் தொடங்கியபொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவ மெடுத்து அம்மலையின்கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைதற்கு உபயோகும்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனென்பது, பிரசித்தம், அடைகல் - கம்மப்பட்டடை; அதாவது கம்மாளர்கள் பொன் முதலியவற்றை வைத்து வெட்டுவதற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளுங் கருவி; இங்கு, அது, ஆதாரமான பீடமென்றமாத் திரமாய் நின்றது. வாசுகி - அஷ்டமகாநாகங்களி லொன்று. அந்தம் இல் - அழிவில்லாதவெனினுமாம், ஏனையோர் - மற்றொரு வகுப்பினர்; இங்கு, அசுரராயிற்று.

மயிலியற்குயின்மொழி - உவமைத்தொகை உம்மைத்தொகை களின் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை: மறுக்கலாவதோ என்ற பாடத்திற்கு - யான் கடைந்து அமுதந்தந்த பெருமையும் (யாராலேனும்) மறுக்கத்தக்க தாமோ? என்று பொருள். (262, 263)

19. ஆற்றினெ னமரரு மவுணர் யாவரும்
தோற்றன ரெனையவர் சொல்லற் பாலதோ
கூற்றுமென் பெயர்சொலக் குலையு மாலினி
மாற்றவற் காகிவந் தெதிரு மாண்பினோர்.

20. பேதைய ரெதிர்குவ ரெனினும் பெற்றுடை
ஊதிய வரங்களு முரமு முள்ளதிற்
பாதியு மென்னதாற் பகைப்ப தெங்ஙனம்
நீதுய ரொழிகென நின்று கூறினான்.

இவையிரண்டு கவிிகள் - வாலி தன் திறத்தைக் கூறி, சுக்கிரீவனுக்குப் பெருந்துணையாக ஒன்று நேர்ப்படாதென்று தாரையைத் தேற்றுவதைக் கூறுதலால், ஒருங்கு உரைக்கப்படுகின்றன.

(19) ஆற்றினென் - வலிமையோடு போர் செய்தவனான எனது முன்னிலையில், அமரர் உம் அவுணர் யாவர் உம் - தேவர்களிலும் அசுரர்களனைவரிலும், என்னைவர் தோற்றனர் - எத்தனையோ பேர் தோல்வியடைந்தார்கள்; சொல்லற்பாலது - (அங்ஙனம் தோற்றவர் களது தொகை) சொல்லத்தக்கதோ? [அன்றென்றபடி]; கூற்று உம் - (பிராணிகளை உடல்வேறும் உயிர் வேறுமாகக்) கூறுபடுத்துபவனான யமனும், என் பெர் சொல குலையும் - என் பெயரை (எவரேனும்) சொன்னவளவிலே நடுங்குவான்; இனி - இவ்வாறான பின்பு, மாற்றவற்கு ஆகி வந்து - (எனது) பகைவனான சுக்கிரீவனுக்குத் துணையாகி வந்து, எதிரும் - (வன்மையினோடு) மாறுபடுகின்ற, மாண்பினோர் - தன்மையுடையோர், (20) பேதையர் - அறிவில்லாத வரேயாவர்; எதிர்குவர் எனின் உம் - (அங்ஙனம் அவர்கள் என்னை) எதிர்ப்பரேயானாலும், பெற்று உடை - (அவர்கள்) பெற்றுள்ள, ஊதியம் வரங்கள் உம் - இலாபகரமான [சிறந்த] வரங்களிலும், உரம் உம் - பலத்திலும், உள்ளதில் பாதி உம் என்னது - அவர்களிடமுள்ளதிற் பாதியோ (அவர்களை விட்டு விட்டு) என்னுடையதாய் விடும்; ஆல் - ஆதலால், பகைப்பது எங்ஙனம் - (அவர்கள் என்னைப் பகைத்துப் பயன்பெறுவது எப்படி? (ஆகவே), நீ துயர் ஒழிக - (யான் போர்க்குச் செல்வதைப் பற்றி) நீ துன்பமடையாதிருப்பாயாக, என் நின்று கூறினான் - என்று (வாலி) சிறிதுபொறுத்து (த் தாரைக்கு)ச் சமாதானஞ் சொன்னான்;

என்னுடைய தேகபல வரபலங்களோடு அவர்களுடைய தேகபல வரபலங்களிற் பாதியும் என்னிடம் வந்து சேரும்: எவராலும் என்னை வெல்ல முடியாதென்பதாம். இனி முதலடிக்கு - (இவ்வாறு) தேவர் களனைவரையும் அசுரர்களனைவரையும் துயர்தீர்த்தே நென்று உரைப் பினுமாம்: குலையுமாரினி என்று பாடமாம்போது, மாற்றவற்காகி வந்தெ திரு மாண்பினோர் இனி ஆர் என்று முடித்து, சுக்கிரீவனுக்குத் துணையாய் வந்து என்னோடு எதிருந் திறமுடையோர் வேறு யார்? என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சொல்லற்பாலதோ என்பதற்கு - (மற்றையோரைப் பற்றிச்) சொல்ல வேண்டியது முண்டோ? என்றலு மொன்று. 'ஏனையர் சொல்லற்பாலரோ' என்றும் பாடமோதுவர். (264, 265)

21. -சுக்கிரீவனுக்கு இராமன் துணையாய் வந்ததைத் தாரை வாலிக்குக் கூறல்

அன்னது கேட்டவ ளரச வாயவற்கு
இன்னுயிர் நட்பமைந் திராம னென்பவன்
உன்னுயிர் கோடலுக் குடன்வந் தானெனத்
துன்னிய வன்பினர் சொல்லி னாரென்றான்.

அன்னது கேட்டு - அவ்வாறு (வாலி) சொன்னதைக் கேட்டு, அவள் - அந்தத் தாரையானவள், (வாலியை நோக்கி), 'அரச - தலைவனே!

இராமன் என்பவன் - ஆயவற்கு இன் உயிர் நட்பு அமைந்து - அந்தச் சக்கிரீவனுக்கு இனிய உயிர் நண்பனாய்ப் பொருந்தி, உன் உயிர் கோடலுக்கு - உனது உயிரைக் கவர்வதற்காக, உடன் வந்தான் - அவனுடன் வந்திருக்கிறான், என - என்று, துன்னிய அன்பினர் - (நம்மிடத்துப்) பொருந்திய அன்பையுடையவர்கள், சொல்லினார் - சொன்னார்கள்,' என்றான் - என்று சொன்னான்;

துன்னிய அன்பினார் சொல்லினார் - நமக்கு அநுசூலரான சிலர் வந்து சொல்லக் கேள்வியுற்றேன் என்றபடி: என்றதனால், அதனைச் செவ்வையாக விசாரித்துப் பார்த்துக் கொண்டுதான் போக வேண்டுமென்றாளாம். கேட்டவள் என ஒருசொல்லாகவும் எடுக்கலாம். ஆயவன் - ஆகிய அவன் (266)

22-27. இது முதல் ஆறு கவிகள் - வாலி அதற்கு மாறுகூறல்.

உழைத்தவல் லிருவினைக் கூறு காண்கலாது
அழைத்தய ருலகினுக் கறத்தி னாறெலாம்
இழைத்தவற் கியல்பல வியம்பி யென்செய்தாய்
பிழைத்தனை பாவியுன் பெண்மையா லென்றான்.

'பாவி - தீவினையுடையவளே! - உழைத்த - (தாம்) செய்து சேர்த்த, வல் இரு வினைக்கு - கொடிய இருவகையான கருமங்களுக்கு, ஊறு காண்கலாது - அழிவு காணாமல், அழைத்து - (வருத்தமிகுதியாற்) கூவிக் கொண்டு, அயர் - வருந்துகின்ற, உலகினுக்கு - உலகத்திலுள்ள உயிர்களுக்கு, அறத்தின் ஆறு எலாம் - தரும மார்க்கங்களையெல்லாம், இழைத்தவற்கு - செய்து காட்டுபவனான அந்தப் பெருமானுக்கு, இயல்பு அல - தகுதியில்லாத வார்த்தைகளை, இயம்பி - சொல்லி, என் செய்தாய் - என்ன அபசாரப்பட்டாய்! உன் பெண்மையால் பிழைத்தனை - உனது பெண் தன்மைக்கு ஏற்ற பேதைமையால் (இங்ஙனம்) தவறு செய்துவிட்டாய்,' என்றான் - என்று (தாரையை நோக்கி வாலி) கூறினான்;

அவ்வாறு தாரை சொல்லக் கேட்டவுடன், வாலி, 'பிறப்பு அநாதியாய் வருதலாற் பலபிறப்புகளில் தாம் செய்து சேர்த்த கொடிய கருமங்களை யொழிக்கும் உபாயத்தைக் காணாமல் வருந்திக் கதறுகின்ற உலகத்தவர்கள் உய்யுமாறு அவதரித்துத் தரும மார்க்கங்களையெல்லாம் தான் காட்டும் ஆண்டகையான அந்த இராமபிரான் திறத்தில், 'அவன் சக்கிரீவனுக்குத் துணையாய் இடையே புகுந்து உன்னைக் கொல்ல வந்திருக்கின்றான்' என்று சிறிதும் தகுதியில்லாத வார்த்தையைச் சொல்லிப் பெருங்குற்றம் புரிந்தாய்: பாவி! 'நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே' என்றபடி பெண்மைக்கு இயல்பான பேதைமையால் நீ இது செய்தனை போலும்' என்று வெறுத்து உரைத்தனனென்க. உழைத்த - பெயரெச்சம், காரணப்பொருளது;

வருந்துவதற்குக் காரணமாக வெனினுமாம். அழைத்தல் - தமது வினைகள் தீருமுபாயங் கூறுபவனை நாடியழைத்தலுமாம். (267)

23. இருமையு நோக்குறு மியல்பி னாற்கிது
பெருமையோ விங்கிதிற் பெறுவ தென்கொலோ
அருமையி னின்றுயி ரளிக்கு மாறுடைத்
தருமமே தவிர்க்குமோ தன்னைத் தானரோ.

இது முதல் ஐந்து கவிகள் - ஒருதொடர்.

இருமை உம் நோக்குறும் இயல்பினாற்கு - (இம்மை, மறுமையென்னும்) இரண்டின் பயன்களையுங் கருதுகின்ற இயல்பையுடையவனான அந்தப் பெருமானுக்கு, இது பெருமை - நீ சொன்னபடி செய்வது பெருமையாகுமோ? இங்கு இதின் பெறுவது என்கொலோ - இவ்வாறு செய்வதனால் (அவன்) அடையும் பயன்யாதோ? அருமையின் நின்று - அருமையான பொருளாய் நின்று, உயிர் அளிக்கும் - எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாக்கின்ற, ஆறு உடை - தன்மையையுடைய, தருமம் - தருமந்தானே, தன்னைத் தான் தவிர்க்கும் - தன்னைத்தான் ஒழிக்குமோ? - அரோ - ஈற்றசை.

ஒருவரோடொருவர் பொருகையில் அவர்களி லொருவனுக்கு உதவியாய் இடையே புகுந்து மற்றொருவனைக் கொல்லுதலாகிய அதருமத்தைச் செய்து பழிபாவங்களைப் பெறானவனென்றவாறு. இருமையும் நோக்குறும் இயல்பினான் - இம்மைப் பயனாகிய புகழும் மறுமைப் பயனாகிய புண்ணியமும் அறத்தினாற் கைகூடுதலைக் கருதி அவ்வறத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யு மியல்புடையவன்: "மண்ணிடையாவ ரிராகவனன்றி மாதவ மறத்தொடும் வளர்த்தார்" என்றார். பாலகாண்டத்தில். தருமமூர்த்தியான அவன் தருமவிரோதமான காரியத்தைச் செய்யமாட்டான் என்பான், 'தருமமே தவிர்க்குமோ தன்னைத் தான்' என்றான். தர்மம் - வடசொல். (268)

24. ஏற்றபே ருலகெலா மெய்தி யீன்றவள்
மாற்றவ ளேவமற் றவள்தன் மைந்தனுக்கு
ஆற்றரு முவகையா லளித்த வையனைப்
போற்றலை யின்னன புகறற் பாலையோ.

ஏற்றபேர் உலகு எலாம் - (தன் தந்தை) மேற்கொண்டு அரசாட்சி செய்த பெரிய உலகுமுழுவதையும், எய்தி - (தனக்கு) உரிமையாகப்பெற்று, (உடனே), ஈன்றவள் மாற்றவள் ஏவ - (தன்னைப்) பெற்ற தாயினது சக்களத்தியான கைகேயி சொன்னதனால், அவள் தன் மைந்தனுக்கு - அவளுடைய மகனான பரதனுக்கு, ஆற்று அரும் உவகையால் அளித்த - கொள்ளுதற்கு அரிய மகிழ்ச்சியுடனே கொடுத்தருளிய, ஐயனை - சிறந்தவனான இராமபிரானை, போற்றலை - துதியாமல், (அவன் திறத்து),

இன்னன புகற்ற்பாலைஓ - இத்தன்மை யவான பழிமொழிகளைக் கூறத்தகுவையோ?

தனக்கு உரியதான நிலவுலகத்தரசாட்சி முழுவதையும் மாற்றாந்தாய் சொல்ல அவள் பிள்ளைக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் கொடுத்து வந்த பெரும்பண்பாளனான இராமபிரானைத் துதிப்பதை விட்டு அந்தப் பெருமான்மேல் இப்படிப் பழிமொழி சொல்லலாமோ என்றான். முதலிற் பட்டாபிஷேகத்திற்கென்று குறிப்பிட்டநாளிற்கு முந்தின நாளில் தசரத சக்கரவர்த்தி மந்திரிகளோடு ஆலோசித்து ஸ்ரீராமனை வரவழைத்து 'இராச்சிய பாரத்தை நீ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்' என்று சொல்லித் தனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட உலக முழுவதையும் வாய்க்கொடையாகக் கொடுக்க, இராமன் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளுதற்கு உடன்பட்டமை 'ஏற்றபேருலகெலா மெய்தி' எனப்பட்டது. ஈன்றவள் - கௌஸல்யை, ஈன்றவள் - மாற்றவள் - மாற்றாந்தாய். மற்று - வினைமாற்று; அசையுமாம். ஆற்றரும் உவகை- அளவற்ற மகிழ்ச்சி; அதனை, அயோத்தியா காண்டத்தில் "இப்பொழுதெம் மனோரா லியம்புதற்கெளிதே யாருஞ், செப்பருங் குணத்திராமன் நிருமுகச் செவ்விநோக்கில், ஒப்பதே முன்புபின்பவ் வாசகமுரைக்கக் கேட்ட, அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா," "தெருளுடை மனத்து மன்ன னேவலிற் றிறம்ப வஞ்சி, இருளுடையுலகந் தாங்குமின்னலுக் கியைந்து நின்றான், உருளுடைச்சகடம் பூண்ட வுடையவ னுய்த்த காரேறு, அருளுடை யொருவனீக்க வப்பினியவிழ்ந்த தொத்தான்" எனக் கூறினார். அளித்தல் - பரதன் பெற்றுக் கொண்டு ஆளுமாறு அரசாட்சியைத் தான் கைவிட்டு வனவாசஞ் சென்றமை. (269)

25. நின்றபே ருலகெலா நெருக்கி நேரினும்
வென்றிவெஞ் சிலையலாற் பிறிது வேண்டுமோ
தன்றுணை யொருவரும் தன்னில் வேறிலான்
புன்றொழிற் குரங்கொடு புணரு நட்பனோ.

நின்றபேர் உலகு எலாம் - நிலைபெற்ற பெரிய உலகங் களெல்லாம், நெருக்கி நேரின்உம் - ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் (அந்த இராமனுக்கு), வென்றி - வெற்றிதருவதற்கு, வெம்சிலை அலால்- (அவனது) வெவ்வித கோதண்டமே யல்லாமல், பிறிது வேண்டும்ஓ - வேறோருதவி வேண்டுவ துண்டோ- [வேண்டா என்றபடி]; தன் துணை தன்னில் வேறு ஒருவரும் இலான் - தனக்குச் சமானம் தன்னைக் காட்டிலும் வேறெருவருமில்லை யாகப் பெற்றவனான அப்பெருமான், புல் தொழில் குரங்கொடு - அற்பமான செய்கையையுடைய ஒரு குரங்காகிய சுக்கிரீவனோடு, புணரும் நட்பன்ஓ - சிநேகஞ் செய்வனோ?

நெருக்கி - ஒன்றையொன்று நெருக்கி; தம்மில் ஒன்றுசேர்ந்து என்றபடி. தன்துணை ஒருவரும் தன்னில் வேறிலான் - "தானேயுவமை

தனக்கு'' என்னும்படி தனக்குத் தானே நிகரென்னலாமேயன்றி வேறு உவமை கூறப்பெறாதவன்: ''தனக்குவமையில்லாதான்'' என்றார் திருவள்ளுவர்; ''தன்னொப்பாரில்லப்பன்'' என்றார் ஆழ்வார். பிறிது வேண்டுமோ - வேறு துணையை (அவன்) வேண்டுவானோ? என்றும் பதப்பொருள் கூறலாம். புணரும் நடப்பனோ - நடப்புப் புணர்வனோ, பொருந்தும் நட்பினை யுடையவனோ? (270)

26. தம்பிய ரல்லது தனக்கு வேறுயிர்
இம்பரி னிலதென வெண்ணி யேய்ந்தவன்
எம்பியும் யானுமுற் றெதிர்ந்த போரிடை
அம்பிடை தொடுக்குமோ வருளி னாழியான்.

தம்பியர் அல்லது தனக்கு வேறு உயிர் இலது என எண்ணி- தன் தம்பிமார்களே யல்லாமல் தனக்கு வேறோருயிர் இல்லையென்று எண்ணி, இம்பரின் ஏய்ந்தவன் - இவ்வுலகத்தில் (அவர்களோடு) இணங்கி நடப்பவனும், அருளின் ஆழியான் - அருள் நிறைந்ததொரு கடல் போன்றவனுமான அவ்விராமபிரான், எம்பிஉம் யான்உம் உற்று எதிர்த்த போரிடை - என் தம்பியான சுக்கிரீவனும் யானும் எதிர்த்து நின்று செய்யும் போரில், இடை அம்பு தொடுக்கும்ஓ - நடுவில் (தான் என் மேல்) அம்புதொடுப்பனோ? [அப்படி அவன் தொடுக்க மாட்டா னென்றபடி];

கீழ் 22- ஆஞ் செய்யுளிற் சுருங்கச் சொன்னதை அடுத்த நான்கு செய்யுள்களும் விவரித்தன வாதலால், அது தொகுத்துச் சுட்டலும், இவை-வகுத்துக் காட்டலுமாம். அருளினாழியான் கருத்துடையடை கொளி. இம்பரின் இலது என்று நேரே உரைப்பாருமுளர். உற்று எதிர்த்தல் - த்வந்தயுத்தஞ் செய்ய உடன்பட்டு எதிர்த்தல். இரண்டாமடி - முற்று மோனை. (271)

27. வாலி மறுத்துச் சொல்லத் தாரை தடுக்க அஞ்சுதல்.

இருத்திநீ யிறையிவ ணிமைப்பில் காலையில்
உருத்தவ னுயிர்குடித் துடன்வந் தாரையும்
கருத்தழித் தெய்துவென் கலங்கு-லென்றனன்
விரைக்குழல் பின்னுரை விளம்ப வஞ்சினான்.

நீ இறை இவண் இருத்தி- நீ சிறிது பொழுது இங்கே இருப்பாய்: இமைப்பு இல் காலையில் - கண்ணிமைப்பொழுதுமில்லாத காலத்தில் [ஒருமாத்திரைப் பொழுதிற் குள்ளாகவே] உருத்தவன் உயிர்குடித்து - கோபித்து வந்தவனான சுக்கிரீவனது உயிரைப் பருகி, உடன் வந்தாரைஉம் கருத்து அழித்து - அவனுடன் வந்தவர்களையும் மனமழியச் செய்து, எய்துவென் - மீண்டுவருவேன்; கலங்கல் - (நீ) மனக்கலக்கமுறாதே, என்றான் - என்று (தாரையை நோக்கி வாலி) கூறினன்; பின்- அதன் பின்பு, விரைக்குழல் - நறுமணமுள்ள கூந்தலை யுடையவளான தாரை,

உரை விளம்ப - (அக்கணவன் கருத்திற்கு மாறான) வார்த்தை சொல்லுதற்கு, அஞ்சினாள் - அஞ்சி நின்று விட்டாள்;

இறை - காலநுட்பம். உருத்து அவனுயிர் குடித்து என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம். 'உடன்வந்தாரை' என்றது, அவனது துணைவரான அநுமான் முதலியோரை. விரைக்குமல் - அன்மொழித்தொகை. பின் உரை எடுத்து - மாறானசொல்லெனவுந்தகும். (272)

28.- வாலி அம்மலையின் ஒருபுறத்தில் வருதல்.

வேறு.

ஒல்லைச் செருவேட் டுயர்வல்புய வோங்க லும்பர்
எல்லைக்கு மப்பா லிவர்கின்ற விரண்டி னோடும்
மல்லற் கிரியின் தலைவந்தனன் வாலி கீழ்பால்
தொல்லைக் கிரியின் றலைதோற்றிய ஞாயி நென்ன.

வாலி - (இவ்வாறு கூறித் தாரையை நிறுத்திய) வாலியானவன், - ஒல்லை - விரைவில், செரு வேட்டு - போரை விரும்பி, உயர் - (அப்போர் விருப்பத்தாற் பூரித்து) உயர்ந்து, உம்பர் எல்லைக்கு உம் அப்பால் - தேவலோகத்தின் எல்லைக்கு அப்பாலும், இவர்கின்ற - மேலெழுகின்ற, வல் புயம் - வலிய தோள்களாகிய, ஒங்கல் இரண்டினோடுஉம் - இரண்டு மலைகளுடனே, - மல்லல் கிரியின் தலை - வளங்களையுடைய அம்மலையினிடத்து, - கீழ்பால் - கிழக்குத் திக்கிலுள்ள, தொல்லை கிரியின் தலை - பழைமையான உதயகிரியின் சிகரத்தில், தோன்றிய - உதித்து விளங்கிய, ஞாயிறு என்ன - சூரியன் போல, வந்தனன் - வந்தான்;

இயல்பாகவே மலைகள் போலுள்ள தோள்கள் பொருவதிலுள்ள பெருமகிழ்ச்சியால் மிகவும் பூரிக்க வந்தா னென்பார், நயந்தோன்ற 'தோள்களாகிய இரண்டுமலைகளுடனே ஒருமலையின் தலையில் வந்தான்' என்றார். போர்நேர்வதென்ற மகிழ்ச்சியால் தோள்கள் பூரித்தல், சிறந்த வீரரியல்பு; "செருவென்ற மாற்றங் கேட்டுச் சிந்தையினுவகை பொங்க, மருவொன்று மலங்கன்மார்பும் வாகுபூதரமும் பூரித்து" எனக் காண்க. பொருவதிலுற்சாகத்தினால் விளக்கமுற மலைமீது தோன்றிய வாலிக்கு, உதயகிரியில் விளங்கும் ஞாயிறு உவமை. (273)

29.- இதுவும் அது.

நின்றா னெதிர்யா வருநெஞ்ச நடுங்கி யஞ்சத்
தன்றோள் வலியாற் றகைமால்வரை சாலும் வாலி
குன்றுடு வந்துற் றனன்கோ ளவுணன் குறித்த
வன்று ணிடைத்தோன் நியமாநர சிங்க மென்ன

தன் தோள் வலியால் - தனது தோள்களின் வலிமையால், தகைமால் வரை சாலும் - அழகிய பெரிய மலையை யொத்த, வாலி வாலியான வன், - கோள் அவுணன் குறித்த வல் தூணிடை தோன்றிய மா நரசிங்கம் என்ன - கொடுமையையுடைய இரணியாசுரன் குறிப்பிட்ட வலிய தூணிடைத்து வெளிப்பட்ட பெரிய நரசிங்கமூர்த்தி போல, எதிர் யாவரும் நெஞ்சு நடுங்கி அஞ்ச - (தன்னைக்) காண்கின்ற எல்லாரும் அஞ்சி மனம்நடுங்கும்படி, குன்றுஊடு வந்து உற்றனன் நின்றான் - அம் மலையின் ஒரு புறத்தில் வந்து சேர்ந்து நின்றான்;

யாவரும் அஞ்சிநடுங்கத் தோன்றியதில் வாலிக்கு நரசிங்கம் உவமை. எதிர் நின்றான் என்றெடுத்து, சுக்கிரீவனெதிரில் நின்றானெனி னுமாம். நடுங்கி அஞ்சு = அஞ்சி நடுங்க. 'சாலும்' - உவமவாசகமாய் நின்றது. வரைசாலும் - மலையின் தன்மையமைந்த என்னலுமாம். கோள் - வலிமையுமாம். நரசிங்கம் - மனித வடிவங் கலந்த சிங்கவடிவம். (274)

30.- வாலி ஆரவாரஞ்செய்ய அப்பேரொலி எல்லாவுலகங்களிலும் பரவுதல்

ஆர்க்கின்ற பின்னோன் தனைநோக்கினன் தானு மார்த்தான்
வேர்க்கின்ற வானத் துருமேறு வெறித்து வீழப்
போர்க்கின்ற தெல்லா வுலகும் பொதிர்வுற்ற பூசல்
கார்க்குன்ற மன்னா னிலந்தாவிய காலி னென்ன.

ஆர்க்கின்ற பின்னோன்தனை நோக்கினான் - கர்ச்சிக்கின்ற தன் தம்பியான சுக்கிரீவனைப் பார்த்து, தான்உம் ஆர்த்தான் - (வாலி) தானும் கர்ச்சித்தான்; (அதனால்), வேர்க்கின்ற வானத்து உரும் ஏறு வெறித்து வீழ - (அஞ்சி) வியர்க்கின்ற மேகங்களினின்று பேரிடிகள் உக்கிரமாய் விழுந்திடும்படி, பொதிர்வு உற்ற - மிகுதி கொண்ட, பூசல் - பேரொலி யானது, கார் குன்றம் அன்னான் நிலம் தாவிய காலின் என்ன - கருநிறமுடையதொரு மலையைப் போன்றவனான திருமால் உலகங்களைத் தாவியளந்த திருவடிகள் போல, எல்லாம் உலகுஉம் போர்க்கின்றது - எல்லா வுலகங்களிலுஞ் சென்று பரவுவதாயிற்று;

'வேர்க்கின்ற வானம்' என்றது. மழை துளித்தல்பற்றி. கீழிரண்டு செய்யுள்களும் இவ்வாறே. உருமேறுவிழுதல், ஒலி மிகுதியாலான அதிர்ச்சியால். காலிதென்ன என்றபாடம், எளிதிற் பொருள்படும். உவமை யணி. (275)

31. - இராமன் வாலியை நோக்கி அதிசயித்தல்

அவ்வேலை யிராமனு மன்புடைத் தம்பிக் கைய
செவ்வே செலநோக்குதி தானவர் தேவர் நிற்க
எவ்வேலை யெம்மேக மெக்காலோ டெக்கால வெந்தீ
வெவ்வே றுலகத் திவன்மேனியை மானு மென்றான்.

அ வேலை - அப்பொழுது, - இராமன்உம் - ஸ்ரீராமபிரானும், - அன்பு உடைதம்பிக்கு - (தன்பக்கல்) அன்பையுடைய தம்பியான இலக்குமணனை நோக்கி, 'ஐய - அப்பா! செவ்வே செல நோக்குதி - நன்றாக (க் கண்பார்வை) செல்லுமாறு காண்பாயாக; தானவர் தேவர் நிற்க - அசுரர்களும் தேவர்களும் இருக்கட்டும்; உலகத்து வெவ்வேறு - உலகத்தில் தனித்தனியேயுள்ள, எ வேலை - எந்தக் கடல்தான், எ மேகம் - எந்த மேகம்தான், எ காலொடு - எந்தக் காற்றுத்தான், எ காலம் வெவ் தீ - வெவ்வித எந்தக் காலலக்கினிதான், இவன் மேனியை - இந்த வாலியின் உடம்பை, மானும் - ஒக்கும்?' என்றான் - என்று வியந்து கூறினான்;

கடல் முதலியவற்றில் எதுவும் இவனுடம்பை யொவ்வாதென்ற படி. தானவர்களும் தேவர்களும் இவனுக்கு ஒப்பாகமாட்டாரென்பான், 'தானவர் தேவர் நிற்க' என்று பராமுகமாகக் கூறினான். தானவர் - தருவின் மக்கள். தம்பிக்கு என்றான் என இயையும். தமையனார் தம்பியை 'ஐய' என்றது, மரபுவழுவமைதி. (276)

32. இலக்குமணன் 'சுக்கிரீவன் செய்தியாலாகிய கலக்கத்தால் ஒன்றையும் உணர்ந்திலேன்' எனல்.

வள்ளற் கிளையான் பகர்வா னிவன்தம்முன் வாணான்
கொள்ளக் கொடுங்கூற் றுவனைக்கொணர்ந்தான் குரங்கின்
எள்ளற் கரும்போ ரதுசெய்கல னென்னு மின்னல்
உள்ளத்தி னூன்ற வுணர்விறில னொன்று மென்றான்.

வள்ளற்கு - வரையாதருளில்பினான இராமபிரானை நோக்கி, இளையான் - இளையபெருமான் [இலக்குமணன்], பகர்வான் - விடைகூறுபவனாய், 'இவன் - இச்சுக்கிரீவன், தம் முன் வாழ்நாள் கொள்ள - (தனது) தமையனது ஆயுளை யொழித்தற்கு, கொடுங் கூற்றுவனை கொணர்ந்தான் - கொடிய யமனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தான்; குரங்கின் எள்ளற்கு அரும் போர் அது செய்கலன் - (சாதாரண மாய்க்) குரங்குகள் செய்தற்கரிய இகழ்ச்சிக்கு இடமில்லாத போரைச் செய்வானல்லன், என்னும் - என்பதனாலாகிய, இன்னல் - துன்பம், உள்ளத்தின் ஊன்ற - மனத்திற் பதிதலால், ஒன்றும் உணர்வுற்றிலன் - ஒன்றையும் அறிந்தேனில்லை,' என்றான் - என்று சொன்னான்;

சுக்கிரீவன் செய்கின்ற முயற்சி தருமயுத்த முறைமைக்கு மாறென்பதை உள்ளத்திற்கொண்டு மனங்கலங்கியது பற்றி, இலக்குமணன் இவ்வாறு கூறினான். 'கூற்றுவன்' என்றது, இராமபிரானை; 'வாலி காலன்' என்றார் பிறரும். உலகத்து உயிர்களைச் சங்கரிக்கின்றயமன் இவ்வாலியைச் சங்கரிக்கத் திறமில்லாதவனென்பது தோன்ற, 'கொடுங் கூற்றுவன்' என்னலாயிற்று. தம்முன் - தமது முன்பிறந்தவ னெனத் தமையனுக்குக் காரணக்குறி. 'குரங்கென் றெள்ளற் குறும்போர் செய வெண்ணினன்' என்ற

பாடத்திற்கு - குரங்கின் தொழிலென்று இகழ்வதற்கு ஏற்ற போரைச் செய்ய எண்ணினா னென்றும், 'குரங்கி னெள்ளற்கரும் போர் செய எண்ணினன்' என்ற பாடத்திற்கு - உள்ளே தமையனைக் கொல்வதற்குக் கூற்றுவனை உடனழைத்து வைத்துக் கொண்டு வெளியே குரங்குகள் ஸாமான்யமாகச் செய்யும் இகழ்ச்சிக்கிட மில்லாத போரைச் செய்யக் கருதினனேயென்றும், தம தினத்தவரொடு பெரும்போர் செய்யக் கருதினனே யென்றும் பொருளாம். (277)

33. இலக்குமணன் சுக்கிரீவனது அக்கிரமத்தை எடுத்துக் கூறல்.

ஆற்றாது பின்னும் பகர்வா னறத்தா றமுங்கத்
தேற்றாது செய்வார் களைத்தேறுதல் செவ்வி தன்றால்
மாற்றா னெனத்தம் முனைக்கொல்லிய வந்து நின்றான்
வேற்றார்கள் திறத்திவன் தஞ்சமென் வீர வென்றான்.

ஆற்றாது பின்னும் பகர்வான் - மனம் பொறாமல் (இலக்குமணன்) மீளவும் (தமையனை நோக்கிக்) கூறுபவனாய், 'வீர மகாவீரனே! அறத்து ஆறு அழுங்க - தருமமார்க்கம் கெட, தேற்றாது செய்வார்களை - நம்பத்தகாத காரியத்தைச் செய்பவர்களை, தேறுதல் - நம்புதல், செவ்விது அன்று - நன்மையையுடையதன்று; மாற்றான் என - பகைவன்போல, தம்முனை கொல்லிய வந்து நின்றான் - தனது தமையனைக் கொல்ல வந்து நின்றவனாகிய, இவன் - இச் சுக்கிரீவன், வேற்றார்கள் திறத்து தஞ்சம் என் - அயலார் விஷயத்தில் துணையாவது எப்படி?' என்று வினவினான்;

நம்பிக்கைக்கு மாறான காரியத்தைப் பிறர்பக்கம் செய்பவன் நம் திறத்திலும் அங்ஙனஞ் செய்யக்கூடு மாதலாலும், சிறந்த உறவினனான தமையனையே கொல்லத் துணிந்தவன் யாதொரு தொடர்புமில்லாத பிறர்க்குத் துணையாவனென்பது துணியப்படாமையாலும், இச் சுக்கிரீவனை நாம் நம்பலாகாதென்பது, இலக்குமணன் கூறியதன் கருத்து. தம்முனை மாற்றான் என என்று மொழிமாற்றி, தமையனைப் பகைவனென் றெண்ணியென்றலு மாம். தேற்றாது - ஆலோசியாமல் எனினுமாம். ஆல் - அசை. (278)

34-35. ஒரு தொடர்: அதற்கு இராமபிரான் கூறுஞ் சமாதானம்.

அத்தா விதுகே ளெனவாரியன் கூறு வானிப்
பித்தாய விலங்கி னொழுக்கினைப் பேச லாமோ
எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறந்தோர்க ளெல்லாம்
ஒத்தாற் பரதன் பெரிதுத்தம னாத லுண்டோ.

'அத்தா - அப்பா! இது கேள் - (யான்சொல்லும்) இதனைக் கேட்பாய்,' என - என்று, ஆரியன் கூறுவான் - சிறந்த தலைவனான இராமபிரான் (பின்வருமாறு) சொல்வான்; - (மனிதரின் ஒழுக்கத்தைக் குறித்து 'இது நியாயமானது, இது அநியாயமானது' என்று பேசுவது போல), இ பித்து

ஆய விலங்கின ஒழுக்கினை - பைத்தியங் கொண்டது போன்ற [விவேகமில்லாத] இவ்வகை மிருகங்களின் ஒழுக்கத்தைக் குறித்து, பேசல் ஆம்ஓ - (இங்ஙனம் ஆராய்ச்சி செய்து) பேசுதல் கூடுமோ? (விலங்கினத்தைச் சார்ந்த உடன் பிறந்தோருள் அண்ணனைப் பகைத்த சுக்கிரீவன் கிடக்க; மனிதரான உடன்பிறந்தோருள்), எ தாயர் வயிற்றின் உம் - எந்தத் தாய்மார் வயிற்றிலும், பின்பிறந்தோர்கள் எல்லாம் - பின்னே பிறந்தவர்களெல்லோரும், ஒத்தல் - (தம் தமையனோடு) இணங்கியே நடந்தால், பரதன் பெரிது உத்தமன் ஆதல் உண்டுஓ - (நமது) பரதன் மிகவுஞ் சிறந்தவனாவது உண்டோ

பகுத்தறிவற்ற விலங்கினங்களின் ஒழுக்கமுறையை இப்படி ஆராய்ந்து பேசத்தக்கதன்று என்றும், விவேக குனியமான விலங்கினத் திலே யன்றிப் பகுத்துணர்வுடையரான மனிதரிலும் எல்லாரும் பரதன் போலத் தமையனாருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதுண்டோ என்றும், விலங்கின் இயற்கைப்பேதைமையையும், முன்பிறந்தோனுக்கு அடங்கி நடத்தலின் அருமையையும் சுக்கிரீவனது செய்கைக்குச் சமாதானமாகப் பெருமாள் இளையபெருமாளுக்கு எடுத்துக் காட்டினார். பெருமாள் தமது அன்பர்கள் பக்கல் வரம்பு கடந்த திருவருள் பாலித்துத் தழுவுபவராதலால், காலத்திற்கு ஏற்ப இவ்வாறு சுக்கிரீவைத் தழுவிப் பேசலாயினார். தனக்கென்று தன் தாய் வாங்கிக் கொடுத்த இராச்சியத்தைக் கைக்கொள்ளாது விட்டுச் சென்று அதனைத் தமையனார்க்கு வலியு நிர்ப்பந்தித்துக் கொடுக்கும் உத்தமகுணம் பரதாழ்வானொருவற்கேயன்றிப் பிறரெவர்க்கும் வாய்க்காதென்பது, பின்னிரண்டியால் விளங்கிற்று; “தாயுரைகொண்டு தாதையுதவிய, தரணிதன்னைத், தீவினையென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற்றேக்கிப், போயினை யென்றபோழ்து புகழி னோய் தன்மை கண்டால், ஆயிரமிராமர் நின்கேழாவரோ தெரியினம்மா” என்று அதனைக் குகப்பெருமாள் பாராட்டிக் கூறியதும் காண்க. பரதனிடத்து அன்பினாலன்றி அன்னான் நடந்துகொண்ட நீதிபற்றி இங்ஙன அப்பரதனைப் பாராட்டிக் கூறியதனால் பரதனது மேன்மை பெறப்படுமேயன்றி, இலக்குமணன் முதலியோரைப் பழித்துக் கூறியதாகாதென்பதை யுணர்க. பரதன் இலக்குமணன் என்ற இருவரன் பும் ஒரு தன்மையனவே யென்றபொருளை “காடுறைந்துளைந்த மெய்யோ கையறு கவலைகூர, நாடுறைந்துளைந்த மெய்யோ நைந்ததென்றுலகம் நைவ” என்ற இடத்தும், இராமன் யாவரிடத்திலு மில்லாத பேரன்பை இலட்சுமண னிடத்துக்கொண்டுள்ளா னென்பதை “பிரிபவர் பிரிகபேரிடர், வருவன யாவையும் வருக வார்கழல், பெருவிறல்வீர நிற் பிரியினல்லது, பருவர லென்வயிற் பயிற்ற பாலதோ” என்ற இராமபிரான் வாக்கிலும் கண்டு தெளிக.

இங்கு ‘அத்தா’ என்றதற்கு, 31-ஆஞ் செய்யுளில் ‘ஐய’ என்றதற்கு உரைத்தது உரைக்க. ஆர்யனென்ற வடசொல் - அடையத் தக்கவனென்

றும். (தீவினைகளினின்று) சேய்மையாய் விலகிச் செல்பவனென்றும் காரணப்பொருள் பெறும். பரதன் - எல்லாப்பாரங்களையும் நிர்வகிக்க வல்லவ னென்று பொருள்படும். இராமபிரான் வனவாசஞ் செல்லவும் தசரத சக்கரவர்த்தி மேலுலகஞ் செல்லவும் காவலனில்லாததாகின்ற இராச்சியச் சுமையைத்தாங்குந் தன்மைபற்றிப் பரதனென்று திரிகால ஞானியான வசிட்டமாமுனிவர் முன்னமே இவனுக்கு பெயரிட்டனர். (279)

35. விற்றங்கு வெற்பன்ன விலங்கெழிற் றோள மெய்ம்மை
உற்றார் சிலரல் லவரேபல ரென்ப துண்மை
பெற்ற ருழப்பெற்ற பயன்பெறும் பெற்றி யல்லால்
அற்றார் நவையென்றலுக் காகுந ரார்கொ லென்றான்.

வில் தாங்கு - ஒளியைக் கொண்ட, வெற்பு அன்ன- மலைபோன்ற, இலங்கு எழில் - விளங்குகின்ற அழகையுடைய, தோள- தோள்களையுடையவனே! (உலகத்தில்), மெய்ம்மை உற்றார் சிலர் ஏ - (வேதசாஸ்திரங்களிற் கூறியபடி) தவறாத நல்லொழுக்கம் பொருந்தியவர் சிலரே: அல்லவர் ஏ பலர் - அந்நல்லொழுக்கமுடையவரல்லாதவரே பலர், என்பது -, உண்மை - உண்மையாகும்; (ஆதலால்), பெற்றாருழை - நண்பராகப் பெற்றவரிடத்தில், பெற்ற பயன் பெறும் பெற்றி அல்லால் - நேர்ந்த நற்பயனைப் பெற்றுக் கொள்ளுந் தன்மையல்லாமல், நவை அற்றார் என்றலுக்கு ஆகுநர் ஆர்கொல் - குற்றமற்றவரென்று சொல்லுதற்கு உரியவர் யாவருளர்? என்றான் - என்று (இராமன் இலக்குமணனை நோக்கிக்) கூறினான் ;

'உடன்பிறந்தவர் ஒற்றுமையின்றிப் பகைப்பது தகுதியோ?' என்ற வினாவிற்கு விடையிறுத்த ஸ்ரீராமன், 'உடன்பிறப்போடு பகைத்ததன்றி, அப்பகைவனுக்குக் கூற்றுவனாக ஒரு துணையைப் பெற்றுவந்து சூழ்ச்சியான போர் செய்வதும் தக்கதோ? அவ்வாறானவனை நாம் துணையாகக் கொள்ளலாமோ?' என்ற வினாவிற்கு இதனால் விடையிறுக்கின்றானென்க. வேதசாஸ்திரங்களிற் கூறிய விதிமுறைப்படி தவறாத நல்லொழுக்க முடையவர் சிலரும் அவ்வகை யொழுக்கமில்லாதவர் பலருமாயிருப்பது தான், உலகத்து இயல்பு; "நெல்லுக்குமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு, புல்லிதழ் பூவிற்கு முண்டு" என்றபடி குற்றமில்லாதவர் உலகத்தில் அரியராதலால், அவரவரிடமுள்ள குற்றங்களைக் கவனியாமல் நாம் நற்பயனைக் கொள்ள வேண்டுமென்று பெருமாள் இளைய பெருமாளுக்கு சமாதானங் கூறியருளினரென்பதாம். இங்குப் பொதுவாகக் கூறிய பொருள், சுக்கிரீவன் மெய்ம்மையொழுக்கத்தைக் கொள்ளாத குற்றமுள்ளவனே யாயினும் அதனைக் கருதாது அவனிடமுள்ள நற்குணத்தை மாத்திரம் பார்த்துத் துணைவனான அவனமல் ஆக வேண்டிய உதவியைப் பெறுவதே நாம் செய்ய வேண்டிய முறைமை

யென்று சிறப்புப் பொருளைத்தெரிவித்தது; இங்ஙன் வருவதும் பிறிதுமொழிதலணியின் வகையாகும்.

வில் தாங்கு - வில்லைத் தரித்த என்றும், எழில் - எழுச்சியென்றும் உரைக்கலாம். மெய்ம்மை - ஆகுபெயரால், நல்லொழுக்கத்தைக் காட்டிற்று. பயன் என்பது - இரட்டுற மொழிதலால், அவர்களிடமுள்ள நற்குணமென்றும், நமக்கு ஆக வேண்டிய காரியமென்றும் இருபொருளது. (280)

36. - அப்பொழுது வாலி சுக்கிரீவர் போர்க்கு நெருங்குதல்.

வீரத் திறலோ ரிவையின்ன விளம்பும் வேலை
தேரிற் றிரிவான் மகனிந்திரன் செம்ம லென்றிப்
பாரிற் றிரியும் பனிமால்வரை யன்ன பண்பார்
மூரித் திசையானை யிரண்டென முட்டினாரே.

வீரம் திறலோர் - வீரத்தையும் பலத்தையுமுடையவர்களான இராம லக்குமணர்கள், இன்ன இவை விளம்பும் வேலை- இத் தன்மையனவான இவ் வார்த்தைகளை (தம் தம்மிற்) பேசிக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், - தேரில் திரிவான் மகன்- தேரிலேறி (உலக மெங்குஞ்) சுற்றி வருபவனான குரியனது குமாரனாகிய சுக்கிரீவனும், இந்திரன் செம்மல்- இந்திரனது புத்ரவனான வாலியும், என்று- என்று சொல்லப்பெற்று, இ பாரில் திரியும் பனி மால்வரை அன்ன- இந்த உலகத்திற் சஞ்சரிக்கும் குளிர்ச்சியுள்ள பெரிய மலைகள் போன்ற, பண்பார் - தன்மையுடையவர்கள், மூரி திசையானை இரண்டு என முட்டினார்- வலிமையுடைய இரண்டு திக்கஜங்கள் (ஒன்றோடொன்று போர் செய்வதற்கு நெருங்கினாற்) போல (ப் போர்க்குத் தம்மில்) நெருங்கினார்கள்;

மலைபோற் பெருந்தோற்றமுடைய வாலிசுக்கிரீவர், திக்கஜங்கள் முட்டிக் கொள்வதுபோற் பொரலானர்களென்பதாம்: வலிய பெரிய வடிவிற்கும், வெகுளிவெறிக்கும் உவமை. மூன்றாமடி - இல்பொருளுவமை: அசலமாய் நிலையாயிருக்கும் மலைகளல்லாமற் புடை பெயர்ந்து நிலவுலகமெங்குந் திரியும் மலைகள் உளவானால் அவை போன்றவர்களென்க. பண்பு ஆர் என்று பிரித்து, திரியும் மலைகள் போன்ற தன்மை பொருந்திய திக்கஜங்களென்று உரைப்பர் ஒருசாரார். என்று அன்ன என இயையும். (281)

37. - அவ்விருவரும் சாரிதிரிதல்.

குன்றோடு குன்றுற்றன கோளரிக் கொற்ற வல்லேறு
ஒன்றோடு சென்றொன் றெதிருற்றன வேயு மொத்தார்
நின்றார் திரிந்தார் நெடுஞ்சாரி நிலந்தி ரிந்த
வன்றோட் குயவன் திணிமட்கலத் தாழி யென்ன.

குன்றோடு குன்று உற்றன - மலையோடு மலை நெருங்கிப் பொருவன வற்றையும், கோள் கொற்றம் வல் அரி ஏறு ஒன்றோடு ஒன்று எதிர்சென்று உற்றனஉம் - கொல்லும் இயல்பையும் வெற்றியையும் வலிமையை யுடைய ஆண்சிங்கங்கள் ஒன்றொடொன்று எதிர்த்துச் சென்று நெருங்கிய வற்றையும், ஒத்தார் - போன்றவர்களாய், நின்றார்- (தம்மில்) நெருங்கி நின்றவர்களான அந்த வாலி சுக்கிரீவர்கள், நெடுஞ் சாரி திரிந்தார் - தொடர்ச்சியாகப் பலமுறை வலசாரி இடசாரியாகத் திரிந்தார்கள்; (அங்ஙனம் அவர்கள் திரிகின்ற கடுவிசையால்), நிலம் - நிலவுலகம், வல்தோள் குயவன் திணி மண் கலத்து ஆழி என்ன - வலிய கைகளையுடைய குயவன் வனைகின்ற மண்பாத்திரங்கட்குத் துணைக் கருவியான சக்கரம் போல, திரிந்த - சுழலலாயிற்று!

எதிர்த்துநின்ற நிலையில் குன்றோடு குன்று நின்றது போன்ற தோற்றமுள்ள வாலிசுக்கிரீவர், இரு சிங்கங்கள் எதிர்ப்பனபோல எதிர்த்தார்; சாரி திரிந்தார்: திரிந்தவிசையால் நிலம் குயவன்திரிபோற் சுழல லாயிற்றென்பதாம்; உவமையணி. நின்றார் [நின்று] குயவன் திரித்த மட்கலத் தாழியென்ன நெடுஞ்சாரி திரிந்தார் என்று கூட்டியுரைப்பாரு முளர். ஸிம்ஹமென்ற பெயரின் காரணப்பொருள் தோன்ற, 'கோள்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது: கோள் - மிடுக்குமாம். சிங்கம் உவமை- பல பராக்கிரமங்களுக்கும், உக்கிரத்தன்மைக்கும். திரிந்த - திரிந்தது: விகாரம். நன்றாகத் தொழில்செய்தற்கு ஏற்ற கைவலிமையையுடையவ னென்பார், 'வன்றோட் குயவன்' என்றார். (282)

38.- அவர்கள் உராய்தலால் தீ எழுதல்

தோளோடு தோள்தேய்த்தலிற் றொன்னிலந் தாங்க லாற்றாத்
தாளோடு தாள்தேய்த்தலிற் றந்த தழற்பி றங்கல்
வாளோடு மின்னோடுவ போனெடு வானி னோடும்
கோளோடு கோளுற் றெனவேற் றடர்த்தார் கொதித்தார்.

கோளோடு கோள் உற்று என ஏற்று அடர்த்தார்- (இரண்டு) கிரகங்கள் (தம்மில்) நெருங்கியன போன்று எதிர்த்து ஒருவரை யொருவர் நெருக்குகின்ற, கொதித்தார் - கோபாவேசங் கொண்டவர்களான அவ்வாலி சுக்கிரீவர்கள், - தோளோடு தோள் தேய்த்தலின்- (ஒருவர்) தோளோடு மற்றொருவரின் தோளை உராய்தலினாலும், தொல் நிலம் தாங்கல் ஆற்றா தாளோடு தாள் தேய்த்தலின்- பழமையான நிலவுலகந் தாங்கமாட்டாதபடி [மிக்க வலிமையாக] ஒருவர் காலோடு மற்றொருவர் காலைத் தேய்த்தலினாலும், தந்த- உண்டான, தழல் பிறங்கல் - தீப்பிழம்புகள், வாளோடு மின் ஒடுவபோல் - ஒளியோடு மின்னல்கள் ஒடுவனபோல, நெடுவானின் ஓடும்- பரந்த வானத்தில் விரைந்து செல்லும்;

பெரியதாய் விளங்கும் வடிவத்துடன் நெருங்குதல் பற்றி 'கோளோடு கோளுற்றென' என உவமை கூறினார். அடர்ந்து பொருகின்ற வாலி

சுக்கிரீவர்கள் தோளோடுதோளையும் தாளோடு தாளையும் தேய்த்தாராகையால் தோன்றிய தழற்பிறங்கல் மின்போல் வானிலோடு வதாயிற்றென்று, தாக்கிய விசையை உயர்வு நவ்ற்சியணி வகையாற் கூறினார். தோளோடு தோள் தேய்த்தல் - ஒருவர் தோளினால் மற்றொருவர் தோளை எற்றுதல்; தாளோடு தாள் தேய்த்தல் - ஒருவர் காலால் மற்றொருவர் காலை எற்றுதல். கோளோடு கோள் குரியசந்திர ரென்னலாம். (283)

39. - அவர்கள் சுந்தோபசுந்தர் போலுதல்.

தந்தோள் வலிமிக்கவர் தாமொரு தாய் வயிற்றின்
வந்தோர் மடமங்கை பொருட்டு மலைக்க லுற்றார்
சிந்தோ டரியொண்கண் திலோத்தமை காதல் செற்ற
சுந்தோப சுந்தப்பெயர்த் தொல்லையி னோரு மொத்தார்.

தம் தோள் வலிமிக்கவர் - தமது தோள்வலியால் மிக்கவர்களும், ஒரு தாய் வயிற்றின் வந்தோர் - ஒரு தாயின் வயிற்றிலிருந்து பிறந்தவர்களும், மட மங்கை பொருட்டு மலைக்கல் உற்றார் - மடமைக்குணமுள்ள ஒரு பெண்ணின் நிமித்தமாய் (தத்மம்) போர் செய்யத் தொடங்கியவர்களுமான அவ்வாலி சுக்கிரீவர், - சிந்து ஓடு - சிதறிப் பரந்த, அரி - (உத்தமவிலக்கண மாகிய) சிவந்த இரேகைகளையுடைய, ஒள் கண் - ஒளியுள்ள கண்களையுடைய, திலோத்தமை - திலோத்தமை யென்பவளிடத்துக் கொண்ட, காதல் - ஆசையினால், செற்ற - பகைத்து (ஒருவரொடொருவர்) போர் செய்த - சுந்த உபசுந்தர் பெயர் தொல்லையினோர் உம் - சுந்தன் உபசுந்தன் என்னும் பெயரையுடைய பழமையான அசுரர்களையும், ஒத்தார் - போன்றார்கள்;

சுந்தோபசுந்தர் வரலாறு:- திருமாலால் நரசிங்காவதாரத்திற் கொல்லப்பட்டவனான இரணியகசிபு வென்னும் அசுரராசனது குலத்தில் நிகும்பனென்பவனது புத்திரர்களாய்த் தோன்றிய சுந்தன் உபசுந்தன் என்ற இருவரும், தம்மில் மிக்க மனவொற்றுமையுடையவராய், நடத்தல் இருத்தல் படுத்தல் உண்ணல் உறங்கல் முதலிய எல்லாச் செயல்களிலும் எப்பொழுதும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரியாராய்த் தமது இன்ப துன்பங்களைச் சமமாகப் பாவித்து வந்தனர். அவர்கள் இளமையில் மூவுலகத்தையும் வெல்லக்கருதி விந்தியகிரியை யடைந்து மிக்க விர தானுட்டானத்துடனே திரிமூர்த்திகளைக் குறித்து நெடுங்காலம் அரிய பெரிய தவத்தைச் செய்கையில் அத்தவத்தின் கடுமையைக் கண்டு அஞ்சிய தேவர்கள் மாயையாற் பல மகளிரையேவி அவர்களுடைய தவத்திற்குப் பலவாறு இடையூறு செய்ய முயன்றும் முடியவில்லை. பின்னர்ப் பிரதியட்சமான திரிமூர்த்திகள் அச்சுந்தோபசுந்தர் வேண்டியபடி யெல்லாம் அவர்கட்கு வரங்களைக் கொடுத்து வருகையில், அவ்வசுரர்கள் 'நாங்கள் எவராலுங் கொல்லப்படாதவராக வேண்டும்' என்று வரம் வேண்டினர். அதற்கு ஆதிதேவர்கள் 'உங்களிருவர்க்கும் பிறவுயிர்களெவற்றாலும்

மரணமில்லை' என்று வரமளித்தார்கள். பின்பு அவ்விருவரும் மிக்கு செருக்கி மூவுலகையும் வெல்லத் தொடங்கி இந்திராதி தேவர்கட்கும் பற்பல முனிவர்கட்கும் மனிதர்கட்கும் மற்றும் பலர்க்கும் மிக்க துன்பத்தை விளைவித்துப் பல பிராணிகளை அழித்து வந்தனர். பிறகு தேவர்களும் முனிவர்களும் பிரமனைச் சரணமடைந்து செய்தி கூற, அக்கடவுள் விசுவகர்மாவைக் கொண்டு மூவுலகத்துமுள்ள அழகிய பிராணிகளினுடைய உடம்பிற் சிறந்த அழகில் எள்ளளவு எள்ளளவாக எடுத்துச் சேர்த்து அது கொண்டு எவ்வுலகத்தும் ஒப்புயர்வில்லாத கட்டழகுடைய ஒரு பெண்ணையுண்டாக்கி அக்காரணத்தால் அவளுக்குத் திலோத்தமையென்று பெயரிட்டு அவளைச் சுந்தோப சுந்தரிருக்கின்ற இடத்திற்கு அனுப்பினான். விந்தியமலையின் தாழ்வரையில் அவ்விருவரும் உல்லாசமாக வீற்றிருக்கையில் அங்கு மலர் கொய்து வந்த அம்மங்கையைக் கண்டு அவளழகை வியந்து ஒருங்கு காழுற்று அருகிற்சென்று அவளுடைய வலக்கையைச் சுந்தனும், இடக்கையை உபசுந்தனும்பிடித்துக் கொண்டார்கள். இயல்பில் மிக்க கொழுப்பையுடைய அவ்விருவரும் பின்பு வரத்தினாலும் செல்வத்தினாலுமாகிய களிப்போடு அப்பொழுது மதுபானஞ் செய்ததனாலான மதமுங் கொண்டவராய்க் காமக்களிப்புற்றுத் தம்மில் மாறுபட்டுத் தம்பியை நோக்கி அண்ணன் 'தமையனாகிய என்னாற் காதலிக்கப்பட்ட இவள் உனக்குத் தாய் முறையன்றோ? இவளை நீ விரும்புதல் ஏற்குமோ?' என்றும், அதற்கு ஈடாகத் தமையனை நோக்கித் தம்பி 'தம்பியாகிய என்னாற் காதலிக்கப்பட்ட இவள் உனக்கு மருமகள் முறையன்றோ? இவளை நீ விரும்பலாமோ?' என்றும் கூறிச் சினங்கொண்டு தம் கையிலுள்ள கதாயுதத்தால் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கொண்டு போர் செய்து இருவரும் ஒருங்கே ஒருவரால் ஒருவர் அழிந்தனர் என்பதாம்.

ஒரு தாய்வயிற்றின் வந்தோர் - சகோதரர். 'மடமங்கை' என்றது, சுக்கிரீவன் மனைவியும் இப்பொழுது வாலிவசத்திலிருப்பவளுமான ருமையை. முதலிரண்டடிகளின் கூறிய மூன்று அடைமொழிகளும் - சுந்தோபசுந்தர்க்கும் ஏற்கும். உவமை, பின்னிடாமற் போர் செய்தற்கும் அமையும். திலோத்தமா, திலம்- எள், உத்தமா- மேலானவள், ஸுந்த + உபஸுந்தஸுந்தோபஸுந்த: வடமொழிப்புணர்ச்சி, குணசந்தி: சுந்தோபசுந்தர் - உயர்திணையும்மைத்தொகை, பன்மை விகுதி பெற்றது.

(284)

40.- மற்றும் அவர்கட்குச் சில ஒப்புமை வகுத்தல்.

கடலொன்றினொ டொன்று மலைக்கவுங் காவன் மேருத்
திடலொன்றினொ டொன்றமர் செய்யவுஞ் சீற்ற மென்பது
உடல்கொண் டிரண்டாகி யுடற்றவுங் கண்டி லாதேம்
மிடலிங்கிவர் வெந்தொழிற் கொப்புரை வேறு காணேம்.

கடல் ஒன்றினோடு ஒன்று மலைக்கடம் - கடல்கள் ஒன்றோடொன்று போர் செய்யவும், காவல் மேரு திடல் ஒன்றினோடு ஒன்று அமர் செய்யடம் - (நிலவுலகத்தைப்) பாதுகாப்பதான மேருமலை (இரண்டு) ஒன்றோடொன்று போர் செய்யவும், சீற்றம் என்பது இரண்டு ஆகி உடல் கொண்டு உடற்றடம் - சினமென்கிற குணந்தானே இரண்டு புருஷ வடிவங்கொண்டதாகி (ஒன்றோடொன்று) போர்செய்யவும் கண்டிலாதேம் - பார்க்காத யாம், இங்கு மிடல் இவர் வெம் தொழிற்கு வேறு ஒப்பு உரை காணோம் - இவ்வுலகத்தில் வலிமையையுடைய இவ்வாலி சுக்கிரீவர் செய்யுங் கொடியபோர்த் தொழிற்கு வேறு உபமானங் கூற அறியேம்;

கடல் ஒன்றினோடு ஒன்று மலைதலும், மேருத்திடல் ஒன்றினோடு ஒன்று அமர் செய்தலும், சீற்றமென்பது உடல்கொண்டு இரண்டாகிய யுடற்றலும் உளவாயின். வாலி சுக்கிரீவர் இங்ஙனங் கடும்போர் செய்தற்கு ஒப்புமையாகு மென்பது கருத்து; இல் பொருளுவமையணி. பூமிக்கு மேலும் கீழும் நின்று அதனை நிலை நிறுத்துதலாலும், நதிகளின் உற்பத்திக்கு இடமாகி நின்று அது கொண்டு நிலவுலகத்து உயிர்களைப் பாதுகாத்தலாலும், மலைகள் 'பூதரம், கோத்ரம்' என்றும் பெயர் பெறும்; அவ்விதப்புகள் பெரிய மலையாகிய மேருவுக்கு ஏற்குமாதலால் 'காவல் மேரு' எனப்பட்டது. 'தெரித்தீண்டுரைத்த தீவெவைக்கு நடுவாம் சம்பூத் தீவதனைத், தரித்து நடுவண் மேருவெனுஞ் சயில மதனில் தனிதுலங்கும்'' என்ற கூர்முராணமுங் காண்க; 'மேரு, பூமிக்கு நாராசம் போலத் தென் துருவம் முதல் வடதுருவம்வரையும் உள்ளே வளர்ந்து வடதுருவத்தில் மேலோங்கியிருக்கும் பொன்மயமாகிய மலை' என்ற நூற்கொள்கையும் நோக்கத்தக்கது. திடல் - மேடு; இங்கே உயர்ந்த மலை. (285)

41. -அவர்கள் கண்களினின்று வெளிப்படுந்தீ.

ஊகங்களி னாயகர் வெங்க ணுமிழ்ந்த தீயான்
மேகங்கள் கரிந்தன வெற்பு மெரிந்த திக்கின்
நாகங்கள் நடுங்கின நானில முங்கு லைந்த
மாகங்களை நண்ணிய விண்ணவர் போய் றைந்தார்.

ஊகங்களின் நாயகர் - வாநரத்தலைவர்களான அந்த வாலி சுக்கிரீவர்களுடைய, வெம் கண் - வெவ்வித கண்கள், உமிழ்ந்த - சொரிந்த, தீயால் - நெருப்பினால், மேகங்கள் கரிந்தன - : வெற்புடம் எரிந்த - மலைகளும் எரிந்தன; திக்கின் நாகங்கள் நடுங்கின - திக்கஜங்கள் அஞ்சி நடுங்கின; நால் நிலம்உம் குலைந்த - நால்வகைப்பட்ட நிலங்களும்

நிலையழிந்தன; மாகங்களை நண்ணிய விண்ணவர் போய் மறைந்தார் - (போர்காணும் பொருட்டு) வானிடங்களைச் சார்ந்து நின்ற தேவர்களும் (அஞ்சி அவற்றைவிட்டு நெடுந்தூரம் அப்பால்) ஓடி ஒளித்தார்கள்;

வாலி சுக்கிரீவர் நெருங்கிப்பொருகையில் அவர் கண்களினின்று வெளித்தோன்றிய வெகுளித் தீப் பொறிகளால் மேகங்களும் கரிய, மலைகளும் எரிந்தன. நிலவுலகத்தில் நிகழும் போரைக் கண்டு வியத்தற் பொருட்டு வரும் வழக்கப்படி பெரிய வானத்தினிடங்களையடைந்த தேவர்களும் அஞ்சி வழக்கப்படி பெரிய வானத்தினிடங்களையடைந்த தேவர்களும் அஞ்சி மறைந்து போய்விட்டார்களென்பதாம். உமிழ்தல் - வெளிப்படுத்தல். திக்கின் நாகங்கள் - கீழே எட்டுத் திசைகளிலும் இருந்து உலகத்தைத் தாங்குகின்ற வாசுகி முதலிய அஷ்டமகாசர்ப்பங்களும். நால் நிலம் - முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல். உயர்வு நவிர்சியணி. (286)

42.- அவர்கள் பலவிடங்களிலும் ஓடியோடிப் பொருதல்.

விண்மே லினரோ நெடுவெற்பின் முகட்டி னாரோ

மண்மே லினரோ புறமாதிர வீதி யாரோ

கண்மே லினரோ வெனயாவருங் காண நின்றார்

புண்மே லிரத்தம் பொடிப்பக் கடிப்பார் புடைப்பார்.

விண்மேலினர்ஓ - வானத்தின் மேலுள்ளாரோ? நெடுவெற்பின் முகட்டினாரோ - பெரிய மலைகளின் சிகரங்களிலுள் ளாரோ? மண்மேலினர்ஓ - நிலவுலகத்திலுள்ளாரோ? புறம் மாதிரம் வீதி யார் ஓ - (அவ்வுலகத்தின்) சுற்றிலுள்ள திசைகளின் கடையெல்லை யொழுங்கி லுள்ளாரோ? (அன்றி), கண்மேலினர்ஓ - (நமது) கண்களி லுள்ளாரோ? என - என்று, யாவர் உம் காண - எல்லாரும (விகற்பித்து) நோக்கும்படி, நின்றார் - (எங்கும் ஓடித் திரிந்து சென்று) நின்றவர்களாய், (அவ்விருவரும்), புண்மேல் இரத்தம் பொடிப்பகடிப்பார் புடைப்பார் - புண்களுண்டாகி அவற்றினின்று இரத்தம் சிந்தும்படி (ஒருவரையொருவர்) கடிப்பவர்களும் குத்துபவர்களுமானார்கள்;

இவ்வாறு போர் செய்யும் வாலி சுக்கிரீவர்கள், திடீரென்று ஆகாயத்திலெழுவார்கள்: மலைச்சிகரத்திற் குதிப்பார்கள்: தரையில் வருவார்கள்: திக்குகளிலோடித் திரிவார்கள்: எல்லாவுயிர்களின் கண்களிலும் இருக்கின்றவர்கள் போல அங்கங்கே நிற்பார்கள்: இரத்தங் கொப்புளிக்கும்படி ஒருவரையொருவர் கடிப்பார்கள்: குத்துவார்கள் என்பதாம். வெகு விசையோடு சென்று பலவிடங்களில் நின்று போர் செய்தார்களென்பது முதல்மூன்றடிகளால் விளங்கிற்று. அவர்கள் அப்படி மிகுவிரைவாகச் சுழன்று திரியும்போது எங்குங் காணலாம்படி யிருத்தலால், 'கண்மேலினரோ' என்றார். புடைப்பார் - அடிப்பாருமாம். (287)

43.- அவர்கள் கர்ச்சனையும், குத்துதலாலாகும் ஓசையும்.

ஏழொத் துடனாந் திசையெட்டொ டிரண்டு முட்டும்
ஆழிக் கிளராகலிக் கைம்மடங் காப்பி னோதை
பாழித் தடந்தோளினு மார்பினுங் கைகள் பாய
ஊழிக் கிளர்காநிடி யொத்தது குத்து மோதை.

ஆர்ப்பின் ஒதை - (அவ்விருவரும்) கர்ச்சித்து ஆரவாரிக்கின்ற ஓசையானது, - ஏழ் ஒத்து உடன் ஆம் - (தம்மிலுள்ள) ஏழுவகைகளும் தம்முள் ஒத்து ஒருங்குசேர்ந்தனவும், திசை எட்டொடு இரண்டும் முட்டும் - பத்துத் திக்குகளிலும் பரவி நிறைவனவுமான, ஆழி - கடல்களில், கிளர் - உண்டாகின்ற, ஆர்கலிக்கு - நிறைந்த ஓசையினும், ஐம் மடங்கு - ஐந்து மடங்கு அதிகப்பட்டதாம்; பாழி தட தோளின்உம் - வலிமையுள்ள பெரிய தோள்களிலும், மார்பின்உம் - மார்பிலும், கைகள் பாய - கைகள் விரைந்து சென்று சேரும்படி, குத்தும் - மொத்துதலினா லாகிய, - ஒதை - ஓசையானது, - ஊழி கிளர் கார் இடி ஒத்தது - கற்பாந்த காலத்தில் (பெருமழை பொழிந்து உலகங்களை யழித்தற்கு) எழுகின்ற மேகங்கள் இடித்துக் கொள்வதனாலான முழக்கத்தைப் போன்றது;

வீரர் ஒருவர் மீது மற்றொருவர் போர்க்குச் செல்லும்போது ஆரவாரித்தலும் தம்கைகளால் மார்பு தோள் ஆகிய இடங்களில் பேரொலியுண்டாகத் தட்டுதலும் இயல்பு . ஏழுகடல்களும் பொங்கித் தம்மில் ஒருங்கு சேர்ந்து பத்துத் திசைகளிலும் பரவும்போது ஆங்கு உண்டாகின்ற ஓசையினும் பலமடங்கு மிகுதியாயிருந்தது அவர்கள் கர்ச்சனைமுழக்க மென்பது, முன்னிரண்டடிகளின் பொருள். குத்தும் ஒதை என்பதற்கு - ஒருவரை யொருவர் கைகளாற் குத்திக்கொள்கிற ஓசை எனினுமாம். இரண்டு - மேல், கீழ். ஆர்ப்பினோதை, ஏழொத்துடனாம் ஆழியின் ஆர்கலிக்கு ஐம்மடங்காகி, திசை எட்டினோடிரண்டு முட்டும் என முதல் சொற்றொடரை இயைத்து உரைப்பினுமாம். கலிக்கு - நான்கனுருபு எல்லைப் பொருளில் வந்தது. இடி - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். (288)

44- அவர்கள் கடித்தலாற் பொடிக்கும் இரத்தம்.

வெவ்வா யெயிற்றான் மிடல்வீரர் கடிப்ப மீச்சென்று
அவ்வா யெழுசோரிய தாசைகள் தோறும் வீச
எவ்வாயு மெழுந்த கொழுஞ்சுடர் மீன்க ளெல்லாம்
செவ்வாயை நிகர்த்தன செக்கரை யொத்த மேகம்.

மிடல் வீரர் - வலிமையையுடைய அவ்வீரரிருவரும், மீ சென்று - ஒருவர் மேலொருவர் பாய்ந்து, வெவ் வாய் எயிற்றால் கடிப்ப - கொடுமைவாய்ந்த புற்களாற் கடித்தலினால், அவ் வாய் எழு - அந்தக் கடித்தவாயிலிருந்து வெளிப்படுகின்ற, சோரி அது - இரத்தமானது, ஆசைகள் தோறும் வீச - எல்லாத் திக்குகளிலும் தெறிக்க, (அவ்விரத்தம் பட்டதனால்) எவ்வாய்உம்

எழுந்த கொழுஞ் சுடர்மீன்கள் எல்லாம் - (வானத்தில்) எவ்விடத்திலும் விளங்குகின்ற மிக்க ஒளியையுடைய நட்சத்திரங்களெல்லாம், செவ்வாயை நிகர்த்தன- அங்காரகனைப் போன்றன; மேகம் - மேகங்கள், செக்கரை ஒத்த- செவ்வானத்தைப் போன்றன;

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் கடித்த வாயிலிருந்து தெறித்த இரத்தம் பட்டதனால் நட்சத்திரங்கள் யாவும் செந்நிறமாயின வென்க. செவ்வாய் - நவக்கிரகங்களிலொன்று; அவனது நிறம், செம்மை, சொரிவது சோரி. சோரியது, அது - முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. (289)

வேறு.

45. வாலியின் தோள்களும், சுக்கிரீவனது மார்பும் தகர்தல்.

வெந்த வல்லிரும் பிடைநெடுங் கூடங்கள் வீழ்ப்பச்
சிந்தி யெங்கணுங் சிதறுவ போற்பொறி தெறிப்ப
இந்தி ரன்மகன் புயங்களு மிரவிசே யுரனும்
சந்த வன்னெடுந் தடக்கைகள் தாக்கலிற் றகர்வ.

வெந்த வல் இரும்பிடை - (உலைக்களத்திற்) பழுக்கக் காய்ந்த வலிய இரும்பின்மேல், நெடுங் கூடங்கள் வீழ்ப்ப - (கருமான்) பெரிய சம்மட்டிகளை யிட்டு அடிக்க, (அதனால் அவ்விரும்பு), பொறி- அனற்பொறிகளை, தெறிப்ப - தெறிக்கும்படி, எங்கண்உம் சிந்தி சிதறுவதுபோல் - எல்லாப் பக்கங்களிலும் சிந்திச் சிதறுவது போல- இந்திரன் மகன் புயங்கள்உம் - இந்திரகுமாரனான வாலியின் தோள்களும், இரவி சேய் உரன்உம் - சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவனது மார்பும், சந்தம் வல் நெடுந் தட கைகள் தாக்கலின்- அழகிய வலிய நீண்ட பெரிய கைகள் அறைவதனால், தகர்வ - உடைந்துபோவனவாயின;

வாலியின் தோள்களுக்கும் சுக்கிரீவனது மார்புக்கும் இரும்பும், சுக்கிரீவன் வாலி என்னும் இவ்விருவரது கைகளுக்கு இரும்பையடிக்குஞ் சம்மட்டியென்னுங் கொல்லன்கருவியும் உவமை. 'பொறிதெறிப்ப' என்றதை, உபமேயத்திற்குங் கொள்ளலாம். (290)

46-49.- இருவரும் பொரும் வகைகள் கூறுவன.

உரத்தி னான்மடுத் துந்துவர் பாதமிட் டுதைப்பர்
கரத்தி னால்விசைத் தெற்றுவர் கடிப்பர்நின் நிடிப்பர்
மரத்தி னாலடித் துரப்புவர் பொருப்பினம் வாங்கிச்
சிரத்தின் மேலெறிந் துறுக்குவர் தெழிப்பர்தீ விழிப்பர்.

(இருவரும் ஒருவரையொருவர்), உரத்தினால் மடுத்து உந்துவர் - மார்பினால் நெட்டித் தள்ளுவார்கள்; பாதம் இட்டு உதைப்பர்- கால்களை நீட்டி உதைப்பார்கள்; கரத்தினால் விசைத்து எற்றுவர் - கைகளால் வேகங்கொண்டு தாக்குவார்கள்; கடிப்பர் - கடிப்பார்கள்; நின்று இடிப்பர் -

நேர்நின்று மோதுவார்கள்; மரத்தினால் அடித்து உரப்புவர் மரங்களைக் கொண்டு அடித்து அதட்டுவார்கள்; பொருப்பு இனம் வாங்கி - மலைவர்க்கங்களைப் பெயர்த்தெடுத்து, சிரத்தின்மேல் எறிந்து - தலைமேல் வீசி, உறுக்குவர் - அச்சமுறுத்துவார்கள்; தெழிப்பர் - ஆரவாரிப்பார்கள்; தீ விழிப்பர் - நெருப்புப் புறப்பட(க் கோபத்தால்) விழித்துப் பார்ப்பார்கள்; (291)

47. எடுப்பர் பற்றியுற் றொருவரை யொருவர்விட் டெறிவர்
கொடுப்பர் வந்துரங் குத்துவர் கைத்தலங் குளிப்பக்
கடுப்பி னிற்பெருங் கறங்கெனச் சாரிகை பிறங்கத்
தடுப்பர் பின்றுவ ரொன்றுவர் தழுவுவர் விழுவர்.

ஒருவரை ஒருவர் - ஒருவரை மற்றொருவர், பற்றி எடுப்பர் - பிடித்துத் தாக்குவர்; உற்று விட்டு எறிவர் - நெடுந்தூரம் வீசியெறிவர்; வந்து உரம் கொடுப்பர் - (அங்ஙனம் எறியப்பட்ட விழுந்தவர் உடனே ஓடி) வந்து (எதிரிக்குத்) தம் மார்பை (அவன் தாக்குமாறு) காட்டுவர்; கைத்தலம் குளிப்ப குத்துவர் - (அவ்வாறு காட்டிய மார்பில் தமது) கைப்பிடி புதையும்படி குத்துவார்கள்; கடுப்பினில் - வேகத்தோடு, பெருங் கறங்கு என- பெரிய காற்றாடியைப்போல, சாரிகை பிறங்க - வலசாரி இடசாரி முறைகள் விளங்க, (நடந்து), தடுப்பர் - (ஒருவரை யொருவர்) தடுப்பார்கள்; பின்றுவர் - (விசையோடு வலியத் தாக்குதற்பொருட்டுச் சிறிது) பின்வாங்குவார்கள்: ஒன்றுவர் தழுவுவர் விழுவர் - பொருந்தி (ஒருவரை யொருவர்) தழுவிக் கொண்டு கீழ் விழுவார்கள்;

உற்றுப் பற்றி - நெருக்கிப் பிடித்து எனினுமாம், “ஊக்க முடையா னொடுக்கம் பொருதகர், தாக்கற்குப் பேருந்தகைத்து” என்றபடி, பொருகையில் தன்பகைகெடப் பாய்தற்பொருட்டுப் பின்னே கால்வாங்குதல் விலங்குகட்கு இயல்பாம்: இனி, பின்றுவர் - கால்களோடு கால்களை பின்னுவரெனினுமாம். (292)

48. வாலி னாலுரம் வரிந்தனர் நெரிந்துக வலிப்பர்
காலி னானெடுங் கால்பிணித் துடற்றுவர் கழல்வர்
வேலி னாலற வெறிந்தன விறல்வலி யுகிரால்
தோலி னாலுடல் நெடுவரை முழையெனத் தொளைப்பர்.

உரம் வாலினால் வரிந்தனர் - (ஒருவர்) மார்பை (மற்றொருவர் தமது) வாலினாற் கட்டி, நெரிந்து உக வலிப்பர் - (எலும்புகள்) நொருங்கிப் பொடியாம்படி இழுப்பர்; காலினால் நெடுங்கால் பிணித்து உடற்றுவர் - (தமது) காலால் (மற்றொருவரது) நீண்ட காலை மாட்டியிழுத்து வருத்துவர்; கழல்வர் - (பின்பு) சிறிது நெகிழ்வர்; வேலினால் அற எறிந்து அன - வேலாயுதத்தைக் கொண்டு நன்றாக எறிந்தாற்போன்ற [மிகக்கூரிய], விறல் வலி உகிரால் - மிக்க வலிமையையுடைய நகங்களினால், தோலினால் உடல் நெடுவரை முழை என- தோலுடன் உடம்பு பெரிய மலையின் -

குகை போலாகும்படி [பிளவு கொடுக்கும்படி], தொளைப்பர் - துளைப்பார்கள்;

விறல் வலி - வெற்றியைத் தரும் வலிமையெனினுமாம். (293)

49. மண்ண கத்தன மலைகளு மரங்களு மற்றும்
கண்ண கத்தினிற் றோன்றிய யாவையும் கையால்
எண்ண கப்பறித் தெறிதலி னெற்றலி னிற்ற
விண்ண கத்தினை மறைத்தன மறிகடல் வீழ்ந்த.

மண் அகத்தன மலைகள்உம் - நிலத்தினுள்ளே ஊன்றியிருப்பன
வான மலைகளையும், மரங்கள்உம் - மரங்களையும், மற்றும்உம் கண்
அகத்தினில் தோன்றிய யாவைஉம் - மற்றும் கண்ணெதிரிற் காணப்பட்ட
எல்லாப் பொருள்களையும், (அவர்கள்), எண் நக கையால் பறித்து-
வலிமை விளங்கக் கைகளாற் பெயர்த்தெடுத்து, எறிதலின்- (அவற்றை
யொருவர் மீது ஒருவர்) வீசியெறிந்ததனாலும், எற்றலின் - (கைகளிற்
கொண்டு அவற்றால்) அடித்ததனாலும், இற்ற- (அம்மலை முதலியன)
முறிந்தவையாய், விண் அகத்தினை மறைத்தன- ஆகாயத்தினிடத்தை
மறைத்தனவும், மறி கடல் வீழ்ந்த (அலைகள்) மடங்கப் பெற்ற கடலில்
(போய்) விழுந்தனவுமாயின;

வானமெங்கும் பரவி நிறைதலால் 'விண்ணகத்தினை மறைத்தன'
என்றார். 'மண்ணகத்தன' என்பதை மரங்களுக்கும் இயைக்கலாம். கண்
அகத்தினில் - கண்பார்வையிடத்தில்; கண்முன்னிலையில் என்றபடி. (294)

50.- ஒருவர்க்கு ஒருவர் தோற்காமற் சமமாகப் பொருதல்.

வெருவிச் சாய்ந்தனர் விண்ணவர் வேறென்னை விளம்பல்
ஒருவர்க் காண்டம ரொருவருந் தோற்றில ருடன்று
செருவிற் றுய்த்தலிற் செங்கனல் வெண்மயிர் செல்ல
முரிபுந் கானிடை யெரிபரந் தனவென முனைவார்.

ஆண்டு அமர் - அப்பொழுது (நிகழ்ந்த) போரில், ஒருவர்க்கு ஒருவர்
உம் தோற்றிலர் - ஒருவர்க்கு ஒருவர் தோற்காதவராய், உடன்று செருவிற்
துய்த்தலின் - உக்கிரமாய்ப் போர்செய்தலில் வீராவேசம் கொள்வதனால்,
முரி புல் கானிடை எரி பரந்தன என - உலர்ந்த புற்கள் நிறைந்த காட்டில்
நெருப்புக்கள் பரவியனபோல, வெள் மயிர் செம் கனல் செல்ல -
வெண்ணிறமான (தங்கள் உடம்பு) மயிர் களிலிருந்து சிவந்த நெருப்பு எழ,
முனைவார் -(அவ்விருவரும்) போர் செய்பவரானார்கள்; (அப்போரின்
கடுமையைக் கண்டு), விண்ணவர் வெருவி சாய்த்தனர் - தேவர்கள்
அஞ்சிநிலைகுலைபவரானார்கள்; (என்றால்), வேறு விளம்பல் என்னை-
(அப்போரின் கடுமையைக் குறித்து) மற்றும் சொல்லலாவது என்ன
இருக்கின்றது?

'செங்கனல் வெண்மயிர் செல்ல' தொடைமுரண். (295)

51.- பிறகு வாலி, சுக்கிரீவனைக் குத்திக் குமைத்து நிலைகுலைத்தல்

அன்ன தன்மைய ராற்றலி னமர்புரி பொழுதின்
வன்னெ டுந்தடந் திரள்புயத் தடுதிறல் வாலி
சொன்ன தம்பியைத் தும்பியை யரிதொலைத் தென்னக்
கொன்ன கங்களிற் கரங்களிற் குலைந்துக மலைந்தான்.

அன்ன தன்மையர் - அப்படிப்பட்ட தன்மையை யுடையவர்களாய், ஆற்றலின் அமர்புரி பொழுதின் - மிக்க பல பராக்கிரமங்களுடன் போர் செய்கின்றபொழுது, - வல் நெடுந் தட திரள் புயத்து அடு திறல் வாலி - வலிய நீண்ட பெரிய திரண்ட தோள்களையும் பகையழிக்கும் வலிமையை யுமுடைய வாலியானவன், - சொன்ன தம்பியை - மேற்சூறப்பட்ட தம்பியான சுக்கிரீவனை, தும்பியை அரி தொலைத்து என்ன- யானையைச் சிங்கம் அழிக்குமாறுபோல, கொல் நகங்களின் - கொலை செய்யவல்ல நகங்களாலும், கரங்களின் - கைகளாலும், குலைந்து உக- உறுதிநிலை குலைந்து விடும்படி, மலைந்தான்- போர் செய்தான்; (296)

52. சுக்கிரீவன் இராமபிரானை யடைய அப்பெருமான் அவனுக்கு அடையாளமாலை சூட்டுதல்.

மலைந்த போதினைந் திரவிசே யையன்மாட் டணுகி
உலைந்த சிந்தையோ டுணங்கினன் வணங்கிட வுள்ளம்
குலைந்தி டேலுமை வேற்றுமை தெரிந்திலங் கொடிப்பு
மிலைந்து செல்கென விடுத்தன னெதிர்த்தனன் மீட்டும்.

மலைந்தபோது - (இவ்வாறு வாலி) கடும்போர் செய்த பொழுது, இரவி சேய் - சூரியகுமாரன் [சுக்கிரீவன்], இனைந்து - மிக வருந்தி ஐயன்மாட்டு அணுகி ஸ்ரீ ராமபிராணிடம் சேர்ந்து, உலைந்த சிந்தையோடு - வருந்திய மனத்துடனே, உணங்கினன் - வாட்ட முற்றவனாய், வணங்கிட - நமஸ்கரிக்க, - (அப்பெருமான் அவனை நோக்கி), உள்ளம் குலைந்திடேல் - மனம் வருந்தாதே; உமை வேற்றுமை தெரிந்திலம் - உங்களை (இன்னான் வாலி இன்னான் சுக்கிரீவன் என்று) வேறுபாடறியாமற் போனோம்; (இனி வேறுபாடறியுமாறு), கொடி பூ மிலைந்து செல்க - காட்டுக் கொடியின் மலரைச் சூடிச்சொல்வாயாக, என - என்று சொல்லி, விடுத்தனன் - (அவனை) அனுப்பினான்; மீட்டும் எதிர்த்தனன் - (அவ்வாறே காட்டுமலர்ப்பூவைச் சூடிச் சுக்கிரீவன்) மீளவும் (வாலியை) எதிர்க்கலானான்;

வாலி சுக்கிரீவரிருவரும்போர் செய்கின்றபொழுது அவர்களில் இன்னாரின்னாரென்று வேறுபாடு தெரியாததால் ஒரு கால் தவறிச் சுக்கிரீவன்மேல் அம்பு எய்ததாய்விடுமோ என்ற சங்கை பற்றியே பெருமான் வாளாவிருந்தருளின னென்பது விளங்கிற்று. 'இனி

அடையாளம் தெரியும்படி இப்போது இதனை நீ தரித்துக் கொண்டுபோய்ப் போர் செய்தால், இடையே வாலிமேல் அம்பு தொடுக்கிறேன்' என்று சொல்லி அவனுக்குக் காட்டுக் கொடிப் பூமாலையைச் சூட்டியனுப்ப, சுக்கிரீவன் வாலியை எதிர்க்கலானானென்க. செல்கென - விகாரம். 'கொடிப்பூ' என்பதைப் பூங்கொடியென மொழிமாற்றி, பூங்கொடியை அடையாளமாகத் தரித்துச் செல்வாயாக என்றதாகவும் உரைக்கலாம். கஜபுஷ்பி யென்ற பூங்கொடி அடையாளமாகக் கழுத்திற் கட்டப்பட்ட தெனமுதனால் கூறும். போதில் நைந்து என்றும் பிரிக்கலாம். (297)

53. - சுக்கிரீவன் வாலியைத் தாக்குதல்.

தயங்கு தாரகை நிரைதொடுத்த தணிந்தன போல
வயங்கு சென்னியன் வயப்புலி வானவல் லேற்றோடு
உயங்கு மார்ப்பின னொல்லைவந்த தடுதிறல் வாலி
பயங்கொ ளப்புடைத் தெற்றினன் குத்தினன் பலகால்.

தயங்கு தாரகை நிரை தொடுத்து அணிந்தனபோல- விளங்குகின்ற நட்சத்திரங்கள் வரிசையாக (மாலையாய்) த் தொடுத்து அணியப்பட்டன போல, வயங்கு - (மலர்மாலை) விளங்குகின்ற, சென்னியன்- முடியையுடையவனான சுக்கிரீவன், - வயபுலி - வலிய புலியும், வானம் வல் ஏற்றோடு - மேகத்தில் தோன்றுகின்ற வலிய இடியேறும், உயங்கும் - (கேட்டு) வருந்தும்படியான, ஆர்ப்பினன் - ஆரவாரத்தைச் செய்து கொண்டு, ஒல்லை வந்து- விரைவாய் வந்து, அடு திறல் வாலி பயம் கொள்பகையுழிக்கும் வலிமையையுடைய வாலியும் அச்சங் கொள்ளும்படி, புடைத்து - (அவனை) அடித்து, எற்றினன் - மோதி, பல கால் குத்தினன் - பலமுறை குத்தினன்; - இதுவும் அடுத்த செய்யுளும் சில பிரதிகளில்லை.

கொடிப்பூ மிலைந்து விடுக்கப்பட்ட சுக்கிரீவன், அக்கொடிப்பூ வான்மீன்போல் தோன்றா நிற்க, புலிபோலவும் பேரிடிபோலவும் பேராரவாரஞ்செய்த வண்ணம் வாலியும் அஞ்சிட மோதிக்குத்தினானென்பதாம். 'வானம் வல் ஏற்றோடு' என்பதற்கு - வானத்தையளாவி வளர்ந்த [மிகப்பெரிய] வலிய ஆண்சிங்கமும் என்றும் உரைக்கலாம்.

இச் செய்யுளின் பின் ஒரு பிரதியில் பின்வரும் செய்யுள் காணப்படுகின்றதென்ப:- "சிவந்த கண்ணுடை வாலியும் செங்கதிர்ச் சேயும், வெவந்த போதவரிருவரும் நோக்கின்ற வேலைக் கவந்த தம்பியைக்கையினா லெடுத்தவனுயிரை, அவந்தமற்றவனாருயிரந்தகற் களிப்போன்." (298)

54.- சுக்கிரீவனை வாலி உயிர்நிலைகளில் தாக்குதல்.

அயிர்த்த சிந்தைய னந்தகன் குலைகுலைத் தஞ்சச்
செயிர்த்து நோக்கினன் சினத்தொடு சிறுநகை செய்யா
வயிர்த்த கையினுங் காலினுங் கதிர்மகன் மயங்க
உயிர்த்த லந்தொறும் புடைத்தன னடித்தன னுதைத்தான்.

(அப்பொழுது வாலி), அயிர்த்த சிந்தையன் - (தோற்றோடியவன் மீளவும் வந்தது என்னையோ! என்று) சங்கித்த மனத்தையுடையவனாய், அந்தகன் குலைகுலைந்து அஞ்ச - யமனும் அஞ்சி நடுங்கும்படி, செயிர்த்து நோக்கினன் - கோபித்து உறுக்கிப் பார்த்து, சினத்தொடு சிறு நகை செய்யா - அக்கோபத்தாற் சிறு சிரிப்புச் சிரித்து, வயிர்த்த கையின் உம் காலின் உம் - உறுதி கொண்ட (தன்) கைகளாலும் கால்களாலும், கதிர் மகன் மயங்க - அச்சுக்கிரீவன் மயக்கமடையும்படி, உயிர்த்தலம் தொறும் - (அவனது) உயிர் நிலைகளி லெல்லாம், புடைத்தனன் அடித்தனன் - குத்தி அடித்து, உதைத்தான் -;

கையின் புடைத்தனன் அடித்தனன், காலின் உதைத்தான் என முறை நிரனிறைப்பொருள்கோள். வயிர்த்தல் - வைரங்கொள்ளுதல். கதிர் மகன் - சூரிய புத்திரன்; கதிர் - ஒளி; ஒளியையுடையவனுக்குப் பண்பாகு பெயர். குலைகுலைந்து அஞ்ச - அஞ்சிக் குலை குலைய; விசுதிபிரித்துக் கூட்டல். இனி, குலைகுலைந்து - ஈரல் நிலை குலைந்து என்றலுமாம். 'சினத்தொடு' என்றதில் 'ஒடு' உருபு - ஆலுருபின் பொருளில் வந்தது. உயிர்த்தலம் - உடம்பில் மர்மஸ்தானங்கள். இங்குக் கூறிய சிரிப்பு, வீரத்து எழுந்த வெகுளிநகை; இகழ்ச்சி பற்றியதுமாம். மயங்குதல் - அறிவு கலங்குதல். அயிர்த்த சிந்தையன் - சிந்தை அயிர்த்தவன். (299)

55. சுக்கிரீவன் சிதைந்து, இராமபிரானிருக்கின்ற திசையை நோக்குதல்.

கக்கி னானுயி ருயிர்ப்பொடுங் செவிகளிற் கண்ணின்
உக்க தாங்கெரிப் படலையோ டுதிரத்தி னோதம்
திக்கு நோக்கினன் செங்கதி ரோன்மகன் செருக்கிப்
புக்கு மீக்கொடு நெருக்கின னிந்திரன் புதல்வன்.

ஆங்கு - அப்பொழுது, (சுக்கிரீவன்), உயிர்ப்பொடு உம் உயிர்க்க கினான் - பெருமூச்சுடனே உயிரைக் கக்கலானான்; செவிகளின் - (அவனுடைய) காதுகளிலிருந்து, கண்ணின் - கண்களிலிருந்து, எரி படலையோடு - நெருப்பின் தொகுதியோடு, உதிரத்தின் ஒதம் - இரத்தப் பெருக்கு, உக்கது - வெளிப்பட்டது; (இவ்வாறு சிதைவுற்ற), செம் கதிரோன் மகன் - அந்தச் சூரிய குமாரன் [சுக்கிரீவன்], திக்கு நோக்கினான் - (வேறு கதியில்லாமையால் இராமபிரான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற) திசையை (எளிமையோடு) நோக்கினான்; இந்திரன் புதல்வன் - இந்திரகுமாரனான வாலியோ, செருக்கி - கர்வங்கொண்டு, புக்கு மீ கொடு நெருக்கினன் - மேல்மேல் தாக்கி வருத்திக் கொண்டிருந்தான்;

சுக்கிரீவன் மிகவும் மோதப்பட்டதனால் இராமனுள்ள இடத்தை நோக்காநிற்க, வாலி செருக்கி மேன்மேலும் நெருக்கலானான் என்பதாம். உயிர்ப்பொடும் உயிர் கக்கினான் - பிராணன் போய்விடுமென்னும்படி பெருமூச்சுவிடலானான் என்க. (300)

56.- வாலி சுக்கிரீவனைத் தரையில் மோதுதற்கு எடுக்குஞ் சமயத்தில் இராமபிரான் வாலியின் மேல் அம்பு தொடுத்தல்.

எடுத்துப் பாரிடை யெற்றுவன் பற்றியென் றிளவல்
கடித்த டத்தினுங் கழுத்தினுந் தன்னிரு கரங்கள்
மடுத்து மீக்கொண்ட வாலிமேல் கோலோவறு வாங்கித்
தொடுத்து நாணொடு தோளுறுத் திராகவன் துரந்தான்.

'பற்றி எடுத்து பாரிடை எற்றுவன் - (இவனைப்) பிடித் தெடுத்துத் தரையில் மோதுவேன்', என்று - என்று எண்ணி, இளவல் - தம்பியான அச்சுக்கிரீவனது, கடி தடத்தின் உம் - இடையிலும், கழுத்தின் உம் - கழுத்திலும், தன் இரு கரங்கள் மடுத்து - தனது கைகளிரண்டையுஞ் செலுத்தி, மீ கொண்ட - (அவனை) மேலேயெடுத்த, வாலிமேல் - வாலியின்மீது, - இராகவன் - இராமபிரான், கோல் ஒன்று வாங்கி - ஓர் அம்பை யெடுத்து, தொடுத்து - (தனது வில்லில்) வைத்து, நரணொடு தோள் உறுத்து - அவ்வில் நாணியுடனே (தனது) தோஷைப் பொருந்து மாறு செய்து, துரந்தான் - செலுத்தினான்;

இடையில் ஒரு கையையும் கழுத்தில் ஒருகையையுங் கொடுத்துச் சுக்கிரீவனை வாலி தூக்கி மேலேயெடுத்துப் பூமியிலே மோதிக் கொல்ல முயல்கையில், கண்ட இராமபிரான் 'இனி நாம் வெறுமனேயிருக்க லாகாது' என்று நினைத்து ஒருபாணத்தையெடுத்துக் கோதண்டத்திற் பூட்டி நாணியைத் தோளளவும் இழுத்து வாலியின் மார்பை இலக்கு வைத்து அந்த அம்பைத் தொடுத்தனென்க. ராகவன் - ரகுசுவலத்தில் அவதரித்தவன்; தன்னையடுத்துக் குறை வேண்டின ஓர் அந்தணனது குறையைத் தீர்த்தற்பொருட்டுக் குபேரன்மேற் போர் தொடங்கிய ரகுவினது குலத்தில் அவதரித்த பெருமான் தன்னையடுத்தவனான சுக்கிரீவனது குறையை நீக்கும் பொருட்டு வாலிமேல் அம்பு தொடுத்தல் இயல்பே என்பது தோன்ற, இங்கு அப்பெருமானை 'இராகவன்' என்ற திருநாமத்தாற் குறித்தன ரென்னலாம். (301)

57. -இராமபாணம் வாலியின் மார்பை எளிதில் துளைத்தல்.

காரும் வார்குவைக் கதலியின் கனியினைக் கழியச்
சேருஞ் சூசியிற் சென்றது நின்றதென் செப்ப
நீரு நீர்தரு நெருப்பும் வன்காற்றுங் கீழ் நிமிர்ந்த
பாருஞ் சார்வலி படைத்தவ னுரத்தையப் பகழி.

அ பகழி - அந்த (இராம) பாணமானது, - நீரும் -, நீர் தரு நெருப்பும - நீரையுண்டாக்கிய தீயும், வல் காற்றும - (அந்நெருப்பை யுண்டாக்கிய) வலிய காற்றும், கீழ் நிமிர்ந்த பார்உம் - (இவற்றிற்கு ஆதாரமாய்க்) கீழே விளங்குகின்ற பூமியும் (ஆகிய பூதங்கள் நான்கும்), சார் - கொண்ட, வலி - வலிமையை, படைத்தவன் - பெற்றவனான

வாலியினது, உரத்தை - மார்பை, - காரும் வார் சுவை - முதிர்ந்தமிக்க உருசியையுடைய, கதலியின் கனியினை - வழைப் பழத்தை, கழிய சேரும் - தைத்துச் செல்லுகின்ற, குசியின் - ஊசிபோல, சென்றது - (எளிதில் துளைத்துக் கொண்டு) சென்றது, (என்றால்), செப்ப நின்றது என் - (அந்த ராமபாணத்தின் ஆற்றலைக் குறித்து மற்றும்) கூற வேண்டியதாய் நின்றது யாது உளது? [ஒன்றுமில்லை யென்றபடி]

அந்த இராமபாணமானது, நான்கு பெரும்பூதங்களின் வலிமை முழுவதும் நிறைந்த திடகாத்திரமுடைய வாலியின் மார்பிலே, கனிந்த வாழைப்பழத்தில் ஊசி இறங்குவதுபோலச் சிறிதுந் தடைப்பட்டாமல் நுழைந்த தென்பதாம். ஐம்பெரும்பூதங்களுள் முதலதான வானத்திற்கு வடிவ மில்லாமை பற்றி, அதனை இங்குக் கூறாராயினார். "அக் நேராய்: '[அங்கியிலிருந்து நீர் தோன்றிற்று]' என்பது வேதநூல். (302)

58.- வாலி விழுதல்.

அலங்கு தோள்வலி யழிந்தனன் தம்பியை யருளான்
வலங்கொள் பாரிடை யெற்றுவா னுற்றபோர் வாலி
கலங்கி வல்விசைக் கால்கிளர்ந் தெறிவுறக் கடைக்கால்
விலங்கன் மேருவும் வேர்பறிந் தாலென வீழ்ந்தான்.

அலங்கு தோள் வலி அழிந்தனன் - விளங்குகின்ற தோள்களின் வலிமையழிந்தவனும், தம்பியை - (தனது) தம்பியுமான சுக்கிரீவனை, அருளான் - (அவன்பக்கல் சிறிதும்) கருணை கொள்ளாத வனாய், வலம்கொள் பாரிடை எற்றுவான் உற்ற - வலிமை கொண்ட தரையில் மோதிக்கொல்லுதற்குத் தொடங்கிய, போர் வாலி - போரில் வல்ல வாலியானவன், - கலங்கி - (அந்த ராமபாணம் பட்டவுடனேயே) நிலை கலங்க, - கடைக்கால் - கற்பாந்த காலத்தில், வல்விசை கால் கிளர்ந்து எறிவுற - வலிய வேகத்தையுடைய காற்று எழுந்து வீசுவதால், மேரு விலங்கல்உம் வேர் பறிந்தால் என - மேருகிரி நிலைபெயர்ந்து விழுந்தாற்போல, வீழ்ந்தான் - விழுந்திட்டான்;

"பேராண்மை யென்ப தறுகணொன் றுற்றக்கா, லூராண்மை மற்றத னெஃகு" என்றபடி கண்ணோட்டமின்றிப் பகைவரை யழித்தல் தகுதியாயினும், அப்பகைவர்க்குப் போரில் துன்பம் நேர்ந்த இடத்து அவரை அழித்திடாமல் அன்போடுவிடுதல் பெரு வீரரின் பேரறமும், தன் தம்பியினிடத்தே மைந்தனிடத்திற் போல அன்பு செலுத்துதல் தந்தை யொப்பவனான தமையனது கடமையுமாயிருக்க, அந்த நீதி நூற்கொள் கைக்கும் அறநூற் கொள்கைக்கும் மாறாக வாலி தன் தம்பியான சுக்கிரீவனை வலியழிந்த நிலையிற் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கொல்லத் துணிந்தானன்றோ! ஆதலால், "நனிமிக்க நல்வினை தீவினைகட்கு இம்மையிலேயே பயன் நுகரலாகும்" என்றபடி அத் தீவினை மிகுதியால்

உடனே அழியலாயின னென்பது தோன்றக் கூறினார். இப்படிப் பட்டவனை, "இன்று போய் போர்க்கு நாளைவா" என்று கொடும் பகைஞனான இராவணனையு முட்பட முதல் நாட்போரில் அருள் செய்து விடுக்கும் இயல்புடையவனும் தம்பியர்பக்கல் வரம்பில்லாத அன்புடையனுமாகிய இராமபிரான் கொல்லுதல் தருதியே யென்பதும் இதில் விளங்குதல் காண்க. இவ்வகைப் பெருங்குற்றத்தைத் தன் கண்ணாற் கணுமளவும் பெருமான் அம்பு செலுத்தாமற் பொறுத்திருந்து அது கண்ட பின்னரே அம்பு தொடுத்தனென்பதும் கருதத்தக்கது. மேருவும், உம்- உயர்வு சிறப்பு. வல்விசைக்கால் சண்டமாருதம். (303)

59. சுக்கிரீவனை வாலி யெடுத்த பிடி நெகிழ்தல்.

சையம் வேரொடு முருமுற் சாய்ந்தெனச் சாய்ந்து
வைய மீதிடைக் கிடந்போ ரடுதிறல் வாலி
வெய்ய வன்தரு மதலையை மிடல்கொடு கவரும்
கய்நெ கிழ்ந்தன னெகிழ்ந்திலன் கடுங்கணை கவர்தல்

உரும் உற- இடி விழுதலால், சையம் - மலை, வேரொடும் சாய்ந்து என - அடியோடு நிலைபெயர்ந்து விழுந்தாற்போல, வையம் மீது இடை - பூமியிலே, சாய்ந்து கிடந்த - (நிலை குலைந்து) விழுந்துகிடந்த, போர் அடு திறல் வாலி - போரிற்பகையழிக்கும் வலிமையையுடைய வாலியானவன், - வெய்யவன் தரு மதலையை - சூரியன் பெற்ற குமாரனான சுக்கிரீவனை, மிடல் கொடு கவரும் - வலிமை கொண்டு தூக்கியெடுத்த, கய் - கைகளின் பிடி, நெகிழ்ந்தனன் - நெகிழ்ந்து விட்டான்: (ஆனால்), கடுங் கணை கவர்தல் நெகிழ்ந்திலன் - உக்கிரமான (இராம) பாணத்தைப் பற்றுவதை நெகிழ் விட்டானில்லை;

வாலியைக் கொல்லுமாறு இராமன் அம்பு தொடுக்கவே, சுக்கிரீவனைப் பிடித்த வாலியின் கைப்பிடி நெகிழ்வதாயிற்று. அந்நிலை யிலும் சோர்வின்றி வாலி இராமபாணத்தைப் பிடித்தபிடி நெகிழ் விட்டானில்லையெனத் திறந்தோன்றக் கூறினார். கை நெகிழ்ந்திலன் கவர்பவனானானென்க. இனி, இங்கு, "மறந்தும் பிறன்கேடு குழற்கு குழின், அறஞ்குழுஞ் குழ்ந்தவன் கேடு" என்ற பொருளையும், அத்திருக்குறளி னுரையிற் பரிமேலழகர் 'குழ்கின்ற பொழுதே தானும் உடன் குழ்தலின்' என்றதையும் காண்க. சுக்கிரீவனை வலியிழந்த நிலையில் வாலி வலிய எடுத்துத் தரையில் மோதிக்கொல்ல முயன்றமை, அஃவாலியைக் கொல்லுமாறு உடனே இராமபிரான் அவன்மேல் அம்பு தொடுத்ததற்குக் காரணமென்பது கீழே விளங்கிற்று: அங்ஙனம் காரணமாகிய வாலியின் கைப்பிடி தளர்ந்தாலும், அதன் காரியமாகிய இராமனம்பின்பிடி தளர்ந்திலதெனச் சமத்காரந்தோன்றக் கூறினா ரெனினுமாம். ஈற்றடி - தொடைமுரண். (304)

60. - வாலி தன்னுயிரைக் கவரும் படையைத் தன்னுடலினின்று
அப்பாற்போகவொட்டாது அகப்படுத்தியமை.

வெற்றி வீரன தடுகணை யவன்மிட லுரத்தாடு
உற்ற தப்புறத் துறாதமு னுறுவலிக் கரத்தால்
பற்றி வாலினுங் காலினும் பிணித்தகப் படுத்தான்
கொற்ற வெங்கொடு மறலியுஞ் சிரதலங் குலைந்தான்.

வெற்றி வீரனது - வெற்றியையுடைய மகாவீரனான இராமபிரானது, அடு கணை - தவறாமல் அழிக்கவல்ல அம்பானது, அவன் மிடல் உரத்து ஊடு உற்றது - அந்த வாலியினது வலிமையையுடைய மார்பிற் சேர்ந்தது; அப்புறத்து உறாதமுன் - (அதனை முழுவதுந் துளைத்துக்கொண்டு) அப்பாற் சென்று விடாதன் முன்னே, (அதனை அவ்வாலி) உறுவலி கரத்தால் - மிக்க வலிமையுடைய (தன்) கைகளால், பற்றி - பிடித்து, வாலின்உம் காலின்உம் பிணித்து - (தனது) வாலினாற் கட்டியும் கால்களால் தடுத்தும், அகப்படுத்தான் - அப்பாற் போகவொட்டாமற் செய்தான்; (அப் பேராற்றலைக் கண்டு), கொற்றம் வெங்கொடு மறலிஉம் - (எங்கும்) வெற்றியையுடைய மிக்க கொடிய யமனும், சிரதலம் குலைந்தான் - (அத்திறத்தைக் கொண்டாடித்) தலையசைத்தான் [சிரக்கம்பஞ் செய்தானென்றபடி]

உயிர்போகுந் தறுவாயிலும் வாலி மனஉரம் கொண்டு தன்னுயிரை வாங்கும் இராமபிரானது கணையை ஊடுருவிக் கொண்டு அப்பாற் போகாதபடி அகப்படுத்தியமையைக் கண்டு காலக்கடவுளும் அவன் திறலைக் கொண்டாடினென்பதாம். மறலி சிரதலங்குலைந்தான் - அஃறிணையாகிய சினை தான் தொடர்ந்த உயர்திணையாகிய முதலின் முடிபைக் கொண்டது. (305)

61. - வாலின் கோபாவேசம்.

எழுந்து வான்முக டிடித்தகப் படுப்பனென் றிவரும்
உழுந்து பேர்வுழித் திசைதிரித் தொறுப்பலென் றுதைக்கும்
விழுந்து பாரினை வேரொடும் பறிப்பலென் றுருக்கும்
அழுந்து மிச்சர மெய்தவ னார்க்கொலென் றயிர்க்கும்.

(அப்பொழுது வாலி), - எழுந்து - மேற்கிளம்பி, 'வான் முகடு இடித்து - வானத்தின் முகட்டை யிடித்து, அகப்படுப்பன் - இந்தப் பூமியிடத்துச் சிந்தச் செய்துவிடுவேன்,' என்று - என்றெண்ணி, இவரும் - மேலெழுவான்; 'உழுந்து பேர்வு உழி - (ஓர்) உளுந்து நிலைபெயர்ந்து (ஒருமுறை) உருளுமளவிலே [மிகு விரைவில் என்பறடி]. திசை திரித்து - எல்லாத் திக்குக்களையும் சுழலுமாறு செய்து, ஒறுப்பல் - (அத்திக்குகளை

யெல்லாம்) அழித்துவிடுவேன்,' என்று - என்று சொல்லி, உதைக்கும் - உதைப்பான்: 'விழுந்து - கீழ்விழுந்து, பாரினை - பூமியை, வேரொடும் பறிப்பல் - அடியோடு பெயர்த்தெடுப்பேன்,' என்று - , உருக்கும் - பெருஞ் சினங்கொள்வான்; அழுந்தும் இ சரம் - (மிகவலியுடன் மார்பிற்) பாய்ந்து செல்லுகின்ற இந்தப் படையை, எய்தவன் - தொடுத்தவன், ஆர்கொல் - யாரோ?' என்று அயிர்க்கும் - என்று சந்தேகிப்பான்;

இராமபாணம் பட்டதனால் வாலி துள்ளித் துடிக்கும்போது "எண்பது கோடி நினைந்தெண்ணுவன்" என்றபடி அவன்கொண்ட பல எண்ணங்களை இங்ஙனம் எடுத்துக் கூறினர் . தன்னுயிர் வாங்கிய படையைக் குறித்துப் பலபடியாக ஐயுற்று, 'சரமெனும்படி தெரிந்தது பலபட்ச சலித்தென்' என்று வாலி சரமெனத் தெளிந்தானென்று மேல் வருவதனால், இச்செய்யுளில் சரமென்பது - உயிரை வாங்கலுறும் படை என்று உறுப்புப் பொருளைக் கொண்ட தென்பதே சாலும். வான் முகடு - அண்டகோளத்தின் மேலிடம். உழுந்து பேர்வுழி - உழுந்து உருளுங்கால வெல்லை. (306)

62.- வாலி தன்னுயிர் வாங்கிய படையைப் பற்றிய வண்ணம்
கால் வால்களினால் வலியுறப் பறிக்கப் பார்த்தல்.

எற்றுங் கையினை நிலத்தொடு மெரிப்பொறி பறப்பச்
சுற்று நோக்குறுஞ் சுடுசரத் தைத்துணைக் கரத்தால்
பற்றி வாலியினுங் காலினும் வலியுறப் பறிப்பான்
உற்று றாமையி னுலையுறு மலையென வருளும்.

(மற்றும் வாலி), - கையினை நிலத்தொடும் என்றும்- (தன்) கைகளைத் தரையோடு மோதுவான்; எரிபொறி பறப்ப- (தன்) கண்களிலிருந்து) நெருப்புப் பொறிகள் பறக்கும்படி, சுற்றும் நோக்குறும்- எல்லாப் பக்கங்களிலும் விழித்துப் பார்ப்பான்; சுடு சரத்தை- வெவ்வித அந்த அம்பை, துணை கரத்தால் பற்றி- (தனது) இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து, வாலின்உம் காலின்உம் - (தனது) வாலின் உதவியையும் கால்களின் உதவியையும் கொண்டு, வலிஉற பறிப்பான்- வலியப் பெயர்த்தெடுத்தற்கு, உற்று- தொடங்கி, உறாமையின் - (அம் முயற்சி) நிறைவேறாததால், உலைவு உறும் - வருத்தமடைவான்; மலை என உருளும் - மலை (புரண்டாற்) போல (நோவு பொறாமல் நிலத்திற்) புரள்வான்;

கையினை நிலத்தொடும் என்றும் - கைகளைத் தரையில் அறைவான்; கைகளால் தரையை மோதுவான். பறப்ப - மேலெழும். (307)

63.- படையெறிந்தோரைப் பற்றிய வாலியின் சங்கை.

தேவ ரோஎன வயிர்க்குமத் தேவரிச் செயலுக்கு
ஆவ ரோவவர்க் காற்றலுண் டோளனும் அயலோர்
ஏவ ரோவென நகைசெயு மொருவனே யிறைவர்
மூவ ரோடுமொப் பான்செய லாமென மொழியும்.

'தேவர் ஒளென- (இந்த அம்பை என்மேல் எய்தவர்) தேவர்களோ?' என்று, அயிர்க்கும் - சந்தேகிப்பான்; (மற்றும்), 'அ தேவர்- அந்தத் தேவர்கள், இ செயலுக்கு ஆவர்ஓ- இவ்வகையான செயல் செய்வார்களோ? (அன்றியும்), அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டுஓ- அவர்கட்கு (என்னுடலைத் துளைக்கவல்ல அம்பைச் செலுத்தும்) திறமையுண்டோ?' எனும் - என்றும் எண்ணுவான்; 'அயலோர் எவர்ஓ - (இது செய்தவர்) வேறு யாரோ?' என - என்றும் எண்ணி, நகை செய்யும் - சிரிப்பான்; 'ஒருவனே இறைவர் மூவரோடு உம் ஒப்பான் செயல் ஆம் - தானொருவனே திரிமூர்த்திகளுக்கும் ஒப்பாகின்றவனது செய்கையாகும் (இது),' என மொழியும்- என்றும் தனக்குட் சொல்லிக் கொள்வான்;

'தன் மீது அம்பு எய்தவர் தேவரோ' என அயிர்த்த வாலி, தொந்தயுத்தமாக இருவர் போர் செய்கையில் இடையே ஒருவர் மேல் தாம் அம்புசெலுத்துதலாகிய இத் தகுதியில் செயலைப் புண்ணியப் பயனை நுகர்பவரும் சிறப்புப் பேரறிவுடையவர்களுமான தேவர்கள் உடன் பட்டுச் செய்திடை ரென்பான், 'அத்தேவர் இச் செயலுக்கு ஆவரோ?' என்றான்; தேவராசகுமாரனான என் திறத்தில் தேவர்கள் இப்படிச் செய்யக் கடவரல்ல ரென்ற கருத்தை யுட்கொண்டதுமாம். நகை செய்தது, அத் தொழிலைக் குறித்த இகழ்ச்சிபற்றி. திரிமூர்த்திகளிலொருவர்க்குத் தனியே இவ்வகைத் திறம் இல்லை யென்பதுபற்றி, 'ஒருவனே இறைவர் மூவரோடு மொப்பான் செயலாம்' என்றான். திரிமூர்த்திகட்கும் ஒப்பான ஒருவனே இது செய்யவல்லனென்க. திரிமூர்த்திகளின் ஆற்றலையுமுடையவன் இராமபிரானென்பதை இந் நூலில் மற்றும் பல இடங்களிலுங் காணலாம். மூவர் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர். (308)

64.- தன்னுயிரை வாங்கிய படையைப் பற்றி வாலியின் சங்கை

நேமி தான்கொலோ நீலகண் டன்னெடுஞ் குலம்
ஆமி தாங்கொலோ வன்றெனிற் குன்றுரு வயிலும்
நாம விந்திரன் வச்சிரப் படையுமென் னடுவண்
போமெ னுந்துணை போதுமோ யாதெனப் புழுங்கும்.

ஆம் இது - (என்மார்பிற்பட்ட) இப்படைக்கலம், நேமி தான் கொல்ஓ - (புரீமகாவிஷ்ணுவினது) சக்கராயுதமேயாகுமோ? நீலகண்டன் நெடுஞ் குலம் ஆம் கொலோ - (நஞ்சையுண்டதனாற்) கறுத்த கழுத்தை யுடையவனான சிவபிரானது நீண்ட குலாயுதமாகுமோ? அன்று எனில் - அவையல்லவென்றால், குன்று உரு அயிலும் - மலையினுருவத்தைச் சிதைத்த, நாமம் இந்திரன் வச்சிரம் படைஉம் - பிரசித்திபெற்ற இந்திரனது வச்சிராயுதமும், என் நடுவண்போம் எனும் துணை போதும்ஓ - எனது மார்பில் நுழைந்து செல்லும் என்னத்தக்க வலிமையமைந்ததோ? யாது - (மற்றும் இது) எதுவோ?, என- என்று சங்கித்து, புழுங்கும் - தவிப்பான்;

'அமுந்தும் இச்சரம்' (61) என்ற இடத்து- மார்பிலமுந்தி உயிர் வாங்கும் இப்படை எனக் கூறியதாகக் கொண்டு, அப்படையைக் குறித்து 'நேமிதான் கொலோ' முதலியனவாக ஐயுற்றனன் வாலியென்க. முன்னாளில் மலைகள் சிறகுடையனவாயிருந்து பறந்து மக்களின்மேல் விழுந்து அழித்துக் கொண்டிருந்ததனால் இந்திரன் அவற்றின் சிறகைத் தனது வச்சிரப்படையால் அரிந்தனனென்ற வரலாறுபற்றி, 'குன்றுருவயிலும் இந்திரன் வச்சிரப்படை' எனப்பட்டது. அயிலுதல் - உண்ணுதல்; இங்கே, அழித்தலுக்கு இலக்கணை. புழுங்குதல் - கோப தாபங் கொண்டு கொதித்தலுமாம். நடுவண் - நடுவிடம். இனி ஒரு சாரார் 'நேமிதான் கொலோ: சூலமாங்கொலோ', என்றவற்றிற்கு - அவற்றின் அமிசமோ என்பது கருத்தாகக் கொண்டு, இங்ஙனங் கொள்ளாவிட்டால், கீழ் (61) 'அமுந்துமிச்சர மெய்தவன்' என்றதனோடு மாறுபடும் என்ப.

இனி, 'குன்று உருவு அயிலும்' என்பதற்கு- (கிரௌஞ்சமென்னும்) மலையைத் துளைத்த (முருகக் கடவுளின்) வேலாயுதமும் என்றும் உரைக்கலாம். உருவுதல் - ஊடுருவுதல். இங்கு அறிய வேண்டிய கதை - முருகக் கடவுள் அசுரர்களை யழித்தற்பொருட்டுப் படையெடுத்துத் தேவர்களுடனே சூரபதுமனது மகேந்திர நகரத்தை நோக்கிச் செல்லும் வழியிடைவே வானுற ஓங்கிய கிரௌஞ்சகிரியைக் கண்டு தேவர்கள் திகைத்திடுதலும், நாரத முனிவர் கூறியதனால், அம்மலையில் ஒருசார் மாயமாபுரியிலே சூதுபதுமனது தம்பியான தாரகன் பல அசுரசேனையுடனேயிருத்தலையறிந்து, முருகக் கடவுள் தனக்கு தம்பி முறையாகின்ற வீரவாகுவைச் சேனையோடு போர்க்கு அனுப்ப, தாரகாசுரன் சேனையுடன் வந்து போர் செய்கையில், அசுரர்கள் அழிந்திட, யானை முகமுள்ள அத்தாரகாசுரன் கடும்போர்புரிந்து முருகக் கடவுளின் பரிவாரமான பூதகணங்களை யழித்து முடிவில் முன்றிற்கமாட்டாமல் அம்மலையின் ஓர குகையிலே ஒளித்தனனாக, தொடர்ந்து சென்ற வீரவாகு முதலியோர் பலர் அக்குகையினுள்ளே அம்மலையின் மாயையால் மயங்கிக் கிடக்க, தாரகன் போர்க்களம் புகுந்து பூதகணங்களை வருத்தித்தூர்த்த, இச் செய்திகளை நாரதமுனிவர் சொல்லக் கேட்டு முருகக் கடவுள் சேனையுடன் சென்று போர்செய்து அவ்வசுரனது துதிக்கையையும் தந்தங்களையும் துணித்து அவனது சேனைகளை அழிக்கையில், அவன் அக்கிரௌஞ்சமலையுடன் கூடிப் பலமாயைகள் புரிய, ஆறுமுகமூர்த்தி வேலாயுதத்தை யெறிந்து அம்மலையையும், அவ்வசுரனையும் அழித்திட்டன எனப்பதாம். அன்றியும், சிவபிரான் பரசுராமனுக்கும் சுப்பிரமணியனுக்கும் ஒருங்கு படைக்கலவித்தை பயிற்றுவித்தபின்பு அவர்கள் திறத்தைப் பரீக்ஷிக்கையில் பரசுராமன் அம்பெய்து கிரௌஞ்சகிரியைத் துளைக்க, குமாரமூர்த்தி தனது வேற்படையை அக்கிரியின் மீது எறிந்து அதனைப் பிளந்து தனது வேலின் திறத்தைக் காட்டினனென்ற வரலாறு உண்டு.

65.- வாலி தன்னுயிரை வாங்கும் படையைக் கொண்டாடித்
தன் மார்பைக் கல்லி இராமபாணத்தைக் காணுதல்

வில்லி னாற்றுரப் பரிதிவ்வெஞ் சரமென வியக்கும்
சொல்லி னானெடு முனிவரோ தூண்டினா ரென்னும்
பல்லி னாற்கடிப் புறம்பல காலுந்தன் னுரத்தைக்
கல்லி யார்ப்பொடும் பறிக்கும்ப் பகழியைக் கண்டான்.

(வாலி), - 'இ வெம் சரம் - இந்தக் கொடிய அம்பு, வில்லினால் துரப்பு அரிது - வில்லினால் எய்து செலுத்துதற்கு அருமையானது,' என - என்று, வியக்கும் - ஆச்சரியப்படுவான்; 'நெடு முனிவர் - மகாவிருடியர், சொல்லினால் தூண்டினார்ஓ - (தங்கள்) சொற்களின் வலிமையைக் கொண்டு (இதனை) ஏவினார்களோ?' என்னும் - என்று எண்ணுவான்; பல்லினால் கடிப்பறும் - (பொத்திய படையை வெளிக்கொணரத் தன்) பற்களாற் கடித்திழுப்பான்: பலகால்உம்- பலமுறையும், ஆர்ப்பொடுஉம்- ஆரவாரத்துடனே, தன் உரத்தைக் கல்லி பறிக்கும் - தனது மார்பைத் தோண்டிப் பறிப்பவனானான்; (அங்ஙன் செய்யும்போது), அ பகழியை - அந்த அம்பை, கண்டான்- பார்த்தான்;

'ஒருகால் தன்னுயிர் வாங்குவது அம்பு ஆகவும் இருக்கலாமோ!' என்று ஒரெண்ணமும் வாலிக்கு இருத்தலால், 'வில்லினாற்றுரப்பரிதிவ் வெஞ்சரம்' என்கிறான்: வாலி தன்னுயிரை வாங்குவது சரந்தானென்று தெளிந்தமையை 'சரமெனும்படி தெரிந்தது பலபடச் சலித்தென்' என்று மேற்செய்யுளில் கூறுவது காண்க. சொல்- அருள் கொண்டு கூறினாலும் வெகுண்டு கூறினாலும் அந்தந்தப் பயன்களைத் தவறாமல் விளைத்திடுகின்ற நிறைமொழிகள். இனி, சொல்லினால் - மந்திரபலத்தால் என்றுமாம். விற்சரத்தினும் முனிவர் சொற்சரம் கொடுமை வாய்ந்ததென்பதை இச் செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளில் விளக்குகிறார். பறிக்கும் அப்பகழி - பறிக்கப்படுகிற அப்பகழியை யெனினுமாம். (310)

66. வாலி அந்த அம்பைத் தன் மார்பினின்று பிடுங்கக் கருதுதல்

சரமெ னும்படி தெரிந்தது பலபடச் சலித்தென்
உரமெ னும்பத முயிரொடு முருவிய வொன்றைக்
கரமி ரண்டினும் வாலினுங் காலினுங் கழற்றிப்
பரம னின்னவன் பெயரறி குவனெனப் பறிப்பான்.

'சரம் எனும் படி தெரிந்தது- (இஃது ஓர்) அம்பு என்கிற நிலைமை தெரிந்ததே; பலபட சலித்து என் - பலவாறாகச் சங்கித்து என்ன பயன்? உரம் எனும் பதம் - மார்பென்கிற இடத்தை, உயிரொடும்- (எனது) உயிருடனே, உருவிய - துளைத்துக்கொண்டு சென்ற, ஒன்றை- ஒப்பற்ற தான அந்த அம்பை, கரம் இரண்டின்உம் - (எனது) இரண்டு கைகளாலும்,

வாலின்உம் காலின்உம் - வாலின் உதவியைக் கொண்டும் கால்களின் உதவியைக் கொண்டும், கழற்றி- (எனது உடம்பை விட்டுக்) கழலப் பண்ணி, இன்னவன் பரமன் பெயர் அறிகுவன் - இதனைத் தொடுத்தவனான பெரியோனது பெயரைத் தெரிந்து கொள்வேன்,' என- என்று எண்ணி, பறிப்பான் - (அந்த அம்பை வாலி தன் மார்பினின்று) பிடுங்குபவனானான்;

இம்சிப்பி தென்பது 'சரம்' என்ற வடமொழிப் பெயரின் காரணப் பொருளாதலால் 'சரம் எனும்படி தெரிந்தது' என்பதற்கு - (இந்த ஆயுதம்) சரமெனப்படுந்தன்மை (மிக வருத்துகின்ற விதத்தால் எனக்கு அனுபவத்தில்) தெரிந்தது என்பர், ஒரு சாரார். சலித்தல்- எண்ணம் மாறுதல்; இனி, தன் மார்பைத் துளைக்கும்படி அம்பு செலுத்தியவன் அனைவரினுஞ் சிறந்தவனாதல் வேண்டு மென்பது பற்றி, 'பரமன்' என்றான்; அன்றி, இத்தகுதியில் செயலைச் செய்தவனென்று இகழ்ச்சிக் குறிப்பால் 'பரமன்' என்றானென்பாருமுளர். பரமனென்னவன் என்ற பாடத்திற்கு - கடவுள் போன்றவனென்க. அம்புகளில் உடையவன் பெயரைச் செதுக்கி வைத்திருத்தால், அது கொண்டு இதனை எய்தவ னின்னானென்று அறிவேனென்றானென்க. (311)

67.- வாலி அந்த அம்பைப் பறித்தல்

ஓங்க ரும்பெருந் திறலுடை மனத்தனுள் எத்தன்
வாங்கி னான்மற்றவ் வாளியை யாளிபோல் வாலி
ஆங்கு நோக்கின ரமரரு மவுணரும் பிறரும்
வீங்கி னார்கள்தோள் வீரரை யார்விய வாதார்.

ஓங்கு - உயர்ந்த, அரு - (பிறர்பக்கல்) அருமையான, பெருந்திறல் - மிக்கவலிமையை, உடை - உடைய, மனத்தன் - மனத்தை யுடையவனும், உள்ளத்தன் - (அந்த வலிமைக்கு ஏற்ற) மனக் கிளர்ச்சியை யுடையவனுமான, யாளி போல் வாலி - சிங்கம் போன்ற வாலியானவன், அவ் வாளியை வாங்கினான் - அந்த அம்பை(த் தன் மார்பினின்று) பறித்தெடுத்து விட்டான்; ஆங்கு நோக்கினர் - அப்பொழுது அதனைப் பார்த்தவர்களான, அமரர் உம்- தேவர்களும், அவுணர்உம்- அசுரர்களும், பிறர்உம்- மற்றையோரும், தோள் வீங்கினார்கள்- (அந்த அற்புதத்தைக் கண்டதனாலாகிய மகிழ்ச்சியால்) தோள்கள் பூரித்தார்கள்; வீரரை வியவாதார் யார் - (உலகத்தில்) வீரரைக் கொண்டாடாதவர் எவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; மற்று - அசை; பின்பு எனினுமாம்.

உள்ளமென்பது ஊக்கமென்னும் பொருளாததலை, "உள்ள முடைமை யுடைமை," "உள்ளத்தனைய துயர்வு," "உள்ளமிலாதவ ரெய்தார்" எனத் திருக்குறளிலும், "உள்ளமில்லவர் புளிகுருள் சுருங்கி" எனச் சிந்தாமணி யிலும் காண்க. ஊக்கமாவது - மனம் மெலிதலின்றித்

தொழில் செய்தலிற் கிளர்தல். மனவுறுதி குன்றாது தன்னுடலிற் பொத்திய வாளியைப் பேர்த்தெடுத்தது கண்டு தேவர்கள் அசுரர்கள் முதலானவர்கள் வாலியைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்களென்ற சிறப்புப் பொருளை, உலகத்திலே சுத்த வீரர்களைக் குறித்து யார்தான் அதிசயிக்கமாட்டாரென்ற பொதுப்பொருள் கொண்டு விளக்கினர்; வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி. (312)

68- வாலியின் மார்பினின்று பெருகிய இரத்த வெள்ளம்

மோடு தெண்டிரை முரிதரு கடலென முழங்கி
ஈடு பேருல கிறந்துள தாமெனற் கெளிதோ
காடு மாநெடு விலங்கல்கள் கடந்ததக் கடலின்
ஊடு போதலுற் றதனையொத் துயர்ந்துள துதிரம்.

காடு - காடுகளையும்; மா நெடு விலங்கல்கள் - மிகப் பெரிய மலைகளையும், கடந்தது - தாண்டியதாய், அ கடலின் ஊடுபோதல் உற்றதனை ஒத்து - அந்தக் கடலிற் சென்றுசேரத் தொடங்கியதைப் போன்று, உயர்ந்து உளது - உய்ந்துள்ளதாகிய, உதிரம்- இரத்த வெள்ளமானது, - 'மோடு தெள் திரை முரி தரு கடல் என - உயர்ச்சியான தெளிந்த அலைகள் மடங்கப்பெற்ற கடல்போல, முழங்கி- ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டு, ஈடுபேர் உலகு இறந்துள்ளது ஆம்- வலிய பெரிய (பல) உலகங்களைக் கடந்ததாம்; என்றகு - என்று வருணித்துச் சொல்லுமாறு, எளிதோ - எளியதாமோ? [ஆகாதென்றபடி];

அம்பைப் பறித்தவுடனே வாலியின் மார்பினின்று பெருகியெழுந்து காடுமலைகளைக் கடந்து செல்கின்ற இரத்த வெள்ளமானது கற்பாந்த காலத்தில் உலகங்களில் பரவி அவற்றையழிக்கும் பிரளயக் கடலினும் மிக்கதா மென்பது, இதன் கருத்து: அந்தப் பிரளயக் கடலைத் தனக்கு உவமை கூறும்படி எளியதன்றென்க; தொடர்புயர்வு நவிர்சியணி. மோடு- உயர்ச்சி. ஈடு - பெருமை. 'அக்கடல்' என்ற இடத்தில், சுட்டு- பிரசித்திபற்றியது; சேய்மை பற்றியதுமாம். உயர்ந்துள்ளது - ஒங்கிப் பெருகியது. (313)

69.- அது கண்டு சக்கிரீவனும் வருந்துதல்.

வாசத் தாரவன் மார்பெனு மலைவழங் கருவி
ஓசைச் சோரியை நோக்கின னுடன்பிறப் பென்னும்
பாசத் தாற்பிணிப் புண்டவத் தம்பியும் பசுங்கண்
நேசத் தாரைகள் சொரிதர நெடுநிலஞ் சேர்ந்தான்.

வாசம் தாரவன் - வாசனையையுடைய மலர்மாலையைத் தரிப்பவனான அந்த வாலியினது, மார்பு எனும் - மார்பாகிய மலை - மலையினின்று, வழங்கு - பெருகிய, சோரிஓசை அருவியை- இரத்த வெள்ளமாகிய ஆரவாரத்தையுடைய அருவிப்பெருக்கை, நோக்கினன்-

பார்த்து, உடன்பிறப்பு என்னும் பாசத்தால் - உடன் பிறந்தவனென்பது பற்றி யுண்டான அன்பாகிய கயிற்றினால், பிணிப்புண்ட - கட்டுப்பட்ட, அ தம்பிஉம் - தம்பியான அச்சக்கிரீவனும், பசங்கண் - பசுமையான (தன்) கண்களினின்று, நேசம் தாரைகள் - அன்பிற்கு அறிகுறியான நீர்த் தாரைகள், சொரிதர - பெருக, நெடுநிலம் சேர்ந்தான் - பெரிய தரையில் விழுந்தான்;

எவ்வளவு பகைமை யிருந்தபோதிலும் "மரணாந்தாநிவராணி" என்றபடி எதிரியிறந்தவளவிற பகைமை நீங்குதலால், அன்புடைத் தம்பியான சுக்கிரீவன் தன் தமையனது மரணத்தைக் குறித்து வருந்தின னென்க; இங்ஙனமே இராவண னிறந்தபின்னர், விபீடணன் வருந்து வதுங் காண்க. வாலிக்குச் சுக்கிரீவன்பக்க லுண்டானாற்போலப் பெரும்பகை சுக்கிரீவனுக்கு வாலியினிடம் ஆதியில் உண்டானதில்லை யென்பதும் உணரத்தக்கது. மார்பெனும் மலைவழங்கு அருவி ஓசைச்சோரி - உருவகம் பாசத்தால் - பாசமாகிய பாசத்தால் எனச் சிலேடையுருவகம். பாசம் - அன்பும், கயிறும். அன்புடையார்க்குப் பிறரிடத்துத் துன்பங் கண்டவழிக் கண்ணீர் விழுமாதலால், அச்சோகக் கண்ணீர் 'நேசத்தாரை' எனப்பட்டது. 'வாசத்தார்' என்றது - போர்க்கு அறிகுறியான தும்பைப் பூ மாலையை; அலங்காரத்திற்கு அணியும் நறுமலர்மாலையையுமாம். (314)

70. - வாலி அந்த அம்பிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பெயரைப் பார்க்கத் தொடங்குதல்.

பறித்த வாளியைப் பருவலித் தடக்கையாற் பற்றி
இறுப்பெ னென்றுகொண் டெழுந்தனன் மேருவை யிறுப்போன்
முறிப்பெ னென்னினு முறிவதன் நாமென மொழியாப்
பொறித்த நாமத்தை யறிகுவா னோக்கினன் புகழோன்.

மேருவை இறுப்போன் - மகாமேருகிரியையும் முறிக்க வல்லவனும், புகழோன் - கீர்த்திபெற்றவனுமான வாலி -, பறித்த வாளியை - (தனது உடம்பினின்று) பிடுங்கிய அம்பை, பரு வலி தட கையால் பற்றி - பருத்த வலிமையுடைய பெரிய (தன்) கைகளாற் பிடித்து. இறுப்பென் என்று கொண்டு - ஓடிப்பேனென்று கருதி, எழுந்தனன் - எழுந்து, 'முறிப்பென் என்னின்உம் - (யான்) முறிக்க முயன்றேனா னாலும், (இது), முறிவது அன்று - முறியமாட்டாது,' என மொழியா - என்று (தனக்குட்) சொல்லிவிட்டு, பொறித்த நாமத்தை - (அதிற்) செதுக்கப்பட்டுள்ள பெயரை, அறிகுவான் - (இன்னதென்று) அறியும் பொருட்டு, நோக்கினன் - பார்க்கலானான்; - ஆல் - அசை.

'எழுந்தனன்' என்பதற்கு - முறிக்கத் தொடங்கி யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (315)

71. - வாலி அந்த அம்பில் இராமநாமம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தல்.

வேறு.

மும்மைசா லுலகக் கெல்லா மூலமந் திரத்தை முற்றும்
தம்மையே தமார்க்கு நல்குந் தனிப்பெரும் பதத்தைத் தானே
இம்மையே யெழுமை நோய்க்கு மருந்தினை இராம வென்னும்
செம்மைசேர் நாமந் தன்னைக் கண்களிற் றெரியக் கண்டான்.

மும்மை சால் - மூன்றென்னுந் தொகையமைந்த, உலகுக்கு
எல்லாம் - உலகங்க ளெல்லாவற்றிற்கும், மூலம் மந்திரத்தை- முக்கிய
மந்திரமாக வுள்ளது, - தமார்க்கு - தன்னை ஜபிக்கின்றவர்களான
அடியார்கட்கு, தம்மை ஏ முற்றுஉம் நல்கும் - தம்மையே முழுவதும்
கொடுக்கின்ற, தனி பெரும் பதத்தை- ஒப்பற்ற சிறந்த சொல்லாக
வுள்ளது, - தானே - தான் தனியாகவே, இம்மை- இப்பிறப்பிலேயே,
எழுமை நோய்க்கு உம் மருந்தினை - எழுவகைப் பட்ட பிறப்புக்களாகிய
நோய்களையெல்லாம் ஒழிப்பதற்கு மருந்தாகவுள்ளதுமான, - இராம
என்னும் செம்மை சேர் நாமந்தன்னை - 'ராம' என்கிற சிறப்புப்
பொருந்திய திருநாமத்தை, - கண்களின் தெரிய கண்டான் - தனது
கண்களினால் (அந்த அம்பிலே) விளங்கப் பார்த்தான், (வாலி)

தாரகமந்திரமென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்ற சிறந்த
மகாமந்திரமான ராமநாமத்தின் மகிமை, இங்கு உணர்த்தப்பட்டது;
'நன்மையும் செல்வமும் நாளுந் நல்குமே, தின்மையும், பாவமும்
சிதைந்துதேயுமே, சென்மமும் மரணமு மின்றித் தீருமே, இம்மையே
ராமவென்றிரண்டெழுத்தினால்' என்று இந்நூல் தொடக்கத்திற் கூறியதுங்
காண்க; மேல் 123-ஆஞ் செய்யுளும் நோக்கத்தக்கது. மூல மந்திரம்-
தலைமையான மந்திரம்; ஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்திரத்தினுதியில்,
"ஸஹஸ்ரநாமதஸ்துல்யம் - ராம நாம வராநநே [அழகிய முகத்தையுடைய
பார்வதியே! ராம என்கிற நாமமானது (அப்பிரானது) ஆயிரநாமத்தோடு
ஒத்தது]" என்று சிவபிரானுரைத்ததாக இருப்பதையுங் காண்க. எல்லா
வுலகத்தவராலும் அறிந்து செபிக்கப்படுவ தென்பார், 'உலகுக்கெல்லாம்
மூலமந்திரம்' என்றார். உலகம் பதினான்காயிருக்க, 'மும்மைசால்உலகு'
என்றது, மேல் கீழ் நடு என்ற நோக்கத்தால்; அவை ஸ்வர்க்கம் பூமி
பாதாளமெனத் தொகுத்துரைக்கப்படும். மும்மை - மூன்றாயிருக்கும்
தன்மை. ராமநாமத்தை ஜபித்தவர் அப்பெருமானாக அவதரித்த
பூரிமந்நாராயணனது பரமபதத்தை யடைந்து அந்த எம்பெருமானுடைய
சுவரூபம் முழுவதையும் திரிகரணங்களாலும் அநுபவித்துப் பெருமகிழ்ச்சி
அடைதல் பற்றி, 'முற்றும் தம்மையே தமார்க்குநல்கும் தனிப்பெரும்பதம்'
எனப்பட்டது. 'தம்மை' என்றது அந்த நாமத்தின் பொருளான எம்
பெருமானைக் குறித்தது; பன்மை, உயர்வு பற்றியது. இரண்டாமடியில்,

தமார்க்கு - (பெரும்பதமாகிய [பரமபதமாகிய] தன்னையே செபிப்பவர்க்கு, தம்மையே [பரமபதத்தையே], நல்கும் - கொடுக்கின்ற, தனி பெரும் பதத்தை - ஒப்பற்ற பெருமையுள்ள சொல்லாயிருப்பதும் என்று உரைப்பாருமுள். இப்பொருளில், தம்மை என்பது - பெரும்பதம் என்பதைக் குறிக்கும். பெரும்பதம் என்பது - சிலேடையால், பரமபதம் என்ற ஸ்தாநத்தையும், சிறந்த சொல் என்பதையும் காட்டும்; எதுகை நோக்கி வந்ததுமாம். 'தானே' என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலை; வேறொன்றன் உதவியை வேண்டாம லென்றபடி. 'இம்மையே' என்ற ஏகாரம் - தேற்றம்; 'சீராவஸாநத்திலே மோக்ஷம்' என்று பேரருளாளப் பெருமாள் தாமே திருவாய்மலர்ந்தருளியபடியும், "சரணமாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல் லாம், மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்" என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியும், எம்பெருமானது அடியார்கட்கு இப்பிறப்பின் முடிவிலேயே முத்திகிடைத்தலால், 'இம்மையே எழுமை நோய்க்கும் மருந்து' எனப்பட்டது. எழுமை - தேவர், மனிதர், மிருகம், பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்றும் ஏழுவகைப் பிறப்புகள். முக்தி பெற்றவர்க்கு மீண்டும் கருமவசமான பிறப்பு இல்லையென்பது உணர்க. செம்மை - செவ்வி. இராமநாமமென்ற ஒரு பொருளினிடத்து மூன்று தன்மைகளைக் கூறியது, பலபடப்புனைவணி. "கண்டான்" என்றவிடத்து, 'கண்களின்' என வேண்டாது கூறியது, கண்கள் படைத்த பயனாகக் கண்டானென ஒரு சிறப்புப் பொருள் தோன்ற. தெரியக் கண்டான், நன்றாகப் பார்த்தா னென்க .

(316)

72.- தன்மேல் அம்பெய்தவன் இராமனென்று உணர்ந்து வாலி இகழ்தல்.

இல்லறந் துறந்த நம்பி யெம்மனோர்க் காகத் தங்கள்
வில்லறந் துறந்த வீரன் தோன்றலால் வேத நூலில்
சொல்லறந் துறத்தி லாத சூரியன் மரபுத் தொல்லை
நல்லறந் துறந்த தென்னா நகைவர நாணுட் கொண்டான்.

'இல் அறம் துறந்த நம்பி - (தனது) கிருகத்திலிருந்து தருமஞ் செய்தலைவிட்டு வனவாசம் புக்க சிறந்த ஆண்மகனும், எம் அனோர்க்கு ஆக - எம்மைப் போன்றவர்களுக்காக, தங்கள் வில் அறம் துறந்த - தங்கட்குப் பரம்பரையாக உரிய விற்போர் முறைமையை விட்டிட்ட, வீரன் - வீரனுமான இராமன், தோன்றலால் - பிறந்ததனால், - வேதம் நூலில் - வேதசாஸ்திரங் களில், சொல் - சொல்லப்பட்ட, அறம் - தருமங்களை, துறந்திலாத - கைவிடாமல் அனுட்டித்துவந்த, சூரியன் மரபுஉம் - சூரியகுலமும், தொல்லை நல் அறம் துறந்து - தொன்றுதொட்டு வருகின்ற நல்ல தருமத்தை விட்டதாயிற்று,' என்னா - என்று எண்ணி, நகை வர - சிரிப்பு உண்டாக, நாண் - நாணத்தை, உள் கொண்டான் - மனத்திற் கொண்டான்;

இல்லறந்துறந்த நம்பி - மனையாள்முதலானாரோடு கிருகத்தில் வாழ்ந்து செய்யுங் கிருகஸ்தாச்சிரம தருமத்தைவிட்டு வாநப்பிரஸ்தாச்சிரம தருமத்தை மேற்கொண்டு மனையாளோடு தவவேடம் பூண்டு வனத்திற் சென்றவ னென்றபடி. இனி, இல்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனைவியை (இராவணன் கவர்) இழந்துவிட்டு அதற்கு எதிரொன்றுஞ் செய்யாதவ னென்ற பொருளில் 'இல்லறந்துறந்த நம்பி' என்றதுமாம்; இல்லத்தைவிட்ட நம்பி என்றலுமுண்டு. எம் அனோர் - எம்மோடொத்தவர்; இங்கு 'எம்மனோர்க்காக' என்றது, எமக்காக என்றபடி; ஒப்பில்போலியும், தன்மைப்படர்க்கையுமாம்: பன்மை - உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. எனக்குப் பிரதிகூலமாகவும், என் தம்பிக்கு அநுகூலமாகவு மென்க: என்னைத் தொலைக்கவும், சுக்கிரீவனுக்கு உதவவும் என்றவாறு. வில்லறம் துறத்தல் - இருவர் பொருகையில் விற்பார்முறைமைக்குமாறாக இடையே தான் புருந்து மறைந்து நின்று அவர்களிலொருவர்மேல் அம்பெய்தல்; ("இருவரு முனைந்த போரி லிளைத்தவதற்குதவியாகப், பொருவது கடனன்று" என்றது; மகாபாரதம்.) நம்பி - ஆடவரிற் சிறந்தவன், புருஷோத்தமன். இங்கு 'நம்பி' 'வீரன்' என்றவை - இகழ்ச்சிக் குறிப்பாய் எளிமை குறிக்கும். மனைவியைப் பிரிந்த விசனத்தால் அறிவு கலங்கியமைபற்றி உனது குலத்தார்க்குச் சொந்தமான இராசதருமத்திற்கு மாறாக இப்படிச் செய்தனைபோலுமென்கிறான். இப்படி என்பக்கல் இராமனொருவன் அநீதி செய்ததனால் அவன் பிறந்த சூரியகுலம் முழுவதுக்குமே சிறப்பழிந்த தென்றானென்க. நகைப்பு வந்தது, இகழ்ச்சி பற்றி. "பிறப்பழியுந் தம்பழியும் நாணுவார் நாணுக்கு, உறைபதி யென்னு முலகு" என்றபடி பிறர்க்கு வரும் பழியையும் தமக்கு வந்ததாகவே கருதி நாணுதல் உயர்ந்தோரியல்பு ஆதலால், இராமனது பழிக்கத்தக்க செயலைக் குறித்து வாலி நாணங்கொண்டான். அன்றி, 'நாண் உட்கொண்டது - இங்ஙனஞ் செய்த போலி வீரனது அம்பு பட்டதனால் தான் உயிரிழக்க நேர்தல் கருதி' என்றலும், 'இவன் ஒருகாலும் தருமநெறிதவறா னென்ற முழு நம்பிக்கையுடன் "தருமமே தவிர்க்குமோ தன்னைத் தானரோ" என்று இவனைக் குறித்து என் மனைவியுடன் சொன்னேனே! என் மதியினம் இருந்த வகை என்னே! என்று தன் மனத்துள் வெட்கமுற்றான்' என்றாலுமாம். இங்கு இராமனது செயலாலான ஏளனம் பற்றிய நகை வெளிப்பட்டுத் தோன்றி, அதன் விளைவான நாணத்தை வெளிக்காட்டா தடக்கினானென்ற கருத்துத் தோன்ற 'நகைவர நாணுட்கொண்டான்' என்றார்.

(317)

73.- இதுவும் அது.

வெள்கிட மகுடஞ் சாய்க்கும் வெடிபட சிரிக்கு மீட்டும்
உள்கிடு மிதுவுந் தானோ ரோங்கற மோஎன் றுன்னும்
முள்கிடுங் குழியிற் புக்க மூரிவெங் களிநல் யானை
'தொள்கொடுங் கிடந்த தென்னத் துயருழந் தழிந்து சோர்வான்.

முள்கிடும் குழியில் - முழுகி அழுந்தத் தக் பெருங் குழியிலே (விழுந்து), புக்க- அகப்பட்டுக் கொண்ட, மூரி வெம் களிநல் யானை - வலிமையையுடைய வெவ்விய மதங் கொண்ட சிறந்த ஓர் ஆண் யானையானது, தொள்கொடுஉம் கிடந்தது என்ன - விலங்குடனே (அங்குக்) கிடந்ததுபோல, துயர் உழந்து அழிந்து சோர்வான்-துன்பமனு பவித்துக் கொண்டு நிலையழிந்து தளர்பவனான வாலி, - வெள்கிட (மனத்தில்) நாணமுற்றதனால், மகுடம் சாய்க்கும் - கிரீடமணிந்த தலையைச் சாய்ப்பான்; மீட்டும் உள்கிடும் - (நடந்த செய்தியைக் குறித்து) மீளவும் ஆலோசிப்பான்; இதுஉம் தான் ஓர் ஓங்கு அறம்ஓ என்று உன்னும்- இப்படி அம்பெய்தது தானும் ஒரு சிறந்த தருமமாகுமோ என்று எண்ணுவான்;

இங்கு 'வெடிபடச் சிரிக்கும்' என்பதனால், கீழ்ச் செய்யுளில் 'நகை வர' என்றது- புன் சிரிப்பு உண்டாக என்றவாறாம். இனி, மீட்டும் வெடிபடச் சிரிக்கும் என்று இயைத்தால், கீழ்ச்செய்யுளில் 'நகை வர' என்றதும் வெடிச் சிரிப்பாகலாம். உள்குதல் - வருத்தத்தோடு சிந்தித்தல். முள்கிடுங்குழி - பெரும்பள்ளம், படுகுழி: யானை பிடிப்பவர் யானைக் காட்டில் ஒரு பெரும் பள்ளத்தைப் பறித்து அதன் இப்புறத்திலே தாம் பழக்கி வைத்துக் கொணர்ந்த பெண் யானையை நிறுத்த, அப்புறத்திலுள்ள ஆண் யானை அதனோடு சேரும் விருப்பத்தால் ஓடி வருகையில் அப்படு குழியில் வீழ்ந்து மேலேறமாட்டாமல் அகப்பட்டுக் கொள்ள, அதனை அவர்கள் பின்பு தந்திரமாக விலங்கிட்டு மேலேற்றித் தம் வசப்படுத்திக் கொள்ளுதல், இயல்பு; அவ்வாறு இராமன் செய்த தந்திரத்தால் வாலி அகப்பட்டு வருந்தலாயின னென்பது, பின்னிரண்டடியிற் கூறிய உவமையால் விளங்கும். நல் யானை- உத்தமவிலக்கண மமைந்த கஜம். தொள்கு - வலை; இங்கே, இலக் கணையாய்க் கால் விலங்கென்னலாம்; சேறு என்பாருமுளர். சாய்க்கும் - அசைக்கு மெனினுமாம். மகுடம்- அணியும் முடிக்குத் தானியாகுபெயர்.

(318)

74.- இராமபிரான் வாலியின் எதிரில் வருதல்.

இறைதிறம் பிணனா லென்னே யிழிந்துளோ ரியற்கை யென்னின் முறைதிறம் பிணனா லென்று மொழிகின்ற முகத்தான் முன்னர் மறைதிறம் பாத வாய்மை மன்னர்க்கு மனுவிற் சொல்லுந் துறைதிறம் பாமற் காக்கத் தோன்றினான் வந்து தோன்ற.

'இறை - தலைமையுள்ளவன், திறம்பினன் - நீதி தவறினான் - (என்றால்), இழிந்துளோர் இயற்கை - தாழ்ந்தவர்களது இயல்பு, என்னே- என்னாகும்! (அந்த இறையும்), என்னில் - என் திறத்தில்தான், முறை திறம்பினன் ஆல் - நீதி தவறினானே! ஈது என்ன! என்று-, மொழிகின்ற - சொல்கின்ற, முகத்தான் - வாயையுடையவனான அந்த வாலியினது, முன்னர் - எதிரில், - மறை திறம்பாத- வேதத்தின் கருத்தோடு மாறுபடாத,

வாய்மை - உண்மைப் பொருளான, மனுவில் - மனு தருமசாஸ்திரத்தில், மன்னர்க்கு - அரசர்கட்கென்று, சொல்லும் - சொல்லுகின்ற, துறை - நல்லொழுக்கத் தினின்று, திறம்பாமல் - தவறாதபடி, காக்க - பாதுகாத்தற்கு, தோன்றினான் - அவதரித்தவனான இராமபிரான், வந்து தோன்ற - , "கண்ணுற்றான் வாலி நோக்கி ஏசுவான் இயம்பலுற்றான்" என, அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும். 'ஆல்' இரண்டனுள், முன்னது - வியப்புப் பொருளது; பின்னது - தேற்றம்.

அரசநீதிமுறைமையைத் தவறாமற் பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் திருவவதாரஞ் செய்த பெருமான் வாலிமுன் வந்து தோன்றினா னென்பதாம். தருமசாஸ்திரம் வேதத்தின் பொருளை நினைத்துச் செய்யப்பட்டு அதனால் ஸ்மிருதியென்று பெயர் பெறுதலால், 'மறைதிறம்பாத வாய்மை மனு' எனப்பட்டது. (319)

75.- வாலி இராமனை நோக்கி இகழ்ச்சியாகப் பேசத் தொடங்குதல்

கண்ணுற்றான் வாலி நீலக் கார்முகில் கமலம் பூத்து
மண்ணுற்று வரிவி லேந்தி வருவதே போலு மாலைப்
புண்ணுற்ற தனைய சோரிப் பொறியொடும் பொடிப்ப நோக்கி
எண்ணுற்றா யென்செய் தாயென் றேசுவா னியம்ப லுற்றான்.

நீலம் - நீலநிறமுள்ள, கார்முகில் - கார்காலத்து மேகமொன்று, கமலம் பூத்து - (தன்பக்கம்) தாமரை மலர்கள் மலரப்பெற்று, வரிவில் ஏந்தி - கட்டமைந்த வில்லொன்றை யேந்திக் கொண்டு, மண் உற்று வருவது ஏ போலும் - நிலவுலகத்தைச் சார்ந்து வருவது போலுள்ள, மாலை - திருமாலின் திருவவதாரமூர்த்தியான ஸ்ரீராமபிரானை, கண்ணுற்றான் - கண்ணெதிரிற் கண்டவனான, வாலி - வாலியானவன், - புண் உற்றது அனைய சோரி - புண்ணிலிருந்து வெளிப்படுவது போன்ற இரத்தம், பொறியொடு உம் பொடிப்ப - நெருப்புப் பொறிகளுடனே (தன் கண்களினின்று) வெளிப்படும்படி, நோக்கி - ' (கோபத்தோடு அப்பெருமானை) நோக்கி, '(என்) எண்ணுற்றாய்-என்ன நினைத்தாய்? என் செய்தாய் - யாது செய்தாய்!' என்று - என்று சொல்லி, ஏசுவான் - (பின்னும்) பழிப்பவனாய், இயம்பல் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான்; - அவற்றை, அடுத்த பதினைந்து கவிகளிற் காண்க.

நீலமுகில் - காளமேகம். அது - இராமபிரானது திருமேனிக்கு நிறத்திலும், கண்டவர் கண்குளிரச் செய்யும் தன்மையிலும் உவமம். அப் பெருமானது கண் கை வாய் உந்தி பாதம் முகம் என்னும் அவயவங்கள் செந்தாமரை மலர்போலுதலாலும், அவ்விறைவன் கோதண்டத்தைக் கையிற் கொண்டு தரையில் நடந்து வருதலாலும், "நீலக்கார்முகில் கமலம் பூத்து வரிவிலேந்தி மண்ணுற்று வருவதே போலும் மாலை" என்றார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. இராமபிரான் தன்னெதிரில் நிற்கவும், வாலி தன்

கண்களிலிருந்து இரத்தம் தெறிக்கவும் தீப்பொறிச் சிந்தவும் கடுமையாக நோக்கி அப் பெருமானை 'என் கருதி என் செய்தாய்?' என்று கூறி, பிறகு ஏகமாறு கூறலுற்றான். கண்ணுற்றான் நோக்கி யென்று இயைத்து, கண்களை யூன்றவைத்து உறுக்கிப் பார்த்து என்றலுமாம். 'என்' என்பதை மத்திமதீபமாக, 'எண்ணுற்றாய்' 'செய்தாய்' என்ற இரண்டனோடுங் கூட்டுக. என் நினைந்து என் செய்தாய் என்றல் வழக்கு. (320)

76-80. வாலி இராமனை ஏசியன்.

வாய்மையு மரபுங் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்
தூயவன் மைந்த னேநீ பரதன்முன் தோன்றி னாயே
தீமைதான் பிறரைக் காத்துத் தான்செய்தாற் நீங்கன் றாமோ
தாய்மையு மன்றி நட்புந் தருமமுந் தழுவி நின்றாய்.

பதினாறு கவிகள் - ஒரு தொடர்.

வாய்மைஉம்- சத்தியத்தையும், மரபுஉம் - (தான்பிறந்த) குலத்தின் பெருமையையும், காத்து - பாதுகாத்து, (அதன் பொருட்டு), மன் உயிர் துறந்த - சிறந்த (தனது) உயிரைவிட்ட, வள்ளல் - வரை யாதருளியியல் பினனும், தூயவன் - பரிசுத்தியுடையவனுமான தசரத சக்கரவர்த்தியினது, மைந்தனே - புத்திரனே! நீ-, பரதன் முன் தோன்றினாய் ஏ - பரதனுக்குத் தமையனாகப் பிறந்தாயே! பிறரை தீமை காத்து - பிறரைத் தீச்செயல் செய்யாதபடி விலக்கி, தான் (தீமை) செய்தால்- தான் தீயசெயல் செய்தால், தீங்கு அன்று ஆம்ஓ- (அது) குற்ற மல்லாத தாகுமோ? தாய்மைஉம் அன்றி - (உலகத்திற்குத்) தாயாயிருக்குந் தன்மையை மாத்திர மல்லாமல், நட்பு உம் - சிநேககுணத்தையும், தருமம் உம் - தருமத்தையும், தழுவி நின்றாய்- தழுவி நின்றவனே! (சொல்);

முன்பு கைகேயிக்கு இரண்டு வரமளித்ததனால் சத்தியம் பிறழலாகா தென்பதற்காகத் தனது அருமையான மூத்த குமாரன் வநவாசம் போகும்படி நேர்ந்து, 'தன் மகனைக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டுத் தான் உயிர்வாழ்ந்தான் இக்குலத்தில் ஒருவன்' என்ற பழிப்புத் தான் பிறந்த மனுகுலத்திற்கு வராதபடி புத்திரசோகத்தால் உயிர்நீத்த மகாநுபாவன் தசரதசக்கரவர்த்தியென்றற்கு, 'வாய்மையும் மரபும் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல் தூயவன்' என்றான். மன் உயிர்- நிலைபேறான உயிர் எனினுமாம். வள்ளல் பிறர்க்காகத் தனது உயிரையும் துறப்பவன். தூயவன் - தூய்மை யுடையவன், பழிக்கு அஞ்சி நடந்தவன்; திரிகரணசுத்தியுடையவன். அப்படிப்பட்டவனது மகனாகப் பிறந்து நீ அப்பெருமைக் கெல்லாம் மாறாக இவ்வாறு தீச்செயல் செய்யக் கடவையோ என்றானாம். பரதனது குணாதிசயங்கள், முன்பு கூறப்பட்டன; அவனது தமையனாகப் பிறத்தற்குத் தக்கவனல்லன் நீ யென்றவாறு. தீமைகாத்து என்ற இடத்து, காத்தல்- விலக்கல். பிறர் தீமை செய்யாதபடி காப்பவன் தான் தீமை செய்யாமலிருந்தாலன்றோ தகுதியா மென்பான்.

'தீமைதான் பிறரைக் காத்துத் தான் செய்தால் தீங்கன்றாமோ' என்றான். 'தீங்கன்றாமோ' - தீங்கல்லாததாகப் பாராட்டப்படும்போலும் என்று கூறுதலுமொன்று. உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாம் தாய்போல ஒரு நிகராக அன்புடையனா யிருக்கத்தக்க நீ ஒருவனிடத்துச் சிநேகத்தாற் பட்சபாதமாகத் தருமமார்க்கந்தவறி மற்றொருவனுக்கு இப்படிப் பெருந்தீங்கு புரியலாமோ வென்பது, ஈற்றடியாற் போதரும். தோன்றினாயே, ஏ - இகழ்ச்சி. தீமைதான், தான் - அசை. (321)

77. குலமிது கல்வி யீது கொற்றமீ துற்று நின்ற
நலமிது புவன மூன்று நாயக முன்ன தன்றோ
வலமிதிவ் வுலகந் தாங்கும் வண்மையீ தென்றாற் றின்மை
அலமரச் செய்ய லாமோ வறிந்திருந் தயர்ந்து ளார்போல்.

குலம் இது - சிறந்த குலம் உன்னுடையது; கல்வி ஈது - சிறந்தகல்வி உன்னுடையது; கொற்றம் ஈது - வெற்றி உன்னுடையது; உற்று நின்ற நலம் இது - பொருந்திநின்ற நற்குணநற்செயல்கள் உன்னுடையன; புவனம் மூன்றும் நாயகம் - மூன்று உலகங்கட்குந் தலைமை, உன்னது அன்றோ - உன்னடையதன்றோ? வலம் இது - சிறந்தபலம் உன்னுடையது; இ உலகம் தாங்கும் வண்மை ஈது - இந்த உலகத்தைப் பாதுகாக்கின்ற மேம்பாடு உன்னுடையது; என்றால் - அறிந்த இருந்து - (எல்லாம்) அறிந்திருந்தும், அயர்ந்துளார்போல் - (அனைத்தையும்) மறந்தவர் போல, திண்மை அலமர - அவ்வுறுதிகளெல்லாம் நிலைகலங்கும்படி, செய்யல் ஆம்ஓ - (நீ இப்படிச்) செய்தல் தக்கதோ?

உனது குலமோ, கடல் தோண்டினோர் கங்கைதேர்ந்தோர் முதலிய பெருஞ்சிறப்புற்ற பெரியோர் தோன்றியது; உனது வீரமோ பதினாலாயிரக் கணக்கான கரதூடணாதியரைத் தனித்து வென்ற சிறப்புக் கொண்டது: உனது கல்வியும் நலனும், சொல்லுந்தரத்தனவல்ல: முவுலகுக்கும் தலைமை நினக்கே: உன் வலிமை உலகமெல்லாம் தாங்க வல்லது: நீ வள்ளலென்னுமாறு வேண்டுவோர்க்கு வேண்டுவன கொடுக்கவல்லாய்: உன் பெருமை இப்படி யெல்லாமிருக்க, நீ எல்லா மறிந்திருந்தும், ஒன்றும் அறியாதவன்போலத் தருமம் தடுமாற இந்த அக்கிரமச் செயலைச் செய்யலாமோ? என்றன னென்பதாம். சாதி யொருமையாக, 'நலமிது' எனப்பட்டது. (322)

78. கோவியற் றரும முங்கள் குலத்துதித் தோர்கட் கெல்லாம்
ஒவியத் தெழுத வொண்ணா வருவத்தா யுடைமை யன்றோ
ஆவியைச் சனகன் பெற்ற வன்னத்தை யமிழ்தின் வந்த
தேவியைப் பிரிந்த பின்னைத் திகைத்தனை போலுஞ் செய்கை.

ஒவியத்து எழுத ஒண்ணா உருவத்தாய் - சித்திரத்தி லெழுத முடியாத வடிவழகையுடையவனே! - கோ இயல் தருமம் - அரச நீதியானது, உங்கள்

குலத்து உதித்தோர்க்கு எல்லாம் - உங்கள் குலத்திற் பிறந்தவர்களெல்லார்க்கும், உடைமை அன்றோ - உரியபொருளன்றோ; (அங்ஙனமிருக்க நீ இப்படிச் செய்தாயாதலால்), - ஆவியை - உயிர் போன்றவளும், சனகன் பெற்ற அன்னத்தை - சனகமகாராசனுக்கு (யாக பூமியினின்று) கிடைக்கப் பெற்று வளர்த்த அன்னப் பறவை போன்றவளும், அமிழ்தின் வந்த - அமிருதம்போல அருமையாகக் கிடைத்தவளுமான, தேவியை - மனைவியை, பிரிந்த பின்னை - பிரிந்த பின்பு, செய்கை திகைத்தனை போலும் - செய்யுஞ் செயலில் தடுமாற்றமுற்றாய் போலும்;

வாலி, தன்னை மறைந்து எய்து உயிர்போகும் நிலையையடைவித்த இராமபிரானை யேசுகின்றபோதும், அப்பிரான் திறத்து ஒருபால் மதிப்பும் அன்பும் கொண்டுள்ளானாதலால், அப்பிரானது செய்கைக்கு ஒரு நியாயம் காட்டுபவன்போல 'மனைவியைப் பிரிந்த வருத்தத்தால் அறிவு கலங்கியமைபற்றி, உனது குலத்தார்க்குச் சொந்தமான இராசதருமத் திற்கு மாறாக இப்படிச் செய்தனை போலும்' என்கிறான். கோ இயல் தருமம் - அரசர்கட்கு இயல்பாகப் பொருந்திய தருமம்: கோ வியல் தரும் என்று பிரித்து - பெரிய இராசதருமமென்னலுமாம். உங்கள் என்பது, இலக்குமணனையும் உளப்படுத்தியது. தக்கபடி அமையாத இடத்துக் கலைத்துக் கலைத்துச் சீர்திருத்தி எழுதக்கூடிய சித்திரத்திலும் இராமனது திருமேனியழகை உள்ளபடி எழுதவியலாதென, அதன் சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டது. "எழுதவரியபெருமாள்" என்பர், பிறரும். பெற்ற - பெறாப்பேறாகப் பெற்ற. ஆவி, அன்னம் - உவமையாகு பெயர்கள். இன்றியமையாமையிலும் மிக்க அன்பிற்கு இடமாகுதலிலும் ஆவியும், நடையழகில் அன்னமும், சீதைக்கு உவமை. அமிழ்து - இனிமைக்கே யன்றிக் கிடைத்தற்கு அருமைக்கும் உவமையாயிற்று. (323)

79. அரக்கரோ ரழிவு செய்து கழிவரே லதற்கு வேறோர்
 குரங்கினத் தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற் றுண்டோ
 இரக்கமெங் குகுத்தா யென்பா லெப்பிழை கண்டா யப்பா
 பரக்கழி யிதுநீ பூண்டாற் புகழையார் பரிக்கற் பாலார்.

அரக்கர் ஓர் இழிவு செய்து கழிவர் ஏல் - இராக்கதர், (உனக்கு) ஒரு தீங்கைச் செய்து சென்றால், அதற்கு - அதற்காக, வேறு ஓர் குரங்கு இனத்து அரசை - (அவ்வினத்தினும்) வேறாகிய குரங்குகளின் கூட்டத்திற்கு அரசனான ஒருவனை, கொல்ல - கொல்லுமாறு, மனுநெறி கூறிற்று உண்டு - மனுவினாற் செய்யப்பட்ட தருமசாஸ்திரம் சொன்ன துண்டோ? இரக்கம் எங்கு உகுத்தாய் - (உனக்கு உரிய) கருணையென்கிற குணத்தை எங்கே சிந்தியொழித்துவிட்டாய்? என்பால் எ பிழைகண்டாய் - என்னிடத்தில் என்ன குற்றத்தைப் பார்த்தாய்? அப்பா! - நீ, பரக்கழி இது பூண்டால் - இந்தப் பெரும்பழிப்பை யேற்றுக் கொண்டால், புகழை பரிக்கற்பாலார்யார் - கீர்த்தியைத் தரிக்கத்தக்கவர் வேறு யாவருளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி].

அழிவு - அழிம்பு. அரக்கர் தீம்பு செய்ய அதற்காகக் குரக்கரசனைக் கொல்லுமாறு நீ படித்த மறுதருமசாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ளதோ? ஒருத் தரைக் கொல்லுவதென்பது தயையற்றவர் செய்யுந் தொழிலாதலால் என்னைக் கொல்லுந் திறத்தில் இரக்கமென்பதை எங்கே ஒழித்திட்டாய்? 'பிழை செய்தவர் திறத்தில் இரக்கங்காட்டலாகாது' என்பாயேல், என்னிடத்து எந்தப் பிழையைக் கண்டாய்? நீயே பெருநிந்தையக்குஞ் செயலைச் செய்தால் உலகத்திற் புகழைப் பெறுபவர் யாவர் தாம்?' என்று ஒருபால் மதிப்பும் அன்புந் தோன்ற வாலி ஏசினானென்க. திகைத்தனை போலும் செய்கை என்று கீழ்க்கவியிற் கூறியதை, திகைத்துச் செய்தசெயல் இன்னதென்று முன்னிரண்டடிகள் காட்டும். கேடு - செய்யத்தகாத செயல்: அரக்கர் செய்த அழிவு என்பது இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்த செயலைக் குறிக்கும். இரக்கம் சிறிதும் இலையாயினையே யென்பான், 'இரக்கம் எங்கு உகுத்தாய்' என்கிறான். உகுத்தல் - சொரிதல். மறு - ஓர் அரசன். நெறி - நல்லொழுக்க வழி; அதனைக் கூறும் நூலுக்கு ஆகுபெயர். பரக்கழி - பெருநிந்தை; பெருந்தீங்குமாம். தம்பழி பபி தமக்குத் தெரியாத தாகிய உலக வியல்பையே கொண்டு, வாலி 'என்பா லெப்பிழைகண்டாய்' என்கிறான். (324)

80. ஒலிகட லுலகந் தன்னி லூர்தரு குரங்கின் மாடே

கலியது காலம் வந்து பரந்ததோ கருணை வள்ளால்

மெலியவர் பால தேயோ வொழுக்கமும் விழுப்பந் தானும்

வலியவர் மெலிவு செய்தாற் புகழன்றி வசையு முண்டோ.

கருணை - அருளையுடைய, வள்ளால் - வரையாதருளு மியல்பினனே! ஒலிகடல் உலகந்தன்னில் - ஒலிக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்திலே, ஊர்தரு குரங்கின் மாடு - ஒடித்திரிகின்ற குரங்குகளினிடத்தில் மாத்திரம், (பெரும்பாலும் அறமே நிகழ வேண்டிய திரே தாயுகத்தில் தானே), கலியது காலம் வந்து பரந்தது - கலிகாலம் வந்து பரவிற்றோ? ஒழுக்கமும் - நல்லொழுக்கமும், விழுப்பம்தான் - (அதனாலான) சிறப்பும், மெலியவர் பாலது ஏ - வலிமை முதலியவற்றிற் குறைந்தவரிடத்தில் மாத்திரம் இருக்க வேண்டியனவோ? வலியவர் மெலிவு செய்தால் - வல்லமையுடையோர் மெலியவரான (பிறர்) நலிவுறுந் தொழிலைச் செய்தால், புகழ் அன்றி வசைமும் உண்டு - (அதனால் அவர்கட்குக்) கீர்த்தியுண்டாவதன்றிப் பழிப்பும் உண்டாகக் கடவதோ!

கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என்ற யுகம் நான்கனுள், கலியுகம் வேதசாத்திரங்கட்கு விலக்கான தீயசெயல்கள் நிகழ இடனாவதென்பது, வெளிப்படை. மற்றை எவ்வகையினத்திலும் நேராமல், குரங்கினமான தன் திறத்தில் மாத்திரம் கருணை வள்ளலான இராமபிரானால் இவ்வகையான அநீதி நேர்ந்தமைபற்றி, 'குரங்கின்மாடே கலியதுகாலம் வந்து பரந்ததோ!' என்கிறான். இந்த மிகக் கொடிய செயல்

கலியின் தொடக்கத்திலன்றி அதன் முதிர்ச்சியில்தான் நேர்தற்கு ஏற்றதென்பது தோன்ற, 'கலிகாலம் பரந்ததோ' எனலாயிற்று. இராம சரித்திரம் நிகழ்ந்தது திரேதாயுகத்தினிடையே யென்பது, இங்குக் கருத தக்கது. தருமம் கிருதயுகத்தில் நான்கு பாதமும், திரேதாயுகத்தில் மூன்று பாதமும், துவாபரயுகத்தில் இரண்டு பாதமும், கலியுகத்தில் ஒரு பாதமுமாக நிகழ்ந்து அதன் முதிர்வில் வரவரக் குறைந்திடுமென்ப. நினைது கருணையும் வண்மையும் இவ்வாறோ முடிந்தன என்று ஏகவான் 'கருணைவள்ளால்' என்று விளித்தான். ஒழுக்கமும் விழுப்பமும் வேண்டியது எளியவர்க்கு மாத்திரமோ? வலியவர்க்கு வேண்டிய தில்லையோ என்பது - மூன்றாமடியின் பொருள். மெலியவர் - அறிவு ஆண்மை ஆற்றல் என்றவற்றிற் குறைபாடுடையவர். அவற்றில் மிக்கவர், வலியவர். நான்காமடியின் பொருள் - வலியவர் தீமைசெய்தாலும் அவர்க்குப் பழி வராது புகழே வருகின்றதே! இதென்ன அநியாயம் என்றபடி! இங்ஙன் வாலி கூறியது - தன்னை நேர்மையின்றிக் கொன்ற ஸ்ரீராமனது செயலை "மகாபலசாலியாகிய வாலியை இராமன் கொன்றான்" என்று உலகம் பாராட்டுமேயென்பதை மனத்தில் சிந்தித்ததனால் தோன்றிய எரிச்சலினாலாகும்: "அறைகழலலங்கல் வீரராயவர் புரிவதாண்மைத் துறையெனலாயிற்று" என்று கூறுவதுங் காண்க. இனி, புகழே வருமோ, பழி வருமோ? என்று கருத்துக் காண்பாருமுள்: 'வசையின்றிப் புகழுமுண்டோ' என்ற பாடமுங் காணப்படுகின்றது. "ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலானொழுக்கம், உயிரினு மோம்பப்படும்" என்ற திருக்குறள் இங்கு காணத்தக்கது. கலியது - கலி புருஷனது; 'அது' ஆறனுருபு. குரங்கின்மாடு, மாடு - ஏழனுருபு; ஏ- பிரிநிலை, ஊர்தரு, தா- துணைவினை, ஊர்தல் - செல்லுதல். வள்ளல் என்றதன் ஈற்றயல் திரிந்த விளி. ஒழுக்கமும் விழுப்பந்தானும் மெலியவர் பாலதேயோ- பன்மை யொருமை மயக்கம்; (தனித் தனி) பாலதோவன்க. ஏ- பிரிநிலை; ஒ- வினா. விழுப்பம் - உரிச்சொல்; நற்குணமுமாம். (325)

81. கூட்டொரு வரையும் வேண்டாக் கொற்றவ பெற்ற தாதை
பூட்டிய செல்வ மாங்கோர் தம்பிக்குக் கொடுத்துப் போந்து
நாட்டொரு கருமஞ் செய்தா யெம்பிக்கிவ் வரசை நல்கிக்
கூட்டொரு கருமஞ் செய்தாய் கருமந்தா னிதன்மே லுண்டோ.

கூட்டு ஒருவரைஉம் வேண்டா- (போரில்வெல்லத்) துணையாக ஒருவரையும் வேண்டாத, கொற்றவ - வெற்றியையுடைய வனே! பெற்ற தாதை - பெற்ற தந்தை [தசரதசக்கரவர்த்தி], பூட்டிய- (மூத்த மகனான உனக்கு) உரியதாகக் கொடுத்த, செல்வம் - அரசாட்சிச் செல்வத்தை, ஆங்கு- அப்பொழுது [அல்லது அவ்விடத்து], ஓர் தம்பிக்கு கொடுத்து - (உனது) ஒரு தம்பிக்கு [பரதனுக்கு] உரியதாகும்படி கொடுத்துவிட்டு, போந்து - (காட்டிற்கு) வந்து, எம்பிக்கு- என் தம்பிக்கு [சுக்கிரீவனுக்கு], இ அரசை நல்கி- இந்த எனது அரசாட்சியைக் கொடுத்து, நாடு ஒரு கருமம்

செய்தாய் - (இவ்வாறு) நாட்டிலே ஒருவகைப் புதுமையான காரியத்தைச் செய்தாய்: காடு ஒரு கரும்ம் செய்தாய் - காட்டில் (அதற்கு மாறாக) ஒருவகைப் புதிய செயலைச் செய்தாய்; இதன்மேல் கரும்ம் உண்டுஓ-இதனினும் மேலான செயல் வேறு உண்டா? [இல்லை போலும் என்றபடி];

அண்ணனுக்கு உரிய இராச்சியத்தைத் தம்பிக்குக் கொடுத்தலாகிய புதுமையான செயலை நாட்டிலேயன்றிக் காட்டிலுஞ் செய்தாய்; உன்னைப் பார்க்கிலும் மேலான புதுமைச் செயலைச் செய்தவர் வேறுளரோ? அசகாய குரனான உனக்கே இவ்வாறான புதுமைச் செயல் தகுமென்றவாறு. இனி, கூட்டு - துணை. கூட்டு ஒருவரையும் வேண்டாக் கொற்றவ - அசகாய குர! என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு: "துணை வேண்டாச் செருவென்றி" என்ற புறநானூறு. இங்கு நோக்கத்தக்கது. பூட்டிய - வலியக் கொடுத்த என்றபடி, தம்பிக்கு அரசைக் கொடுத்து நாட்டில் ஒரு அரசுத் தந்தையைத் தற்செயலாய் உயிர் நீங்கச் செய்தாய்; காட்டிலே தம்பிக்கு அரசைக் கொடுத்து மறைந்து நின்று எய்து வேண்டுமென்றே அரசனான என்னைக் கொன்றாய்; இவ்வாறான இவற்றிற்கு மேலும் அநியாயமும் புதுமையுமான செயலுண்டோ? என்று வாலி ஏகதலோடு மனப் பரிவுந் தோன்றக் கூறினானென்றுமாம். 'நாட்டிலே தன்னலங் கருதாது தியாகமூர்த்தியாய் எல்லாச் செல்வங்களையும் தன்னுட் கொண்ட அரசப் பெருஞ் செல்வமனைத்தையும் தம்பிக்குக் கொடுத்துப் பரமத் தியாகபரனென்று பார்முழுவதும் பரவிய மிகவுயர்ந்த புகழ்பெற்ற நீயே, காட்டிலே இராவணனை வெல்லச் சக்கிரீவன் துணையை வேண்டிச் சுயகாரியந் துரந்தரனாய் உன்னை யெதிர்க்காத நிரபராதிமான என்னை மறைந்து நின்று கொல்லும் மரபாதகத்தைச் செய்து மிகஇழிந்த வெம்பழியுற்றாய்: அச் செயலினுஞ் சிறந்ததும் இல்லை: இச்செயலினும் இழிந்ததும் இல்லை; இப்படி ஒன்றற்கு ஒன்று எதிரிடையான செயல்கள் செய்தலில் உனக்கு மேற்பட்டவர் யார் இருக்கின்றனர்?' என்று இக்கவிக்கு விரித்துப் பொருள் கூறுவர் இராமாயணசாரமுடையார். (326)

82. அறைகழ லலங்கல் வீர ராயவர் புரிவ தாண்மைத்

துறையென லாயிற் றன்றே தொன்மையின ன்னுற் கெல்லாம்

இறைவனீ யென்னைச் செய்த தீதெனி லிலங்கை வேந்தன்

முறையல செய்தா னென்று முனிதியோ முனிவி லாதாய்.

அறை கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையும், அலங்கல் - வெற்றி மாலையையும் தரித்த, வீரர் ஆயவர் - வீரராயுள்ளவர், புரிவது - எத்தொழிலைச் செய்கின்றார்களோ அத்தொழில், ஆண்மை துறை எனல் ஆயிற்று 'அன்றே - ஆண்மைக்குரிய செயலாய் விட்டதன்றோ! தொன்மையின் நல் நூற்கு எல்லாம் இறைவன் நீ - பழமையான சிறந்த சாத்திரங்களுக் கெல்லாம் தலைவனான நீ, என்னை செய்தது - என்பக்கல் செய்தது, ஈது - இத்தன்மையான செயல், எனில் - என்றால், -

இலங்கை வேந்தன் முறை அல செய்தான் என்று முனிதிஓ - இலங்கா நகரத்தரசனான இராவணன் நீதியல்லாத காரியங்களைச் செய்தானென்று (அவன்மேற்) கோபிக்கக் கடவையோ? முனிவு இலாதாய்- (இயல்பிற்) கோபல்லாதவனே!

'வல்லான் ஆடியதே ஆட்டம்,' 'கெருடிபழுகிறவன் இடறி விழுந்தால் அதுவும் ஒருவித்தை' என்றாற்போல வலிமையையுடைய வீரர் பேடிச்செயலைச் செய்தாலும், அவர் செய்வன இன்னவையென்று பாராது அவையெல்லாம் பராக்கிமச்செயலென்று, பகுத்தறிவு இல்லாத உலகத்தாராற் கொண்டாடப்பெறுமென்பது, முதல்வாக்கியத்தின் பொருள். ஆகும்ன்றே என வரற்பாலது, தேற்றத்தினால், 'ஆயிற்றன்றே' என இறந்தகாலத்தாற் கூறப்பட்டது. 'வேதசாஸ்திரங்களிற்கூறிய அனுட்டானங்களை நடப்பித்து அவற்றிற்கெல்லாந் தலைவனாகின்ற நீ என் திறத்தில் இப்படிச் செய்து விட்டு, ராக்ஷஸராசனான இராவணன் உன்திறத்தில் அக்கிரமச் செயல்களைச் செய்தானென்று சினக்க இடமுண்டோ?' என்பது இரண்டாம் வாக்கியத்திற் கூறியபொருள். முனிவிலாதாய்- இயல்பிற் சாந்தகுணமுடையவனே! என்றபடி; கோபித்தற்கு உரிமையற்றவனே! என்றுமாம். 'முனிவிலாதாய்' என்றது- 'நீ, கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் என்னும் பஞ்சமா பாதகங்களுள் முதலாவதான கொலைப் பாவஞ் செய்தவனாதலால் நான்காவதான காம சம்பந்தமான பாவஞ் செய்த இராவணனைக் கோபிக்கத் தகுதியில்லாதாய்!' என்ற பொருளைக் குறித்து நின்றது' என்பது, இராமாயணசாரம். கவர்தற்காகச் சந்தியாசிவேஷம் பூண்டது, மாய மானைக் கொண்டு மூவரையும் பிரித்தது, தனிப்பட்ட சீதையைக் கவர்ந்தது என்ற இவை யாவும் 'முறையல' எனப்பட்டன; முறையலது என்பது விகாரப்பட்ட தென்பாருமுளர். நன்னூற்கெல்லாம் இறைவன் - வேதசாஸ்திரங்களை யெல்லாம் உலகத்தார்க்குக் கொடுத்தவன் என்றபடி: "மாநம்பரதீபமிவ காருணி கோததாதி [கருணாமூர்த்தி, பிரமாணமான வேதம் முதலிய நூல்களைத் தீம்போல தருகிறான்]" என்பது, முன்னோர் வாக்கு. (327)

83. இருவர்போ ரெதிருங் காலை யிருவரு நல்லுற் றாரே
ஒருவர்மேற் கருணை தூண்டி யொருவர்மே லொளித்து (நின்று)
வரிசிலை குழைய வாங்கி வாயம்பு மருமத் தெய்தல்
தருமமோ பிறிதொன் றாமோ தருகில தென்னும் பக்கம்.

இருவர் போர் எதிரும் காலை- இரண்டுபோர் (தம்மில்) எதிர்த்துப் போர் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, இருவர்உம் நல் உற்றார்ஏ- அவ்விருண்டு பேரும் (ஒருசமமாக) நல்ல உறவினரேயாவர்: (அங்ஙன் கொள்ளுவது உனக்குத் தகுதியாயிருக்கவும் அவ்வாறு பாவிப்பதை விட்டு), ஒருவர் மேல் கருணை தூண்டி - (அவ்விருவருள்) ஒருவர்மேல் அருளைச் செலுத்தி, ஒருவர்மேல் - மற்றொருவர்மேல், ஒளித்து நின்று - மறைந்து நின்று, வரிசிலை குழைய வாங்கி- கட்டமைந்த வில்லைக்

குழையும்படி வளைத்து, வாய்அம்பு மருமத்து எய்தல் - கூர் நுனியை யுடைய அம்பை மார்பிற் செலுத்துதல், தருமம் ஓ - தருமமாகுமோ, (அல்லது), பிறிது ஒன்று ஆம்ஓ - அதருமமாகுமோ? (இது), தகுகிலது என்னும் பக்கம் - தகாததெனப்படுகிற பக்ஷபாதமே;

உற்றாரிருவர் எதிர்ந்துபொருகையில் ஒருவர்மேற் கருணை கொண்டு மற்றொருவரை ஒளிந்துநின்று அம்பையெய்து கொல்வது தருமமோ, அதருமமோ? எப்படியானாலும், தகாததெனப்படுகின்ற பக்ஷபாத மென்று சொல்லத் தடையில்லையென்பதாம். தருமமோ பிறிதொன்றாமோ என்றதில் ஐயமுண்டானாலும், தகுகிலதென்னும் பக்கமென்றற்கு ஐயமில்லை யென்க; இது - வெளிப்படை யென்றவாறு. திருக்குறளில் நடுவுநிலைமையென்ற அதிகாரத்தில் 'நடுவு நிலைமை -தகுதி' என்றும், அதனையுடையார் 'தக்கார்' என்றும், அஃதில்லாதவர் 'தகவிலர்' என்றுங் கூறப்பட்டதனால், அதற்கு மாறான பட்சபாதத்திற்கு 'தகுகிலதென்னும்' என்ற அடைமொழி ஏற்கும்; பக்கம் - இலக்கணையாய், ஒருபுறஞ் சார்தலைக் குறித்தது.

இங்கே சில பிரதிகளில் மாத்திரம் காணப்படும் பாடல் வருமாறு. - "ஒன்றாக நின்னோ டுறுஞ்செற்ற மில்லை யுலகுக்கு நான் செய்ததோர் குற்றமில்லை, வென்றாள்வதே யென்னில் வேறொன்றுமில்லை வீணேபிடித்தென்றன் மேலம்புவிட்டாய், தன்றாதை மாதாவுடன் கூடி யுண்ணத் தண்ணீர் சுமக்குந் தவத்தோனை யெய்தான், நின்றாதையன்றே யும் நீயும் பிடித்தாய் நெறிப்பட்டவாறின்று நேர்பட்டதாமே": இது கம்பர்வாக்கன்று என்பது படிக்கும்போதே தோன்றுகின்றது. (328)

வேறு.

84. வீர மன்று விதியன்று மெய்ம்மையின்

வார மன்றுநின் மண்ணினுக் கென்னுடல்

பார மன்று பகையன்று பண்பழிந்து

ஈர மன்றி யிதென்செய்த வாறரோ.

(நீ செய்த இச்செயல்), வீரம் அன்று - பராக்கிரம காரியமன்று; விதி அன்று - (வேதசாஸ்திரங்களில்) விதித்த செயலன்று; மெய்ம்மையின் வாரம் அன்று - உண்மையின்பாற் சேர்வதும் அன்று; நின் மண்ணினுக்கு என் உடல் பாரம் அன்று - உனக்கு உரியதாகின்ற இந்தப் பூலோகத்திற்கு என்னொருத்தனுடைய உடம்பு பொறுக்கவொண்ணாத பாரமுமாகாது; பகை அன்று - (உனக்கு நான்) பகையுமன்று; (இங்ஙன மெல்லா மிருக்கவும்), நீ -, பண்பு அழிந்து - பெருமைக்குணம் நீங்க, ஈரம் அன்றி - அன்புக்கு உரியதல்லாமல், இது செய்த- இச்செயலைச் செய்த, ஆறு - விதம், என்- யாது காரணம் பற்றி? - அரோ- ஈற்றசை.

பூமிபாரம் நீங்குதற் பொருட்டுக் கொடியவரைக் கொல்லுதல் ஆன்றோர்செயலாம்; ஆனால், யான் கொடியவனல்ல னாதலின் என்னை

நீ கொன்றது அந்த நற்செயலின்பாற் படாதென்பான், 'நின் மண்ணினுக்கு என்னுடல் பாரமன்று' என்கிறான். 'நின்மண்' என்றது. சக்கரவர்த்தியின் மூத்தகுமாரனாதலால்: இனி, " இக்ஷ்வாகுணாம் இயம்பூமி: ['இந்தப்பூமி இட்குவாகு குலமன்னர்க்கு உரியது'] என்ப ஆதலால், இங்ஙன் கூறியதுமாம். வாரம் - பக்கம், பங்கு, வகுப்பு. திருக்குறளில் 'பண்புடைமை' என்ற விடத்து 'பண்பாவது - பெருமை சான்றாண்மைகளில் தாம் வழுவாதே நின்றே எல்லாரியல்புகளும் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுதல்; 'பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகல்' என்றார் பிறரும்' எனப் பரிமேலழகருரைத்தது, இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. (329)

85. இருமை நோக்கிநின் ரியாவர்க்கு மொக்கின்ற
அருமை யாற்றலன் றோவறங் காக்கின்ற
பெருமை யென்ப திதென்பிழை பேணல்விட்டு
ஒருமை நோக்கி யொருவற் குதவலோ.

இருமை நோக்கி நின்று - இம்மை மறுமைப்பயன்களை (ப் பெற)க் கருதிநின்று, யாவர்க்கு உம் ஒக்கின்ற - (ஒருவர் பக்கல் பட்சபாத முடையராகாது) எல்லார்க்குஞ் சமமாகின்ற, அருமை ஆற்றல் அன்றோ - அருமையான செயலைச் செய்தலன்றோ, அறம் காக்கின்ற பெருமை என்பது - தருமத்தைப் பாதுகாக்கின்ற பெருந்தன்மையென்று சொல்லப் படுவது? பிழை பேணல்விட்டு - (பழிபாவங்களாகிய) குற்றங்களை (த் தன்பக்கல்வராதபடி) குறிக்கொண்டு காத்தலை விட்டு, ஒருமை நோக்கி - ஒருபுறத்திற் சார்ந்து (பட்சபாதங் கொண்டு), ஒருவற்கு உதவல் - ஒருவனுக்கு உதவி செய்த லாகிய, இதுஓ - இச்செயலோ, என் - என்னாகும்? [இது அறங்காக்கின்ற பெருமையாகா தென்றபடி];

இம்மை மறுமைப்பயன்களைக் கருதிய வண்ணம் எல்லாரிடத்தும் ஒருநிகராக நடந்து கொண்டு அதற்காக அறச்செயலைச் செய்வதே, அறத்தை காக்கின்ற பெருமையைத் தரும்: பட்சபாதமாக ஒருவற்கு உதவுவதோ அவ்வாறான பெருமையை தராதென்பதாம். இருமை - இம்மை, மறுமை யென்னும் இரண்டு; இங்கு, ஆகு பெயராய், இம்மைப் பயனாகிய புகழையும் மறுமைப் பயனாகிய புண்ணியத்தையுங் குறிக்கும். இனி, இருமை நோக்கி - இம்மை மறுமைகளில் வரும் நன்மை தீமைகளைப் பற்றி ஆலோசித்து நின்று என்னவுமாம். அருமை என்பதும் - ஆகுபெயரே: யாவர்க்கும் ஒக்கின்ற அருமை - பகை நொதுமல் நண்பு என்னும் மூன்று பகுதியார்க்கும் ஒப்பாகச் செய்யும் அரியசெயல் என்க. அவ்வகை நடுவு நிலைமையின் சிறப்பை, "தகுதியெனவொன்றும் நன்றே பகுதியாற், பாற்பட்டொழுகப் பெறின்" எனக் காண்க: ஓ - தெரிநிலை. (330)

86. செயலைச் செற்ற பகைதெறு வான்தெரிந்து
அயலைப் பற்றித் துணையமைந் தாயெனின்
புயலைப் பற்றும்புப் பொங்கரி போக்கியோர்
முயலைப் பற்றுவ தென்ன முயற்சியோ.

செயலை - (உங்கள்) பாதுகாவலை, செற்ற - அழித்த [உங்களை மாயமானைக் கொண்டு பிரியச் செய்து சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற], பகை-பகைவனான இராவணனை, தெறுவான் - அழித்தற் பொருட்டு, தெரிந்து - ஆலோசித்து, அயலை - வேறொருவனை [சுக்கிரீவனை], துணைபற்றி அமைந்தாய்- துணைவனாகக் கொண்டு பொருந்தினாய், எனின் - என்றால், - (அது), புயலை பற்றும் - காளமேகம் போன்றதான யானையைப் பிடித்து உயிர்கவர வல்லதும், பொங்கு - கோபித்து எழுமியல்பினதுமான, அ அரி - அப்படிப்பட்ட சிங்கத்தை, போக்கி-துணையாகக் கொள்வதை விட்டு, ஓர் முயலை பற்றுவது- ஒரு முயலைத் துணையாகக் கொள்வதாம்: (அங்ஙன் செய்வது), என்ன முயற்சியோ - ?

உனது பாதுகாவலைப் போக்கி உன் மனைவியைக் கவர்ந்து உன்னை மானபங்கப்படுத்திய பகைவனான இராவணனைக் கொல்லுதற் பொருட்டு ஆலோசித்துச் சுக்கிரீவனைத் தேர்ந்தெடுத்துத் துணைவனாகக் கொண்டு அவனோடு கூடினை; இதைக் கருதுவோமானால், அந்த இராவணனை மிக எளிதில் வெல்லவல்ல ஆற்றலை யுடைய என்னைத் துணைக் கொள்வதை விட்டுப் பலபராக்கிரமங்களிற் குறைபாடுடைய சுக்கிரீவனைத் துணை கொண்ட இது, யானையை யழித்தற் பொருட்டு அதனை எளிதிலழிக்க வல்ல சிங்கத்தைத் துணைக் கொள்வதை விட்டு அதன் காலினால் நசுங்கிப் போகத்தக்க எளிய பிராணியான முயலைத் துணைக்கொள்வது போல் நல்லறிவின்றிச் செய்யும் முயற்சியாம்: அறிவுடை முயற்சியாகா தென்கிறான். லலிதாலங்காரம். செயல் - காவல் என்பது, பிங்கலந்தை: இனி, ஒழுக்க மெனப்பொருள்கொண்டு, செயலைச் செற்ற - நல்லொழுக்கத்தைவிட்ட என்றலும் ஒன்று. புயல் - உவமையாகுபெயர். புயல் என்பதற்கு இலக்கணைப் பொருளைக் கொள்ளாது செம்பொருளையே கொண்டு, புயலைப் பற்றும் அப்பொங்கரி - (விசை கொண்டு எழுந்து ஆகாயத்தை யளாவப் பாய்ந்து) மேகத்தைப் பிடிக்கின்ற கோபத்தோடு கூடிய அப்படிப்பட்ட சிங்கம் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. (331)

87. காரி யன்ற நிறத்த களங்கமொன்று
ஊரி யன்ற மதிக்குள தாமெனச்
சூரி யன்மர புக்குமொர் தொன்மறு
ஆரி யன்பிறந் தாக்கினை யாமரோ.

ஊர் இயன்ற மதிக்கு - ஊர்கோள் பொருந்திய சந்திரனுக்கு, கார் இயன்ற நிறத்த களங்கம் ஒன்று - கருநிறம்பொருந்திய ஒரு களங்கம், உளது

ஆம்- உள்ளது, என - என்று எண்ணி, சூரியன் மரபுக்குஉம்- சூரிய வமிச முழுவதுக்கும், ஓர் தொல் மறு- ஒரு நிலையான களங்கத்தை, ஆரியன் பிறந்து ஆக்கினை ஆம் - தலைவனான நீ பிறந்து உண்டாக்கினைபோலும்; அரோ - ஈற்றை, 'உளதாம்' என்றதில், ஆம் - அசை.

சூரியவமிசம் சந்திரவமிசம் என்று உலகத்திற் பிரசித்தமான அரசகுலங்க ளிரண்டினுள், ஒன்றன் குலமுதல்வனான சந்திரனுக்குத் தொன்று தொட்டு மறு இருப்பதைக் கருதி மற்றொரு கடரான சூரியனது குலத்திற் பிறந்தவனாகிய நீ அக்குல முழுவதுக்குமே நிலையான மறுவை உண்டாக்கினைபோலு மென்கிறான்; தற்குறிப்பேற்ற வகையால் இழித்துரைத்தபடி. சந்திரனுக்கு இயல்பிற் களங்கமிருப்பது போல, களங்கமில்லாதிருந்த சூரியகுலத்திற்கும் நீ பிறந்து நிலையான களங்க முண்டாகும்படி செய்தா யென்க. 'ஊர் இயன்ற மதி' என்பதற்கு - ஊர்தல் [சஞ்சரித்தல்] பொருந்திய மதி யென்றலுமாம்; "வானூர் மதியம்" என்ப; இப்பொருளில், ஊர் - முதலிலைத் தொழிற்பெயர், தொல்மறு - முன்னோரனைவரையுந் தொடரும் மறு: இனி, என்றும் நிலைத்துத் தொன்மையாகும் மறு; மறு - இங்கே, பழிப்பு. இங்ஙன மறு என்பதை இருபொருளமைய நயம்படவுரைத்தார். தொல்மறு என்பது தொல்மறு என மாற்றி யெழுதப்பட்டதுபோலும் என்றனர், இராமாயணசார மெழுதினோர். பழியைக் கரியதென்றல், கவிசமயம். ஆரியன் - முன்னிலைப்படர்க்கை; அண்மை விளியுமாம். இங்கு 'ஆரியன்' என்றது, இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

(332)

88. மற்றொருத்தன் வலிந்தறை கூவவந்து
உற்ற வென்னை யொளித்துயி ருண்டநீ
இற்றை யிற்பிறர்க் கும்மிக லேறென
நிற்றி போலுங் கிடந்த நிலத்தரோ.

மற்று ஒருத்தன் - வேறொருவன் [சுக்கிரீவன்], (என்னை), வலிந்து அறை கூவ- வலியப் போர்க்கு அழைத்ததனால், வந்து உற்ற- (இங்கு அவனுடன் பொருதற்கு) வந்து சேர்ந்த, என்னை -, ஒளித்து -மறைந்து நின்று, உயிர் உண்ட - (அம்பெய்து) உயிரைக் கவர்ந்த, நீ-, (நாணமின்றி), இற்றையின் - இப்பொழுது, கிடந்த நிலத்து- (யான் உன் அநியாயச் செயலால்) விழுந்து கிடக்கின்ற இவ்விடத்தில் தானே, பிறர்க்குஉம் - மற்றையோர்க்கெல்லாம், இகல் ஏறு என- வலிய ஆண்சிங்கம் போல, (பெருமிதந் தோன்ற), நிற்றிபோலும் - நிற்கின்றாய் போலும்! - அரோ - ஈற்றை, போலும் - ஒப்பில்போலி.

(333)

89. நூலி யற்கையு நுங்குலத் துந்தையர்
போலி யற்கையுஞ் சீலமும் போற்றலை
வாலி யைப்படுத் தாயலை மன்னற
வேலி யைப்படுத் தாய்விறல் வீரனே.

விறல் வீரனே- வலிமையையுடைய வீரனே! நூல் இயற்கைஉம்- சாஸ்திரங்களின் முறைமையையும், நும் குலத்து உந்தையர்போல் இயற்கைஉம் - உங்கள் குலத்தில் உனது தாதை முதாதை போன்றவர்களது இயல்பையும், சீலம்உம் - நல்லொழுக்கத்தையும், போற்றலை - (நீ) பாதுகாக்கின்றிலை : (ஆதலால்), வாலியை படுத்தாய் அலை - வாலியை யழித்தாயல்லை: மன் அறம் வேலியை படுத்தாய்- அரச தருமத்தின் வேலியையே யழித்திட்டாய்;

வேலியே பயிரை மேய்வதுபோலத் தருமவேலியையிட்டுக் குடிகளைப் பாதுகாக்கின்ற அரசனே தருமத்தையழித்திட்டால், குடிகளிடத்து அதருமம் புருந்து அக்குடிகளை யழித்துவிடுமே; இது போன்ற அநீதச் செயல் யாதுஉளது என்று ஈற்றடியின் கருத்தை விரித்துரைக்க. அக்கிரமாக என்னைக் கொன்றதனால் ராஜதருமத்தின் பாதுகாவலையழித்திட்டாயென்க. வேலி-காவல். மன் அறம் - நிலைபெற்ற தருமமெனினுமாம். 'மன்னற வேலியைப் படுத்தாய்' என ஒரு தருமத்தை ஆரோபித்தற் பொருட்டு, 'வாலியைப்படுத்தாயலை' என உண்மையை யொழித்தது, ஒழிப்பணி யெனப்படும். இங்கு 'விறல் வீரனே' என்றது. இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. 'நும்' என்ற பன்மை- இலக்குமணனை உளப்படுத்தியது. போற்றலை - முன்னிலை யொருமை யெதிர்மறை முற்று. 'வாலியை' என்றது தன்மைப்படர்க்கை; என்னை யென்றபடி. (334)

90. தார மற்றொரு வன்கொளத் தன்கையில்
பார வெஞ்சிலை வீரம் பழிப்பதே
நேரு மன்று மறைந்து நிராயுதன்
மார்பி னெய்யவோ வில்லிகல் வல்லதே.

தாரம் - (நீ கொண்ட) மனைவியை, மற்று ஒருவன் கொள- வேறொருவன் கவர்ந்து கொள்ள, (அவனுக்கு எதிர் செய்யாததோடு இப்படி வேறொருவனை அம்பெய்து கொல்லுதலால்), தன்கையில் பாரம்வெம் சிலை- உன்கையிலேந்திய பெரிய கொடிய வில், வீரம் பழிப்பதுஏ - வீரச்செயலிற்பழிப்படைவது தகுதியோ? வில் இகல் வல்லது- (நீ) வில்லைக்கொண்டு போர் செய்தலில் வல்லவனானது, நிராயுதன் மார்பின் - கையில் ஆயுதமில்லாதவனது மார்பிலே, நேரும் அன்று மறைந்து எய்யஓ- வெளிப்படையாக எதிரில் வந்துமல்லாமல் ஒளித்து நின்று அம்பெய்தற்குத்தானோ!

தான் செய்ய வேண்டியது- கொண்ட மனைவியைக் கவர்ந்த வனைக் கண்டுபிடித்து உயிரைக் கவர்வதென்பது: செய்யத்தகாதது- நிராயுதன் மார்பில் எய்வதென்பது: கொல்ல வேண்டியவனைக் கொல்லாமல் கொல்லத்தகாத வனைக் கொன்றதனால், வில் வீரம் பழிப்பதாயிற்று: இங்ஙன் தகுதியில் செயலைச் செய்யலாமோ? என்றவாறு. உனது வில்

கைக்குப் பாரமாகவே யமைந்த தென்ற இழிப்புத் தோன்ற 'பார வெஞ்சிலை' என்றானுமாம். பழிப்பதே, ஏ - வினா; தகுதியின்மைப் பொருளைக் காட்டும். 'சிலைவீரம்' என்பதை 'பழிப்பதே' என்பதற்கு எழுவாயாக்கியுரைப்பினுமாம். இராமன் மனத்தில் துன்புறுத்தி அப்பிரானுக்கு ரோஷத்தை யெழுப்புமாறு ஏளனஞ் செய்திருத்தல் கவனித்து இன்புறுதற்கு உரியது. வீரம்பரிப்பதென் என்ற பாடத்தில், மனைவியையும் பாதுகாக்கத் திறனற்று வீரத் தோற்றத்தோடு வில்லைத் தாங்கியிருப்பது எதற்காகவோ? கையில் வீரவில்லை வெறுமனே வைத்துக் கொள்ளப்படாதென்று நிராயுதன் மார்பில் மறைந்து எய்தலாகிய அநீதச் செய்கையைச் செய்தற்கோ? இவ்வாறான செயலில்தான் உனக்கு வல்லமையோ என்று கருத்துரைக்க.

(335)

91. - வாலியின் வார்த்தைகளுக்கு இராமன் பதில் சொல்லத் தொடங்குதல்

என்று தானு மெயிறு பொடிபடத்

நின்று கான்று விழிவழித் தீயுக

அன்ற வாலி யனையன கூறினான்

நின்ற வீர னினைய நிகழ்த்தினான்.

என்று -, எயிறு பொடிபட தின்று - பற்கள் பொடியாம்படி (நெறுநெறுவென்று) கடித்துக் கொண்டும், விழி வழி தீ உககான்று - கண்களின் வழியாய்ப் பொறிகள் சிந்தும்படி (கோபாக்கினியை) உமிழ்ந்து கொண்டும், அன்று அ வாலி அனையன கூறினான் - அப்பொழுது அந்த வாலி அத்தன்மையனவான வார்த்தைகளைச் சொன்னான்; நின்ற வீரன்தான் உம் - எதிரில் நின்ற மகாவீரனான இராமனும், இனைய நிகழ்த்தினான் - இத்தன்மையனவான வார்த்தைகளைச் சொல்லலானான்; அவற்றை அடுத்த பதினொரு கவிகளிற் காண்க.

வாலி தானும் என்று கூட்டி, இராமன் விழிவழித் தீயுக அம்பு சொரிந்ததுபோல, வாலி சொற்களைப் பொழிந்தான் எனினுமாம். 'அன்றவ்வாலி' என்பது தொக்கது. 'அன்று' என்பதை வினைத் தொகையாகக் கொண்டு கோபித்த என்றலுமாம்; அன்றுதல் - சீறுதல்.

(336)

92 - 102. இராமபிரான் தான் வாலியைக் கொன்றதற்கு நியாயங் கூறுதல்.

பிலம்புக் காய்நெடு நாள்பெய ராயெனப்

புலம்புற் றுன்வழிப் போதலுற் றான்தனைக்

குலம்புக் கான்ற முதியர் குறிக்கொள் நீ

அலம்பொற் றாரவ னேயர சென்றலும்.

இது முதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்.

பிலம் புக்காய் - (முன்னாளில் மாயாவியைத் தொடர்ந்து) பாதாள வழியினுள்ளே சென்றவனான நீ, நெடுநாள் பெயராய் - வெகு காலமளவும் மீண்டு வராமலே யிருந்துவிட்டாய், எனா - என்ற காரணத்தினால், புலம்பு உற்று - சோகமடைந்து, உன் வழிபோதல் உற்றான் தனை - நீ சென்ற அப்பிலத்துவாரவழியிலே செல்லத் தொடங்கியவனான சுக்கிரீவனை (நோக்கி), - குலம்புக்கு ஆன்ற முதியர் - (உங்கள்) குலத்தில் தோன்றி அறிவினால் அமைந்த பெரியோர், 'குறிக்கொள் - (நாங்கள் சொல்வதை) ஊன்றிக் கேட்பாய்: நீ அரசு அலம் - நீ (எங்கட்கு) அரசனாதல் அமையும், என்றலும் - என்று சொன்னவளவில் , - (சுக்கிரீவன் அதற்கு இணங்காமல்) 'என' என்று அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

சுக்கிரீவனிடத்துக் குற்றமில்லாமையையும், வாலியிடத்துக் குற்றமிருந்தலையும் காட்டுதற்கு, இராமபிரான் முன்னை நிகழ்ச்சிச் செய்தியை எடுத்துக் கூறுகின்றான். பூர்வத்தில் நீ மாயாவியைத் துரத்திக் கொண்டு, பாதாளலோக வழியாகிய பெரிய பிலத்தினுள்ளே சென்று வெகுநாளளவும் வராமலிருந்து விட்டாய்; உன்னால் அந்தப் பிலத்துவாரத்தின் வாயிலிற் காவலாக நிறுத்தப்பட்ட உன் தம்பியான சுக்கிரீவன் பின்பு மிகவுந் துன்பமடைந்து அப்பிலத்தினுள்ளே தானும் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டான்; அவனை உங்கள் குலத்திலுள்ள பெரியவர்கள் மறித்து, நீயும் போய்விட்டால் எங்கட்குக் கதி யார்? இனி நீயாவது இருந்து அரசாட்சிசெய்' என்று வெகுவாய்ச் சொல்லி நிறுத்தினார்களென்றனென்க. நெடுநாள் - இருபத்தெட்டுமாசம். அலம் - சஞ்சலம் என்று கொண்டு, அலம் பொன்தாரவனே - அசைகின்ற பொன்னாரத்தை யுடையவனே! நீ-, அரசுகுறிக்கொள் - இராச்சியத்தை ஆளக்கருதுவாய் என்று பதவுரை கூறவுந் தகும் 'முதியர்' என்றதும், மந்திரிகளை. (337)

93. வான மாளவென் தம்முனை வைத்தவன்

தானு மாளக் கிளையி னிறத்தடிந்து

யானு மாள்வெ னிருந்தர சாங்கிலேன்

ஊன மான வுரைபகர்ந் தீரென.

(அதனை மறுத்துச் சுக்கிரீவன்) - ' என் தம்முனை - எனது தமையானான வாலியை, வானம் ஆள வைத்தவன் - வீரசுவர்க்கமடையு மாறு கொன்றிட்டவனான மாயாவி, தான்உம் மாள - தானும் இறக்கும் படியாகவும், கிளையின் இற - (அவன்) சுற்றத்தவர்களும் அழியும்படியாக வும். தடிந்து - கொன்று, யான்உம் மாள்வேன் - நானும் இறப்பேன்: இருந்து அரசு ஆள்கிலேன் - (என் தமையன் இறந்த பின்பு நான் மாத்திரம்) பிழைத்திருந்து அரசாட்சி செய்யமாட்டேன்: ஊனம் ஆன உரை

பகர்ந்தீர் - (எனக்குத்) தகாததான வார்த்தையை நீங்கள் சொன்னீர்கள்,' என - என்று (அந்தப் பெரியோர்களை நோக்கிச்) சொல்ல, "வீரரும் முதியரும் முன்பும் பற்றி... என" என்று அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

அப்பிலத்தினுள்ளே மாயாலி வாலியைக் கொன்றுவிட்டானென்று மாறாகக் கருதியதனால், 'என் தம்முனை வானமாள வைத்தவன்', என்றான், சுக்கிரீவன். போரிற் புறங்கொடாது இறந்தவர் வீரசுவர்க்க மடைவரென்னும் நூல் துணிபுபற்றி, 'வானம் ஆள்' எனப்பட்டது. (338)

94. பற்றி யான்ற படைத்தலை வீரரும்
முற்றுணர்ந்த முதியரு முன்பரும்
எற்று நும்மர செய்துவை யாமெனக்
கொற்ற நன்முடி கொண்டதக் கோதிலான்.

(மீளவும்), ஆன்ற படைத்தலை வீரர்உம்- சிறந்த சேனாதிபதிகளும், முற்று உணர்ந்த முதியர்உம் - (அறிய வேண்டுவன) யாவும் அறிந்த மந்திரிகளும், முன்பர்உம் - (மற்றுமுள்ள) பெரியோர்களும், பற்றி - (சுக்கிரீவனை அப்பிலத்தினுட் செல்ல விடாது) பிடித்துக் கொண்டு, 'எற்றுஉம்- (நிகழ்ந்த செயல்) எத்தன்மையதா யிருப்பினும், நும் அரசு எய்துவை - உங்கட்கு உரிய அரசாட்சியை நீ அடையக்கடவாய்,' என - என்றுசொல்லி நிர்ப்பந்திக்க, - (அதனால்தான்), அ கோது இலான் - குற்றமற்றவனான அச்சுக்கிரீவன், கொற்றம் நல்முடி கொண்டது - வெற்றிக்கு அறிகுறியான கிரீடத்தைச் சூட்டிக் கொண்டது (நிகழ்ந்தது); - ஆம் - அசை.

நிகழ்ந்த செயல் எவ்வாறு இருப்பினும் 'நும்மரசை நீயே பெறுக' என்று படைத் தலைவர் முதலியோர் வற்புறுத்தவே, சுக்கிரீவன் வானர ராசனாதலை ஒப்புக் கொண்டான்; அவன் மீது எள்ளளவும் குற்றமில்லையென்றான், இராமனென்க. எற்றும் - வாலிமாயாவிகளின் செய்தி எவ்வாறாயினும் என்றபடி. முடி கொண்டது - அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொண்டது. கொண்டது - தொழிற்பெயர், வினைமுற்றின் தன்மையடைந்தது. (339)

95. வந்த நினை வணங்கி மகிழ்ந்தனன்
எந்தை யென்க ணினத்தவ ராற்றலின்
தந்த வுன்னர சென்று தருக்கிலான்
முந்தை யுற்றது சொற்ற முனிந்து நீ.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்.

வந்த நினை - (மாயாலியைக் கொன்றபிறகு) மீண்டு வந்த உன்னைப் பார்த்து, மகிழ்ந்தனன் - மகிழ்ச்சியடைந்து, வணங்கி - (உன்னை) நமஸ்கரித்து, 'எந்தை - எமது தலைவனே; இனத்தவர் - (நமது) இனத்தாரான வாநரர்கள், என்கண் - என்னிடத்தில், ஆற்றலின் தந்த - வலியக் கொடுத்த, உன் அரசு - உனது அரசாட்சி (இது),' என்று - என்று

தொடங்கி, தருக்கு இலான் - அகங்காரமில்லாதவனான சுக்கிரீவன், முந்தை உற்றது - முன்பு நிகழ்ந்த செய்தியை, சொற்ற - சொன்ன வார்த்தைகளை, நீ முனிந்து - நீ வெறுத்து, - 'இரங்கலை' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

தமையனைத் தந்தையைப் போலப் பாவிக்க வேண்டுதலால், 'எந்தை' என விளித்தான். ஆற்றலின் தந்த - முயற்சியாற்கொடுத்த என்றும், ஏற்றுக் கொள்ளுமாறுகொடுத்த என்றும் கொள்ளலாம். தருக்கு - யானென்னுஞ் செருக்கு. மாயாவியைக் கொண்டு நீ மீண்டு வந்ததைக் கண்டவுடனே 'இனத்தவர் வலியத்தந்த அரசு இது: உன்னரசு ஆன இதை நீ பெறுக' என்று சுக்கிரீவன் அகங்காரமில்லாது நிகழ்ந்தது சொல்லவும் நீ அவன் பேச்சை ஏற்றுக் கொள்ளாது வெறுத்தாயென்பதாம். (340)

96. கொல்ல லுற்றனை யும்பியை கோதவற்கு
இல்லை யென்ப துணர்ந்து மிரங்கலை
அல்லல் செய்யே லுனக்கப யம்பிழை
புல்ல லென்னவும் புல்லலை பொங்கினாய்.

அவற்கு - அச்சுக்கிரீவனிடத்தில், கோது இல்லை என்பது - குற்றமில்லை யென்பதை, உணர்ந்து உம் - (அவன் சொற்களினால்) அறியலாயிருந்தும், இரங்கலை - (அவனிடத்து நீ) இரக்கங்கொள்ளாத வனாய், - 'அல்லல் செய்யேல் - (என்னை நீ) துன்பப்படுத்தாதே; உனக்கு அபயம் - உனக்கு அடைக்கலப் பொருள் (யான்); பிழை புல்லல் - (எனது) குற்றத்தைக் கொள்ளாதே [பொறுத்தருள்வாய்], என்ன உம் - என்று (அச்சுக்கிரீவன்) சொல்லவும், புல்லை - (அவனைச்) சேர்ந்திடாதவனாய், பொங்கினாய் - சீறி, உம்பியை கொல்லல் உற்றனை - உன் தம்பியான சுக்கிரீவனைக் கொல்லத் தொடங்கினாய்;

உன் தம்பியிடம் குற்றமில்லையென்பதை யுணர்ந்தும் நீயே இரக்கங் கொள்ள வேண்டிய அவனிடத்து இரக்கங்கொண்டிலை: மற்றும் உன் தாளில் வீழ்ந்து, என் பிழை பொறுப்பாயென்ன வேண்டியும் அவனைப் பகைவன்போல நினைத்துச் சீறினாய் என்று, வாலியினிடத்து, இரக்க மின்மை அபயம் வேண்டியவனைப் பொறுத்திடாமை என்ற குற்றங்களைக் காட்டினான் இராமபிரானென்க. அவற்கு - உருபுமயக்கம். அபயம் - அஞ்சாதே யென்று அருளிக் காக்கத்தக்க பொருளாகின்றேன் யான் என்றபடி. புல்லுதல் - அமைதலுமாம். (341)

97. ஊற்ற முற்றுடை யானுனக் காரமர்
தோற்று மென்று தொழுதகை யானை நீ
கூற்ற முண்ணக் கொடுப்பனென் றெண்ணினாய்
நாற்றி சைக்கும் புறத்தையு நண்ணினான்.

ஊற்றம் உற்று உடையான் - பக்க வலிமையை மிகுதியாக உடையவனாயிருந்தும், ஆர் அமர் உனக்கு தோற்றும் என்று - பெரும் போரில் உனக்குத் தோற்றோம் (யாம்) என்று சொல்லி, தொழு தகையானை - அஞ்சலிசெய்யுந் தன்மையையுடையனான அச்சுக்கிரீவனை, நீ -, (ஆதரியாமல்), கூற்றம் உண்ணக் கொடுப்பன் என்று எண்ணினாய் - (இவனுயிரை) யமன் உண்ணும்படி கொடுப்பேன் [இவனைக் கொன்றுவிடுவேன்] என்று நினைத்தாய்; (பின்னர் அவன் அஞ்சி), நால் திசைக்குடம் புறத்தை உம் நண்ணினான் - நான்கு திக்குகளின் கடையெல்லையையும் ஓடிச் சேர்பவானானான்;

பக்கபலமிருந்தும் பெரும்போரில் வெல்ல முயற்சிகொள்ளாமல் 'நான் உனக்குத் தோற்றேன்: என்னைக் காக்க' என்று அஞ்சலி செய்தும், நீ அச்சுக்கிரீவனைக் கொல்லப் பார்க்கவே அவன் நாற்றிசைக் கடையெல்லையையும் ஓடிப்பார்த்தானென்பதாம். தோற்றும் - றும் விசுதி, இறந்தகாலங் காட்டிற்று; தனித் தன்மைப் பன்மை. தோற்றும் என்று - தோற்போமென்று எண்ணி யென்றலுமாம். தொழுத கையானை என்றும் பிரித்து உரைக்கலாம். (342)

98. அன்ன தன்மை யறிந்து மருளலை

பின்ன வன்னி இவன் என்பதும் பேணலை

வன்னி தானிடு சாப வரம்புடைப்

'பொன்ம லைக்கவ னண்ணலிற் போகலை.

அன்ன தன்மை அறிந்து உம் - அப்படி அவன் வலியிழந்து ஓடிப் போகின்ற தன்மையை யறிந்தும், அருளலை - (அவன் பக்கல்) நீ அருள் செய்யாதவனாய், இவன் பின்னவன் என்பது உம் பேணலை - இவன் (நமது) தம்பியென்பதையும் கருதாமல் (அவனைத் துரத்தி வருந்தினாய்;) (பின்பு), அவன் - அச்சுக்கிரீவன், வன்னிதான் இடு சாபம் வரம்பு உடை - (மதங்க) முனிவராலிடப்பட்ட சாபமாகிய தடையெல்லையையுடைய, பொன் மலைக்கு நண்ணலின் - அழகிய ரிசியமுகிரிக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததனால், போகலை - (அங்கு நீ) செல்லாது விட்டாய்; அதனால் அவன் உயிர் தப்பிப் பிழைத்தா னென்க.

உனக்கு அழிவைச் செய்வதான சாபத்திற்கு அஞ்சிச் சுக்கிரீவனுள்ள இடத்துக்கு நீ செல்லாது விட்டனையேயன்றி, சரணமடைந்தவனைப் பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்ற விசேடதருமத்தை யாவது, வலியிழந்து புறங்கொடுத்து ஓடுகின்றவனைத் துரத்திக் கொல்லலாகாதென்ற அரச தருமத்தையாவது, தம்பிபக்கல் அன்பு வைத்தல் வேண்டு மென்னும் உறவுரிமையையாவது சிறிதேனுங் கருதி அவனை விட்டிலை யென்பதாம். தம்பியரைத் தன்னுயிர்போலப் பாவிப்பவனும், வலியிழந்த பகைவனை 'இன்றுபோய் நாளை வா' என்று அன்போடு சொல்லி விடுத்தருள்பவனும்,

சரணாகதரட்சணத்தைப் பரமதருமமாகக் கொண்டுள்ளவனுமான இராமயிரான், மேற்கூறிய பெரிய குற்றங்களைப் பார்த்துப் பொறொனென்பது, வெளிப்படல. வன்னி- வர்ணீ என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: பிரமசாரியின் பெயர்; அச்சொல் இங்கு, நித்திய பிரமசாரியான மதங்க முனிவனைக் குறித்தது. வன்னிசாபம் - 'இங்கு வாலிவந்தால் தலைவெடித்து இறப்பானாக' என்பது. (343)

99. ஈர மாவது மிற்பிறப் பாவதும்
வீர மாவதுங் கல்வியின் மெய்ந்நெறி
வார மாவது மற்றொரு வன்புணர்
தார மாவது தாங்குந் தருக்கரோ.

ஈரம் ஆவதுஉம் - அன்பின் செயலாவதும்; இல் பிறப்பு ஆவதுஉம் - உயர்குலத்திற் பிறந்ததன் பயனாவதும், வீரம் ஆவதுஉம் - வீரத்தின் பயனாவதும், கல்வியின் மெய் நெறி வாரம் ஆவதுஉம் - கல்வி கற்று உணர்ந்த உண்மையான நீதிமார்க்கத்திற்கு உரிய செயலாவதும், மற்று ஒருவன் புணர் தாரம் ஆவது தாங்கும் தருக்கு அரோ - மற்றொருவன் சேர்ந்த மனைவியை(க் கற்பு நிலைமை தவறாதபடி) பாதுகாக்கும் பெருமையே யன்றோ; - அரோ- தேற்றம்; இடைச் சொற்களுக்கு இடத்திற்கு ஏற்பப் பொருள் கொள்ளலாம்; இவ்விலக்கணம் வட நூலார்க்கும் ஒக்கும்.

பிறன்மனைவியைக் கற்பு நிலை கெடாது தாங்குதலே, அன்பு முதலிய குணங்கட்கு ஏற்ற செயலா, மென்றவாறு. இனி 'தருக்கரோ' என்ற இடத்து 'அர்' என்பதைச் சாரியையாகத் தள்ளி, ஓகாரத்தை வினாவாகக் கொண்டு, ஈரம் முதலியன ஆவது மற்றொருவன் புணர்தாரமாவதைத் தனதாகக் கொண்டு பாதுகாக்கின்ற செருக்குச் செயலாமோ? என்று உரைப்பினுமாம். 'தருக்கதோ' எனத் திருத்திப் படிப்பாருமுள். ஈரம், இறப்பிறப்பு, வீரம் என்பன- அவற்றின் காரியமென்ற பொருளில் நின்றன; உபசாரவழக்கு. வாரம் - உரிமை. தாரமென்பது உயர்திணைப் பொருளுணர்த்தும் அஃறிணைச் சொல்லாதலால், 'தாரம் ஆவது' எனப்பட்டது; 'ஆவது' என்பது பகுதிப் பொருள் விகுதி. (344)

100. மறந்தி றம்பல் வலிய மெனாமனம்
புறந்தி றம்ப லெளியவர்ப் பொங்குதல்
அறந்திற்ப் பலருங்கடி மங்கையர்
திறந்தி றம்பல் தெளிவுடை யோர்க்கெலாம்.

தெளிவு உடை யோர்க்கு எலாம் - தெளிந்த அறிவை யுடையவர்கட்கெல்லாம், - வலியம் எனா - 'வலிமையுடையோம் யாம்' என்று கருதி, மனம் புறம் திறம்பல் - மனம் வீரத்தில் தவறாகச் செல்வதாய், எளியவர் பொங்குகல் - எளியோர் மீது கோபித்தல், மறம் திறம்பல் - பராக்கிரமம்

செயலினின்று தவறுவதாம்: அருங்கடி மங்கையர் திறம் திறம்பல் - (பிறர் புகுதற்கு) அரிய பாதுகாவலையுடைய மாதர்களது கற்பின் வலிமையை யழித்தல், அறம் திறம்பல் - தருமத்தினின்று தவறுதலாம்;

தெளிவுடையோர்க்கெலாம் எளியவர்ப் பொங்குதல் மறந்திறம்பலும், மங்கையர் திறந்திறம்பல் அறந்திறம்பலு மாமென்க. வழியிழந்து ஓடிய சுக்கிரீவனை விடாது துரத்தித் துரத்தி யடித்துக் கொல்ல முயன்றதனாலும், அவன் மனைவியான ருமையைக் கவர்ந்து கொண்டதனாலும், தெளிவுடையோரனைவரும் வெறுக்கத்தக்க மறந்திறம்பலும் அறந்திறம்பலு மாகிய பெருங் குற்றங்கள் உன்னிடம் நிகழ்ந்தன என்று அவ்வாலியினது குற்றத்தை ஸ்ரீராமன் காட்டினனென்க. புறம் - வீரம்; அக்கிரமவழி யென்றுங் கொள்ளலாம். திறம் திறம்பல் - கற்பு நிலைக்கு மாறாக ஒழுகுதல். (345)

101. தரும மின்ன தெனுந்தகைத் தன்மையும்
இருமை யுந்தெரிந் தெண்ணலை யெண்ணினால்
அருமை உம்பித னாருயிர்த் தேவியைப்
பெருமை நீங்கினை யெய்தப் பெறுதியோ.

தருமம் இன்னது எனும் - அறம் இத்தன்மையை தென்கிற, தகைதன்மைஉம் - தகுதியையும், இருமைஉம் இம்மை மறுமைப் - பயன்களையும், தெரிந்து எண்ணலை - ஆராய்ந்து கருதாமற் போனாய்; எண்ணினால் - (அவற்றை) ஆலோசித்து அறிந்தால், அருமை உம்பி தன் ஆர்உயிர் தேவியை - அருமையான உன் தம்பியினது அரிய உயிர் போன்ற மனைவியை, பெருமை நீங்கினை எய்த பெறுதிஓ - பெருந் தன்மையொழிந்து சேரக் கடவையோ;

தருமத்தின் சொருபத்தையும், தருமவழியிற் செல்லாமையால் இம்மை மறுமைகளில் விளையக்கூடிய பயனையும் ஆராயாமல் அருமைத் தம்பியின் மனைவியைக் கவர்ந்து பெருமை நீங்கினையே யென்றவாறு. இம்மைப்பயன் - புகழ், மறுமைப்பயன் - புண்ணியம். உயிர்த் தேவி-உயிரோடொத்த மனைவி; பிராணநாயகி. - "அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிந்நான்கும், பிறன்தாரம் நச்சவார்ச்சேரா" என்பது, காணத்தக்கது. (346)

102. ஆத லானு மவனெனக் காருயிர்க்
காத லானென லானுநிற் கட்டனென்
ஏதிலாரு மெளியரென் றாரையும்
தீது தீர்ப்பதென் சிந்தைக் கருத்தரோ.

ஆதலாருஉம் - (நீ இப்படியெல்லாஞ் செய்தாய்) ஆதலாலும், அவன் எனக்கு - ஆர் உயிர் காதலன் எனலான்உம் - அச்சுக்கிரீவன் எனக்கு

அருமையான உயிர் போன்ற நண்பனானதனாலும், நின் கட்டனென்-
உன்னை உயிர்பறித்தேன்; (அன்றியும்), எதிலார்உம் - யாதொரு
சம்பந்தமுமில்லாத அயலாரையும், எளியர் என்றாரைஉம் -
எளியவர்களையும், தீது தீர்ப்பது- துன்பமொழிப்பது, என் சிந்தை கருத்து-
எனது மனக்கருத்தாம்; - அரோ- ஈற்றசை.

எதிலாரும் எளியரும் என்றாரை எனக் கூட்டியுரைப்பினுமாம். தான்
மனதாரச் செய்த தவறிலென்பதை விளக்கித் தன் பிழையைப்
பொறுக்குமாறு வணங்கியும் அபயம் வேண்டியும் தோற்றேனென்று
சொல்லியும் சரணமாக அடைந்தவனைத் துரத்தித் துரத்தியடித்ததோடு
இம்மை மறுமைப்பயனை யெண்ணாது அவன் மனைவியையும்
கவர்ந்தாய்: இவ்வாறு பெரும்பிழை செய்தா யாதலாலும், சுக்கிரீவன்
எனக்கு உயிர் நண்பனானதனாலும், வேறொரு பற்றுக் கோடு இல்லாமலும்
நான் எளியனென்று சொல்லியும் என்னையடைந்தோரின் தீமையைத்
தீர்ப்பது என் கடமையாகக் கொண்டுள்ளேனாதலாலும் அச்சுக்கிரீவனைக்
காப்பது என் கடமையாயிற்றென்று ஸ்ரீராமபிரான் கூறினான்.
உயிர்க்காதலன் - பிராண சிநேகிதன். நிற் கட்டனென் - இரண்டாம்
வேற்றுமைத்தொகை. (347)

103. - இவ்வாறு இராமபிரான் சொல்ல, அவற்றிற்கு வாலி எதிர்கூறத் தொடங்குதல்

பிழைத்த தன்மை யிதுவெனப் பேரெழில்
தழைத்த வீர னுரைசெயத் தக்கிலாது
இழைத்த வாலி யியல்பல வித்துணை
விழைத்தி றத்தொழி லென்ன விளம்புவான்.

பிழைத்த தன்மை இது- (நீ) தவறுசெய்த விதம் இது, என என்று, பேர்
எழில் தழைத்த வீரன் - மிக்க அழகு நிரம்பிய மகாவீரனான இராமபிரான்,
உரைசெய - சொல்ல, தக்கிலாது இழைத்த - தகாத செயலைச் செய்த,
வாலி - வாலியானவன், 'இ துணை - (தகா தனவென்று நீ சொன்ன)
இவ்வளவும், இயல்பு அல- (வானரமான எங்கள் பிறப்புக்கு);
உரியனவல்ல; விழைதிறம் தொழில் - விரும்பியபடி தொழில்செய்தலே
(எங்கள் பிறப்புக்கு உரியது), ' என்று - என்னுகூறி, விளம்புவான்-
பின்னும் சொல்பவனானான்; - இது, தொகுத்துச் சுட்டல்; இதன்
விவரணத்தை, அடுத்த மூன்று கவிகளிற் காண்க.

'இயல்பல இத்துணை விழைத்திறத் தொழில்' என்பதற்கு - தகுதி
யல்லாதனவாக நீ கருதிக்கூறிய இவ்வளவும் (எங்களுக்கு) விரும்பிச்
செய்யத்தக்க தொழில்களேயாம் என்றும் பதவுரை கொள்ளலாம்.
பேரெழில் தழைத்தல் - பேரழகு நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு

மேனியுமாக மேன்மேல் வளரப்பெறுதல். இயல்பெனக்கித் துணை விழைத்திறத்தகொல் என்ற பாடத்துக்கு விரும்பியபடி செய்வன எமக்கு இயல்பு: '(அதுகுறித்து) இவ்வளவு கூற வேண்டுமோ என்க. 'தன்மையிது,' 'தக்கிலாது' என்பன- தொகுதி யொருமைகள்; தக்கிலாது- எதிர்மறை யிறந்தகால வினையாலணையும் பெயர். (348)

104- 106. இன்று முதல் மூன்று கவிகள் - வாலி கூறும் சமாதானம்

ஐய நுங்க ளருங்குலக் கற்பினப்
பொய்யின் மங்கையர்க் கேய்ந்த புணர்ச்சிபோல்
செய்தி லன்னெமைத் தேமலர் மேலவன்
எய்தி னெய்திய தாக வியற்றினான்.

ஐய - தலைவனே! நுங்கள் - உங்களுடைய, அருங்குலம் - அருமையான குலத்தில் தோன்றிய, கற்பின் - பதிவிரதா தருமத்தை முக்கியமாகக் கொண்ட, அ - அப்படிப்பட்ட, பொய் இல் மங்கையர்க்கு - பொய்ம்மையில்லாத மாதர்க்கு, ஏய்ந்த - பொருந்திய, புணர்ச்சிபோல் - (விவாகம் செய்து கொண்டு அவரையே) கலத்தல்போல, எமை - எங்களுக்கு, தேன் மலர் மேலவன் - தேனையுடைய (திருமாலின் திருநாபித்) தாமரை மலரின்மேல் தோன்றியவனான பிரமன், செய்திலன் - நியமஞ்செய்தானில்லை; எய்தின் எய்தியது ஆக இயற்றினான் - நேர்ந்தால் நேர்ந்தபடியாகுமாறு நியமஞ் செய்தான்;

ஒருவனை மணந்து கொண்டு அவனையே புணர்வதென்ற முறையில்லாமல், நேர்ந்தபடி புணருமாறு எங்கட்குப் பிரமதேவன் நியமனஞ் செய்தனனென்றவாறு. 'நுங்கள் குலம்' என்றது, மனிதப் பிறப்பை. கற்பு இனம் என்று பிரித்து உரைப்பாருமுளர். பொய்யின்மை-மனம்வேறு சொல்வேறு தொழில்வேறு ஆகாமை, திரிகரணசுத்தி. தே மலர்-தெய்வத்தன்மையையுடைய மலரெனினுமாம். செய்திலன்னெமை-விரித்தல். எமை - உருபு மயக்கம். (349)

105. மணமு மில்லை மறைநெறி வந்தன
குணமு மில்லைக் குலமுதற் கொத்தன
உணர்வு சென்றுழிச் செல்லு மொழுக்கலால்
நிணமு நெய்யு மிணங்கிய நேமியாய்.

நிணம்உம் - பகைவருடற் கொழுப்பும், நெய்உம் - (பூசிய) நெய்யும், இணங்கிய - பொருந்திய, நேமியாய் - சக்கராயுதத்தை யுடையவனே! உணர்வு சென்ற உழிசெல்லும் ஒழுக்கு அலால்- மனம்போன வழியே நடக்கும் நடக்கைகள் (எங்களுக்கு) உள்ளனவே யல்லாமல், மறை நெறி வந்தன மணம்உம் இல்லை- வேதமார்க்கப்படி வந்தவையான விவாகக் கிரமங்களும் இல்லை; குலம் முதற்கு ஒத்தன குணம்உம்- வமிசபரம்பரைக்கு ஒத்தனவான நற்பண்பும், இல்லை-;

'குலமுதற்கொத்தன உணர்வு சென்றுழிச்செல்லும் ஒழுக்கு' - (எங்கள்) மிருகசாதிக்குத் தக்கனவாக மனம்போனபடி யொழுகும் ஒழுக்க மெனினுமாம். மறைநெறி வந்தன - வேதங்களிற் கூறிய முறைமையால் வந்தவை. ஒழுக்கு - ஒழுக்கம். நிணம் - பகைவருடலிற் பாயும்போது அங்கிருந்து ஒட்டிக் கொண்டது. 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனெயென்னும்' என்றபடி அரசன் விஷ்ணுவினமிசமென்பது பற்றி, 'நேமியாய்' என்று இராமனை விளித்தான்; இடையிடையே தத்துவவுணர்வும் இராமபிரானிடத்து மதிப்பும் தோன்றுவதால், இங்ஙன விளித்தானுமாம். (350)

106.- வாலிக்கு இராமன் மீண்டும் எதிர்சொல்லத் தொடங்குதல்

பெற்றி மற்றிது பெற்றதோர் பெற்றியின்
குற்ற முற்றிலெ னீயது கோடியால்
வெற்றி யுற்றதோர் வெற்றியி னாயெனாச்
சொற்ற சொற்றகைக் குற்றது சொல்லுவான்.

வெற்றி உற்றது ஓர் வெற்றியினாய் (என்னை) ஐயித்த தன்மையை யுடையவனும் (இயல்பில்) வெற்றிபெறுவோனுமானவனே! பெற்றி இது - (எங்கள் பிறப்புக்கு உரிய) தன்மை இது: (ஆதலால்), பெற்றது ஓர் பெற்றியின் - (நான்) அடைந்துள்ள ஜாதித் தன்மைப்படி, குற்றம் உற்றிலென் - (யாதொரு) குற்றத்தையுஞ் செய்திலேன்: அது நீ கோடி - அதனை நீ (மனத்திற்)கொள்வாய், எனா - என்று, சொற்ற - சொன்ன, சொல் தகைக்கு - சொற்களின் பெருமையையுடையவனான வாலிக்கு, உற்றது சொல்லுவான் - தக்க சமாதானஞ் சொல்பவனாயினன், (இராமபிரான்); - அதனை, அடுத்த ஒன்பது கவிகளிற் காண்க. மற்று, ஆல் - அசைகள்.

'வெற்றியுற்றதோர் வெற்றியினாய்' என்பதற்கு - ஐயம் தான் அடைந்ததொரு ஐயத்தையுடையவனே! என்று பொருள் கொண்டு, வெற்றிகளுள்ளும் மேம்பட்ட வெற்றியையுடையவனே! என்று கருத்துரைத்தலும் அமையும்; எவராலும் வெல்லுதற்கு அரிய தன்னைக் கொன்றிட்டதையே சிறந்த வெற்றியாகக் குறித்தான். (351)

107-115. இராமபிரான் வாலியின் வார்த்தையை
மறுத்துப் பேசுதலைத் தெரிவிப்பன.

நலங்கொள் தேவநிற் றோன்றி நவையறக்
கலங்க லாதற நன்னெறி காண்டலிற்
விலங்க லாமை விளங்கிய தாதலால்
அலங்க லார்க்கி தடுப்பதன் றாமரோ.

(நீங்கள்), நலங் கொள் தேவரின் தோன்றி - சிறப்புக் கொண்ட தேவர்களின் புதல்வராய்ப் பிறந்து, நவை அற - (ஐயந்திரிபுகளாகிய)

குற்றங்களில்லாதபடி, நல் அறம் நெறி - (என்றும் ஒருபடியாகவுள்ள) சிறந்த தருமமார்க்கத்தை, கலங்கலாது காண்டலின் - நிலைகலங்காமல் அறிந்திருத்தலால், விலங்கு அலாமை விளங்கியது - (நீங்கள் சாமானியமான) மிருகசாதி யல்லீரென்பது விளங்கிற்று; ஆதலால் - ஆகவே, அலங்கலார்க்கு - (போர் வெற்றிகட்குரிய) மாலைகளைத் தரிப்பவர்களான வீரர்கட்கு, இது அடுப்பது அன்று ஆம் - இது தகுவதன்றாம்; - அரோ - தேற்றம்.

உன் தம்பி நீ அனுமான் முதலியோர் வடிவத்தால் வானரராயினும், தேவர்கட்குப் புதல்வராய்ப் பிறந்து அறநெறியைத் தெளிவுறத் தெரிந்திருத்தலால், நும்போலியர் விலங்கு என்று முறைகேடான செயலைச் செய்தல் அடாது என்கின்றான், இராமபிரான். முன்பு கூறியவற்றையெல்லாம் தொகுத்து, தொகுதியொருமையாக 'இது' எனப்பட்டது. விளங்கியது - நன்றாகத் தெரிகின்ற தென்றபடி. 'அங்கலார்க்கு' என்றது - முன்னிலைப படர்க்கையாக, போர்வீரர்களான உங்கட்கு என்றவாறுமாம்: அஃறிணையினின்று பிரித்ததனால் உயர்திணையாக் கூறினர். . (352)

108. பொறியின் யாக்கைய தோபுல னோக்கிய

அறிவின் மேலதன் றோவறத் தாறுதான்

நெயியி னோன்மையை நேரி துணர்ந்த நீ

பெறுதி யோபிழை யுற்றுறு பெற்றிதான்.

அறத்து ஆறு தான் - தருமமார்க்கந்தான், பொறியின் யாக்கையதுஓ - ஐம்பொறிகட்கு இடமான உடம்பைப் பற்றியதோ? புலன் நோக்கிய அறிவின் மேலது அன்றோ - விஷயங்களை ஆராய்ந்தறிகின்ற அறிவைப்பற்றிய தன்றோ! நெறியின் நோன்மையை - (அந்தத்) தருமமார்க்கத்தின் பெருமையை, நேரிது உணர்ந்த - நேர்மையாக அறிந்து நின்ற, நீ -, பிழை உற்று - தவறுகளைச் செய்திட்டு, உறு பெற்றி தான் பெறுதிஓ - (பிழையன்று, என்செயல் சரியானதே என்று) சாதிக்கின்ற தன்மையைப் பெறக்கடவையோ?

நீ, வடிவினால் விலங்காகிய வாநரம்போலிருப்பினும், பகுத்தறிவுடைமையால் மனிதல் போலுதலால், தருமமார்க்கத்தை யறிந்திருந்தே தவறுகள் செய்தது தகாது என்பதாம். பிழை உற்றுறு பெற்றிதான் பெறுதிஓ - தவறுகளை மிகுதியாகச் செய்கின்ற தன்மையைப் பெறக்கடவையோ? எனினுமாம். அடைக்கலம் புகுந்தவனை வெருட்டியடித்தல், அவன் மனைவியையுமுள்படக்கவர்தல் முதலியன செய்தமையால், இவ்வாறு கூறியது. தொல்காப்பியத்து மரபியலில் 'மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே, பிறவுமுளவேயக்கிளைப் பிறப்பே' என்ற சூத்திரத்தின் உரையில், 'பிறப்பென்றதனால், குரங்குமுதலாகிய விலங்கினுள் அறிவுடையன எனப்படும் மனவுணர்வுடையன உளவாயின், அவையும் ஈண்டு

ஆற்றிவுயிராயடங்கு மென்பது' என்றது, இங்குக் காணத்தக்கது. பொறி - இந்திரியம்: புலன் - விஷயம்: சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்பன. புலனோக்கிய அறிவு - பகுத்தறிவு: விவேகம். (353)

109. மாடு பற்றி யிடங்கர் வலித்திடக்
கோடு பற்றிய கொற்றவற் கூறியதோர்
பாடு பெற்ற வுணர்வின் பயத்தினால்
வீடு பெற்ற விலங்கும் விலங்கதோ.

இடங்கர் - முதலை, (தன்னை), மாடு பற்றி வலித்திட - ஒருபக்கத்திற் பிடித்துக் கொண்டு வலிய இழுத்ததனால், கோடு பற்றிய கொற்றவன் கூயது - சங்கத்தை ஒருகையிலேந்தியுள்ள வெற்றியை யுடையவனான திருமாலை ஒலமிட்டழைத்ததாகி, (அதன் பயனாக), ஓர் பாடு பெற்ற உணர்வின் பயத்தினால் - ஒப்பற்ற பெருமைபெற்ற அறிவின் பயனால், வீடுபெற்ற - (அத்துன்பத்தினின்று) விடுதலையடைந்து (பிறகு) முத்தியையும் அடைந்த, விலங்கு உம்- யானையும் [கஜேந்திராழ்வானும்], விலங்கு அதுஓ - மிருக ஜாதியாகுமோ?

மிக்கவிஷ்ணுபக்தியுடையவனான இந்திரத்யும்நனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி விஷ்ணுபூஜை செய்து கொண்டிருந்தபோது ஒருநாள் அகத்தியமகாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூசிப்பதற் செலுத்தியிருந்ததனால் அவ்விருடியின் வருகையை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசார மொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம் முனிவன், தன்னை அரசன் அலட்சியஞ் செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து, 'நீ, யானை போலச் செருக்குற்றிருந்ததனால், யானையாகக் கடவை,' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மகிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந் தாமரைமலர்களைக் கொண்டு திருமாலை அருச்சித்துப் பூசித்து வருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய் இறங்கியபொழுது, அங்கே முன்பு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப் பற்றியிழுக்க அதனாற் கோபங் கொண்ட முனிவன் சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க் கிடந்த ஹூஹூ வென்னுங் கந்தருவன் அவ்யானையின் காலைக் கெளவிக் கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமற் கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூறி யழைக்க, உடனே திருமால் கருடாருடனாய் அங்கு எழுந்தருளி, தனது சக்கராயுதத்தைச் செலுத்தி முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து, இறுதியில் அதற்கு முத்தியை யருளினன் என்ற வரலாறு, இங்குக் குறித்தது.

அந்தக் கஜேந்திரன்போலவே நீயும் சாமானியமான விலங்கென்று கொள்ளத்தக்கவனில்லை: ஆதலால், விலங்குச் செயலாகத் தம்பி மனைவியைப் புணர்ந்தது பெருந்தவறே யென்பதாம்.

மாடு - பக்கம். வெற்றிக்கு அறிகுறியாகச் சங்கத்தை வாயில் வைத்து ஊதுதலும், சங்கத்தின் நாத்தினாற் பகைவரை அச்சமுறுத்திவெல்லுதலுந் தோன்ற, 'கோடுபற்றிய கொற்றவன்' என்றார். பயத்தினால் - பயனால்: பயன். 'வீடுபெற்ற' என்றது, இரட்டுறமொழிதல். வீடு - விடுபடுதல் என்ற பொருளில், விடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; பற்றுக்களை விட்டு அடையுமிடம் என்ற பொருளில், 'விடு' என்ற பகுதியினடியாப் பிறந்த இடப் பெயர். விலங்கது, அது - பகுதிப்பொருள் விசுதி (354)

110. சிந்தை நல்லறத் தின்வழிச் சேறலால்
பைந்தொடித்திரு விற்பரி வாற்றுவான்
வெந்தொழிற்றுறை வீடுபெற் றெய்திய
எந்தை யும்மெரு வைக்கர சல்லனோ.

நல் அறத்தின் வழி - நல்ல தருமமார்க்கத்தில், சிந்தை சேறலால் - மனம் சென்றதனால், பைந் தொடி திருவின் பரிவு ஆற்றுவான் - பசுமையான [பசும்பொன்னாலாகிய] தொடி யென்னுங்கை வளையை யணிந்த திருமகள்போன்ற சீதையினது துன்பத்தைத் தீர்த்தற்பொருட்டு, வெம் தொழில்துறை - கொடிய போர்த்துறையில், (தன் திறமையைக் காட்டி), வீடு பெற்று எய்திய - பரமபதஞ் சேர்ந்து (இவ்வுலகத் தொடர்பி னின்று) விடுதலை யடைந்த, எந்தை உம் - எமது (பெரிய) தந்தையான ஜடாயுவும், எருவைக்கு அரசு அல்லன்ஓ - கழுகுக்கு அரசனன்றோ!

சூரியசாரதியான அருணனது புத்திரனும் சம்பாதியின் தம்பியுமாகிய ஜடாயு, நெடுநாளாய்த் தசரத சக்கரவர்த்திக்கு உயிர்த் தோழனாயிருந்தான். இவன் பின்பு தசரதகுமாரர்களான இராமலட்சு மணர்களைத் தண்டகாரணியத்திற் கண்டு அவர்களைத் தனது புத்திரர் போலவே பாவித்து அன்பு பாராட்டி அவர்கட்குப் பாதுகாவலாய் நிற்க, அவர்களும் தசரதனினும் பிராயம்முதிர்ந்தவனான இவனைத் தமது பெரிய தந்தையாகப் பாவித்து வந்தனர். இங்ஙன மிருக்கையில், இராவணன் மாயமான் வடிவு பூண்ட மாரீசனது சூழ்ச்சியால் இராமலக்குமணரை அப்புறப்படுத்தி, தனித்து நின்ற சீதையை வலிய எடுத்துத் தேரில் வைத்துக் கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாய்ச் செல்லுகையில், அவள் கூக்குரலிட்டதைக் கேட்டுக் கழுகரசன் ஜடாயு ஓடிவந்து எதிர்த்துப் பெரும்போர் செய்து அவனது கொடி முதலியவற்றைச் சிதைத்து, முடிவில் அவனெறிந்த தெய்வ வாஸினாற் சிறகு அறுபட்டு விழ, அரக்கன் சீதையைக் கொண்டு போய் இலங்கையில் அசோகவனத்தில் சிறை வைத்திட்டான். பின்பு வந்த இராமலக்ஷ்மணர் பர்ணசாலையிற் சீதையைக் காணாமற் கலங்கி அவளைத் தேடிச் செல்லும் வழியில் ஜடாயு விழுந்து கிடக்கக்கண்டு துயர்உற,

குற்றியிருடன் விழுந்து கிடந்த அந்த கமுகரசன் நடந்த செய்தியைச் சிறிது கூறி உயிர் நீப்ப, இராமபிரான் அவனுக்குப் பரமபதமளித்துச் சரம கைங்கரியஞ்செய்து முடித்தனன் என்ற வரலாறு ஆரணியகாண்டத்திற் கூறப்பட்டது.

ஐடாயுபோலவே நீயும் சாமானியமான விலங்கென்று கொள்ளத்தக்க வனல்லையென்பதாம். எழுவகைப் பிறப்பினுள் விலங்கும் பறவையும் வேறு வேறாகக் கூறப்படினும், இவ்விரண்டும் நால்வகைக் கதிகளுள் விலங்குக்கதியில் அடங்குதலால், இங்குக் கமுகரச வாநரத்தோடொப்ப எடுக்கப்பட்டது. 'வீடு' என்பதைத் திரும்பவும் எடுத்து, வீடுபெற்று - உயிர் நீங்குதலை யடைந்து, வீடு எய்திய - பரமபதமடைந்த என்று பதவுரை கூறப்பட்டது. ஆற்றுவான் - எச்சம்; வினையாலணையும் பெயரெனின், ஆற்றுவனாய் என்க. எந்தையும்மெருவை, விரித்தல். (355)

111. நன்று தீதென் றியல்தெரி நல்லறிவு
இன்றி வாழ்வ தன்றோ விலங்கின்னியல்
நின்ற நன்னெறி நீயறி யாநெறி
ஒன்று மின்மையுன் வாய்மை யுணர்த்துமால்.

விலங்கின் இயல் - மிருகங்களின் சுபாவம், - நன்று தீது என்று - (இன்னது) நல்லதென்றும் (இன்னது) கெட்ட தென்றும், இயல் தெரி - (அதனதன்) இயல்பை (உள்ளபடி) உணர்கின்ற, நல் அறிவு - நல்ல பகுத்தறிவு, இன்றி - இல்லாமல், வாழ்வது அன்றோ - உயிர்வாழ்ந்திருப்ப தன்றோ? நின்ற நல்நெறி - நிலைபெற்ற சன்மார்க்கங்களுள், நீ அறியா நெறி - நீ அறியாத வழி, ஒன்றும் இன்மை - ஒன்றுமில்லையென்பதை, உன் வாய்மை - உன் வாயினின்று (இப்பொழுது) வந்த சொற்களே, உணர்த்தும் - தெரிவிக்கும்; - ஆல் - ஈற்றசை.

எல்லா நன்னெறிகளையும் அறிந்தும் அந்நன்னெறிக்கு மாறாக நீ நடந்தது தவறே யென்றவாறு. விலங்கின்னியை என்ற பாடத்துக்கு - (மனிதர்க்கு) மிருகங்களோடுள்ள வேறுபாடு என்க. இடை - அந்தரம்: தாரதமியம். வாய்மை என்றது - "வாய்மையும் மரபும்" (76) என்று தொடங்கி, "தாரமற்றொருவன் கொள... வில்லிகல் வல்லதே" (90) என்று இராமபிரானை யேசிய பேச்சுக்களைக் காட்டுவதன்றி, பேச்சினால் மானிடரினும் மிகப் பேசிவிட்டுப் புகல்புக்க தம்பியைக் கொல்ல மிக முயன்றதற்குச் சமாதானம் நேரிதாகச் சொல்லாமல், தம்பியின் மனைவியைப் புணர "இத்தனை விழைத்திறத்தொழில்," (103) "மண்முமில்லை மறைநெறி வந்தன" (105) என்று இவை முதலாகத் தன்னைக் குற்றமற்றவன்போல மழுப்பிச் சொல்லியமையையும் காட்டும். நன்று தீதென்று இயல் தெரி நல்லறிவு - விவேகம். (356).

112. தக்க வின்ன தகாதன வின்னவென்று

ஒக்க வுன்னல ராயி னுயர்ந்துள

மக்க ளும்விலங் கேமனு வின்னெறி

புக்க வேலவ் விலங்கும்புத் தேளிரே.

உயர்ந்துஉள மக்கள்உம் - (எல்லாப் பிராணிகளினுஞ்) சிறந்துள்ள மனிதர்களாயினும், தக்க இன்ன - தகுதியானவை இவை, தகாதன இன்ன - தகுதியல்லாதவை இவை, என்று-, ஒக்க - (நீதிநூல் முறைமைக்குப்) பொருந்த, உன்னலர் ஆயின் - எண்ணாதவர்களானால், விலங்கே - மிருகத்துக்கு ஒப்பானவர்களே; அ விலங்குஉம் - அந்த மிருகங்களே யாயினும், மனுவின் நெறிபுக்க ஏல் - மநுதருமசாத்திரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள முறைமைகளிற் பொருந்தி நடந்தனவாயின், 'புத்தேளிர்ஏ-தேவர்கட்கு ஒப்பானவையே;

உணவு உறக்கம் அச்சம் முதலிய பல தொழில்களும் ஐம்பொறியுணர்வும் மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் சமமே: ஆயினும், மிருகங்களினும் மனிதர் சிறப்புடையராக மதிக்கப்படுவதற்குக் காரணம், நல்லவை தீயவைகளைப் பகுத்தறியும் அறிவுமிகுதி மிருகங்களுக்கு இல்லையாக மனிதர்க்கு அந்தப் பகுத்தறிவு இருத்தலேயாம்; ஆதலின், உயர்ந்த பிறப்பிற் பிறந்திருந்தும் அதற்கு ஏற்ற விவேகத்தை யுடையராகாத மனிதர் மிருகங்களோடு ஒப்பர்; இழிந்த பிறப்பிற் பிறந்துள்ள அந்த மிருகங்கள் தாம் தமது பிறப்பிற்கு உரிய அறிவினும் மேம்பட்ட அவ்வுணர்வு மிகுதியோடு கூடி நீதி நெறியே ஒழுகுமாயின் சிறப்புணர்வுடைய தேவர்கட்குச் சமமாகு மென்பதாம். விலங்கும் மக்களே என்னவேண்டிய இடத்து, விலங்குக்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்க, விலங்கும் புத்தேளிர்' என்றார்: "விலங்கொடு மக்களானைய ரிலங்குநூல், கற்றாரோ டேனையவர்" என்ற திருக்குறள் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

உம்மை யிரண்டும் - முறையே உயர்வு சிறப்பும், இழிவு சிறப்புமாம். ஏகாரங்கள் தேற்றம். 'மக்கள்' என்ற பெயர், "மக்கள் தாமே ஆற்றிவுயிரே" என்ற தொல்காப்பியத்தின்படி ஐம்பொறியுணர்வோடு மனவறிவையும் உடைமையாகிய அவர்களது விசேடத்தை விளக்கும். 'உயர்ந்துள' என்ற அடைமொழி, "அரிதரிது மானிடராதலரிது" என்றவாறு எல்லாப் பிறப்பினும் மனிதப்பிறவிக்கு உரிய ஏற்றத்தை எடுத்துக் காட்டியபடி. புத்தேளிர், இர் - பலர்பால்விசுதி: கேளிர், மகளிர் என்ற இடத்துப்போல.

(357)

113. கால னாற்றல் கடிந்த கணிச்சியான்

பாலி னாற்றிய பத்தி பயத்தலான்

மாலி னாற்றரு வன்பெரும் பூதங்கள்

நாலி னாற்றலு மாற்றுழி நண்ணினாய்.

காலன் ஆற்றல் கடிந்த - யமனுடைய வல்லமையை யழித்து (அவனை) வென்ற, கணிச்சியான் பாலின் - மழுவென்னும் ஆயுதத்தை யுடையவனான சிவபிரான்பக்கல், ஆற்றிய - (நீ) செய்த, பத்தி - பக்தி, பயத்தலான் - பயன் தந்ததனால், - மாலினால் தரு வல் பெரும் பூதங்கள் நாலின் ஆற்றல்உம் - திருமாலாற் படைக்கப்பட்ட வலிய பெரிய பூதங்கள் நான்கிற்கும் உள்ள வலிமைகளையெல்லாம், ஆற்றுஉழி நண்ணினாய் - (உனது) வலிமையிற் பெற்றாய்;

நல்வினை செய்தால் நற்பயன் விளையுமென்பதற்கு இது கூறப்பட்டது. காலனாற்றல் கடிந்த கணிச்சியான் - முன் "காலன்றன் காலமுங் காலா, லறுக்கும் புங்கவன்" என்றது காண்க. கணிச்சி - குலமுமாம். 'அண்டத்தையும், அண்டகாரணங்களையும் தானே உண்டாக்கும்' என்றபடி அண்டத்தின் காரணமான பஞ்சமகா பூதங்களைப் பிரமனைக் கொண்டன்றி எம்பெருமான் தானே படைத்தருளுதலால், 'மாலினால் தரு வன்பெறும் பூதங்கள்' எனப்பட்டன; இது, ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியின் பார்ப்பும். ஆற்று உழி - ஆற்றலில்; ஆற்று - ஆற்றல்: வல்லமைபெறல்: உழி - ஏழனுருபு. மாற்று உழி என்று பிரித்து, பூதங்கள் நான்கின் வலிமையையும் போக்கும்படியான திறத்தைப் பெற்றா யென்று உரைத்தலும் ஒன்று. (358)

114. மேவ ருந்தரு மத்துறை மேவினார்
ஏவ ரும்பவத் தாலிழிந் தோர்களும்
தாவ ருந்தவ ரும்பல தன்மைசால்
தேவ ரும்முளர் தீமை திருத்தினார்.

(இந்தப் பிரபஞ்சத்தில்), ஏவர்உம் - குற்றமுடையராயிருந்தவர்களிலும், பவத்தால் இழிந்தோர்கள்உம் - பிறப்பினால் தாழ்ந்தவர்களிலும், - மேவு அருந் தரும் துறை மேவினார் (உளர்) - சேர்தற்கு அரிய [மிகச்சிறந்த] தருமமார்க்கத்திற் சேர்ந்து நடந்தவருளர் (அவ்வாறே) தா அருந் தவர்உம் - குற்றமில்லாத தவத்தைச் செய்தவர்களான முனிவர்களிலும், பல தன்மை சால் தேவர்உம் - பல வகைப்பட்ட குணங்கள் சிறந்த தேவர்களிலும், தீமை திருத்தினார் - தீயசெயல் செய்தவர்கள், உளர் - உள்ளனர்;

இன்னார் நல்லனவே செய்வர், இன்னார் தீயனவே செய்வர் என்னும் நியதி யில்லை யென்க. ஏவம் - குற்றம்; அதனையுடையவர், ஏவர்; ஏவஞ்செய்தவ ரென்க; 'தவர்' என்றாற்போல. பவத்தால் இழிந்தோர்கள் - இழிபிறப்பினர். தா - உரிச்சொல்; அழிவுமாம். தேவரும்முளர், மகரமெய் - விரித்தல். பின்வரும் 'தவர்' என்பதற்கு எதிராக 'ஏவர்' என்றும், 'தேவர்' என்பதற்கு எதிராக 'பவத்தா லிழிந்தோர்கள்' என்றும் கூறினார். 'தீமை திருத்தினார்' என்ற பாடத்திற்கு - தீமை செய்து பின்பு சீர்திருந்தப் பெற்றவ ரென்று உரைப்பர். (359)

115. இனைய தாதலி னெக்குலத் தியாவார்க்கும்
வினையி னால்வரு மேன்மையுங் கீழ்மையும்
அனைய தன்மை யறிந்து மழித்தனை
மனையின் மாட்சியென் றான்மனு நீதியான்.

இனையது ஆதலின் - (உண்மை) இத்தன்மையதாயிருத் தலால், எ குலத்து யாவார்க்குஉம் - எந்தக்குலத்திற் பிறந்த எவார்க்கும், மேன்மைஉம் கீழ்மைஉம் - உயர்வும் இழிவும், வினையினால் வரும் - (அவரவர் செய்யுஞ்) செயல்களாலேயே வரும்; அனைய தன்மை அறிந்துஉம் - அத்தன்மையை (நீ) உணர்ந்திருந்தும், மனையின் மாட்சி அழித்தனை - (அயலான்) மனைவியின் கற்பையழித்தாய், என்றான் - என்று சொன்னான்; (யாவனெனின்), மனுநீதியான் - மனுதருமசாஸ்திரத் திற் சொல்லப்பட்ட நீதிநெறி தவறாது நடப்பவனான ஸ்ரீராமபிரான்;

வினை - கர்மம். நல்வினையால் மேன்மையும், தீவினையாற் கீழ்மையும் வருமென்க. மாட்சி - பெருமை; இங்கே, சிறப்பினால், கற்பையுணர்த்திற்று. (360)

- 116.- பிறகு வாலி வேறொன்று வினாவ, அதற்கு இலக்குமணன் விடைகூறத் தொடங்குதல்.

வேறு.

அவ்வுரை யமையக் கேட்ட வரிகுலத் தரசு மாண்ட
செவ்வியோ யனைய தாக செருக்களத் துருத்தெய் யாதே
வெவ்விய புளிஞ ரென்ன விலங்கியே மறைத்து வில்லால்
எவ்விய தென்னெ யென்றா னிலக்குவ னியம்ப லுற்றான்.

அஉரை அமைய கேட்ட- அந்த (இராபிரான்) வார்த்தை மனத்திற்பதியுமாறு கேட்ட, அரிகுலத்து அரசுஉம் - குரங்குகளின் கூட்டத்திற்கு அரசனான வாலியும், (அவ்விராமனை நோக்கி,) 'ஆண்ட செவ்வியோய் - (எல்லாவுயிர்களையும்) ஆளுகின்ற நற்குணத்தை யுடையவனே! அனையது ஆக - அப்படியானால் ஆகட்டும்: [நீ கூறியபடி நான் தவறு செய்தவனென்பதை யொப்புக் கொள்கிறேன் என்றபடி]; செருக்களத்து உருத்து எய்யாது - போர்க் களத்தில் முன் நின்று (என்மேல்) அம்பு தொடுக்காமல், வெவ்விய புளிஞர் என்ன- கொடிய வேடர்கள் (மறைந்து நின்று விலங்குகளின் மேல் அம்பு தொடுத்தல்) போல, விலங்கி மறைந்துஏ - (எதிர்ப்படாமல்) விலகி மறைந்து நின்றே, வில்லால் எவ்வியது - வில்லைக் கொண்டு (என்மேல் அம்பு) செலுத்தியது, என்னை - என்ன காரணத்தால்?' என்றான் - என்று வினாவினான்; இலக்குவன் இயம்பல் உற்றான் - (அதற்கு) லக்ஷ்மணன் விடைகூறத் தொடங்கினான். தனை மேலே காண்க.

'தன்னை வதைத்தது முறையே' என்று மனமொப்பிய வாலி 'மறைந்து எய்வானேன்?' என்று வினாவியதற்கு ஒரு போலிச்சமாதானத்தை இலட்சுமணன் கூறலானான்: இது பற்றியே இலட்சுமணன் பேச்சாகக் கவி வைத்தனர் போலும். இனி, அறிவிற சிறந்த ஆதிசேடனின் அமிசமாதலின் அவனை விடையிறுக்க வைத்தார் எனலுமாம். அரசு மாண்ட என்று பிரித்தால், 'மாண்ட' என்பதற்கு - மாட்சிமைப்பட்ட என்று பொருளாம். 'ஆக' என்பது - வியங்கோள் முற்று; 'அனையதாகச் செருக்களத்து' என்று வலிமிக்க பாடத்திற்கு, ஆக - செயவெனெச்சம்; அவ்வாறாயின் என்று பொருள். உருத்தல் - உருவங்காட்டுதல். எவ்வியது - (அம்பை) ஏவியது. இலக்குவன் = லட்சுமண னென்ற சொல் - சகலலட்சணங்களும் பொருந்தியவனென்றும், லக்ஷ்மியோடு [இராமனுக்கு அடிமை செய்தலாகிய செல்வத்தோடு] கூடியவனென்றும் காரணப் பொருள் பெறும்.

(361)

117. - இலக்குமணன் கூறிய விடை.

முன்புநின் தம்பி வந்து சரண்புக முறையி லோயைத்
தென்புலத் துய்ப்பெ னென்று செப்பினன் செருவில் நீயும்
அன்பினை யுயிருக் காகி யடைக்கல மியானு மென்றி
என்பது கருதி யண்ணல் மறைந்துநின் றெய்த தென்றான்.

நின் தம்பி முன்பு வந்து சரண் புக - உன் தம்பியான சுக்கிரீவன் முதலில் வந்து சரணமடைய, (அப்பொழுது ஸ்ரீராமன்), முறை இலோயை- நீதி நெறியில்லாதவனான உன்னை, தென்புலத்து உய்ப்பேன் என்று செப்பினன் - கொல்லுவதாக (அவனுக்கு) வாக்குத்தத்து செய்தருளினன்; (பிறகு), 'நீயும் - , செருவில் - போரில், உயிருக்கு அன்பினை ஆகி - (உனது) உயிரினிடத்து அன்புடையாய், யான் உம் அடைக்கலம் என்றி- நானும் (உனக்கு) அடைக்கலம்' என்று சொல்லுவாய், என்பது கருதி - என்பதை எண்ணியே, அண்ணல்- இந்த ஸ்ரீராமன், மறைந்து நின்று எய்தது - (உனது எதிரில் நில்லாமல்) மறைந்து நின்று அம்பெய்தது, என்றான் - என்று (இலக்குமணன் வாலிக்கு) விடை கூறினான்;

பெருமாள் வாலியை எதிரில் வந்து வதை செய்யாதது ஏனெனின், - அவர் முதலில் தம்மைச் சரணமடைந்த சுக்கிரீவனுக்கு அப்பொழுது அபயமளித்து வாலியைக் கொன்று உதவுவதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்தனர்; பிறகு வாலியினெதிரில் வந்து போர்செய்தால் வாலியும் போரில் தமது திறத்தைக் கண்டு அஞ்சி தன்னுயிர் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங் கருத்தினாற் சரணமடைந்திடுவனாயின், பின்பு, தஞ்சமடைந்தவர்களைக் கொலை செய்யக் கூடாமெயால் முன்செய்த பிரதிஜ்ஞை தவறிப் போய்விடும் என்ற கருத்துக் கொண்டே பேராற்றலையுடைய பெருமான் வாலியின் கண்ணெதிரில் தோன்றிப்பொராமல் மறைந்து நின்று அம்பெய்தனரென்க. இராமபிரான்

வாலியுடன் பொரவில்லையென்றும், அவன் செய்த தீச் செயலுக்குத் தண்டனையே புரிந்தாரென்றும், தண்டனையை எவ்வாறும் செய்யலாமென்றும் தெரிவித்தவாறு.

தென்புலத்து உய்த்தல் - (உயிரை உடம்பினின்று ஒழித்துத்) தென் திசையிலிலுள்ளவனான யமனிடத்துச் செலுத்துதல். 'என்றி' என்ற முன்னிலையொருமைமுற்றில், இகரவிகுதி - எதிர்காலங் காட்டிற்று; ற் - எழுத்துப்பேறு. அண்ணல் - தமையனென்றும், பெருமையிற் சிறந்தவனென்றும், தலைவனென்றும் பொருள்படும். அண்ணன் என்று எடுத்தும் உரைக்கலாம். எய்தது - தொழிற்பெயர், வினைமுற்றின் தன்மை யடைந்தது. இனி, எய்தது கருதி (ஆம்) என்று இயைத்துப் பொருள் கொள்ளவுமாம். (362)

118.- வாலி சமாதானமடைந்து ஸ்ரீராமனை வணங்குதல்

கவிகுலத் தரசு மன்ன கட்டுரை கருத்திற் கொண்டான்
அவியுறு மனத்த னாகி யறத்திற் னழியச் செய்யான்
புவியுடை யண்ண லென்ப தெண்ணினன் பொருந்தி முன்னே
செவியுறு கேள்விச் செல்வன் சென்னியி னிறைஞ்சிச் சொன்னான்.

முன்னே செவியுறு கேள்வி செல்வன் - முன்னமே [இளமையிலேயே] (பல பெரியோர்கள் பக்கல்) கேட்டு உட்கொண்ட நூற் கேள்விகளாகிய செல்வத்தை யுடையவனான, கவிகுலத்து அரசு உம் - குரங்குகளின் கூட்டத்திற்கு அரசனான வாலியும், அன்ன கட்டு உரை - (இளையபெருமாள் சொன்ன) அந்தத் தகுதியான வார்த்தையை, கருத்தில் கொண்டான் - மனத்திற் கொண்டவனாய், 'புவியுடை - உலகத்திற்கு உரிய, அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தவனான இராமன், அவியுறு மனத்தன் ஆகி - (துயரத்தினால்) முறிந்த மனத்தை யுடையவனாய், அறம் திறன் அழிய - தருமமார்க்கம் அழியும்படி, செய்யான் - தொழில் செய்யமாட்டான், என்பது எண்ணினான் - என்பதைக் கருதியவானகி, - பொருந்தி - அடங்கி, சென்னியின் இறைஞ்சி - (இராமபிரானைக் குறித்துத்) தலைவனங்கி, (நமஸ்கரித்து), சொன்னான் - சொல்பவனானான்; - அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

அறிவை யுண்டாக்கி வளர்ப்பனவான நூற்கேள்விகளை முன்னமே யுடையவனாதலால், இராமலக்ஷ்மணர் சொன்ன சமாதானங்களை உளங் கொண்டு, தான் குற்றஞ்செய்தவனாதலால் தன்னியல்பாக அறக்கடவுள் தன்னைத் தண்டித்தது என்று தனது சீற்றமொழிந்து, இராமபிரானடியில் தனது முடிபடும்படிவிழுந்து ஸாஷ்டாங்கநமஸ்காரஞ் செய்யமாட்டாமையால், தனது தலைவனங்கு மாத்திரத்தில் அஷ்வந்தனக் குறிப்பைத் தெரிவித்தனன் வாலியென்க. 'முன்னேசெவியுறு கேள்விச் செல்வன்' என்ற அடைமொழி - இங்ஙனம் ஒரு கருத்தையுட்கொண்டதனால்,

கருத்துடையடை மொழியணி. "செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம் அச்செல்வம், செல்வத்துளெல்லாந் தலை" என்ற திருக்குறளும், அதனுரையிற் பரிமேலழகர் செவியான் வருஞ்செல்வம் கேள்வியான் எல்லாப் பொருளையும் அறிதல்' என்றதும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. முன்னே செவியுறு கேள்விச் செல்வன் என்பதற்கு - முன்னமே பகவான் இராமனாகத் திருவவதரித்திருக்கின்றா னென்று செவியுற்ற கேள்விச் செல்வத்தையுடையவனான வாலி என்று உரைப்பாருமுளர். கவிகுலத்தரசு மன்னன் கட்டுரை என்ற பாடத்திற்கு, மன்னன் - கூடித்திரியகுலத்தில் அவதரித்தவன் என்றேனும், அன்னன் என்று பிரித்து, அவனென்றேனும் பொருள் கொள்க. கட்டுரை - ஏற்றசொல். 'அவியுறு மனத்தனாகி' என்பதற்கு - தாபங்கொண்ட மனத்தவனா யென்றும், சமாதானங் கொண்ட மனத்தையுடையவனா யென்றும், 'பொருந்தி' என்பதற்கு - (அந்தச் சமாதானவார்த்தைகள் தகுதியாமென்று) சம்மதித்து என்றும் பொருள் கொள்வாருமுளர். அவிதல் - முறிதல், தபித்தல், அமைதல், தணிதல். உறு - துணைவினை. (363)

119. - தனது குற்றங்களைப் பொறுத்தருளுமாறு வாலி இராமனை வேண்டுகல்.

தாயென வுயிர்க்கு நல்கித் தருமமுந் தகவுஞ் சால்பும்
நீயென நின்ற நம்பி நெறியினி னோக்கு நேர்மை
நாயென நின்ற வெம்மால் நவையற வுணரலாமே
தீயன பொறுத்தி யென்றான் சிறியன சிந்தி யாதான்.

'தாய் என உயிர்க்கு நல்கி - தாய்போல உயிர்கள் பக்கல் அன்பு செய்து, தருமம் உம் தகவு உம் சால்பு உம் நீ என நின்ற - தருமமும் நடுவுநிலைமையும் நற்குணநிறைவும் நீயேயென்று சொல்லும்படி நின்ற, நம்பி - புருஷோத்தமனே! நெறியினின் நோக்கும் நேர்மை - (வேதசாஸ்திரங்களிற் கூறிய) சன்மார்க்கப்படி (நீ) பார்க்கும் நேர்வழியை, நாய் என மலறிதல் நின்ற எம்மால் - நாய்போல எளியராய் நின்ற எங்களால், நவை அற உணரல் ஆம் ஏ - குற்றங்களில்லர் முடியுமோ? தீயன பொறுத்தி - (என்னுடைய) தீயசெயல்களைப் பொறுத்தருள்வாய்,' என்றான் - என்று (இராமபிரானை நோக்கிச்) சொன்னான்; (யாவனெனில்) - சிறியன சிந்தியாதான் - சிறிய எண்ணங்களைக் கொள்ளாதவனான வாலி;

தருமாத்ரி சொருபியான புருடோத்தமனே! கடையோமான எங்களுக்கு வேதநுண்பொருளை உணர்கை இயலாதாதலால், தாய்போல் இன்னருள் சுரக்கும் நீ என் குற்றத்தைப் பொறுக்க வேணுமென்று வாலி வேண்டுகின்றன னென்பதாம். தாயென வுயிர்க்கு நல்கி - "தாயொக்குமன் பின்" என்றது காண்க. தருமமும் தகவும் சால்பும் நீயென நின்ற -

இவனல்லாது இவ்வுலகில் தருமம் முதலியன வேறு இல்லையென்னும்படி அவற்றின் சொருபமாய் நின்ற என்றபடி; தருமம் முதலியன சிறிதுந் தவறாமல் அவற்றை முழுவதும் நடப்பிப்பவனென்ற கருத்தினால், இங்ஙனம் ஒற்றுமைநயம்படக் கூறியது. தகவு - தகுதி; இது நடுவுநிலை யாதலை, "தக்கார் தகவிலர்" என்ற திருக்குறளிலுங் காண்க. சால்பு - பல நற்குணங்களால் நிறைதல், குணபூர்த்தி. நம்பி - அண்மைவிளி. மூன்றாமடியி னீற்றில், ஏ - வினா. பிறர்குணங்களைக் குற்றமாகக் கொள்ளுதல், தாம்பிடித்ததே சாதிப்போமென்னுந் தருக்கு, மனம்வேறு சொல்வேறு தொழில்வேறாதல் முதலிய கீழ்மக்கட்டன்மை யில்லாதவ னென்பது, 'சிறியனசிந்தியாதான்' என்றதன் பொருள்; ஆனது பற்றியே, அபராத கூடாமணம் வேண்டுகின்றனனென்க. சிறியனசிந்தியாதான் என்பதற்கு- அற்ப சாரங்களான இவ்வுலக விற்பங்களைச் சிந்தித்தலை யொழிந்தவனென்னலுமாம். நெறியினில் உணரலாமே- நெறியினின் னோக்கும் நேர்வழியை எளியேமான எங்களால் தவறாமற் பார்க்க முடியுமோ எனினும் அமையும். இனி இராமாயணசாரம் தொகுத்தவர் 'நெடிது நீ நோக்கு நோன்மை' எனப் பாடங்கொண்டு உரைத்த பொருளும், கருத்தும் வருமாறு:- சிறியன சிந்தியாதான் - (இராமனருளால் மெய்யுணர்வு பெற்றதனாற் பரலோக சம்பந்தமான மகத்தான எண்ண முடையவனாய் இகலோகசம்பந்தமான) அற்பவிஷயங்களைப் பொருளாகக் கருதாதவனான வாலி, - 'தாய் குழந்தைக்கு அன்பு செய்தல்போல உயிர்கட்கு அன்பு செய்து, நீதியும் (அதற்கு இன்றியமையாத) நடுவு நிலைமையும், (எங்கு நிகழ்வதையும் அறிதற்கு ஏற்பச்) சருவ வியாபகத் துவமும் நீயேயென்னுமாறு சருவ சாட்சியாய் நின்ற புருடோத்தமனே! முன்வினை நெடுங்காலத்துக்குப் பின் பயன் விளைத்தலை நெடுங்கால மும் நோக்கி அறிந்து நீதி செலுத்தும் பேரறிவுடைய உனது வல்லமை எம்மால் ஐயந்திரிபு அற அறியலாகாது. அதனை நீ அளித்த தத்துவ ஞானத்தால் தெரிந்து கொண்டேன். இதற்குமுன் அறியாமையால் யான் செய்த குற்றங்களைப் பகுத்தறிவில்லாத குரங்கு செய்தன எனக் கருதிப் பொறுத்தருள்வாயாக' என்று கூறினான். சருவலோக நியாயாதிபதியான இறைவன் [கடவுள்] எவ்வுலகிற் பிறந்தாரும் வாக்குக் காயங்களாற் செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்கேயன்றி, மனத்தாற் செய்யும் நன்மை தீமைகட்கும் முறையே நற்பயன் தீப்பயன்களை யருள்பவனென்பது போதர, 'தருமம் (நீதி)... நீ என நின்ற நம்பி என்றானென்க' என்பது.

120.- வாலி பிரார்த்தித்து வேறு சில கூறத் தொடங்குதல்.

இரந்தனன் பின்னு மெந்தை யாவது மெண்ணல் தேற்றாக்
குரங்கெனக் கருதி நாயேன் கூறிய மனத்துக் கொள்ளேல்
அரந்தைவெம் பிறவி யென்னோய்க் கருமருந் தனைய வையா
வரந்தரு வள்ளா லொன்று கேளென மறித்துஞ் சொல்வான்.

(வாலி), பின்உம் இரந்தனன் - மற்றும் (இராமபிரானைப் பிரார்த்திப்பவனாய், - எந்தை - எமது தலைவனே! யாவது உம் எண்ணல் தேற்றா குரங்கு என கருதி - எதையும் ஆராய்ந்தறியமாட்டாத குரங்கென்று (என்னைத்) திருவுள்ளம்பற்றி, நாயேன் கூறிய - நாய்போற் கடைப்பட்டவனான எளியேன் (உன்னைக் குறித்து நிந்தனையாகச்) சொன்ன சொற்களை, மனத்து கொள்ளேல் - மனத்திற்கொள்ளாதே: அரந்தை - வருத்தத்தைச் செய்கின்ற, என் பிறவி - எனது பிறப்பாகிய, வெம் நோய்க்கு - கொடிய வியாதிக்கு, அரு மருந்து அனைய - அருமையான ஓளடதம் போன்ற, ஐயா - சுவாமி! வரம் தரு - (வேண்டியவர்க்கு வேண்டிய) வரங்களை (எல்லாம்) கொடுத்தருள்கின்ற, வள்ளால் - வரையாதருளியியல் பினனே! ஒன்று கேள் - யான் செய்வதொரு விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருள்வாய்,' என - என்று சொல்லி, மறித்துஉம் சொல்வான் - மீளவும் கூறுபவனானான்; அடுத்த கவி முதல் ஏழுகவிகளிற் காண்க.

சுக்கிரீவன் விஷயமாகத் தான் செய்த குற்றங்களுக்காகக் கீழ்க் கவியிலும், இராமபிரானைத் தான் பழித்தவற்றிற்காக இக்கவியிலும் பொறை வேண்டினனென வேறுபாடு உணர்க. குரங்கு ஒரு நிலை கொள்ளாத சபலசித்தத்தை யுடைமையால், அதற்கு 'யாவது மெண்ணல் தேற்றா' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பிறப்பையொழித்து எனக்கு முத்தியைத் தந்தருள்பவனே யென்பது, மூன்றாமடியின் பொருள். அருமருந்து - கிடைத்தற்கரிய மருந்து, எளிதிற் பெறவொண்ணாத மருந்து, பெறாப்பேறாகக் கிடைத்த மருந்து. எந்தை - அண்மைவிளி. நாயேன் கூறிய மனத்துக் கொள்ளேல் - எளியேன் சொன்ன பழிமொழிகளைக் குறித்து உன்திருவுள்ளத்திற் சீற்றங் கொள்ளாதே யென்றவாறு. (365)

121-127. வாலி இராமபிரானைத் துதித்து ஒருவரம்
வேண்டுதல்

வேறு.

ஏவுகூர் வாளியா லெய்துநா யடியனேன்
ஆவிபோம் வேலைவா யறிவுதந் தருளினாய்
மூவநீ முதல்வனீ முற்றுநீ மற்றுநீ
பாவநீ தருமநீ பகையுமநீ யறவுநீ.

ஏவு கூர் வாளியால் - தொடுத்துச்செலுத்திய கூரிய அம்பினால், எய்து - (என்னை) அடித்து, நாய் அடியனேன் ஆவிபோம் வேலைவாய் - நாய்போற் கடைப்பட்டவனான அடியேன் உயிர் நீங்குஞ் சமயத்தில், அறிவு தந்தருளினாய் - தத்துவஞானத்தை (எனக்குக்) கொடுத்தருளினாய்; மூவர் நீ - (பிரம்மவிஷ்ணுருத்திரரென்னும்) திரிமூர்த்திகளும் நீயே; முதல்வன் நீ - அவர்களுக்கெல்லாம் ஆதி காரணனான ஸ்ரீமந்நாராயணனும் நீயே; பாவம் நீ தருமம் நீ - பாவமும் நீயே தருமமும் நீயே; பகைஉம் நீ உறவு உம் நீ - பகையானவனும் நீயே உறவு முறையுடையவனும் நீயே; மற்றும் உம் நீ - மற்றும் உள்ளன நீயே; முற்றும்உம் நீ - யாவும் நீயே;

எய்தல் - நால்வகை யூறுபாட்டி லொன்று; அவை - எறிதல், குத்தல், வெட்டல், எய்தல் என்பன. 'நாயடியனேன் - நாய்போற் கடைப்பட்ட அடியேன்: தன்னையுடையான் "எறிந்தவேல் மெய்யதாக வால் குழைக்கும் நாய்" போல நீ எறிந்த வாளி மெய்யதாக அகங்குழையும் அடியேன்', இங்கு நாய் - தாழ்மை நன்றியறிவுடைமை இரண்டையும் குறிப்பதுமாம். இராமபாணம்பட்டதனால் உயிர்நீங்குஞ் சமயத்தில் தத்துவஞானமடைந்து, அதனால் அப்பெருமான் ஐகத்காரணனும் ஸர்வவியாபியும் எல்லாப் பொருட்கும் நிர்வாஹகனுமான ஸ்ரீமந்நாராயணனென்பதை யுணர்ந்து துதிக்கிறான். 'மூவர்' என்றது - படைத்தல் தொழில் செய்யும் பிரமதேவன், காத்தல் தொழில் செய்யும் மகாவிஷ்ணுவாகிய உபேந்திரமூர்த்தி, அழித்தல் தொழில் செய்யும் உருத்திரமூர்த்தி என்பவர்களை. இவர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனது சொருபமென்பதை "இருகூலமும் பொருமானீ ரரங்கத்திலெந்தை யந்தண், முருகூர் கமலமுனியாய்வகுக்கு முறைமையினாற், புருகூதனுக்குத் திருத்தம்பியாகிப் புரக்கு முமை, யொருகூறு கொண்டவனாயழிக்கு முகாந்தத்திலே" என்பதனாலும் அறிக. 'முதல்வன்' என்றது, எல்லாவுருவங்களுக்கும் மூலமாய்ப் பரமபத்திலெழுந் தருளியிருக்கின்ற ஆதிமூர்த்தியை. இனி, திருப்பாற்கடலி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலின் விபூகமூர்த்திகளாகிய வாசுதேவன் சங்கர்ஷணன் பிரத்யும்நன் அநிருந்தன் என்ற நால்வருட் பிரதான மூர்த்தியான வாசுதேவன் பிரம விஷ்ணு ருத்ரரூபிகளாய்ப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் தொழில்களைச் செய்யும் மற்றைமூவர்க்குங் காரணனாதலால் அவ்வாசுதேவனை 'முதல்வன்' என்றும், மற்றையோரை 'மூவர்' என்றும் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். ஒன்றற்கு ஒன்று மாறான புண்ணியபாவங்கள் பகையுறவு கள் இவைகட்கெல்லாம் தலைவனாகி நடத்துபவனென்பது 'பாவநீ தருமநீ பகையுநீ யுறவுநீ' என்றது: "புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவை யாய்," "நல்குரவுஞ் செல்வமும் நரகுஞ்சுவர்க்கமுமாய், வெல்பகையு நட்புவிடமும் அமுதமுமாய்ப், பல்வகையும் பரந்த பெருமானென்னை யாள்வான்," என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்திருத்தலுங் காண்க.

'நஞ்சமும் அமுதமும் தோன்றுதற்கு இடமாகவுள்ளவன் இறைவன். முறை தவறி முயன்றபோது விடத்தையும், முறையாக முயன்றபோது அமிழ்த்தையும் தேவர்கட்குத் திருப்பாற்கடல் கொடுத்தாற்போல, சீவர்கட்கு இறைவன் அவர்கள் பாவஞ் செய்தபோது பாவபலனையும், புண்ணியஞ்செய்தபோது புண்ணிய பலனையும் தருவானென்ப. இறைவனமிசங்களாய்ப் பாவபுண்ணியங்களும், பகை நட்புக்களும் உள்ளன' என்று கூறினாருமுளர். "ஸ்ர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்" என்றபடி ஸகலசேதநா சேதநங்களின் உள்ளும் புறம்பும் எம்பெருமான் வாசியறக் கலந்து நின்றலால், 'மற்றநீ முற்றும்நீ' என்றான்: இத் தொடர்க்கு - அறியப்பட்ட பொருள்களனைத்தும் நீயே, அறியப்படாத மற்றைப் பொருள்களும் நீயே என்று உரைப்பாருமுளர். (366)

122. புரமெலா மெரிசெய்தோன் முதலினோர் பொருவிலா
வரமெலா முருவியென் வசையிலா வலிமைசால்
உரமெலா முருவியென் னுயிரெலா நுகருநின்
சரமலாற் பிறிதுவே றுளதரோ தருமமே.

புரம் எலாம் எரி செய்தோன் முதலினோர் - திரிபுரங்களையும் எரித்திட்டவனான சிவபிரான் முதலிய தேவர்கள், (எனக்குத் தந்தருளிய), பொருவு இலா வரம் எலாம் - ஒப்பில்லாத வரங்களெல்லா வற்றையும், உருவி - இடையே புருந்து பழுதுபடச் செய்தும், என் - எனது, வசை இலா வலிமை சால் - குற்றமில்லாத வலிமை மிக்க, உரம் எல்லாம் - மார்பு முழுவதையும், உருவி - நுழைந்து துளைத்தும், என் உயிர் எலாம் நுகரும் - எனது உயிர் முழுவதையும் உட்கொண்ட, நின் சரம் அலால் - உனது அம்பேயல்லாமல், பிறிது வேறு தருமம் - தனியே வேறாயுள்ள தருமமென்பது, உளது ஏ - இருக்கின்றதோ? [இல்லை யென்றபடி]; - ஈற்றேகாரம் - வினா, அரோ - அசை.

தருமந்தவறியவர்களைத் தவறாது தண்டித்துத் தருமத்தைப் பரிபாலிப்பதனால், உனது அம்பு தருமபடிவமேயாவ தென்பதாம். நான் செய்த பிழைகட்கு உன்சரத்தால் எனக்குத் தண்டனை கிடைத்தது; என்னை நீ அம்பு எய்ததில் யாதொரு தவறுமில்லையென்று இசைந்தானாம். முதலினோர் வரம் என்றும், என் உரம் என்றும் இயையும். உருவுதல் - தைத்து முழுவதுந் துளைத்துக்கொண்டு செல்லுதல், புதைந்தோடல். வரங்களை ஒருவாறு ஒதுக்கிவிட்டதே, இங்கே 'வரமெலாம் உருவி' எனப்பட்டது. வலிமைக்கு வசை - போரில் தோற்றல். 'எலாம்' என்றது - முதலிரண்டடி களில் பொருளின் பன்மை குறித்தும், மூன்றாமடியில் ஒரு பொருளின் பலவிடங்குறித்தும் நின்றது. 'உயிர் நுகரும்' என்றது - உயிரைக் கவர்ந்து கொண்ட அதாவது உயிரை உடம்பினின்று ஒழித்த என்றபடி; உண்ணாதது உண்பதுபோலவும், உண்ணப்படாதது உண்ணப்படுவது போலவுஞ் சொல்லப்பட்ட மரபுவழுவமைதி. (367)

123. மாவலச் சூலியார் வாழ்த்துநர்க் குயர்வரம்
 ஓவலற் றுதவனின் னொருதனிப் பெயரியம்பு
 ஆவலிப் புடைமையா லாகுமப் பொருளையாம்
 தேவநிற் கண்டவெற் கரிதெனோ தேரினே.

தேவ - சுவாமி ! - தேரின் - ஆலோசிக்குமிடத்து, - மா வலம் சூலியார் - மிக்க வலிமையையுடைய சூலாயுதத்தையுடையவரான சிவபிரான், வாழ்த்துநர்க்கு - (தன்னைத்) துதித்தவர்கட்கு, உயர்வரம் - சிறந்த வரங்களை, ஓவல் அற்று உதவல் - ஒழிவில்லாமற் கொடுத்தல், நின் ஒரு தனி பெயர் இயம்பு ஆவலிப்பு உடைமையால் ஆகும் - உனது ஒப்பற்ற திருநாமமொன்றைக் கூறும் பேரன்பையுடைமையினாலாகும்: (என்றால்), அ பொருள் நின்னை - அந்தப் பெயர்க்குரிய பொருளாகிய உன்னை, கண்ட - பிரதியட்சமாகத் தரிசித்த, எற்கு - எனக்கு, அரிது - பெறுதற்கு அரிய பொருள், என் ஆம்ஓ - யாதாகுமோ? [யாதுமில்லை யென்றபடி];

நினது திருநாமத்தை உச்சாரணம் செய்து வருகின்றதன் பலத்தார் சிவபிரான் தன்னைத் துதித்தவர்கட்கெல்லாம் வேண்டிய வரங்களைத் தவறாமற் கொடுத்து வருகின்றன னென்றால், அப்படிப்பட்ட திருநாமமகிமையையுடைய உன்னையே நேரில் தரிசித்தவனான எனக்குப் பெறுதற்கு அரியபேறு உண்டோ? என்பதாம். இங்ஙனம் ஒரு பொருளைச் சொல்லி அது கொண்டு கைமுதிக நியாயத்தால் மற்றொரு பொருளைச் சாதித்தல் - தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணி; (கைமுதிகநியாயமா வது - "மங்கை முகம் திங்களையே வாட்டிற்று அறைகுவதென், பங்கயமென்போது படும் பாடு" என்றாற்போல, 'சொல்ல வேண்டுவ தென்ன?' என்னும் வாய்பாடு அமையக் கூறுதல்.) "ராம என்ற திருநாமம், திருமாலின் ஸஹஸ்ரநாமங்களுக்கும் ஸமமானது" என்று சிவபிரான் உமாதேவிக்கு உபதேசித்தருளியதும், காசியில் இறங்கும் பிராணிகட்கு உயிர்நீங்குஞ் சமயத்திற் சிவபிரான் தாரக மந்திரமான ராமநாமத்தை வலச்செவியில் ஒதுதலால் அவ்வுயிர்கள் யாவும் முக்தி பெறுகின்றன என்பதும் முதலியன உணரத்தக்கன. இக் கம்பராமாயணத்தின் முதலிற் காணப்படுகின்ற தனியன்களுள் ஒன்றில் "சம்பநாடன்னுமைசெவிசாற்று பூங், கொம்பனாடன் கொழுந னிராமப்பேர்" என்றதும், "சீராமவென்றொரு காலுரைத்தா லுன்தன் திருநாமமாயிரத்துக் கிணையா மென்றே, நீராருஞ் சடையான் பாகத்துமைக்கு நிகழ்த்திடி லம்மந்திரத்துக் கிணை யொன்றுண்டோ, பாராருமதுதனையுச்சரித் தீடேற" எனப் பின்னோர் கூறியதுங் காண்க.

ஆவலிப்பு - செருக்கு எனினுமாம்; "மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வநின் நாமங்கற்ற, ஆவலிப்புடைமைகண்டாய் அரங்கமாநகரு ளானே" என்ற விடத்துப்போல. 'அப்பொருளை நின்' என்றது அப்பொருள் நின்னையென்று உருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. இனி, 'அப்பொருளை'

என்பதற்கு - அப்பொருளாகின்றாய் நீ யென்று உரைத்தலுமாம்; அவ்வுரைக்கு 'பொருளை' என்றதில், ஐகாரம் - முன்னிலை விளக்கி நின்ற தென்க. ஓவல் - ஒருவல் என்பதன் மருஉ. இனி, பொருள் என்பதில் ஐகாரத்தை அசையாகக் கொண்டு, அப்பொருள் ஆம் தேவ- அப்பொருளே யாகின்ற தேவனே! என்று உரைப்பினுமாம். இச் செய்யுள் பல ஏட்டுப்பிரதிகளில் இல்லை. (368)

124. யாவரும் மெவையுமா யிருதுவும் பயனுமாய்ப்
பூவுநல் வெறியுமொத் தொருவரும் பொதுமையாய்
யாவனீ யாவதென் றறிவினா ரருளினார்
தாவரும் பதமெனக் கருமையோ தனிமையோய்.

யாவர்உம் - எல்லா வுயர்திணைப் பொருள்களும், எவை உம் - எல்லா அஃறிணைப் பொருள்களும், ஆய் - ஆகியும், இருதுஉம் - (வசந்தரு முதலிய அறுவகை) ருதுக்களும், பயன்உம் - (அந்த ருதுக்களிலுண்டாகின்ற) பலன்களும், ஆய் - ஆகியும், பூஉம் நல்வெறிஉம் ஒத்து - பூவையும் அதனிடத்தேயுள்ள நல்ல மணத்தையும் போல, ஒருவு அரும் பொதுமையாய் - (எல்லாப் பொருளிலும்) விட்டு நீங்காமற் கலந்து (அனைத்திற்கும்) பொதுவாயுள்ளவனே! தனிமையோய் - ஒப்பற்றவனே! நீ யாவன் யாவது என்று - நீ யாரென்றும் (உனது தன்மை) யாதென்றும், அறிவினார் அருளினார் - (எனக்கு) அறிவு (உண்டாகித்) தெரிவித்தது: (ஆதலால்), தா அரும்பதம் எனக்கு அருமைஓ - அழிவில்லாத பரமபதம் [முத்தி] எனக்குக் கிடைப்பது அருமையாமோ? [ஆகாதென்றபடி];

எல்லாச்சேதநாசேதநங்களின் உள்ளும் புறம்பும் எம்பெருமான் வாசியறக்கலந்து நின்றலால், "யாவரும் எவையுமாய்" எனப்பட்டது; "யாவையும் யாவருந் தானாய்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். 'இருதுவும் பயனுமாய்' என்றது, காரணங்களும் காரியங்களும் அவனே யென்றதை விளக்கும். 'பூவும் நல்வெறியுமொத்து ஒருவு அரு' என்பதற்கு - மலரில் மணம் போல விடாமல் எல்லாப் பொருளிலும் எங்கும் வியாபி த்திருப்பனென்று கருத்து. சிறந்த பொருளோடு இழிந்த பொருளோடு வாசியற எங்கும் ஒரு தன்மையாயிருத்தல் பற்றி, 'பொதுமையாய்' என்றான். நீ இன்னானென்றும் உனது தன்மை இதுவென்றும் அறியும்படி உன் திருவருணோக்கத்தினால் எனக்குத் திவ்வியஞானம் தோன்றிய தனால், இனிப் பரமபதங் கிடைப்பது எளிதென்பதாம்; "கற்றீண்டுமெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர், மற்றீண்டு வாரா நெறி" என்பது காண்க.

'யாவர்' என்றது - மக்கள் தேவர் நரகரையும், 'எவை' என்றது மற்றை உயிருள்ளவற்றையும் உயிரில்லாதவற்றையும் குறிக்கும். சிறப்புத் தோன்ற, உயர்திணையாக்கி 'அறிவினார் அருளினார்' என்றான்: 'உயர்த்திச் சொல்லுதல்பற்றி வந்த திணைவழுவமைதி. (369)

125. உண்டெனுந் தருமமே யுருவமா யுடையநிற்
கண்டுகொண் டேனினிக் காணவென் கடவெனோ
பண்டொடிந் றளவுமே யென்பெரும் பழவினை
தண்டமே யடியனேற் குறுபதந் தருவதே.

உண்டு எனும் - அழிவற்றதென்று (நூல்களிற்) கூறப்படுகின்ற, தருமம் ஏ - தருமத்தையே, உருவம் ஆய் உடைய - வடிவமாகக் கொண்டுள்ள, நின் - உன்னை, கண்டுகொண்டேன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன்; இனி என் காண கடவென்ஓ - இனி எந்தப் பொருளைக் காணவேண்டியவனாயிருக்கின்றேன்! (ஒன்றையுங் காணக்கடவேனல்லே எனென்றபடி); என் பெரும்பழவினை - எனது பெரியதும் தொன்று தொட்டு வருவதுமான கருமம், பண்டொடு இன்று அளவு உம் ஏ - முன்னே தொடங்கி இன்றைவரையிலுமே (உள்ளது) [இனி இல்லை]; (ஏனென்றால்), தண்டம் ஏ - (எனது தீவினைகட்கு நீ செய்தருளிய) இத் தண்டனைதானே, அடியனேற்கு - அடியேனுக்கு, உறுபதம் தருவது ஏ - நல்ல பதிவியை [பரம்பதத்தை]த் தருவதாகுமே

இராமபிரான் தருமஸ்வரூபி யென்பது, முதலடியில் விளங்கிற்று. முதல்வாக்கியம் - கண்படைத்த பயனாகக் காண வேண்டிய பரம் பொருளாகிய உன்னைக் காணப்பெற்றே னாதலால், இனி யான் காண வேண்டியதாக வேறொரு பொருளுமில்லை யென்றவாறாம். பிறப்பு அநாதியாய் வருலாற் பல பிறப்புகளிற் காரண காரியத் தொடர்ச்சியாயச் செய்து சேர்க்கப்பட்ட பலகருமங்கள், 'பெரும் பழவினை' எனப்பட்டன. அங்ஙன் அளவின்றி ஈட்டப்பட்ட வினைகளின் பயன்களுள் இறந்த உடம்புகளால் அனுபவிக்கப்பட்டனவும் [ஸஞ்சிதமும்] பிறந்த இவ்வுடம்பால் முகந்துநின்றனவும் [பிராரப்தமும்] ஒழிய, பின்னும் அநுபவிக்கக் கடவன்வாய்க் கிடந்தன (ஆகாமியம்) விளக்கின்முன் இருள்போல எம்பிரானருளாற் கெடுதலால் 'பண்டொடின்றளவுமே என்பெரும் பழவினை' என்றான். எம்பெருமானாற் கொல்லப்பட்டவர் வீடுபெறுவ ரென்னுந் துணிவு பற்றி, 'தண்டமே அடியனேற்கு உறுபதந் தருவதே' எனப்பட்டது; மேல் 134- ஆங் கவியையுங் காண்க. இனி, பழவினைத் தண்டமே என்ற பாடத்திற்கு, பின்னிரண்டடிகட்கு - தொன்று தொட்டு இன்றைவரையிலும் யான் செய்து போந்த பழைய பெரிய கருமங்கட்குப் பிராயச்சித்தம் அடியேனுக்கு நீ முத்தி தந்தருள்வதே யென்று வேண்டியதாக உரைப்பர். 'தண்டமே' என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலை 'தருவதே' என்ற ஏகாரம் - தேற்றம். பழவினைக்குத் தண்டனை யறுபதந்தருவதாவதே!

வேறு.

126. மற்றினி யுதவி யுண்டோ வானினு முயர்ந்த மானக்
கொற்றவ நின்னை என்னைக் கொல்லிய கொணர்ந்து தொல்லைச்
சிற்நினக் குரங்கி னோடுந் தெரிவுறச் செய்த செய்கை
வெற்றர செய்தி யெம்பி வீட்டர செனக்கு விட்டான்.

வானின் உம் உயர்ந்த மானம் - வானத்தை காட்டிலும் உயர்ந்த பெருமையையுடைய, கொற்றவ - வெற்றியுள்ள அரசனே! - எம்பி - என் தம்பி [சுக்கிரீவன்], என்னை -, கொல்லிய - கொல்லுதற் பொருட்டு, நின்னை கொணர்ந்து - உன்னை அழைத்துக் கொண்டு வந்து, - தொல்லை - பழமையாக [நெடுநாளாக], சிறு இனம் குரங்கினோடும் - சிறிய இனமாகிய குரங்குகளுடனே, தெரிவு உற செய்த - ஆலோசனை யமையச் செய்த, செய்கை - செயலால், வெறு அரசு - சிறந்த பயனில்லாததான (எனது) அரசாட்சியை, எய்தி - (தான்) அடைந்து, வீடு அரசு - முத்தியுலகத்திற் சிறக்க வீற்றிருக்குந் தன்மையை, எனக்கு விட்டான் - எனக்குக் கொடுத்தான்; (ஆதலால்), இனி மற்று உறுதி உண்டுஓ - இதனைக் காட்டிலும் மேலாக (எனக்கு அவன்செய்யக்கூடிய) வேறு உபகாரம் உண்டோ?

என் தம்பி என்னைக் கொல்லுதற்காக உன்னை அழைத்து வந்து சேர்த்து, என்னைக் கொண்டு, எனது இந்த எளிய அரசுச் சூழையைத் தான் அடைந்து மிகச்சிறந்த மோட்சசாமிராச்சியத்தை எனக்குக் கிடைக்கச் செய்தனனாதலால், அவன் எனக்குச் செய்தது பேருதவியாயிற் றென்றான். இங்ஙனங் கூறியதனால், வாலிக்குச் சுக்கிரீவனிடமிருந்த பகைமை மாறியமை பெறப்பட்டது. குற்றத்தைக் குணமாகக் கூறிய இலேசவணியும், இழிந்த பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு உயர்ந்த பொருளைத் தருதலாகிய மாற்று நிலையணியும் இதில் அமைந்திருத்தல் காண்க. குரங்குகட்கு இயல்பாகிய விவேகக்குறையும், சபலசித்தமும், திரிபுணர்ச்சியும் முதலிய இழிவுகள் பற்றி, 'சிற்நினக்குரங்கு' எனப்பட்டது. வானினும் உயர்ந்த - மிகவுயர்ந்த என்றபடி; இது, "வானுயர் தோற்றம்" என்றாற்போன்ற இலக்கணை வழக்கு. (371)

127.- வாலி இராமனை ஒருவரம் வேண்டுதல்

ஓவிய வுருவ நாயே னுளதொன்று பெறுவ துன்பால்
பூவியல் நறவ மாந்திப் புந்திவே றுற்ற போது
தீவினை யியற்று மேனு மெம்பிமேற் சீறி யென்மேல்
ஏவிய பகழி யென்னுங் கூற்றினை யேவ லென்றான்.

ஓவியம் உருவ - சித்திரத்தெழுதிய வடிவம்போலழகிய வடிவத்தை யுடையவனே! 'நாயேன் - எளியேன், உன்பால் - உன்பக்கல், பெறுவது ஒன்று - வேண்டிப்பெறுவதொரு வரம், உளது - இருக்கிறது: (அது

என்னவென்றால், - என் தம்பியான சக்கிரீவன்). பூ இயல் நறவம் மாந்தி - மலர்களிலுண்டான மதுவைக் குடித்து, புந்தி வேறு உற்றபோது - அறிவு மாறுபட்ட பொழுது, தீ வினை இயற்றும் ஏன்உம் - கெட்ட காரியஞ் செய்வானாயினும், எம்பிமேல் - அவன்மேல், சீறி - கோபங்கொண்டு, என்மேல் ஏவிய பகழி என்னும் கூற்றினை -என்மேல் (இப்பொழுது நீ) சினந்து செலுத்திய அம்பாகிய யமனை, ஏவல் - செலுத்தாதிருப்பாயாக, 'என்றான் - என்று (வாலி இராமபிரானை) வரம் வேண்டினான் :

இதனால், வாலிக்குத் தம்பியினிடமுள்ள அன்பு விளங்கும். வாலி தன்னைக் கொல்வித்த தம்பியைத் தனக்கு வீட்டரசு விட்டதாகப் பாராட்டு கின்றானாதலால், பெரு ஞானம் பெற்ற இந்நிலையில், நான் புத்திமாறாட்டத்தினால் தீவினை புரிந்ததுபோல என் தம்பி தீவினை புரிந்தாலும், தீவினைக்குத் தண்டனையாகச் சீறிக் கணையெனும் கூற்றை என்மேல் விடுத்ததுபோல் விடாமல் நன்மதியுண்டாகுமாறு செய்வாயென்று வேண்டுகின்றான்; மரண காலத்தில் இங்ஙனம் வேண்டுவது கல்நெஞ்சையும் கரைவிக்கும்; வாலியின்பேரன்பும் பெருந்தன்மையும் பாராட்டற்குரியன. இங்கு இராமபிரான் செய்கை அறமுள்ளதே என வாலி தெரிந்தமை நன்கு பெறப்படும். மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகு மளவுங் கலைத்துக் கலைத்துச் சீர்திருத்தி மிகவும் அழகியதாக எழுதக்கூடிய தாதலால், சித்திரவடிவம், இராமபிரானது அதிசௌந்திரியமுள்ள வடித்திற்கு ஒப்புமையாகக் குறிக்கப்பட்டது. இயற்கையுருவத்திற்குச் செயற்கையுருவத்தையும் செயற்கையுருவத்திற்கு இயற்கையுருவத்தையும் ஒப்புமை குறித்தல் கம்பரியல்பாதலை இந் நூலில் பிறவிடங்களிலும் காணலாம். சக்கிரீவன் இயல்பினால் எப்பொழுதும் அறிவுநிலை கலங்கித் தீவினையிற்றுபவனல்லன் என்பது, இரண்டாமடியால் விளங்கும். இலக்காகக் குறிப்பிட்ட பிராணியைக் கொல்லுதலில் தவறாமை பற்றி, பகழியென்னுங் கூற்று' எனப்பட்டது; உருவகம். இது பகழியென்று கூறப்படுவதேயன்றி இதன் தன்மையைக் கூர்ந்து நோக்கினால் இது பகழி அன்று; கூற்றே என இத் தொடர்க்குக் கருத்துக் கொண்டால், இத்தொடர் - அபநுதியணியாம். உளதொன்று பெறுவதுன்பால் என்பது, உன்பால் பெறுவது ஒன்று உளதுஎன முற்றிலும் மாறி இயையுமாறு அமைந்த நயம் பாராட்டற்பாலது. 'சீறி,' என்பது மத்திமதீபமாகி, 'என்மேற் சீறி, எம்பிமேற் சீறி' என ஈரிடத்தும் இயைதற்கு உரியது.

(372)

128. வாலி இராமனை மற்றுமொருவரம் வேண்டுதல்.

இன்னுமொன் றிரப்ப துண்டா லெம்பியை யும்பி மார்கள் தன்முனைக் கொல்வித் தானென் றிகழ்வரேற் றடுத்தி தக்கோய் முன்முனே மொழிந்தா யன்றே யிவன்குறை முடிப்ப தையா பின்னிதென் வினையின் செய்கை யதனையும் பிழைக்க லாமோ.

இன்னும் இரப்பது ஒன்று உண்டு - இன்னமும் (யான் உன்னிடம்) வேண்டுவதொரு வரமிருக்கிறது; (அது என்னவென்றால்), - எம்பியை - என் தம்பியை [சக்கிரீவனை], உம்பிமார்கள் - உன் தம்பியர். தன் முனை கொல்லித்தான் என்று இகழ்வார்கல் - தனது தமையனைக் கொல்வித்தவ னிவனென்று பழிப்பாரானால், (அப்பொழுது அவர்களை), தக்கோய் - தகுதியான சிறந்த குணங்களை யுடையவனே! தடுத்தி - (நீ) தடுத்தருள்வாய்; ஐய - சுவாமி! இவன் குறை முன் முடிப்பது முனே மொழிந்தாய் அன்றே - இவனுக்கு ஆக வேண்டிய காரியத்தை முதலிற் பூர்த்தி செய்து கொடுப்பதாக முன்னமே (நீ உடன்பட்டு) அருளிச் செய்தாயன்றோ; பின் - ஆனபின்பு, இது - சரத்தாலடியுண்டு உயிரிழந்த இது, என் வினையின் செய்கை - என் தீவினையின் விளைவாம்; அதனை உம் பிழைக்கல் ஆம்ஓ - அவ்ஓழ்வினைப்பயனையும் தப்ப முடியுமோ? [முடியாதன்றோ என்றபடி;]

என் தீவினையின் பயன் எனக்கு இவ்வாறு நேர்ந்ததென்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. 'மற்றும், வினைப்பயன் யார்க்கும் விலக்க வொண்ணாதாதலால் இங்ஙனம் நேர்ந்து விட்டது' என்பது, ஈற்றடியின் கருத்துமாம். வினையின் செய்கையதனைப் பிழைத்தல் - முற்பிறப்பிற் செய்த கருமங் காரணமாக நேருங் காரியத்திற்கு உள்ளாகாது விலகுதல். இனி, பின்னிவன் வினையின் செய்கை என்ற பாடத்தில், முதலில் உடன்பட்ட பின்பு இவனது காரியத்தின் நிலைமையைப் பிழையாகக் கொள்ளுதல் தகுதியாகாதென்று உரைப்பாரு முளர். தக்கோய் - நடுவு நிலைமை முதலிய சற்குணங்களையுடைய உத்தமனே! என்றபடி. (373)

129.- வாலி இராமனுக்கு அநுமானைப் பற்றித் தகவுரை கூறல்.

மற்றிலெ னெனினு மாய வரக்கனை வாலிற் பற்றிக்
கொற்றவ நின்கட் டந்து குரக்கியல் தொழிலுங் காட்டப்
பெற்றிலென் கடந்த சொல்லிற் பயனிலைப் பிறிதொன் றேனும்
உற்றது செய்கென் றாலு முரியனிவ் வனும னென்றான்.

கொற்றவ - வெற்றியையுடையவனே! மற்று இலென் எனின் உம் - (உனக்கு) வேறொரு பேருதவி யெதனையுஞ் செய்ய வல்லனல்லே னாயினும், - மாயம் அரக்கனை - வஞ்சனையையுடைய அரக்கனான இராவணனை, வாலின் பற்றி - வாலினாற் சுற்றியெடுத்து, நின்கண் தந்து - உன்னிடத்திற் கொணர்ந்து ஒப்பித்து, குரங்கு இயல் தொழில் உம் காட்ட - ஒரு குரங்காகிய எனக்கு இயன்ற தொழிலையாயினும் செய்து காட்ட, பெற்றிலென் - பாக்கியம் பெறாத வனாயினேன்; கடந்த சொல்லின் பயன் இலை - நடந்து போன செய்திகளைச் சொல்லுதலாற் பயனில்லை; உற்றது செய்க என்றால் உம் - ஆக வேண்டியதான இச்செயலைச் செய்வாயாக என்று சொன்னாலும், பிறிது ஒன்று ஏனும் - வேறொரு செயலைச் செய்க

என்றாலும், (அதனைச் செய்து முடித்தற்கு), இ அனுமன் உரியன் - இந்த ஹனுமான் உரியவன், என்றான் - என்று (வாலி இராமனை நோக்கிக்) கூறினான்;

“கற்றார்முற் றோன்றா கழிவிரக்கம்” ஆதலாலும், அது கழிந்த நீர்க்கு அணைகோலுதல்போல வீணாகுதலாலும், ‘கடந்தசொல்லிற் பயனிலை’ என்றான். குரக்கியல்தெழில் - விரைந்து தாவிச் சென்று பற்றி விடாப் பிடியாகக் கொணர்தல். (374)

130.- வாலி இராமனை நோக்கி மற்றுஞ் சில கூறுதல்.

அனுமனென் பவனை யாழி யையநின் செய்ய செங்கைத்
தனுவென நினைதி மற்றென் தம்பிநின் தம்பி யாக
நினைதியோர் துணைவ ரின்னோ ரனையவ ரிலைநீ யீண்டவ்
வனிதையை நாடிக் கோடி வானினு முயர்ந்த தோளாய்.

ஆழி ஐய - சக்கராயுதத்தையுடைய தலைவனே! அனுமன் என்பவனை - அனுமானை, நின் - உனது, செய்ய - அழகிய, செங்கை - சிவந்த கையிலேந்திய, தனு என - வில்லைப்போல, நினைதி - (தவறாமல் விரைந்து பகையழித்து உதவுபவனாக) நினைப்பாய்; மற்று - மற்றும், என் தம்பி - எனது தம்பியான சக்கிரீவனை, நின் தம்பி ஆக நினைதி - உன் தம்பியான இலக்குமணனைப் போலவே (மிக்க அன்புடன் நினக்குக் குற்றேவல்கள் செய்பவனாக) நினைப்பாய்; இன்னோர் அனையவர் ஓர் துணைவர் இலை - இவர்கள் போன்றவர்களான துணையாயுதவுபவர் வேறில்லை; வானின்உம் உயர்ந்த தோளாய் - வானத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த [மிக உயர்ந்த] தோள்களையுடையவனே! நீ, - ஈண்டு - இப்பொழுது, அ வனிதையை - அந்தச் சீதா பிராட்டியை, நாடி - இவர்களைக் கொண்டு தேடி, கோடி - பெறுவாய்;

வநிதா என்ற வடசொல்லுக்கு - கணவனை யடைபவளென்பது பொருள். இராமபிரான் திருமாலின் அவதாரமென்பதை யுணர்ந்தனனாத லால், ‘ஆழியைய’ என்று விளித்தான்; இனி, ஆழி - ஆஜ்ஞா சக்கரமுமாம். துணைவர் - உதவி செய்பவர். (375)

131.- பிறகு வாலி சக்கிரீவனை யணைத்துச் சில கூறத் தொடங்குதல்.

என்றவற் கியம்பிப் பின்ன ரிருந்தன னிளவல் தன்னை
வன்றுணைத் தடக்கை நீட்டி வாங்கினன் தழுவி மைந்த
ஒன்றுனக் குரைப்ப துண்டா லுறுதியுது ணர்ந்து கோடி
குன்றினு முயர்ந்த தோளாய் வருந்தலை யென்று கூறும்.

(வாலி), என்று அவற்கு இயம்பி - என்று அந்த இராமபிரானை நோக்கிச் சொல்லி, - பின்னர் - பின்பு, இருந்தனன் - அருகிலிருந்தவ

னாகிய, இளவல்தன்னை - (தனது) தம்பியான சுக்கிரீ வனை, வல் தட துணை கை நீட்டி வாங்கினன் தழுவி - வலிய பெரிய (தனது) இரண்டு கைகளையும் நீட்டிச் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு, - 'மைந்த - பிள்ளாய்! உனக்கு உரைப்பது உறுதி ஒன்று உண்டு- உனக்கு (நான் இப்பொழுது) சொல்வதான நன்மையொன்று இருக்கின்றது; அஃது உணர்ந்து கோடி - அதனைக் கேட்டறிந்து மனத்திற்கொண்டு நடப்பாய்; குன்றின் உம் உயர்ந்த தோளாய் - மலைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்துள்ள தோள்களையுடையவனே! வருந்தலை - (என் மரணத்திற்காக) நீ வருந்தாதே,' என்று - என்று சொல்லி, கூறும் - (மற்றுஞ்) சொல்வான்; - அதனை, அடுத்த ஆறுகவிகளிற் காண்க. ஆல் - அசை.

இருத்தல் - ஏங்கித் திகைத்திருத்தல் . தமையன் தந்தையோடொப்பனாதலால், மகனோடொப்பவனான தம்பியை 'மைந்த' என்று விளித்தான். உறுதி - இதமொழி. (376)

132-137. சுக்கிரீவனுக்கு வாலி உறுதி கூறல்.

மறைகளு முனிவர் யாரு மலர்மிசை யயனு மற்றைத்
துறைகளின் முடிவுஞ் சொல்லுந் துணிபொருள் துணிவிற் றூக்கி
அறைகழ லிராம னாகி யறநெறி நிறுத்த வந்தது
இறையொரு சங்கை யின்றி யெண்ணுதி யெண்ண மிக்கோய்.

ஏழுகவிகள் - ஒரு தொடர்

எண்ணம் மிக்கோய் - ஆலோசனை மிக்கவனே! மறைகள் உம் - வேதங்களும், மற்றை துறைகளின் முடிவு உம் - மற்றைச் சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தமும். முனிவர் யார் உம் - எல்லா விருடிகளும், மலர்மிசை அயன் உம் - தாமரை மலரின் மீது வாழ்கின்ற பிரமனும், சொல்லும் - சொல்லுகின்ற, துணிபொருள் - தேர்ந்தபொருளாகிய பரப்பிரம்மந்தானே, அறம் நெறி நிறுத்த - தருமமார்க்கத்தை நிலைநிற்கச் செய்யும் பொருட்டு, அறை கழல் இராமன் ஆகி - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையுடைய இராமனாக அவதரித்து, துணி வில் தூக்கி - (அம்பெய்து பகைவரைத்) துண்டிக்கும் வில்லை யேந்திக் கொண்டு, வந்தது -; (இத்தன்மையை), இறை ஒரு சங்கை இன்றி - சிறிதும் சந்தேகமில்லாமல், எண்ணுதி - மனத்திற் கொள்வாய்;

பரம்பொருளே இராமனாக வந்துள்ளதென்று வாலி உபதேசித்தான். தன்னால் அழித்தற்கு அரிய பெரிய பகைவனைத் தவறாது அழிக்கவல்லநல் துணைவனை நாடியடைந்த அருமையைப் பாராட்டி 'எண்ணம் மிக்கோய்' என்று விளித்தான். (377)

133. நிற்கின்ற செல்வம் வேண்டி நெறிநின்ற பொருள்க ளெல்லாங்,
கற்கின்ற விவற்ற னாமங் கருதுவ விவனைக் கண்டாய்,
பொற்குன்ற மனைய தோளாய் பொதுநின்ற தலைமை நோக்கின்,
எற்கொன்ற வலியே சாலு மிதற்கொன்று மேது வேண்டா.

பொன் குன்றம் அனைய தோளாய் - பொன்மயமான மலையை [மேருகிரியை]ப் போல் மிகவுயர்ந்து விளங்குகின்ற தோள்களையுடையவனே! நிற்கின்ற செல்வம் வேண்டி - (அழியாமல் எந்நாளும்) நிலைநிற்கின்ற முத்திச்செல்வத்தை யுடைய விரும்பி, நெறிநின்ற - அதற்குரிய [யோகமார்க்கம் முதலிய] வழிகளில் நின்ற, பொருள்கள் எல்லாம் - (சிறப்புடைப்) பொருள்களாகிய உயிர்கள் யாவும், இவன் தன் நாமம் கற்கின்ற - இவ்விராமபிரானுடைய திருநாமத்தை ஐபிக்கின்றன; இவனை கருதுவ - இவனைத் தியானிக்கின்றன; கண்டாய் - (இதனை) உணர்வாய்: 'பொதுநின்ற தலைமை நோக்கின் - (இங்ஙனம் விசேடமாகவன்றிச்) சாமானியமாக இவனிடத்துள்ள சிறப்பைப் பார்த்தாலும், (அதற்கு), என் கொன்ற வலி ஏ - என்னைக் கொன்றிட்ட இந்த வலிமையே, சாலும் - சாட்சி போதும்; இதற்கு ஏது ஒன்று உம் - இதனைக் காட்டிலும் மேலான காரணமென்றும், (அதனைச் சாதித்தற்கு) வேண்டா - வேண்டுவதில்லை;

பரம்பொருளான இறைவன் சரமன்றி, வேறு என் மார்பைத் தொளைக்கமாட்டா என்கிறான். முத்தி நித்தியமான ஐசுவரியமாதலால், 'நிற்கின்ற செல்வம்' எனப்பட்டது. அதனை வேண்டிநின்ற பொருள்கள் - முமுகுக்களான ஆத்மாக்கள். உடம்பையும் உயிரையும் வேறு பிரித்துக் கூறுமிடத்து அஃறிணையாகக் கூறுதல் இலக்கணமாதலால், 'பொருள்களெல்லாம் கற்கின்ற கருதுவ' எனப்பட்டன. நெறி - ஞானம், யோகம், பக்தி, பிரபத்தி என்ற உபாயங்கள். கண்டாய் - தேற்றம். நிற்கின்ற செல்வம் வேண்டி நெறிநின்ற பொருள்களெல்லாம் கற்கின்ற இவன்தன் நாமம் - "கற்பா ரிராமபிரானை யல்லால் மற்றுங்கற்பரோ" என்றார், நம்மாழ்வாரும்.

(378)

134. கைதவ மியற்றி யாண்டுங் கழிப்பருங் கணக்கில் தீமை
வைகலும் புரிந்து ளாரும் வானுயர் நிலையை வள்ளல்
எய்தவர் பெறுவ ரென்றா லிணையாடி யிறைஞ்சி யேவல்
செய்தவர் பெறுவ தையா செப்பலாந் தன்மைத் தாமோ.

ஐயா - ! கைதவம் இயற்றி - வஞ்சனையைச் செய்து, யாண்டு உம் கழிப்பு அரு - எவ்விடத்துந் தீர்த்துக் கொள்ளுதற்கு அருமையான, கணக்கு இல் தீமை - எண்ணிறந்த பாவச்செயல்களை, வைகல் உம் புரிந்து உளார் உம் - நாள் தோறும் செய்துள்ளவர்களாயிருந் தாலும், வள்ளல் எய்தவர் - வரையாதருளுமியல்பினனான இராமபிரானால் அம்பெய்து கொல்லப் பட்டவர், வான் உயர் நிலையைப் பெறுவர் - மிகவுயர்ந்த தானத்தை [பரமபதத்தை]ச் சேர்வர், என்றால் -, இணை அடி இறைஞ்சி ஏவல் செய்தவர் பெறுவது - (அவனது) உபயபாதங்களை வணங்கி (அவனுக்கு)க் குற்றேவல் செய்தவர் முத்தி பெறுவது, செப்பல் ஆம்

